

ჯ. კ. როულინგი

პარი პოტერი და ფილოსოფიური ქვა

ინგლისურიდან თარგმნა მანანა ანთაძემ

თავი პირველი

ბიჭი, რომელიც ცოცხალი გადარჩა

ვინ წარმოიდგენდა, რომ ბატონ და ქალბატონ დერსლებს, პრივიტ დრაივის ოთხ ნომერში რომ ცხოვრობენ, ოდესმე უცნაური, თანაც ილუმალებით მოცული ამბავი გადახდებოდათ თავს. ისინი ხომ ყოველგვარ სასწაულს სისულელედ მიიჩნევდნენ და სულ იმით ამაყობდნენ, ჩვენ სავესებით ნორმალური ადამიანები ვართო.

ბატონი დერსლი ბურლების დამამზადებელი ფირმის, „გრანინგსის“ დირექტორი გახლდათ. დიდი, მსუქანი კაცი იყო, ისეთი მსუქანი, რომ კისერი თითქმის არ უჩანდა, სამაგიეროდ, ულვაში ჰქონდა ძალიან დიდი. ქალბატონი დერსლი თხელი ქალი იყო, ქერა. კისერი ჩვეულებრივზე ორჯერ გრძელი ჰქონდა, მაგრამ მას სწორედ ასეთი სჭირდებოდა, რადგან მეგობლების თვალთვალი უყვარდა და ხშირად იდგა ხოლმე სხვის ღობესთან კისერწაგრძელებული. დერსლებს პატარა ბიჭი ჰყავდათ, დადლი. მათთვის რომ გეკითხათ, დადლისნაირი ბავშვი მეორე არ მოიძებნებოდა.

დერსლებს ყველაფერი გააჩნდათ, რაც სურდათ, მაგრამ, ამასთან, ერთი საიდუმლოც ჰქონდათ და გული უსკდებოდათ, არავინ გაიგოსო. სულ შიშობდნენ, პოტერების ამბავი თუ გახმაურდა, რა გვეშველებაო. ქალბატონი პოტერი ქალბატონ დერსლის ღვიძლი და იყო. დებს ერთმანეთი რამდენიმე წელი არ ენახათ, რადგან ქალბატონ დერსლის დის ხსენებაც არ უნდოდა. აბა, რა იქნებოდა, ის დაც და მისი ბედოვლათი ქმარიც წარმოუდგენლად განსხვავდებოდნენ დერსლებისგან. ამათ სულ შიშის ურუანტელი უვლიდათ, შემთხვევით პოტერები რომ გვესტუმრონ, მეგობლები რას იტყვიანო. დერსლებმა იცოდნენ, რომ პოტერებსაც ჰყავდათ პატარა ბიჭი, თუმცა თვალთ არასოდეს ენახათ. სწორედ ის ბიჭი იყო კიდევ ერთი მშვენიერი მიზეზი იმისა, რომ პოტერებს მორიდებოდნენ, რადგან არ სურდათ, დადლი ასეთ ბავშვს გაჰყარებოდა.

ჩვენი ამბავი ერთ სრულიად ჩვეულებრივ, უდიდამო სამშაბათს დაიწყო. იმ დილით, ცოლ-ქმარმა დერსლებმა რომ გამოიღვიძეს, ცა თითქოს ისე, უბრალოდ იყო მოქუშული და არაფერს გვამცნობდა იმის თაობაზე, რომ მალე მთელ ქვეყანაში გასაოცარი, ჯადოსნური ამბები დატრიალდებოდა. ბატონმა დერსლიმ სამსახურში წასასვლელად ღიღინ-ღიღინით გამოიღო თავისი ყველაზე უსახური ჰალსტუხი. ქალბატონი დერსლი ხალისით უყვებოდა ქმარს ცინცხალ ჭორებს და თან გაჭიუტებულ დადლის ეჭიდავებოდა, რომ მაღალ სკამში ჩაეტენა.

ამასობაში ვერც ერთმა ვერ შენიშნა, როგორ ჩაუფარფატა მათ ფანჯარას დიდმა ტყის ბუმ.

ზუსტად ცხრის ნახევარზე ბატონმა დერსლიმ აიღო თავისი პორტფელი, სწრაფად აკოცა ქალბატონ დერსლის ლოყაზე და უნდოდა, დადლისაც კოცნით დამშვიდობებოდა, მაგრამ ვერ მიართევს: გაანჩხლებული დადლი ფაფით კედლებს წუნავდა. „პატარა ურჩხული“, — ჩაიღიმა გასვლისას მამა დერსლიმ, ჩაჭდა თავის მანქანაში და წავიდა.

პირველი უცნაურობა ქუჩის ბოლოში შენიშნა — კატა რუკას კითხულობდა. ბატონი დერსლი უცებ ვერ გაერკვა, რა დაინახა, თავი გააქნია და ხელახლა შეხედა.

პრივიტ დრაივის კუთხესთან ჭრელი კატა იდგა, მაგრამ რუკა ნამდვილად არსად ჩანდა. ეს რა მომეჩვენაო, გაიფიქრა, თვალები დააფახურა და კატას დააკვირდა. კატამაც თვალი თვალში გაუყარა. ამასობაში ბატონმა დერსლიმ ქუჩის კუთხეში შეუხვია და გზა განაგრძო. ახლა უკვე სარკეში ხედავდა, რომ კატა იმ აბრას კითხულობდა, რომელზეც ეწერა „პრივიტ დრაივი“. არა, კითხულობდა კი არა, უბრალოდ, წარწერას უყურებდა, თორემ, აბა, კატა როგორ წაიკითხავს, ან აბრაზე რა წერია, ან რუკაზე. ბატონმა დერსლიმ თავი კიდევ ერთხელ გაიქნია და კატა მაშინვე დაავიწყდა. მთელი გზა, ქალაქამდე, მხოლოდ ბურღებზე ფიქრობდა, რა იქნება, დღეს დიდი შეკვეთა მივიღო.

ქალაქს რომ მიუახლოვდა, დილის ჩვეულ სატრანსპორტო საცობში გაიჭედა. გაიხედ-გამოიხედა და ისეთი რაღაც დაინახა, ბურღები აღარც გახსენებია. ირგვლივ უამრავი უჩვეულოდ ჩაცმული, მანტიამოსხმული ხალხი ირეოდა. ო, როგორ ვერ იტანდა ბატონი დერსლი სასაცილოდ გამოწყობილ ტიპებს — ახალგაზრდებმა რომ იცინა უცნაურად გამოპრანჭვა. „სულელური მოდა შემოსულაო“, — დაასკვნა, საჭეზე თითები აათამაშა და უცებ იქვე ახლოს, იმ ახირებულების ერთი ჯგუფი დაინახა. აღღევებულები ეჩურჩულებოდნენ ერთმანეთს. მათ შორის ზოგი ნამდვილად არ იყო ახალგაზრდა. ამაზე სულ შეიშალა ბატონი დერსლი. აი, თუნდაც ის კაცი, მასზე უფროსიც იქნება და ნახეთ ერთი, ზურმუხტისფერი მანტიით დადის! აბა, ეს ნორმალურია?! უცებ ბატონ დერსლის აზრად მოუვიდა, შეიძლება, ესენი საქველმოქმედო შეწირულობებს აგროვებენო... ალბათ, ისინი არიან, ჰო, ჰო, ისინი იქნებიანო. მალე გზა გაიხსნა და რამდენიმე წუთში ბატონი დერსლი „გრანინგსის“ ავტოსადგომში შევიდა. აქ მისი ფიქრი კვლავ ბურღებს დაუბრუნდა.

ბატონი დერსლი თავის ოფისში, მეცხრე სართულზე, ფანჯარისკენ ზურგმექცევით იჯდა. ასე რომ არ მჭდარიყო და ფანჯარაში გაეხედა, ამ დილით ბურღი არც მოაგონებოდა: დღისით-მზისით ცაში ბუები სულ გუნდ-გუნდად დაფრინავდნენ. გამვლელები პირდაღებულები იდგნენ ქუჩაში და თითს ცისკენ იშვერდნენ. ზოგს ბუ არასოდეს ენახა, არც ღამით და, მით უმეტეს, არც დღისით. ერთადერთი ბატონი დერსლი იყო, რომელსაც საცხებით ნორმალური, უბუო დილა ჰქონდა. ხუთ თანამშრომელს კარგა მაგრად უღრიალა, ტელეფონით რამდენიმე მნიშვნელოვანი საქმე მოაგვარა და იქაც ბლომად იყვია. ასე რომ, სადილობამდე მშვენიერ გუნებაზე ბრძანდებოდა. მერე გადაწყვიტა, ცოტა ფეხს გავშლი, გარეთ გავალ და ფუნთუშას ვიყიდო.

ის მანტიამოსხმული ხალხი აღარც ახსოვდა, სანამ საფუნთუშესთან შეჯგუფებულები არ დაინახა. ჩაუარა და ისევ ბრაზი მოერია. თვითონაც არ იცოდა, რატომ, მაგრამ ეს ხალხი ნერვებს უშლიდა. არა, შემწეობას არ ითხოვდნენ, აღღევებულები იყვნენ და რაღაცას ჩურჩულებდნენ. უკან რომ ბრუნდებოდა და ქალაქის პარკით დიდი კრემიანი ფუნთუშა მოჰქონდა, ცალკეულ სიტყვებსაც მოჰყრა ყური:

„პოტერები... დიახ, დიახ... მეც გავიგე...“ „ჰარი, იმათი ვაჟი...“

ბატონი დერსლი ადგილზე გაქეზდა. შიშმა აიტანა. მოჩურჩულებს გახედა, თითქოს რაღაცის თქმა უნდაო, მაგრამ გაჩუმება არჩია.

ქუჩაზე სწრაფად გადაიბრინა, ოფისში ავარდა, — არავინ შემანუხოსო! — მიაძახა მდივანს, ტელეფონს ეცა და სახლის ნომერი უკვე აკრეფილი ჰქონდა, რომ გადაიფიქრა. უღვაშზე ხელი გადაისვა. ჩაფიქრდა... არა, რა სისულელეა, პოტერი საკმაოდ გავრცელებული გვარია. ალბათ, უამრავი პოტერია, რომელთა ვაჟიშვილსაც ჰარი ჰქვია. ჰო, თანაც, ისიც კი არ იცოდა დაბეჭდილებით, ცოლის

დისწულს ნამდვილად ჰარი ერქვა თუ არა. ბავშვი არასოდეს ენახა. შეიძლება, ჰარვი დაარქვეს ან ჰაროლდი. ტყუილუბრალოდ რატომ ააფორიაქოს ქალბატონი დერსლი! დის ხსენებაზე ყოველთვის ნერვები ენეწება. ვერც გაამტყუნებ. თვითონ მას რომ ასეთი და ჰყოლოდა!.. და მაინც, ეს მანტიებიანი ხალხი, რაღაც...

ბატონი დერსლის ფიქრი ბურღებს ველარ მიუბრუნდა. როდესაც ხუთ საათზე შენობიდან გამოვიდა, ჯერ კიდევ ისე იყო აღელვებული, რომ იქვე, კართან, ვიღაცას შეასკდა.

— უკაცრავად, — ჩაიბურტყუნა, რადგან ჩია ტანის მოხუცი დაბარბაცდა და კინალამ ძირს დაენარცხა. ბატონმა დერსლიმ შეამჩნია, რომ ის კაცი იისფერ მანტიაში გამოწყობილიყო. მოხუცი სულაც არ გაბრაზებულა, პირიქით, გულთბილად გაუღიმა და ისეთი წრიპინა ხმით დაილაპარაკა, რომ გამვლელ-გამომვლელი, ყველა მას მიაჩერდა.

— ნუ ნუხართ, ჩემო ძვირფასო ბატონო. დღეს მე ცუდ გუნებაზე ვერაფერი დამაყენებს. გიხაროდეთ, ის, ვისი სახელიც არ ითქმის, ბოლოს და ბოლოს, მოგვპოვრდა. თქვენ, მაგლებმაც კი უნდა იზიჟიოთ ეს ბედნიერი, ბედნიერი დღე!

მოხუცი ბატონ დერსლის წელზე მოეხვია, რადგან მარტო წელამდე მისწვდა, და თავის გზაზე წავიდა.

ბატონი დერსლი სახტად დარჩა: სრულიად უცნობი კაცი გადაეხვია და თან მაგლით, თუ რაღაც ამდაგვარი უწოდა. თავი უხერხულად იგრძნო, სასწრაფოდ ჩაჯდა მანქანაში და შინისაკენ გაეშურა. ნამდვილად მოჩვენებები დამჩემდაო, ირწმუნებდა თავს. ადრე მსგავსი არაფერი მოსვლია. მოჩვენებებისა ხომ საერთოდ არ სჯეროდა.

თავისი სახლისაკენ შეუხვია და რაც იქ ნახა, გუნებას ვერაფრით გამოუკეთებდა — ის ჭრელი კატა, დილით რომ მოჰკრა თვალი, ისევ იქ იყო, ოღონდ ახლა მისი ბაღის გაღავანზე იჯდა. უდავოდ იგივე კატა იყო, ახსოვდა თვალების გარშემო ეს რაღაცნაირი ლაქები.

— აცხა! — ხმამაღლა შეუძახა ბატონმა დერსლიმ.

კატა არ განძრეულა. მხოლოდ მკაცრად გამოხედა. ვის გაუგია, კატა ასე იქცეოდეს, ნუთუ ეს ნორმალურიყო, განცვიფრდა ბატონი დერსლი. როგორღაც თავს მოერია და შინ შევიდა. მტკიცედ ჰქონდა გადაწყვეტილი, ცოლისთვის არაფერი ეთქვა.

ქალბატონ დერსლის ეს დღე მშვენივრად გაეტარებინა. სადილობისას ქმარს დანვრილებით მოახსენა, რა პრობლემები ჰქონდათ მეზობელ ქალბატონსა და მის ქალიშვილს. მერე ისიც დაამატა: დადლიმ ახალი სიტყვა ისწავლაო — „არ ვქნამ!“ ბატონი დერსლი ცდილობდა, ისე მოქცეულიყო, თითქოს არაფერიც არ მომხდარიყოს. დადლი რომ დასაძინებლად დაანვინეს, ის სასტუმრო ოთახში ზუსტად იმ დროს გამოვიდა, როცა საღამოს ახალი ამბების უკანასკნელ სიუჟეტს გადმოსცემდნენ:

„დაბოლოს, თვითმხილველები გვარწმუნებენ, რომ დღეს ჩვენი ბუები ფრიად უცნაურად იქცეოდნენ. ცნობილია, რომ ეს ფრინველი სანადიროდ ღამით გამოდის, დღისით სძინავს. დღეს კი ასობით და ათასობით სწორედ მზის ამოსვლის შემდეგ დაფრინავდნენ. რატომ იცვალეს მათ ძილ-ღვიძილის ჩვეული წესი, ექსპერტები ვერ ხსნიან. — დიქტორმა თავს ჩადიმების უფლება მისცა, — ერთობ იღუმალი ამბავია. ახლა კი ამინდის შესახებ ჯიმ მაკვათინი ისაუბრებს. ამალამ ბუების წვიმას ხომ არ ველოდებით, ჯიმ?“.

„რა ვითხრათ, ტედ, — თქვა ამინდის კაცმა, — ეგ არ ვიცი, მაგრამ დღეს სხვა უცნაურობაც მოხდა; ერთმანეთისგან საკმაოდ დაცილებული ადგილებიდან,

როგორებიცაა: კენტი, იორკშირი და დანდი, მაცნობეს, რომ ნაცვლად ჩემ მიერ გუშინ შეპირებული წვიმისა, ციდან ვარსკვლავებს უწვიმია. ჭიაკოკონობა ხომ არ იზვიამთ? ეგ მომავალ კვირას იქნება, ბატონებო, ჯერ აღრეა! ამაღამ კი ნამდვილად მოვა წვიმა, გპირდებით“.

ბატონი დერსლი სავარძელს მიეყინა. მთელ ბრიტანეთში ციდან ვარსკვლავები ცვიოდაო? ბუები დღისით დაფრინავდნენო? და კიდევ ის უცნაური ხალხი, მანტიებიანი! ის ჩურჩულიც, ის ჩურჩული პოტერებზე...

ოთახში ქალბატონი დერსლი შემოვიდა. თან ორი ფინჯანი ჩაი შემოიტანა. არა, ასე არ ივარგებს, რაღაც უნდა უთხრას. ნერვიულად ჩაახველა.

— ისა... პეტუნია, ძვირფასო, ამ ბოლო დროს შენს დაზე ხომ არ გსმენია რამე?

როგორც მოსალოდნელი იყო, ქალბატონ დერსლის სახეზე აღშფოთება და მრისხანება გამოესახა. როდის იყო, იმ დას ასხენებდნენ?!

— არა! — უპასუხა უკმეხად, — რატომ მკითხე?

— უცნაური ამბები გადმოსცეს, — ალუღლულდა ბატონი დერსლი, — ისაო, ბუებიო... ციდან ვარსკვლავები ჩამოცვივდაო... თანაც, რომ იცოდე, რამდენი ხალხი ვნახე დღეს ქალაქში, სასაცილოდ ჩაქმული...

— მერე რა! — ყალყზე შედგა ქალბატონი დერსლი.

— არა, არაფერი... უბრალოდ, ვიფიქრე, ნეტავ ეს ყველაფერი ჩვენს იმათთან... ხომ არ არის-მეთქი დაკავშირებული...

ქალბატონმა დერსლიმ მოკუმული პირით მოხვრიპა ჩაი. ბატონ დერსლის ვერ გადაეწყვიტა, ეთქვა თუ არა, „პოტერი“ რომ გაიგონა. ბოლოს მაინც ვერ გაბედა და ვითომ სხვათა შორის იკითხა:

— იმათი ბიჭი ახლა დადღის ტოლა იქნება, არა?

— მგონი, — აშკარად დაძაბული პასუხი მიიღო.

— გამახსენე ერთი, რა ჰქვია ბავშვს, ჰოვარდი, ხომ?

— ჰარი. ერთი ჩვეულებრივი, უშნო სახელია, ჩემი აზრი თუ გაინტერესებს. — ჰო, აბა, რა! გეთანხმები, — ეს კი თქვა ბატონმა დერსლიმ, მაგრამ თავზარი დაეცა. მეტი სიტყვა აღარ დასცდენია, ისე ავიდნენ მაღლა დასაძინებლად. ქალბატონი დერსლი სააბაზანოში შევიდა, ის კი ჩუმად მიიპარა ფანჯარასთან და ბაღში გაიჭვრიტა. კატა ისევ იქ იჯდა და მოსახვევისკენ იცქირებოდა, თითქოს ვიღაცას ელოდებო. ნუთუ ეჩვენება რაღაცები? ან იქნებ მართლაც პოტერებს ეხება რაღაც... და თუ ასეა, მაშინ ყველა გაიგებს, რა ნათესავებიც ჰყოლიათ... არა, ამას ვერ გადაიტანს. დერსლები დასაძინებლად დანვნენ. ქალბატონს მალე ჩაეძინა, ბატონ დერსლის კი რა დააძინებდა. ასჯერ მაინც გაიხსენა, რაც იმ დღეს მოხდა. ბოლოს, ერთი სანუგეშო აზრი ესტუმრა: თუ მართლა ჩვენს პოტერებზე ჩურჩულებდნენ, დიდი ამბავი, მერე ჩვენ რაო! პოტერებს მშვენივრად მოეხსენებათ, რას ფიქრობენ ის და პეტუნია მათზე და მათნაირებზე! დიახ, რაც უნდა იყოს, ჩვენ არაფერ შუაში ვართო, — დაამთქნარა და გვერდზე გადაბრუნდა, — არა, ეს ჩვენ ნამდვილად არ გვეხებაო... ო, როგორ ცდებოდა! ბატონმა დერსლიმ, როგორც იქნა, ჩაიძინა. გარეთ, გალავანზე მჯდომ კატას კი რული არ ეკარებოდა. ქანდაკებასავით გაქვავებულიყო. თვალსაც არ ახამხამებდა, ისე გასცქეროდა პრივიტ დრაივს. არც მაშინ შერხეულა, როცა გვერდითა ქუჩაზე მანქანის კარმა გაიჭახუნა; არც მაშინ, ორმა ბუმ თავზე რომ გადაუფრინა. შუალამედე იჯდა ასე, გაუნძრევლად. ქუჩის კუთხეში, რომელსაც კატა დაუინებოთ გასცქეროდა, ერთი კაცი ისე უეცრად და უჩუმრად გაჩნდა, თითქოს მიწიდან ამოძვრათ. კატამ კუდი ათამამა და თვალები დააინწროვა. პრივიტ დრაივს ამ ახალმოსულის მსგავსი არასოდეს არავინ სტუმრებია. მაღალი, თხელი და, მისი

შევერცხლილი თმა-წვერის მიხედვით თუ ვიმსჯელებდით, ძალზე ხანდაზმული კაცი ჩანდა. თმაც და წვერიც იმსიგრძე ჰქონდა, თავისუფლად ჩაიტანდა ქამარში. მენამული მანტია მინაზე დასთრევდა. მაღალქუსლიანი, ბალთით განწყობილი ფეხსაცმელი ეცვა. ნახევარმთვარისებრი სათვალის მიღმა ნათელი, ცოცხალი, ლურჯი თვალები უცემცემებდა. ცხვირი ჰქონდა გრძელზე გრძელი და ისეთი კეხიანი, თითქოს, სულ ცოტა, ორჯერ მაინც გაუტეხიაო. ამ კაცს ალბუს დამბლდორი ერქვა. ალბუს დამბლდორს ალბათ აზრადაც არ მოსდიოდა, რომ ეს-ესაა ისეთ ქუჩაზე შემოაბიჯა, სადაც იგი, სახელით დაწყებული და ფეხსაცმლით დამთავრებული, არავის მოეწონებოდა. ამაზე საფიქრელად არც ეცალა: გულმოდგინედ ეძებდა რაღაცას მოსასხამში. ეტყობა, მგერა იგრძნო, რადგან სწრაფად აიხედა და კატას შეხედა, რომელიც ქუჩის ბოლოდან თვალს არ აცილებდა. კატის დანახვამ რატომღაც კარგ გუნებაზე დააყენა. ასეც ვიცოდით, ჩაილაპარაკა.

ბოლოს იპოვა, რასაც ეძებდა. გულისჯიბიდან ვერცხლის სანთებელა ამოიღო. ტკაცუნით გახსნა, მაღლა ასწია და დააჩხაკუნა. უახლოესი ლამპიონი ჩაქრა. კიდევ დააჩხაკუნა. ჩაქრა მეორე ლამპიონი. ასე დააჩხაკუნა თორმეტჯერ, სანამ ქუჩაში ორი პანანკინტელა, მოელვარე წერტილი არ დარჩა. ეს კატის თვალები იყო, მისკენ მიმართული. ახლა ვისაც უნდა გამოეხედა გარეთ, თუნდაც თავად ქალბატონ დერსლის, რომლის მახვილ მზერას არაფერი გამოეპარებოდა, ამ წყვილადში ვერაფერს გაარჩევდა. დამბლდორმა სანთებელა ჯიბეში ჩაიღო, ოთხი ნომერი სახლისკენ გაეშურა, კატის გვერდით ჩამოჯდა და მისკენ არც მიუხედავს, ისე გამოელაპარაკა:

— უცნაურია, აქ რომ ხედავთ, პროფესორო მაკგონაგელ.

თავი მოაბრუნა და გაუღიმა, მაგრამ კატა გამქრალიყო. მის მაგივრად მკაცრი გამომეტყველების ქალი დახვდა, რომელსაც ოთხკუთხა სათვალე ეკეთა, ზუსტად იმ ფორმისა, რა ფორმის ლაქებიც ჰქონდა კატას თვალების გარშემო. მასაც მანტია ესხა, ოღონდ — ზურმუხტისფერი. გრძელი, შავი თმა კეფაზე შეეკრა. აფორიაქებული ჩანდა.

— როგორ გამოიყვანით, რომ მე ვიყავი?

— ჩემო ძვირფასო პროფესორო, კატები ასე გამეშებულები არ სხედან.

— მთელი დღე თუ აგურის გალავანზე იჯდები, დიახაც, გამეშდები.

— მთელი დღე აქ ზიხართ? საერთო მხიარულებას რატომ გამოაკლდით? რომ მოვდიოდი, გზად სულ ზეიმი იყო.

პროფესორმა მაკგონაგელმა ბრაზიანად ჩაიფრუტუნა...

— იზეიმონ, კი ბატონო. თუშეა ჯობდა მეტი სიფრთხილე გამოეჩინათ. მაგრამ არა — მაგლებიც კი მიხვდნენ, რომ რაღაც ხდებოდა. ახალ ამბებში გამოაცხადეს, — დერსლების ჩაბნელებული ფანჯრისკენ გაიქნია თავი, — მე თვითონ მოვისმინე. ბუების გუნდებიო... ვარსკვლავთცვენაო... მაგლები სულ მთლად ბრიყვები ნუ გგონიათ. იმდენი ვქენით, რომ რაღაც შეამჩნიეს. ვარსკვლავთცვენა კენტში... ეს ნამდვილად დედალუს დივლი იქნებოდა... დიდი ჭკუის პატრონი არასოდეს ყოფილა.

— როგორ გინდა, ვინმე გაამტყუნო, — წყნარად თქვა დამბლდორმა, — თერთმეტი წელია, არაფერი გვიზიზიმა, დღესასწაული მოგვენატრა.

— ვიცი, — გაღიზიანებით მიუგო პროფესორმა მაკგონაგელმა, — მაგრამ თავი არ უნდა დაგვარგოთ! საერთოდ, აღარაფერს დაგიდევნ, დღისით-მზისით ქუჩაში გამოფენილან, თანაც მაგლების ტანსაცმელიც არ ჩაუცვამთ, დადიან და ჭორებს ავრცელებენ...

პროფესორმა მაკონაგელმა ისე გადახედა დამბლდორს, თითქოს ელოდა, რაღაცას მეტყვისო, მაგრამ დამბლდორს ხმა არ ამოუღია და კვლავ თვითონ განაგრძო:

— კარგი კი იქნებოდა, სწორედ იმ დღეს, როცა „ჩვენ-რომ-ვიცით“ ის მოვიშორეთ, მაგლებს ჩვენი არსებობის ამბავი შეეტყუო! დამბლდორ, ის მართლა მოვიშორეთ?

— როგორც ჩანს, — თქვა დამბლდორმა, — მგონი, გვეშველა. ლიომონიან შაქარლამას ხომ არ მიირთმევთ?

— რას?

— ლიომონიან შაქარლამას, მაგლების ტკბილეულია, ძალიან მომწონს.

— არა, გმადლობთ, — ცივად მიუგო პროფესორმა მაკონაგელმა, აქაოდა, რა დროს ეგ არისო, — იცით რა, თუნდაც „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ის ნამდვილად მოგემორებოდა...

— ჩემო ძვირფასო პროფესორო, ნუთუ თქვენ მაინც არ შეგიძლიათ, „ის“ თავისი სახელით მოიხსენიოთ? რად გინდათ ეს უაზრო „ჩვენ-რომ-ვიცით“. თერთმეტი წელია, ვცდილობ, გათქმევინოთ პირდაპირ — ვოლდემორო!

პროფესორი მაკონაგელი შეკრთა, მაგრამ დამბლდორი ორ შეწებებულ შაქარლამას აცალკევებდა და ყურადღება არ მიუქცევია.

— რა საჭიროა ეს ქარაგმული „ჩვენ-რომ-ვიცით“. არ მესმის, რატომ უნდა მეშინოდეს ვოლდემორის სახელის წარმოთქმისა?

— დიახ, არ გეშინიათ, — მიუგო პროფესორმა მაკონაგელმა, მის ხმაში გაღიზიანებაც იგრძნობოდა და აღფრთოვანებაც, — მაგრამ თქვენ სხვა ხართ. ყველამ იცის, რომ თქვენ ერთადერთი ხართ, ვისიც თვითონ იმას, „ჩვენ-რომ...“ ოჰ, კეთილი, ვოლდემორს, ეშინია.

— ო, გსურთ, მასიამოვნოთ, — მშვიდად თქვა დამბლდორმა, — ვოლდემორს ისეთი ძალები ჰქონდა, მე რომ არასოდეს მექნება.

— არა. თქვენ იმდენად... როგორ გითხრათ... თქვენ, უბრალოდ, არ იკადრებთ, ის ძალები გამოიყენოთ.

— რა კარგია, რომ ბნელა. ასე მას შემდეგ არ გავწითლებულვარ, მაღამ პომფრიმ რომ მითხრა, თქვენი ახალი ყურსაცვამები მომწონსო.

პროფესორმა მაკონაგელმა გამომცდელი მზერა მიაპყრო დამბლდორს და თქვა:

— ბუები რა მოსატანია იმ ჭორებთან, აქეთ-იქით რომ დაქრის.

— იცით, რაზე ლაპარაკობენ? იმაზე, თუ რატომ მიიმალა ის, რამ შეაჩერა ბოლო წამს.

ეტყობოდა, პროფესორი მაკონაგელი მთავარ კითხვას მიაღება; იმას, რაც ყველაზე მეტად აინტერესებდა, რის გასაგებადაც მთელი დღე ქვის ცივ გალავანზე იჯდა: დამბლდორს ასეთი გამჭოლი მზერა არასოდეს ენახა, არც კატისა, არც ქალისა. იცოდა, პროფესორი მაკონაგელი „ამბობენს“ არ დაუჭერებდა, სანამ დამბლდორი არ ეტყოდა, მართალიაო. დამბლდორი კი ისევ შაქარლამას უტრიალებდა და ხმას არ იღებდა.

— ამბობენ, — განაგრძო პროფესორმა მაკონაგელმა, — რომ ნუხელ ვოლდემორი გოდრიკ ჰოლოუში მისულა. პოტერებს ეძებდა. ხმები დადის, რომ ლილი და ჯეიმს პოტერები... ორივე მკვდარია.

დამბლდორმა თავი ჩაღუნა. პროფესორ მაკონაგელს სუნთქვა შეეკრა.

— ლილი და ჯეიმსი... ვერ დავიჭერებ... არ მინდა, დავიჭერო... ალბუს!

დამბლდორმა მხარზე მოუთათუნა ხელი და ყრუდ ჩაილაპარაკა:

— ვიცი, ვიცი...

პროფესორ მაკგონაგელს ხმა აუკანკალდა:

— ჯერ ყველაფერი არ მითქვამს: ამბობენ, პოტერების ბიჭის, ჰარის მოკვლაც უნდოდა და ვერ შეძლო. პატარა ბიჭი ვერ მოკლაო. არავინ იცის, ეს რატომ ან როგორ მოხდა. იმასაც ამბობენ, ჰარი პოტერს რომ ვერ მოერია, ვოლდემორს როგორღაც ძალა დაეკარგა და ამიტომ გაქრაო.

დამბლდორმა მოლუშულმა დაუქნია თავი.

— როგორ? რა არ ჩაიდინა... — ენა დაება პროფესორ მაკგონაგელს, — იმდენი ხალხი დახოცა... და ერთი ციცქნა ბიჭი ვერ მოკლა? დაუჯერებელი ამბავია... იმის მომრევეი არავინ იყო... ახლა რა მოხდა? რა ძალამ იხსნა ჰარი?...

— შეგვიძლია, მხოლოდ ვივარაუდოთ, — თქვა დამბლდორმა, — ჩვენ ამას ვერასოდეს გავიგებთ...

პროფესორმა მაკგონაგელმა მაქმანიანი ცხვირსახოცი სათვალის ქვეშ, თვალებზე მოისვა. დამბლდორმა ჯიბიდან ოქროს საათი ამოიღო, დახედა და ამოიხვნეშა. ძალიან უცნაური საათი იყო: თორმეტი ისარი ჰქონდა და ციფრების ადგილას ციცქნა პლანეტები ბრუნავდნენ. ჩანს, დამბლდორმა შეიტყო, რაც აინტერესებდა, რადგანაც საათი კვლავ ჯიბეში ჩაიღო და თქვა:

— ჰაგრიდს დააგვიანდა. ეტყობა, იმან გაცნობათ, რომ აქ ვიქნებოდი.

— ღიახ, — უპასუხა პროფესორმა მაკგონაგელმა, — მაგრამ ეტყობა თქვენ არ აპირებთ გამიმხილოთ, რატომ ხართ მაინცდამაინც აქ და არა სხვაგან.

— მოვედი, რომ ჰარი თავის დეიდას და ბიძას მივუყვანო. ნათესავი სხვა აღარავინ დარჩა.

— ამათზე ამბობთ, აქ რომ ცხოვრობენ?! — პროფესორი მაკგონაგელი ყვირილით წამოხტა და ხელი ოთხი ნომრისაკენ გაიშვირა, — დამბლდორ, ეს შეუძლებელია! მთელი დღეა, მაგათ ვუყურებ. ვერ იპოვით ორ ადამიანს, ასე რომ განსხვავდებოდნენ ჩვენგან. და ბიჭი ჰყავთ ისეთი — დედამის მთელი გზა წიხლებს ურტყამდა ქუჩაში და ღრიალებდა, კანფეტები მიყიდევო. თქვენ გინდათ, ჰარი პოტერმა აქ იცხოვროს?

— უკეთესი ადგილი მისთვის არ არსებობს, — მტკიცედ თქვა დამბლდორმა, — რომ გაიზრდება, დეიდა და ბიძა ყველაფერს აუხსნიან. მე მათ წერილი მივწერე.

— წერილი? — უღონოდ გაიმეორა პროფესორმა მაკგონაგელმა და ისევ გალავანზე ჩამოჯდა, — მართლა გგონიათ, რომ წერილში ყოველივე ამის ახსნა შეიძლება? არა, ეს ხალხი ვერასოდეს მიხვდება, ვინ არის ჰარი პოტერი. ჰარი სახელგანთქმული გახდება, ლეგენდად იქცევა. არ გამიკვირდება, თუ დღევანდელი დღე ისტორიაში შევა „ჰარი პოტერის დღედ“ და ასე აღინიშნება მომავალში. მის შესახებ დაიწერება უამრავი წიგნი, ჩვენს სამყაროში ყველა ბავშვს ეცოდინება მისი სახელი!

— სწორედ ასეა, — თქვა დამბლდორმა, რომელიც მეტად სერიოზულად იცქირებოდა თავისი ნახევარმთვარე სათვალის ზემოდან, — აბა, რომელ ბიჭს არ აუვარდება თავში, რომ სახელგანთქმული უფრო ადრე გახდეს, სანამ სიარულსა და ლაპარაკს ისწავლიდეს! სახელგანთქმული იმის გამო, რაც არც კი ემახსოვრება. ნუთუ ვერ ხვდებით, რამდენად უკეთესია, ყოველივე ამისგან მოშორებით რომ გაიზარდოს, სანამ მზად იქნება ყველაფრის გასაგებად?

პროფესორმა მაკგონაგელმა პირი გააღო რაღაცის საპასუხოდ, მაგრამ გადაიფიქრა, ნერწყვი გადაყლაპა და მერე თქვა:

“ — დიახ... დიახ, თქვენ მართალი ხართ, რასაკვირველია. მაგრამ, აბა, ბიჭი სად არის?

და დამბლდორის მანტია ისე შეათვალიერა, თითქოს ჰარი იქ ეგულებოდა.

— ჰაგრიდი მოიყვანს.

— თქვენ ფიქრობთ, გონივრულია, რომ ჰაგრიდს ასეთი მნიშვნელოვანი რამ ანდეთ? — ჰაგრიდს ჩემს სიცოცხლეს ვანდობ, — თქვა დამბლდორმა.

— არა, გულით ნამდვილად კეთილია, — პროფესორ მაკგონაგელს ეტყობოდა, ეს ამბავი არ მოეწონა, — მაგრამ იმას ვერ უარყოფთ, რომ დაუდევარია... და თანაც, მიდრეკილება აქვს... რა ხმაურია?

ღამის სიჩუმე მოგუდულმა გრუხუნმა დაარღვია. ისინი გაფაცხევებით ათვალიერებდნენ ქუჩას, რომ ფარების შუეი დაელანდათ. ხმაურმა თანდათან იმატა. ზემოთ რომ აიხედეს, ხმა უკვე გრგვინვად იქცა, ჰაერი უზარმაზარმა მოტოციკლმა გააჰო და მათ წინ დაეშვა.

მოტოციკლი მართლაც დიდი იყო, მაგრამ ის კაცი გენახათ, ზედ რომ იჭდა — ჩვეულებრივ ადამიანზე ორჯერ მაღალი და, სულ ცოტა, ხუთჯერ განიერი, ნამდვილ ველურსა ჰგავდა. გაბურძენილი წვერი და შავი, წინ ჩამოყრილი, აჩეჩილი თმა თითქმის მთლიანად უფარავდა სახეს, ხელის მტევნები სანაგვე ყუთის სარქველებს მიუგავდა, ტყავისჩქემებიანი ფეხები კი — ციცქნა დელფინებს. ვეება, დაკუნთული ხელებით საბნებში გახვეული რაღაც ეკავა.

— ჰაგრიდ! — დამბლდორმა შვებით ამოისუნთქა, — როგორც იქნა. ეს მოტოციკლი სად გიმოვია?

— ვინათხოვრე, ბატონო პროფესორო დამბლდორ, — უპასუხა გოლიათმა და თან ფრთხილად გადმოთბოდა მოტოციკლიდან, — უმცროსმა სირიუს ბლექმა მათხოვა. მოვიყვანე, სერ!

— ყველაფერი რიგზეა?

— როგორ გითხრათ, სახლი სულ დაინგრა, სერ, მაგრამ, სანამ მაგლები მოცვივდებოდნენ, ბიჭი უკვე მე მყავდა. ბრისტოლის თავზე რომ მოვფრინავდი, მაშინ ჩაეძინა.

დამბლდორი და პროფესორი მაკგონაგელი ბავშვისკენ დაიხარნენ. შეფუთულ პატარას ტკბილად ეძინა. მუხლზე, გიშრისფერი ქოჩრის ქვეშ, უცნაური ფორმის ელვასავით გაკლანკილი ნაიარევი ჰქონდა.

— ეს ის ადგილია, სადაც... — ჩურჩულით იკითხა პროფესორმა მაკგონაგელმა.

— დიახ, — თქვა დამბლდორმა, — ეს ნიშანი სამუდამოდ დარჩება.

— არ შეგიძლიათ, რამე მოუხერხოთ, დამბლდორ?

— რომც შემეძლოს, არაფერს ვიზამდი. სიმბოლოები საჭიროა. მეც მაქვს მარცხენა ფეხზე, მუხლის ზემოთ, გევანება, ლონდონის მეტროს სქემააო. კეთილი. ჰაგრიდ, მომეცი, ბარემ მივიყვან.

დამბლდორმა ჰარი გამოართვა და დერსლების სახლისაკენ მიტრიალდა.

— შეიძლება?.. შეიძლება, დავემშვიდობო, სერ? — იკითხა ჰაგრიდმა. საკონცნოლად დახარა დიდი, გაბურძენილი თავი და ალბათ კოცნისას სულ დაფხვანა ბიჭი თავისი წვერ-ულვაშით. მერე უცებ დაჭრილი ძაღლივით ამოიყმევლა.

— ჩუ, მაგლებს გააღვიძებ! — დაუცაცხანა პროფესორმა მაკგონაგელმა.

— უ-უ-უკაცრავად, — გული ამოუჭდა ჰაგრიდს. დიდი, ლაქებიანი ცხვირსახოცი ამოიღო და სახეზე მიიფარა. — არ მ-მ-შემიძლია... ლილი და ჯემსი აღარ არიან... საწყალმა პატარა ჰარიმ კი მაგლებთან უნდა იცხოვროს...

— დიახ, ძალიან სამწუხაროა, მაგრამ დაწყნარდი, თორემ დაგვინახავენ, — ჩურჩულით უთხრა პროფესორმა მაკკონაგელმა და მსუბუქად მოუთათუნა ხელი მკლავზე.

ამასობაში დამბლდორმა ბალის გალავნის დაბალ ნაწილს გადააბიჯა და წინკარისკენ გაემართა. მივიდა, ჰარი ფრთხილად დააწვინა კართან, მანტიიდან წერილი ამოიღო, ჰარის სახვევებში შეაცურა და უკან გამობრუნდა. წუთით სამივე უხმოდ დააცქერდა პატარას. ჰაგრიდის მხრები უთრთოდა, პროფესორი მაკკონაგელი თვალებს ჩქარ-ჩქარა აფახურებდა, დამბლდორს კი ციმციმა მზერა დანისლვოდა.

— კმარა, — თქვა ბოლოს დამბლდორმა, — ჩვენ აქ აღარაფერი გვესაქმება. წავიდეთ, ზეიმს შევეუერთდეთ.

— ჰო, — ძლივს გასაგონად თქვა ჰაგრიდმა. — ამ მოტოციკლს პატრონს დაევბრუნებ. ღამე მშვიდობისა, პროფესორო მაკკონაგელ, პროფესორო დამბლდორ, სერ.

ჰაგრიდმა ცრემლიანი თვალები სახელოთი მოიწმინდა, მოტოციკლზე შეჯდა, დაქოქა, გრუხუნით ავარდა ცაში და გაქრა.

— იმედია, მალე შეგხვდებით, პროფესორო მაკკონაგელ, — თქვა დამბლდორმა და თავი დაუკრა.

პასუხად მხოლოდ ქსუტუნი გაისმა.

დამბლდორი გატრიალდა, ქუჩას გაუყვა, კუთხესთან შედგა, ვერცხლის სანთებელა ამოიღო, ერთი დააჩხაკუნა და ქუჩა ლამპიონების ნარინჯისფერი შუქით აივსო.

დამბლდორმა დალანდა, როგორ გაუხვია სადღაც, ქუჩის მეორე ბოლოში, ჭრელმა კატამ. შემდეგ კიდევ ერთხელ გახვდა ჩვრებში გამოკრულ პატარას, ოთხი ნომრის კართან რომ იწვა.

— ბედნიერებას გისურვებ, ჰარი, — თქვა თავისთვის და ქუსლებზე შეტრიალდა. მენამული მანტიის კალთა ჰაერში გაფრიალდა და დამბლდორი გაქრა.

მელნისფერი ცის ქვეშ მშვიდად განოლილ, გაკრიალებულ პრივიტ დრაივს, მის კოხტად შეკრეჭილ მწვანე ლობეებს ნელმა სიომ გადაუარა. აქაურობა სულაც არ ჰგავდა იმ ადგილს, სადაც განსაცვიფრებელი ამბები უნდა დატრიალებულიყო.

ჰარი პოტერმა სახვევებში გვერდი იცვალა. არ გაუღვიძია. პატარა ხელი წერილზე ედო. ეძინა თავისთვის, უდარდელად და არ იცოდა, რომ იგი რჩეული იყო; არ იცოდა, რომ მისი სახელი უკვე ცნობილი გახდა; არ იცოდა, რომ რამდენიმე საათში ქალბატონი დერსლი რძის ცარიელი ბოთლების გამოსადგმელად გააღებდა კარს, ატეხდა ყვრილის და ამ ყვრილზე გაეღვიძებოდა; რომ მალე მწვალბეღელ დეიდაშვილს, დადლის ჩაუვარდებოდა ხელში... არც ის შეეძლო, სცოდნოდა, რომ არსებობდა ხალხი, ვინც ასეა, აწუთას, მთელ ქვეყანაში საიდუმლოდ იკრიბებოდა, ჭიქას მაღლა სწევდა და ჩურჩულით წარმოთქვამდა: „გაუმარჯოს ჰარი პოტერს — ბიჭს, რომელიც ცოცხალი გადარჩა“.

თავი მეორე
გამქრალი ძინა

მას აქეთ, რაც დერსლებმა კართან პატარა ღისწული ნახეს, თითქმის ათმა წელიწადმა განვლო, პრივიტ დრაივზე კი ბევრი არაფერი შეცვლილა. მზე ძველებურად ამოდიოდა და ზუსტად იმავე მხრიდან ეფინებოდა მოვლილ ბაღებსაც და დერსლების კარზე მიკრულ თითბრის ოთხიანსაც. შემდეგ უჩუმრად იპარებოდა

დერსლების მისაღებ ოთახში, რომელიც თითქმის ისეთივე იყო, როგორიც იმ საბედისწერო ღამეს, ბატონმა დერსლიმ ბუების სიუჟეტი რომ მოისმინა ახალ ამბებში. მაგრამ დრო მაინც გადიოდა და ამას ბუხრის თავზე ჩამწკრივებული ფოტოსურათები ადასტურებდა. ათი წლის წინანდელი სურათებიდან ვარდისფერი ბუტი იცქირება სულ სხვადასხვა ფერის პომპონიანი ქუდებით. მერე და მერე დადლი დერსლი გაიზარდა და უკვე მსუქანი, ქერა ყმანვილი იმზირება ფოტოებიდან. ზოგ სურათში თავის პირველ ველოსიპედზე ზის, ზოგში — კარუსელზე, ბაზრობის მოედანზე. ზოგში მამასთან ერთად არის გადაღებული — კომპიუტერული თამაშებით ერთობა. ზოგან დედამისი ეხვევა და კოცნის. არსად არავითარი ნიშანწყალი იმისა, რომ ამ სახლში მეორე ბიჭიც ცხოვრობს.

არადა, ჰარი პოტერი ჯერ კიდევ აქ არის. ახლა მას სძინავს. თუმცა, ალბათ, მალე წამოაგდებენ ლოგინიდან. დეიდა პეტუნიამ უკვე გაიღვიძა. მისი გამყივანი ხმა ჰარის ახალი დღის გათენებას აუწყებს.

— ადექი, ადექი, სწრაფად!

ჰარი მთელი ტანით შეკრთება და გამოიღვიძებს. დეიდამისი ხელახლა დაუბრახუნებს კარზე.

— ადე, ადე! — კივის, რაც ძალი და ღონე აქვს. ჰარი ნაბიჯების ხმით ხვდება — დეიდა სამზარეულოში შევიდა, ახლა ტაფა აიღო და ქერაზე დადგა. ჰარი ზურგზე წეება და ცდილობს, სიმმარი გაიხსნოს. რაღაც ძალიან კარგი ესიმზრებოდა. ვითომ მოტოციკლი დაფრინავდა. რა უცნაურია, თითქოს ეს სიმმარი აღრეც უნახავს.

დეიდა ისევ კარს მოადგა.

— ადექი?

— ვდგები, — უპასუხა ჰარიმ.

— გაინძერი, ჩქარა! მიდი, ბეკონს მიხედე, აბა ერთი დაგეწვას! დადლის დაბადების დღეს ყველაფერი განსაკუთრებული უნდა იყოს.

ჰარიმ ამოიოხრა.

— რა თქვი? — მოტრიალდა დეიდა.

— არაფერი, არაფერი...

დადლის დაბადების დღეა, როგორ დაავიწყდა. ჰარი ნელა წამოდგა და წინდების ძებნას შეუდგა. ერთ წევილს სანოლის ქვეშ მიაგნო, ობობა ჩამოაფერთხა და ჩაეცმას შეუდგა. ობობებს, რა ხანია, შეეჩვია, რადგან მრავლად იყვნენ კიბის ქვეშ, იმ საკუჭნაოში, სადაც ჰარის ეძინა.

ტანზე ჩაიცვა და სამზარეულოს მიაშურა. მაგიდა დადლის საჩუქრებით აევსოთ. მგონი, იმ ახალ კომპიუტერსაც ჩეწინდნენ, ასე რომ ოცნებობდა დადლი, რომ აღარაფერი ვთქვათ კიდევ ერთ ტელევიზორსა და სპორტულ ველოსიპედზე. ჰარისთვის გამოეცანა იყო, რაში სჭირდებოდა სპორტული ველოსიპედი მსუქან დადლის, რომელსაც ვარჯიში არ უყვარდა. შეიძლება ფიქრობდა, ვინმეს დაეაჯახებო. ეს ვინმე კი, ჰარის გარდა, ვინ იქნებოდა?! მაგრამ ვერასოდეს ვერ ენეოდა, რადგან ჰარი ქარივით დაქროდა, თუმცა, ერთი შეხედვით, სწრაფიყო, ვერ იფიქრებდით.

შესაძლოა, ბნელ საკუჭნაოში ცხოვრებამ თავისი დალი დაასვა ჰარის: ასაკთან შედარებით პატარა და გამხდარი იყო. კიდევ უფრო. პატარა და მოუცქეწული ჩანდა, რადგან დადლის გამონაცვალის ტანსაცმელი ეცვა, დადლი კი ტანით ოთხჯერ დიდი იყო ჰარიზე. გამხდარი სახე, ამოყრილი მუხლები, შავი თმა და ღია მწვანე თვალები — ეს იყო ჰარი. ეკეთა მრგვალი სათვალე, შუაში გატეხილი და ბევრჯერ გადაწებებული, რადგან დადლი სულ ცხვირში უმიზნებდა. ერთადერთი, რაც ჰარის საკუთარ თავში მოსწონდა, იყო ელვასავით გაკლანკილი უცნაური ნაიარევი შუბლზე.

ეს ნიშანი სულ თავიდანვე ჰქონდა და პირველი, რაც დეიდა პეტუნისაჲს ჰკითხა, იყო: საიდან მაქვსო.

— შენი მშობლები რომ ავტოკატასტროფაში დაიღუპნენ, იქიდან, — უპასუხა დეიდამ და გაათრთხილა, შეკითხვები აღარ გავიგონოო.

„შეკითხვები არ გავიგონო“ — ეს იყო ნომერი პირველი წესი დერსლების ოჯახში მშვიდი ცხოვრებისათვის.

სამზარეულოში ძია ვერნონი შემოვიდა. ჰარი ბეკონს აბრუნებდა ტაფაზე.

— თმა დაივარცხნე, — შეუღრინა ძია ვერნონმა. ესეც მისი მშვიდობისაჲ.

კვირაში ერთხელ მაინც ძია ვერნონი გაზეთს ზემოდან ამოიხედავდა და დაიღრიალებდა: ჰარი გასაკრეჭიაო. ჰარის კრეჭდენ უფრო ხშირად, ვიდრე ყველა მის თანაკლასელს ერთად, მაგრამ რად გინდა, თმა წაშში ეზრდებოდა.

ჰარი უკვე კვერცხს წვავდა, როდესაც დადლი დედასთან ერთად სამზარეულოში შემობრძანდა. დადლი ძალიან ჰგავდა მამამისს — პუტკუნა, ვარდისფერი, მოკლეკისერა; წვრილი, წყალწყალა ცისფერი თვალები და მსუქან თავზე გადაგლეხილი ქერა თმა ჰქონდა. დეიდა პეტუნია ხშირად ამბობდა, როგორ ჰგავს პატარა ანგელოზსო. ჰარი კი ფიქრობდა, ლორს რომ ჰარიკი დაახურო, იმას ჰგავსო.

ჰარიმ კვერცხი და ბეკონი თევშებზე გადმოიღო და მაგიდის განწყობას შეუდგა, თუმცა თავისუფალი ადგილის პოვნა ადვილი არიყო. ამასობაში დადლი საჩუქრებს ითვლიდა. ცოტა ხანში სახე მოელუშა.

— ოცდათექვსმეტი, — დადლიმ დედას და მამას ახედა, — შარშანდელზე ორით ნაკლებია.

— საყვარელო, მამიდა მარჯის საჩუქარი არ მიგითვლია. ნახე, სად დევს, დედიკოს და მამიკოს დიდი საჩუქრის ქვეშ.

— ჰო, ოცდაჩვიდმეტი, მერე...

— დადლი წამოჭარხლდა. ჰარი მიხვდა, აი, დადლის უკვე წამოუარა მისებურად, მალე იფეთქებს, მაგიდა არ გადააყირავოსო,

— და ჭამას მოუჭარა. როგორც ჩანს, მოახლოებული საფრთხე დეიდა პეტუნიაზე იგრძნო და სასწრაფოდ დაუმატა:

— მერე კიდევ ორ საჩუქარს გიყიდით. დღესვე, როცა სასეირნოდ წავალთ. თანახმა ხარ, ჩემო ბატატუნა? კიდევ ორი, შევთანხმდით? დადლი ჩაფიქრდა. მძიმე საქმეს შეუდგა. ბოლოს, როგორც იქნა, ამოშაქრა:

— მაშინ მექნება ოცდა... ოცდა...

— ოცდაცხრამეტი, ჩემო სიხარულო. — ოოჰ!

— დადლი სკამზე დაეხეთქა და პირველივე საჩუქარს სტაცა ხელი. — მაშინ, კარგი!

ძია ვერნონმა ჩაიხითხითა. — პატარა ურჩხული, იცის, როგორ მიაღწიოს თავისას. მამას ჰგავს. ყოჩაღ, ბიჭო დადლი! — და შვილს თმა აუჩეჩა. ამ დროს ტელეფონმა დარეკა. დეიდა პეტუნია ყურმილის ასაღებად წავიდა, ძია ვერნონი და ჰარი კი უცქეროდნენ, როგორ ხსნიდა დადლი საჩუქრებს — სპორტული ველოსიპედი, კინოკამერა, დისტანციური მართვის თვითმფრინავი, თექვსმეტი ახალი კომპიუტერული თამაში, ვიდეოჩამწერი. ის იყო, დადლი შეფუთულ ოქროს მატის საათს აფხრენდა ქაღალდს, რომ გულმოსული და შეწუხებული დეიდა პეტუნია შემოვიდა.

— ცუდი ამბავია, ვერნონ, მისი ფიგს ფეხი მოუტეხია, ამას ვერ დაიტოვებს, — ჰარისკენ გაიქნია თავი.

დადლის სიბრაზისგან სახე მოებრიცა, ჰარის კი სიხარულით აუფანცქალდა გული. ყოველ წელიწადს, დადლის დაბადების დღეს, მშობლებს დადლი და მისი ერთი მეგობარი მთელი დღით სხვადასხვა ატრაქციონებზე, ჰამბურგერებზე ან კინოში მიჰყავდათ ხოლმე. ყოველ წელს ჰარის მისი ფიგთან ტოვებდნენ, ერთ შემოიღო დედაბერთან, რომელიც ორი ქუჩის იქით ცხოვრობდა. ჰარის ეჭავრებოდა იქ ყოფნა. მთელი სახლი კომბოსტოს სუნით ყარდა, მისი ფიგი კი ყველა კატის ფოტოს ათვალღერებინებდა, რომელიც ოდესმე ჰყოლია.

— ახლა რა ვქნათ? — დეიდა პეტუნიამ ისეთი სახით შეხედა ჰარის, თითქოს ყველაფერი მისი ბრალი იყო. ჰარიმ იცოდა, რომ უნდა შებრალებოდა ფეხმოტეხილი მისი ფიგი, მაგრამ თანაგრძნობა სიხარულმა გადაფარა, რადგან კიდევ ერთი წლით გადიდილო ფისუნია-კატუნიების ფოტოების თვალღერება.

— შეგვიძლია, მარჯის დაუვრეკოთ, — მოიფიქრა ძია ვერნონმა..

— ნუ სულელობ, ვერნონ, ბიჭი ეზიზღება.

დერსლები მუდამ ისე საუბრობდნენ ჰარიზე, თითქოს ჰარი იქ არც იყო, ან არადა, რაღაც საძაგელ, ლოქორას მსგავს არსებას წარმოადგენდა, რომელსაც არაფერი ესმოდა.

— იმას რომ ვთხოვოთ, რა ჰქვია შენს დაქალს — ივონს?

— მაიორკაზე! ისვენებს, — ამოიღრინა დეიდა პეტუნიამ.

— შინ დამტოვეთ, აქ ვიქნები, — თქვა ჰარიმ და გული იმედით აევსო: იქნება ახლა მაინც ვნახო ტელევიზორში ის, რაც მინდა, ან იქნებ დადლის კომპიუტერსაც მივუქცდო.

დეიდა პეტუნია ისე დაიღრჩა, თითქოს ლიმონი მოწუნნაო.

— მერე მოვალთ და სახლი ყირაზე დაგვხვდება, არა?

— არაფერს არ გავაფუჭებ, — არწმუნებდა ჰარი, მაგრამ არავინ უსმენდა.

— იცი რა, მოდი, ესეც ნავიყვანოთ ზოოპარკში, — მოიფიქრა ბოლოს დეიდა პეტუნიამ, — და... მანქანაში დავტოვოთ...

— ახალ მანქანაში მარტოკა დავტოვოთ, არა?

დადლიმ ხმაშალალი ტირილი მორთო. არა, განა მართლა ტიროდა! რამდენი წელია, მართლა აღარ უტირია, მაგრამ იცოდა, რომ თუ სახეს დაღრეჯდა და აღწავლდებოდა, დედამისი ყველაფერს შეუსრულებდა.

— ჩემი ბასასუნები, ჩემი ბუსუსუნები, არ იტირო, დადლიკუნა, შენი დედიკო არავის გააფუჭებინებს შენს დღეს, — და შვილს მოეხვია, — ეგ არ წამოვიდეს... არ მინდა... არაა... — ვითომ გულამოსკვნით სლუკუნებდა დადლი. — ეგ ყველაფერს ჩამიშლის ხოლმე... — და ჰარის დედის მკლავებიდან ბოროტი ლიმილით გახედა.

ამ დროს ჰარის ხმა გაისმა.

— ღმერთო ჩემო, მოვიდნენ, — წამოიძახა დეიდა პეტუნიამ. ცოტა ხანში ოთახში დადლის საუკეთესო მეგობარი, პირს პოლკისი და დედამისი შემოვიდნენ. პირსი განრიპული ბიჭი იყო, სახე ვირთხას მიუგავდა. როცა დადლი ვინმეს ურტყამდა, პირსი მსხვერპლს ზურგს უკან ხელებს გაუკავებდა ხოლმე. დადლი ერთბაშად გაჩუმდა.

ნახევარ საათში ჰარი, თავისდა გასაოცრად, უკვე დერსლების მანქანაში იჯდა, უკანა სკამზე, პირსისა და დადლის გვერდით. თავის ცხოვრებაში პირველად მიდიოდა ზოოპარკში. დეიდა და ბიძამ სხვა ვერაფერი მოიფიქრეს, ოღონდ ეს იყო, რომ ნასვლის წინ ძია ვერნონმა ჰარი გვერდით გაიხმო.

— იცოდე, გაფრთხილებ, — უთხრა და უზარმაზარი, დაჟღაჟა სახე ზედ თვალებთან მიუტანა, — გაფრთხილებ, ბიჭო! რაიმეს ჩაიდენ, რამე სისულელეს, და შობამდე მაგ საუკუნოდან ფეხს ვეღარ გამოადგამ!

— არაფერს არ ჩავიდენ, მართლა... — შეჰპირდა ჰარი.

ძია ვერნონმა, რა თქმა უნდა, არ დაუჯერა. როდის იყო ვინმეს მისი სჯეროდა...

საქმე ისაა, რომ ჰარის ირგვლივ ხშირად ხდებოდა უცნაური რაღაცები და ბიჭი ამაოდ უმტკიცებდა ღერსლებს, ეს მე არ მიქნიაო.

ერთხელ, მაგალითად, როცა დეიდა პეტუნის ყელში ამოუვიდა ჰარის პარიკმახერთან ტარება, რადგან შინ ზუსტად იმსიგრძე თმით ბრუნდებოდა, როგორითაც იქ მიდიოდა, აიღო სამზარეულოს მაკრატელი და მთელი თავი თვითონ გადაკორტნა. მხოლოდ შუბლზე დაუტოვა თმა „იმ საზიზღარი ნაიარვეის“ დასაფარავად. დადლი სიცილით კვდებოდა. ჰარის კი მთელი ღამე არ უძინია, დარდობდა, ხვალ სკოლაში როგორ უნდა მივიდეთ. იქ ისედაც დასცინოდნენ მოჩაჩული ტანსაცმლისა და დანებებული სათვალის გამო. მეორე დღით თმა ისევ იმსიგრძე ჰქონდა, რამსიგრძეც — შეჭრამდე.

ადგნენ და მთელი კვირით გამოკეტეს საკუჭნაოში. სულ ტყუილად ცდილობდა, აეხსნა, მეც არ ვიცი, როგორ მოხდა, რომ თმა ერთ ღამეში გამეზარდაო.

ერთხელაც, დეიდა პეტუნია ძალით აცმევდა დადლის ნაქონ ჯემპრს, იმ საძაველ ყავისფერ ჯემპრს, ფორთოხლისფერბურთებიანს. რაც უფრო მეტად ცდილობდა ჰარის თავზე მის ჩამოყმას, მით უფრო სწრაფად პატარავდებოდა ჯემპრი. ბოლოს ისე დაპატარავდა, მხოლოდ თითზე წამოსაცმელ თოჯინას თუ მოერგებოდა, ჰარის კი — არამც და არამც. დეიდა პეტუნია იფიქრა, რეცხვაში მოთელილაო, და ჰარი დასჯას გადაურჩა.

თუმცა, ერთხელ ჰარის დიდი უსიამოვნება შეხვდა, როცა, თავისდა გასაკვირად, სკოლის სამზარეულოს სახურავზე აღმოჩნდა. ყველაფერი კი ასე მოხდა: დადლის ბანდა, როგორც ყოველთვის, ჰარის გამოუდგა. ჰარი გაიქცა და უცებ, ჰოი, საოცრებაც, სამზარეულოს საკვამურზე ამოყო თავი! ქალბატონმა სკოლის დირექტორმა ღერსლებს მკაცრი წერილი მისწერა, ჰარი სკოლის სახურავზე დაძვრებო. ჰარი თავგამოდებით ცდილობდა, როგორმე აეხსნა (ამას საკუჭნაოდან ყვიროდა ძია ვერნონის გასაგონად), მე მხოლოდ ის მინდოდა, რომ სამზარეულოს კართან მდგარ ნავის ურნაზე გადავმხტარიაყავი; შეიძლება, როცა ავხტი, ქარმა ამიტაცაო.

მაგრამ დღევანდელ დღეს კარგი პირი უჩანდა. დადლისა და პირსთან ყოფნაც კი ღირდა იმად, რომ ამ დღეს სხვაგან გაატარებდა და არა სკოლაში, საკუჭნაოში ან მისის ფიგის კომბოსტოსუნთან სახლში.

ძია ვერნონი საჭეს მართავდა, თან მთელი გზა წუნუნებდა. მისი გამუდმებული უკმაყოფილების მიზეზი იყო: თანამშრომლები და ჰარი, თავისი საბჭო და ჰარი, ბანკი და ჰარი. ამ დილით მოტოციკლმა გააბრაზა, გვერდით რომ ჩაუქროლა და გაასწრო.

— გიჟებივით დაქრიან ეს მხეცები, ნამდვილი ხულიგნები...

— მე მოტოციკლი მესიზმრა, — გაახსენდა უცებ ჰარის, — მიფრინავდა.

ძია ვერნონი კინაღამ წინ მიმავალ მანქანას შეასკდა. მერე მთელი ტანით შემობრუნდა და ჰარის უღრიალა: — მოტოციკლები არ დაფრინავენ! — სახე ვეებერთელა, უღვაშა ჭარხალს მიუკავდა.

დადლიმ და პირსმა ჩაიფხუკუნეს.

— ვიცი, რომ არ დაფრინავენ, ეს ხომ მხოლოდ სიზმარი იყო, — თქვა ჰარიმ.

ნეტაც სულ არ მეთქვა არაფერიო, ინანა ჰარიმ. ხომ იცოდა, რომ შეკითხვებზე მეტად ღერსლებს ის აღიზიანებდათ, თუ ჰარი უცნაურ რამეზე იწყებდა ლაპარაკს. მნიშვნელობა არ ჰქონდა, სად ხდებოდა ეს ყველაფერი, სიზმარში, თუ მულტფილმში. ეტყობა, ემინოდათ, ჰარის სახითათო აზრები არ მოსვლოდა თავში.

მზიანი შაბათი დღე იდგა. ზოოპარკი საესე იყო ბავშვებითა და მათი მშობლებით. დერსლებმა შესასვლელთანვე უყიდეს დადლის და პირსს შოკოლადის დიდი ნაყინი. მოდიმარმა გამყიდველმა ქალმა ჰარისასჲ ჰკითხა, შენ რომელს ინებებო, და ამიტომ იძულებული გახდნენ, მისთვისაც ყყიდათ წვრილ ჯოხზე წამოცმული ყველაზე იათი ლიმონის ნაყინი. არჲ ისე ცუდი ყოფილაო, ფიქრობდა ჰარი და სიამოვნებით წუნნიდა თავის ლიმონის ყინულს, თან ყველანი მაიმუნებს უცქეროდნენ. გორილა, თავს რომ იქეჲავდა, ქერა არ იყო, თორემ ისე ძალიან მიაგავდა დადლის. ასეთი ბედნიერი დილა ჰარის კარგა ხანია, არ ჰქონია. ცდილობდა, დერსლებს ჩამორჩნოდა და თავისთვის, ოდნავ მოშორებით ევლო. დარწმუნებული იყო, დადლის და პირსს ცხოველები მალე მოჰბერდებოდათ და თავიანთ საყვარელ გასართობს, ჰარის წამოთაქებას მიუბრუნდებოდნენ. ზოოპარკის რესტორანში ისადილეს. დადლიმ აჲც გაათრინა თავისი ოფოფები. რა ცოტაა, ეს მე არ მეყოფაო. მისი თეფში ჰარის დაუდგეს და ძია ვერნონმა დადლის სხვა მოუტანა. ისე კარგად აენყო ყველაფერი, უნდა მივმხვდარიყავი, ნეტარება დიდხანს რომ არ გასტანდაო, — ფიქრობდა მოგვიანებით ჰარი. სადლის შემდეგ ქვენარმავლების სანახავად შევიდნენ. შენობაში გრილოდა და ბნელოდა. კედლებს განათებული მინის გალიების რიგი მიუყვებოდა. შუშის მიღმა ქვებსა დახის ტოტებზე სულ სხვადასხვა ჯურის ხვლიკები და გველები დახოხვდნენ და დასრიალებდნენ. დადლის და პირსს შხამიანი კობრებისა და დიდი მახრჩობელა პითონების ნახვა უნდოდათ. დადლიმ მაშინვე იპოვა ყველაზე დიდი გველი. იმსიგრძე იყო, ძია ვერნონის მანქანას ორჯერაც შემოეხვეოდა და, თუკი მოისურვებდა, სულ ნამცეცებადაც აქცევდა. ახლა ეტყობა გუნებაზე არ იყო. უფრო სწორად, დახვეული ინვა და ეძინა. დადლიმ ცხვირი მინას მიაჭირა. თვალს ვერ სწყვეტდა მზინავე ყავისფერ ხეულებს. — მინდა, რომ გაინძრეს, — შეეხვენა მამას. ძია ვერნონმა მინაზე მიაკაკუნა. გველი არჲ კი შერხეულა. — მიდი, კიდევ! — ბრძანა დადლიმ. ძია ვერნონმა უფრო მაგრად, მუშტით დააბრახუნა. გველი თავისთვის თვლემდა. — ოო, მომბეზრდა, — შეწუხდა დადლი და მინას მოშორდა. ჰარი ახლოს მივიდა და გველს ყურადღებით დააცქერდა. „ეს საცოდავი სულაც რომ მოკვდეს მოწყენილობისგან, რა გასაკვირი იქნება, — იფიქრა, — გამოუმწყდევიათ აჲ მარტოკა და ბრიყვი ადამიანები მთელ დღეს მინაზე კაკუნით არ ასვენებენ. ამას ჩემი საკუწნაოც სჯობია — იჲ მარტო დეიდა პეტუნია მიკაკუნებს გასალვიძებლად, თანაც, გამოსვლაც შემიძლია და სხვა ოთახებში შესვლაც“.

უცებ გველმა მძივივით მრგვალი თვალები გაახილა. ნელა, ზანტად წამოყო თავი და ჰარის სიმაღლეზე წამოიმართა.

გველმა ჰარის თვალი ჩაუკრა.

ჰარი გაშტერდა. მერე სასწრაფოდ მიმოიხედა, ვინმე ხომ არ მიყურებსო. არავინ იყო. შემდეგ ისევ გველს შეხედა და თვითონაც ჩაუკრა თვალი.

გველმა ძია ვერნონისა და დადლისაკენ გაიქნია თავი, თვალები ჯერს მიაჲყო და ჰარის ისე შეხედა, თითქოს ეუბნებოდა: აი, სულ ამ დღეში ვარო.

— მესმის, — ჩუმად უთხრა ჰარიმ, თუმცა დარწმუნებული არ იყო, რომ მინის მიღმა გველს მისი ესმოდა, — ალბათ რა მოსაბეზრებელია ეს ყველაფერი!

გველმა ენერგიულად დაუქნია თავი.

— შენ საიდანა ხარ? — ჰკითხა ჰარიმ.

გველმა კუდი მინას მიარტყა, რომელმაც პატარა აბრა იყო მიკრული: „ბოა კონსტრიქტორი, ბრაზილია“.

— ლამაზია ბრაზილია?

ბოა კონსტრუქტორმა ხელახლა მიარტყა კუდი აბრას. ჰარიმ წაიკითხა: „ეს ეგზემპლარი დაიბადა ზოოპარკში“.

— გასაგებია. ბრაზილია არ გინახავს.

გველმა თავი გაიქნია, არაო. უცებ ორივე შეხტა, რადგან ჰარის ზურგს უკან არანორმალური ღრიალი გაისმა:

— დადლი! მისტერ დერსლი! მოდით, ნახეთ, ეს გველი რას აკეთებს!

დადლი ხვნეშით მოვორდა.

— შენ გაიწე იქით! — უყვირა ჰარის და ფერდში მუშტი უთავაზა. ჰარიმ მოულოდნელობისგან თავი ვერ შეიკავა და ძირს, ბეტონის იატაკზე გაიშხლართა. შემდეგ ყველაფერი ელვისებური სისწრაფით მოხდა. დადლიმ და პირსმა, რომლებიც წამის წინ მინაზე იყვნენ აკრულნი, შემადრწუნებელი კივილით დაიხიეს უკან.

ჰარი წამოჯდა. გაოგნებისაგან ენა ჩაუვარდა. ბოა კონსტრუქტორის წინ მინა გამქრალიყო. უზარმაზარი გველი სწრაფად იშლებოდა და უკვე იატაკზე მოსრიალებდა. ხალხი ყვირილით მიანყდა გასასვლელს.

ჰარი მზად იყო, დაეფიცა, რომ როცა გველმა გვერდით ჩაუსრიალა, ნამდვილად გაიგონა მისი სისინა ხმა: „ბრაზილია... სსსსადა ხარ... გმადლობ, ამიგო...“

ქვეწარმავლების მომვლელი შოკში ჩავარდა.

— მინა! მინა! — გაუთავებლად იმეორებდა იგი, — სად გაქრა მინა?

ზოოპარკის დირექტორმა თავისი ხელით მოუშადა დეიდა პეტუნის მაგარი ჩაი და დაუშაქრა კიდევ. თან სულ ებოდიშებოდა. პირსი და დადლი შიშისაგან რალაც აბდაუბდას ჩმახვდნენ. ჰარიმ დაინახა, რომ გველს მათთვის არაფერი დაუშავებია, მხოლოდ ხუმრობით გაჰკრა პირი ქუსლზე, მაგრამ ძია ვერნონის მანქანაში რომ ჩასხდნენ, დადლი ყვებოდა, გველმა კინალამ ფეხი მომაჭამაო. პირსი კი იფიცებოდა, მე მოხრჩობას მიპირებდაო. ჰარისთვის ყველაზე საშინელი ის იყო, რომ პირს პოლკისმა, დანყნარდა თუ არა, მაშინვე ყველას აუწყა; — ჰარი გველს ელაპარაკებოდა. არა, ჰარი?

ძია ვერნონი ჩუმად იყო, სანამ პირსი მშვიდობიანად არ გაისტუმრეს შინ. მერე კი ჰარის მიუტრიალდა. გაცოფებული ენას ვერ იმორჩილებდა, ძლივს ამოიხავლა რამდენიმე სიტყვა:

— ახლავე... საკუჭნაოში... ფეხს არ გამოადგამ. არავითარი ქამა... — და სავარძელში ჩაესვენა. დეიდა პეტუნია გაეპარდა და დიდი ჭიქით ბრენდი მოუტანა.

დიდხანს ინვა ჰარი თავის ბნელ საკუჭნაოში და ფიქრობდა, საათი მაინც მქონდეს, ნეტავ რა დროაო. დერსლებს თუ არ ეძინათ, სამზარეულოში შეპარვას ვერ გაბედავდა, რომ რამე ეჭამა.

ათი წელი გაატარა ჰარიმ დერსლებთან. ათი უსიხარულო წელიწადი. რაც თავი ახსოვდა, სულ ამათთან იყო, ანუ მას შემდეგ, რაც მშობლები ავტოკატასტროფაში დაეღუპა. ჰარი მაშინ ძალიან პატარა იყო. ვერც კატასტროფას იხსენებდა, ვერც დედ-მამას, ვერც იმას, თვითონაც იყო თუ არა იმ მანქანაში. როცა ძალიან, ძალიან დაძაბავდა მესხიერებას, — საკუჭნაოში. ბევრი დრო ჰქონდა საფიქრელად, — უცნაური ხილვა ჩნდებოდა: კაშკაშა მწვანე შუქის გაელვება და აუტანელი ტკივილი შუბლზე. ალბათ, ეს იყო კატასტროფაო, ფიქრობდა, მაგრამ ის მწვანე შუქი რაღა იყო, უცებ საიდან იფეთქა, ეს ვეღარ გაეგო. მშობლები სულ არ ახსოვდა. დეიდა და ბიძა მათ არასოდეს ახსენებდნენ. შეკითხვები, რა თქმა უნდა, აკრძალული იყო. ამ სახლში მათი ფოტოებიც არ არსებობდა.

ადრე, როცა უფრო პატარა იყო, სულ ოცნებობდა: მოვა ჩემი რომელიმე სხვა ნათესავი და თავისთან წამიყვანსო, მაგრამ არავინ მოდიოდა. დერსლების გარდა

არავინ ჰყავდა. თუმცა ზოგჯერ გრძნობდა (ან ეჩვენებოდა), რომ ქუჩაში უცხო ხალხი სცნობდა. თანაც მეტად უცნაური ხალხი. ერთხელ, როცა ის, დეიდა პეტუნია და დადლი სუპერმარკეტში რაღაცას ყიდულობდნენ, ვიღაც გამხდარმა კაცმა იისფერი ქედი მოუხადა და თავი დაუკრა. იცნობ ამ კაცსო? — შეეკითხა დეიდა პეტუნია და გაბრაზებულმა ბიჭები ისე სასწრაფოდ გაიყვანა იქიდან, რომ არაფერი უყიდიათ.

ერთხელ ავტობუსში ერთმა ასევე უცნაურმა ხნიერმა ქალბატონმა, რომელსაც ყველაფერი ზურმუხტისფერი ეცვა, ხელი მხიარულად დაუქნია. ქუჩაში კიდევ, ძალიან გრძელ, მენამულ პალტოში გამოწყობილმა მელოტმა კაცმა ჩამოართვა ხელი და უსიტყვოდ გაშორდა. ყველაზე საოცარი ის იყო, რომ როგორც კი ჰარი მათ კარგად დააკვირდებოდა, მაშინვე ქრებოდნენ.

სკოლაში ჰარისთან დამეგობრებას ვერავინ ბედავდა. მთელმა სკოლამ იცოდა, როგორ სძულდა დადლის ბანდას ეს უცნაური ჰარი პოტერი — ძველმანებში გამოწყობილი და გატეხილსათვალის. ჰოდა, იმათი შიშით, აბა, ახლოს ვინ გაეკარებოდა.

თავი მესამე
წერილები არავისგან

ბრაზილიელი ბოა კონსტრიქტორის გაქცევისთვის ჰარი დიდი ხნით დაისაჯა. ბოლოს და ბოლოს, საკუჭნაოდან გამოსვლის ნება რომ დართეს, უკვე საზაფხულო არდადეგები დაწყებულიყო, დადლის ახალი კინოკამერა გაეტეხა, დისტანციური მართვის თვითმფრინავი დაეღენწა, სპორტული ველოსიპედი კი პირველსავე გაქროლებაზე მისი ფიგისთვის დაეჯახებინა, როცა მოხუცი ყავარჯნებით გადადიოდა პრივიტ დრაივზე.

ჰარის გაუხარდა, სკოლა რომ დამთავრდა, მაგრამ დადლის და მის ძმაბიჭებს მაინც ვერ გაექცა. პირსი, დენისი, მალკოლმი, გორდონი — ზორბა ტანის უტვინო ბიჭები — ყოველდღე შინ აკითხავდნენ დადლის. ყველაზე სქელი და ყველაზე უტვინო დადლი მათი ლიდერი იყო. დადლის უსაყვარლესი სპორტი — ჰარიზე ნადირობა — დანარჩენებსაც კარგად ართობდა.

ამიტომ ჰარი ცდილობდა, შინ, რაც შეიძლება, ცოტა ხანი დარჩენილიყო. გარეთ გადიოდა, ახლომახლო დაბოდილობდა და ნატრობდა, ნეტავ მალე დამთავრდეს ეს არდადეგებიო. გულში რაღაც იმედი უღვიოდა, სექტემბერში მე და დადლი სხვადასხვა სკოლაში წავალთ და ერთმანეთს დავმორღებიოთ. დადლი, მართლაც, კერძო სკოლაში მიიყვანეს. სკოლას „სმელტინგსი“ ერქვა. თურმე ძია ვერნონი იქ სწავლობდა თავის დროზე. პირს პოლკისიც იმ სკოლაში ივლიდა. ჰარი ადგილობრივ ზოგადსაგანმანათლებლოში გაამწესეს, „სტოუნფილდ ჰაიში“. ამის გამო დადლი სასაცილოდ ივლებდა.

— მაგ შენს სკოლაში მოსწავლეებს იცი, რას უშვრებიან? პირველ დღეს უნიტაზში აყოფენინენ თავს. გინდა, ზევით ავიდეთ, ცოტა წავივარჯიშოთ.

— არა, დიდი მადლობა. უნიტაზი მეცოდება. შენი თავისთანა საზიზღარი ალბათ არაფერი ექნება ნანახი, მეშინია, გული არ აერიოს, — უპასუხა ჰარიმ და სანამ დადლი მიხვდებოდა, რა უთხრეს, გაიქცა.

ივლისის ერთ დღეს დეიდა პეტუნია დადლი ლონდონში წაიყვანა სასკოლო ფორმის საყიდლად. ჰარი მისი ფიგთან დატოვებს, სადაც ბევრად უკეთესი ატმოსფერო დახვდა, ვიდრე ელოდა. ამას წინათ მისი ფიგს თავისი ერთ-ერთი უსაყვარლესი კატისთვის წამოუკრავს ფეხი და იმიტომ მოუტეხია. ამის გამო კატებზე

ძველებურად აღარ გიჟდებოდა. ჰარის ტელევიზორის ყურების ნება დართო და შოკოლადიანი ნამცხვრითაც კი გაუმასპინძლდა, თუმცა, ნამცხვარს ისეთი გემო ჰქონდა, რამდენიმე წლის წინ გამოცხვარი გვეგონებოდა.

იმავე საღამოს დადლიმ ოჯახის წევრებისათვის თავისი ახალთახალი ფორმის ჩვენება მოაწყო. სმელტინგის ბიჭებს ნაბლისფერი ფრაკი და ნარიზისფერი ბრიჯი ეცვათ, თავზე ბრტყელი ჩალის ქელი — კანოტიე — ეხურათ, ხელში ეკავათ ხორკლიანი ჯოხი — სტეკი, რომელსაც, მასწავლებელი მიტრიალდებოდა თუ არა, ბიჭები ერთმანეთს ურტყამდნენ ხოლმე. ეს ალბათ კარგი წერტნა იყო მომავალი ცხოვრებისათვის.

მორთულ-მოკაზმული დადლი რომ გამობრძანდა, ძია ვერნონმა ზარ-ზეიმით განაცხადა, ჩემი ცხოვრების საამაყო წუთებიაო. დეიდა პეტუნია ცრემლებად დაიღვარა, არ მჯერა, ნუთუ ეს ჩემი პატარა დადლიკუნებია, როგორ გაზრდილა და დამშვენებულაო.

ჰარიმ ჩემად ყოფნა არჩია, მაგრამ თავს ძლივს იკავებდა, არ გასცინებოდა.

მეორე დღით, სამზარეულოში რომ შევიდა, ჰარის საშინელი სუნი დახვდა. ეს სუნი რკინის დიდი ქვაბიდან ამოდიოდა. ჰარიმ ქვაბს ჩახედა. რუხ წყალში ჭუჭყიანი ძონძებივით რალაც ტივტივებდა.

— ეს რა არის? — ჰკითხა დეიდა პეტუნიას.

დეიდა პეტუნია უკმაყოფილოდ მოკუმა პირი, როგორც სჩვეოდა ხოლმე, როცა ჰარი შეკითხვის დასმას გაბედავდა.

— შენი ახალი სასკოლო ფორმაა.

ჰარიმ ისევ ჩახედა ქვაბში.

— ა, არ მეგონა, ასეთი სველი თუ უნდა ყოფილიყო.

— ნუ სულელობ! — შეუღრინა დეიდა პეტუნია, — დადლის ძველ ტანსაცმელს ვლებავ შენთვის. ნაცრისფრად რომ შეიღებება, ნამდვილ ფორმას დაემსგავსება.

ჰარის ამაში ეჭვი შეეპარა, მაგრამ ხმა არა ამოუღია. მაგიდას მიუჭდა. სცადა, არ ეფეიქრა იმაზე, რა სანახავი იქნებოდა ახალ სკოლაში პირველ დღეს — ეს ფორმა სპილოს ტყავის ნაფლეთებივით რომ ჩამოეკიდებოდა ტანზე.

სამზარეულოში დადლი და ძია ვერნონი შემოვიდნენ. ორივემ ცხვირი აიბზუა. ჰარის ახალი ფორმის სუნი არც იმათ მოეწონათ. ძია ვერნონმა გაბზეთი გადაშალა, დადლიმ მაგიდაზე დაახეთქა თავისი სმელტინგის სტეკი, რომელიც სულ თან დაჰქონდა.

უცებ საფოსტო ყუთი გატკაცუნდა — ფოსტა შემოყარეს.

— დადლი, ფოსტა მოიტანე, — თქვა ძია ვერნონმა ისე, რომ გაზეთისთვის თვალი არ მოუშორებია.

— ჰარიმ მოიტანოს!

— ჰარი, ფოსტა მოიტანე!

— დადლიმ მოიტანოს!

— მისცხე ევ შენი ჯოხი, დადლი!

ჰარიმ ჯოხი აიციდნა და ფოსტის მოსატანად წავიდა. იატაკზე სამი წერილი ეგდო. ერთი — ღია ბარათი ძია ვერნონის დისგან — მარჯისაგან, რომელიც კუნძულ უაიტზე ისვენებდა; ყავისფერ კონვერტში ალბათ ქვითრები იდო, მესამე წერილი კი ჰარის სახელზე იყო. ჰარი გაოგნებული დააქქერდა წერილს. გულმა ისეთი ბაგაბუგი აუტეხა, გვეგონებოდა, სადაცაა ბუდიდან ამოუვარდებო. მისთვის არასდროს არავის არაფერი მოუწერია. ვინ უნდა ყოფილიყო? არც მეგობარი ჰყავდა, არც ნათესავი. არც

ბიბლიოთეკის წევრი იყო, წიგნი დროზე დააბრუნეო, რომ შეეხსენებინათ. არადა, წერილზე გარკვევით ეწერა:

ბატონ ჰ. პოტერს
საკუჭნაო კიბის ქვეშ
პრივიტ დრაივის 4
ლოთლ უინგინგი, სარი

კონვერტი მოყვითალო პერგამენტისა იყო, სქელი და მძიმე. მისამართი ზურმუხტისფერი მელნით ეწერა. მარკა არ ეკრა.

ჰარიმ აკანკალებული ხელით გადააბრუნა კონვერტი, რომელიც წითელი ცვილით დაელუქათ და გერბიანი ბეჭედი დაერთყათ. გერბზე გამოსახული იყო ლომი, არწივი, მაჩვი და გველი, რომლებიც ასო ჰ-ს შემოხვეოდნენ.

— ჰარი, რას შერები ამდენ ხანს, ამოწმებ, წერილში ტერორისტებმა ბომბები ხომ არ ჩაგვიდეს? — თავის ხუმრობაზე ძია ვერნონმა თვითონვე გაიციინა.

ჰარი სამზარეულოში შევიდა. ისევ თავის წერილს დასცქეროდა: ძია ვერნონს ქვითრები და ღია ბარათი მიაწოდა, შემდეგ დაჯდა და აუჩქარებლად შეუდგა ყვითელი კონვერტის გახსნას. ძია ვერნონმა სწრაფად გადახია კონვერტი, უკმაყოფილოდ გადაათვალიერა ქვითრები და ღია ბარათს თვალი გადაავლო.

— მარჯი ავად ყოფილა, — აცნობა დეიდა პეტუნიას, — რაღაც მოლუსკი უჭამია...

— მამი... — წამოიძახა დადლიმ, — მამი, ჰარიმაც მიიღო წერილი.

ჰარის, ის იყო, წერილი უნდა გაეშალა, რომელიც კონვერტის მსგავს ყვითელ პერგამენტზე იყო დაწერილი, რომ ძია ვერნონმა სასწრაფოდ ხელიდან გამოსტაცა.

— ჩემი წერილია, — თქვა ჰარიმ და შეეცადა, უკანვე წაერთმია.

— შენ ვინ უნდა მოგწეროს! — ჩაიციინა ძია ვერნონმა. ხელის ერთი დაქნევით წერილი გაშალა და გადაიკითხა.

სახე შექნიშანივით ჯერ წითლად აენთო, მერე — მწვანედ, ოღონდ ძალიან სწრაფად. მერე ისევ ფერი ეცვალა და გამხმარი შერის ფათასავით განაცრისფერდა.

— ჰ-ჰ-პეტუნია, — ძლივს ამოილულულა.

დადლი მამას ახტებოდა, რომ წერილი ხელში ჩაეგდო და წაეკითხა, მაგრამ ვერ მისწვდა, რადგან ძია ვერნონს ხელი მაღლა ეჭირა. დაინტერესებულმა პეტუნიამ გამოართვა და პირველი სტრიქონი წაიკითხა. უცებ ფერი დაკარგა. ხელი ყელზე მიიჭირა და ახროტინდა:

— ვერნონ! ღმერთო ჩემო, ვერნონ!

ერთმანეთს მიაშტერდნენ. სულ გადავიწყდათ, რომ ოთახში დადლი და ჰარიც იყვნენ. დადლი რის დადლი იქნებოდა, უყურადღებობა აეტანა. აიღო და სკოლის სტეკი მამას პირდაპირ თავში ჩასცხო.

— მინდა, ეგ წერილი წავიკითხო! — ბრძანა ხმამაღლა.

— არა, მე უნდა წავიკითხო! — ჰარის მოთმინება დაეკარგა: — წერილი ჩემია!

— თქვენ ორივე გადით აქედან! — დაიხავლა ძია ვერნონმა და წერილი კონვერტში ჩაჩურთა.

ჰარი არც კი განძრეულა.

— მომეცით ჩემი წერილი! — იყვირა გამწარებულმა.

— მე მაჩვენეთ! — ითხოვდა დადლი.

— გაადიით! — აღრიალდა ძია ვერნონი, ორივეს ქეჩოში ჩაავლო ხელი, დერეფანში გაისროლა და სამზარეულოს კარი მიუჯახუნა. ჰარიმ და დადლიმ მყისვე

გააფთრებული, მაგრამ უხმო ბრძოლა გააჩაღეს კარის ჭეჭრუტანის დასასაკუთრებლად. დადლიმ გაიმარჯვა, ცალ ყურზე სათვალენჩამოკონნილებულ ჰარის კი ისლა დარჩენოდა, ძირს გართხმულიყო და იმ ღრიჭოდან ეგდო ყური, კარსა და იატაკს შორის რომ იყო დარჩენილი.

— ვერნონ, — დეიდა პეტუნიას ხმა უკანკალებდა: — მისამართს დახედე. როგორ გაიგეს, სად სძინავს? სახლს ხომ არ უთვალთვალევენ?..

— თვალს გვაღვევებენ... გვზვერავენ... ალბათ, ფეხდაფეხ დაგვეყვებიან... — შეშლილივით ლულულულებდა ძია ვერნონი.

— რა ვქნათ, ვერნონ? ვუპასუხოთ? მივწეროთ, რომ არ გვსურს...

ჰარი ღრიჭოში მხოლოდ იმას ხედავდა, როგორ დადიოდა წინ და უკან ძია ვერნონის პრიალა შავი ფეხსაცმელი.

— არა, — ეს ძია ვერნონის ხმა იყო, — უპასუხოლ დავტოვოთ... ასე აჯობებს... არაფერიც არ მივწეროთ...

— ჰო, მაგრამ...

— ასეთი ჩვენთან არავინ ცხოვრობს, მორჩა და გათავდა, პეტუნია. გახსოვს, ბავშვი რომ ავიყვანეთ, მაშინ დავიფიცეთ, რომ ამ სამინელ უაზრობას წერტილს დავეუსვამდით...

იმავე საღამოს, ძია ვერნონი სამსახურიდან დაბრუნდა თუ არა, ისეთი რამ მოიმოქმედა, რაც მანამდე არასოდეს გაუკეთებია: იგი ჰარის ესტუმრა საკუჭნაოში.

— სად არის ჩემი წერილი? — იკითხა ჰარიმ, როგორც კი ძია ვერნონმა კარებში თავი შემოყო, — ვინ მომწერა?

— არც არავინ. შეცდომით მოიტანეს, — მოკლედ მოუჭრა ძია ვერნონმა, — დაგწვი.

— არაფერი არ მოუტანიათ შეცდომით, — გაბრაზდა ჰარი. — ჩემი საკუჭნაოც კი ეწერა ზედ.

— ხმაააა! — ისე იბღავლა ძია ვერნონმა, რომ ერთი-ორი ობობა ჭერიდან მოწყდა და ძირს ჩამოვარდა. მერე რამდენჯერმე ღრმად ჩაისუნთქა და ნაძალადევად გაიღიმა. საცოდავი სანახავი იყო.

— ისა... ჰო, ჰარი, ამ შენს საკუჭნაოს რაც შეეხება, მე და დეიდაშენმა ვიფიქრეთ და გადავწყვიტეთ... შენ უკვე მართლაც გაიზარდე და დროა, დადლის მეორე საძინებელში გადახვიდე.

— რატომ? — იკითხა ჰარიმ.

— შეკითხვები არ იყოს, აიღე შენი ბარგი-ბარხანა და ახლავე — მაღლა!

დერსლებს ოთხი საძინებელი ჰქონდათ. ერთი ძია ვერნონის და დეიდა პეტუნიას ეკავათ, მეორე სტუმრებისთვის იყო განკუთვნილი (ძირითადად, ძია ვერნონის დისთვის, მარჯისთვის), მესამეში დადლის ეძინა, ხოლო მეოთხეში დადლი იმ სათამაშოებს ინახავდა, რომლებსაც თავისი ოთახიდან გამოყრიდა. ჰარის ბევრი არაფერი ჰქონდა მაღლა ასატანი, ერთი ასვლით საკუჭნაოდან ოთახში გადაბარგდა, სანოლზე ჩამოჭდა და მიმოიხედა. აქ თითქმის ყველაფერი დამტვრეული ელაგა. აი, ერთი თვის წინ ნაყიდი კინოკამერა, გატეხილი დვეს პატარა ტანკზე. ტანკი ჯერ მთელია, მაგრამ მეზობლის ძაღლს გადაუარა და დადლი ამით აღარ თამაშობს. კუთხეში დადლის სულ პირველი ტელევიზორია, რამდენი ხანია, წიხლით შეღუნა, როცა მისი საყვარელი გადაცემა აღარ გაუშვეს. აი, დიდი გალია, ამაში ოდესღაც თუთიყუში იჯდა, რომელიც ნამდვილ თოფში გაუცვალა დადლიმ ვილაცას. ის თოფიც აქ ეგდო, თაროზე — დადლი ზედ დააჯდა და გალუნა. თაროები წიგნებით იყო სავსე. წიგნებისთვის თითი არავის დაეკარებინა.

ქვემოდან დადღის ხმა ისმოდა, დედას ტვინს უბურღავდა: — არ მინდა, რომ იქ იყოს... მჭირდება ეგ ოთახი... გამოვიდეს იქიდან!...

ჰარიმ ამოიოხრა და სანოლზე წამოწვა. ჯერ კიდევ გუშინ, რას არ მისცემდა იმისთვის, რომ აქ ყოფილიყო. დღეს კი — ნეტავ ის წერილი მომცა და ისევ ჩემს საკუჭნაოში მამყოფაო — ნატრობდა.

მეორე დილით, საუზმობისას, ყველა ჩუმად იჯდა. დადღი გაოგნებული იყო. გუშინ ბევრი იყვინა, მამას სკოლის ჯოხი ურტყა, მერე ვითომ ცუდად შეიქნა, მერე დედას წიხლები უქნია, ბოლოს თავისი კუც კი ესროლა სათბურის სახურავს, მაგრამ ამაოდ, ვერაფერს გახდა, ოთახი ვერ დაიბრუნა. ჰარი მწარედ ნანობდა, გუშინ ამ დროს ღერეფანშივე რომ არ გახსნა წერილი. ძია ვერნონი და დეიდა პეტუნია დაღვრემილები შესცქეროდნენ ერთმანეთს.

ფოსტა რომ მოვიდა, ძია ვერნონმა, რომელიც ცდილობდა, ჰარის მიმართ მეტი სითბო გამოეჩინა, დადღის სთხოვა, წერილები შენ მოიტანეო. დადღი ღერეფანში გავიდა. ისმოდა, გზადაგზა როგორ არაკუნებდა თავის ჯოხს ყველაფერზე. უცებ მისი ყვირილი გაისმა:

— აი, კიდევ ისეთი წერილი! „მისტერ ჰ. პოტერს, ყველაზე პატარა საძინებელი, პრივიტ დრაივის ოთხი ნომერი“...

ძია ვერნონმა ერთი კი დაიღმუვლა და ღერეფანში გავარდა. ჰარი უკან გაედევნა. ძია ვერნონი დადღის ეძგერა და გამეტებით დაანარცხა ძირს, უნდოდა წერილი ხელიდან გამოეგლიჯა, მაგრამ ვერ მოახერხა, რადგან ჰარი მას ზურგზე შეახტა და მკლავები ყელზე შემოაჭლო. წუთით ყველა ერთმანეთში აირია. დადღის ხორკლიანი ჯოხი სამივეს ხან სად მოხვდა და ხან სად. ბოლოს ძია ვერნონი პირველი გასწორდა წელში. მძიმედ სუნთქავდა, ხელში ჰარის წერილი ჩაებლუჯა.

— გასწი საკუჭნაოში... შენს ოთახში-მეთქი! — ჩახლენილი ხმით უთხრა ჰარის. — დადღი, წადი რა, გამეცალე...

ჰარი თავის ახალ ოთახში ბოლთას სცემდა. ესე იგი, არსებობს ვიდაც, ვინც იცის, რომ ჰარი საკუჭნაოდან საძინებელში გადაიყვანეს. ეტყობა, ისიც გაიგო, რომ ჰარის პირველი წერილი არ მიუღია. ამიტომ ნამდვილად შეეცდება, ისევ მოსწეროს. ამჯერად წერილი ხელიდან არ უნდა გაუშვას. ჰარიმ მოიფიქრა, როგორ უნდა მოექცეულიყო.

* * *

მეორე დილით საათმა ექვსზე დარეკა. ჰარიმ სასწრაფოდ გააჩუმა შეკეთებული მაღვიძარა და უხმაუროდ ჩაიცვა ტანზე. ახლა მთავარი იყო, დერსლებს არ გაღვიძებოდათ. დაბლა ისე ჩავიდა, შუქი არ აუნთია.

გადაწყვეტილი ჰქონდა, ფოსტალიონს ქუჩის კუთხეში დახვედროდა და ოთხი ნომრის ფოსტა იქვე გამოერთმია. გული გამალებით უცემდა. ბნელ ღერეფანში ფეხაკრეფით მიიპარებოდა კარისკენ და...

— აააჰჰ!

ჰარი შეხტა, რადგან ზედ კართან ფეხი დაადგა რაღაც დიდს და ფუმფულას, რაღაც ცოცხალს!

მეორე სართულზე შუქი აანთეს. შეძრწუნებულმა ჰარიმ დაინახა, რომ ის რაღაც დიდი და ფუმფულა ძია ვერნონი იყო. საძილე ტომარაში იწვა, კართან, იატაკზე. იცოდა, ჰარი რაღაცას მოიფიქრებდა და უნდოდა, ხელი შეეშალა. ნახევარი საათი უყვიროდა ჰარის. ბოლოს უთხრა, წადი ახლა, ჩაი მომიმზადეო. ჰარი საცოდავად

გაიძურნა სამზარეულოში. ჩაი რომ მოართვა, ფოსტა უკვე მოსულიყო. ძია ვერნონს სამი ერთნაირი კონვერტი ეკავა, რომელზეც მისამართი მწვანე მელნით ეწერა.

— ძალიან გთხოვთ... — დაიწყო ჰარიმ, მაგრამ ძია ვერნონმა მის თვალწინ ნაკუნებად აქცია სამივე წერილი.

ძია ვერნონი იმ დღეს სამსახურში არ წასულა, შინ დარჩა, საფოსტო ყუთს მიადგა და საფუძვლიანად აჭედა ყველა მხრიდან. ლურსმნები ჰირით ეკავა, თან ლაპარაკობდა, თან მუშაობდა.

— ნახე, პეტუნია, ნახე, წერილს რომ ვერსად ჩააგდებენ... თავს დაგვანებებენ.

— არა მგონია, მაგან გაჭრას, ვერნონ...

— იმათ ტვინი უცნაურად აქვთ მოწყობილი, პეტუნია, ისე კი არა, როგორც მე და შენ, — უთხრა ძია ვერნონმა, დეიდა პეტუნიას მისთვის მოტანილი ნამცხვარი გამოართვა და ჩაქეჩის მაგივრად დასცხო ლურსმანს.

* * *

პარასკევს, სულ ცოტა, თორმეტი წერილი მოუვიდა ჰარის. რაკი საფოსტო ყუთი აჭედილი დახვდათ, ზოგი წერილი კარის ქვეშ შემოაცოცეს, ზოგი — კარის გვერდითა ღრიტოში, ზოგიც პირველი სართულის ტუალეტის ფანჯრიდან შემოყარეს.

ძია ვერნონმა, რომელიც ამ დღესაც შინ იყო, წერილები აკრიფა და დანვა. მერე ისევ ჩაქეჩი და ლურსმნები მოიმარჯვა და კარის გარშემო რაც ლიობი ნახა, საგულდაგულოდ დაგმანა. წინა კარიც ფიცრებით აჭედა და უკანაც. ახლა გარეთაც ვერ გახვიდოდი, კარი აღარ იღებოდა. ძია ვერნონი ღიღინით კი მუშაობდა, მაგრამ ნებისმიერ გაფაჩუნებაზე შეკრთებოდა ხოლმე.

* * *

შაბათს სიტუაცია უმართავი შეიქნა. ჰარის ოცდაოთხი წერილი გამოუგზავნეს. ოცდაოთხი დახვეული წერილი ოცდაოთხ კვერცხში იყო ჩამალული. ეს კვერცხები სასტუმრო ოთახის ფანჯრიდან გამოართვა განცვიფრებულ მერძევს დეიდა პეტუნიამ. გაცოფებული ძია ვერნონი ხან ფოსტაში რეკავდა და ხან მერძევსთან, რომ ბოლოს და ბოლოს გაერკვია, ვინ იყო დამნაშავე. ამასობაში დეიდა პეტუნიამ წერილები ელექტროსაკეპით დაანაკუნა.

— ნეტა ვინ არის, ასე გამწარებით რომ ცდილობს, რაღაც შეგატყობინოს, — შეეკითხა გაოცებული დადლი ჰარის.

* * *

კვირა დილით, საუზმეზე, ძია ვერნონი გადაქანცული შემოვიდა, ეტყობოდა, ცოტა შეუძლოდაც იყო, მაგრამ მაინც გახარებული ჩანდა.

— დღეს კვირაა, — გამოაცხადა ბედნიერი სახით და თან ჯემი გაზეთზე წაუსვა, — ფოსტა ისვენებს. ის ჯანდაბის წერილები დღეს არ მოვა...

სიტყვა დამთავრებული არც ჰქონდა, რომ სამზარეულოს საკვამურში რაღაცამ ჩამოიშხუილა და პირდაპირ ძია ვერნონს ეტაკა კეფაში. გასროლილი ტყვიის სისწრაფით მოქროდა ბუხრიდან წერილები. ოცდაათი... ორმოცი... დერსლებმა მექანიკურად დახარეს თავი, ჰარი კი წამოხტა და სცადა, ერთი მაინც დაეჭირა.

— გადი, გადი! — ძია ვერნონი მაჯაში სწვდა ჰარის და დერეფანში გაისროლა. დეიდა პეტუნიამ და დადლიმ სახეზე ხელები აიფარეს და გარეთ გამოცვივდნენ, ძია ვერნონიც გამოვარდა და კარი მიაჯახუნა. აქედანაც ისმოდა, როგორ ცვიოდა და ცვიოდა წერილები სამზარეულოში. ხან კედლებს ეხეთქებოდა, ხან იატაკს.

— გადაწყდა, — გამოაცხადა ძია ვერნონმა ვითომდა მშვიდად, თან უღვაშს ბლუჯა-ბლუჯა იგლეჯდა. — ხუთ წუთში ყველანი მზად იყავით, აქ ვიკრიბებით! სასწრაფოდ მივემგზავრებით. მიგვაქვს მხოლოდ ტანსაცმელი. არ მეკამათოთ! არაფრის გაგონება არ მინდა!

ისეთი სამინელი სანახავი იყო შეთხელებული უღვაშით, რომ კამათი კი არა, ხმის ამოღებას ვინ გაბედავდა! ათ წუთში გაანგრის აჭედოილი კარი, ჩასხდნენ მანქანაში და მთავარი მაგისტრალისკენ აიღეს გეზი. დადლი უკანა სკამზე მიკუჭულიყო და ქსუტუნებდა, რადგან ორივე ყბაში მაგრად მოხვდა მამისგან, როცა თავის ტელევიზორს, ვიდეოს და კომპიუტერს ტენიდა ჩანთაში და ყველა ალოლინა.

სადლაჲ მიქროდნენ. მიქროდნენ და მიქროდნენ. დეიდა პეტუნიაც კი ვერ ბედავდა, ეკითხა, საით მივდივართო. დროდადრო ძია ვერნონი მოუღოდნელად უკან მოაბრუნებდა ხოლმე მანქანას და საპირისპირო მიმართულებით მიჰყავდა. თან თავისთვის ბუტბუტებდა: — გზა-კვალი უნდა ავუბნო... უნდა დავაბნო...

მთელი დღე იარეს. არც საჭმელად შეჩერებულან სადმე, არც წყლის დასალევად. შებინდებისას დადლი ჭკუაზე აღარ იყო. უკვე ყმუოდა. ასეთი სამინელი დღე ჯერ არ ჰქონია. ჯერ ერთი, შიოდა, მეორე: უკვე ხუთი საყვარელი ტელეგადაცემა გამოტოვა, არც კომპიუტერს მიჰკარებია. აქამდე რამდენი ბრძოლა ექნებოდა უცხოპლანეტელებთან მოგებული, ვინ იცის!

ბოლოს, როგორც იქნა, რომელიდაც ქალაქის გარეუბანში ერთ ყოვლად უბადრუკ სასტუმროსთან შეჩერდნენ. დადლი და ჰარი ერთ ნომერში მოათავსეს. ორადგილიან საწოლზე ტენიანი, აშმორებული ლოგინი ეგო. დადლიმ მაშინვე ხვრინვა ამოუშვა. ჰარის არ ეძინა, ფანჯრის რაფაზე იჯდა, გამვლელი მანქანების შუქს უცქეროდა და ფიქრობდა...

* * *

დილის საუზმედ გამხმარი სიმინდის ბურბუშელა, გაფიცებული პური და დაკონსერვებული ცივი ჰამიდორი მიირთვეს. ის იყო, საუზმეს მორჩნენ, რომ სასტუმროს დიასახლისი მათ მაგიდას მიუახლოვდა. — ბოდიში, თქვენ შორის რომელიმე ბატონი პ. პოტერი ხომ არ არის? ასეთი ასი წერილი მაინც მოვიდა დღეს დილით.

დიასახლისის წერილი ისე ეკავა, რომ გარკვევით იკითხებოდა მწვანე მელნით ნაწერი მისამართი:

ბატონ პ. პოტერს
ოთახი 17
სასტუმრო „რელივიუ“
ქოქუორთი

ჰარი წერილს სწვდა, მაგრამ ძია ვერნონმა მკლავში ჩასცხო. სასტუმროს დიასახლისის გაოცებული მიაშტერდა.

— წერილებს მე ავიღებ, — უთხრა ძია ვერნონმა, სწრაფად წამოხტა და დიასახლისის უკან გაჰყვა.

* * *

— ხომ არ აჯობებს, შინ დავბრუნდეთ, ჩემო კარგო, — მორიდებით შეაპარა ბოლოს დეიდა პეტუნიამ, მაგრამ ძია ვერნონს, როგორც ჩანს, არაფერი გაუგია. უკვე

რამდენიმე საათი იყო, გაფაციცებული ეძებდა რაღაც ადგილს, მაგრამ რას, ვერავინ ხვდებოდა. შუაგულ ტყეში მანქანით შევიდნენ. ძია ვერნონი გადმოვიდა, იქაურობა მიათვალა — მოათვალა, არ მოეწონა, უკმაყოფილოდ გაიქნია თავი და გზის გასაგრძელებლად ისევ მანქანას მიაშურა. იგივე განმეორდა გადახნულ მინდორში, მერე — დაკიდულ ხილზე, იქაც შუაში გაჩერდნენ; შემდეგ — მანქანების მრავალსართულიან სადგომში, სულ ზედა სართულზე.

— დედი, მამამ გააფრინა? — იკითხა დადლიმ, როცა შუადღისას ძია ვერნონმა ზედ ზღვის პირას გააჩერა მანქანა, ყველანი შიგ ჩაკეტა და სადღაც წავიდა.

განვიმდა. მანქანის სახურავზე ძლიერად დასცხო. დადლი აჭიჭყინდა:

— დღეს ორშაბათია. ამაღამ „დიდ უმბერთოს“ უჩვენებენ. სადაც გინდათ, იქ გაეჩერდეთ, ოღონდ ტელევიზორი იყოს.

ორშაბათია? ჰარის გაახსენდა: თუ დღეს ორშაბათია და ალბათ, მართლაც ასეა, — დადლის კვირის დღეები არ ემლება ტელეპროგრამების გამო, — მაშინ ხვალ სამშაბათი გამოდის და ჰარი თერთმეტი წლისა ხდება. არა, დიდად მხიარული დაბადების დღე არასაოდეს ჰქონია. შარშან, მაგალითად, პალტოს საკიდი და ძია ვერნონის გამოჩაცხალი წინდები აჩუქეს. მაგრამ, რაც უნდა იყოს, თერთმეტი წლისა ყოველდღე ხომ არ ხდება ადამიანი?!

ძია ვერნონი გაღიმებული დაბრუნდა. გრძელი და წვრილი პარკი მოიტანა. ეგ რა იყიდეთ, ჰკითხა დეიდა პეტუნამ, მაგრამ ძია ვერნონმა არ უპასუხა. |

— იდეალური ადგილი ვიპოვე, ყველანი გადმოვლით და წავიდეთ, — თქვა ძია ვერნონმა.

გარეთ საშინლად ციოდა. ძია ვერნონმა შორს, შუა ზღვაში აღმართული სალი კლდისკენ გაიშვირა თითი, რომელზეც ყოვლად უხადრუკი ქოხი მოჩანდა. ტელევიზორი იქ ნამდვილად არ იქნებოდა.

— ამაღამ ქარიშხალი ამოვარდება, გამოაცხადეს, — ტაში შემოჰკრა გახარებულმა ძია ვერნონმა, — ამ ჯენტლმენმა პატივი დავვლო და ნავი გვათხოვა.

უკბილო მოხუცი ძლივს მოფრატუნდა და ცბიერი ღიმილით გაახედა ისინი წყლის ფოლადისფერ ზედაპირზე მოქანავე ძველი ნავისაკენ.

— სურსათ-სანოვავე მოვიმარაგე, აბა, ჩასხედით ნავში!

ნავში ყველანი კბილს კბილზე აცემინებდნენ. ზღვის გაყინული შხეფები და ცივი წვიმა კისერში ჩასდიოდათ, სახეში სუსხიანი ქარი სცემდათ. გზა უსასრულოდ გაიწელა. ბოლოს, როგორც იქნა, ნაპირამდე მიაღწიეს. ძია ვერნონი პირველი გაემართა დანგრეული შენობისაკენ. გზადაგზა სველ ქვაზე ფეხი უსკურდებოდა.

შეგნით რაც დახვდათ, იმაზე უფრო ამაზრზენი იყო, ვიდრე ელოდნენ. ორად ორი ოთახი წყალმცენარეების სუნით ყარდა. დახეთქილი კედლები ქარს ვერ აკავებდა. ყველა ნახვრეტიდან უბერავდა. სველ ბუხარში შემის ნასახივ არ ჩანდა.

ძია ვერნონის სურსათ-სანოვავე სულ ოთხი პარკი ხრაშუნა კარტოფილი და ოთხი ბანანი აღმოჩნდა. ვახშმის შემდეგ მან კარტოფილის ცარიელი პარკებით ცეცხლის დანთება სცადა, მაგრამ პარკები მხოლოდ შეიჭმუჭნა და აბოლდა.

— ის შენი წერილები მოგვცა ახლა აქ, როგორ გამოგვადგებოდა! — იხუმრა ძია ვერნონმა. არაჩვეულებრივ გუნებაზე იყო. ეჭვიც არ ეპარებოდა, რომ ასეთ ამინდში და ასეთ ადგილას არავინ ეცდებოდა მათთვის წერილების მოტანას. გუნებაში ჰარიც ეთანხმებოდა, თუმცა მას ეს სრულებითაც არ ახალისებდა, უფრო — პირიქით.

ღამით მართლაც ატყდა დაპირებული ქარიშხალი. ძლიერი, აქაფებული ტალღები ქოხის კედლებს ეხეთქებოდა. ჭუჭყიანი ფანჯრები ირყეოდა და ზრიალებდა. დეიდა პეტუნამ ერთ ოთახში დაობებული საბნები იპოვა და ჩრჩილნაჭამ დივანზე

დადლის ლოგინი მოუწყო. თვითონ და ძია ვერნონი გვერდით ოთახში, ხის ოღროჩოღრო საწოლზე დაწვნენ. ჰარის სხვა რა გზა ჰქონდა, იატაკზე შედარებით მყუდრო ადგილი უნდა ეპოვა და სიფრიფანა, დაფლეთილ საბანში გახვეულიყო. ქარიშხალი უფრო და უფრო გამძვინვარდა. ჰარი ვერ იძინებდა. სიცივე ძვალსა და რბილში უვლიდა. კანკალებდა, აქეთ-იქით ბრუნავდა, ტრიალებდა, თან ცარიელი მუცელი უყურყურებდა. შუალამისას ისეთი ჭექა-ქუხილი ატყდა, დადლის ხვრინვაც კი გადაფარა. დივანზე გადმოკიდებულ მსუქან მაჭაზე დადლის საათი ეკეთა. ციფერბლატი ანათებდა და ჰარის ატყობინებდა, რომ ათ წუთში თერთმეტი წელი შეუსრულდებოდა. წიკნივით ახლოვდებოდა დაბადების დღე. „ნეტავ ამათ თუ ახსოვთ, — ფიქრობდა ჰარი, — ან ის უცნობი სად არის ახლა, მე რომ წერილებს მწერდა“.

ხუთი წუთი დარჩა. გარედან ტკაცანი გაისმა. „ნეტავ ჭერი არ დაგვემხოს თავზე. თუმცა, შეიძლება, მაშინ უფრო გათბეს კაცი“. დარჩა ოთხი წუთი! — „შინ რომ დაგბრუნდებით, იქაურობა ალბათ წერილებით იქნება სავეს და იქნებ უჩემრად ერთი ცალი მაინც ავიღო“. სამი წუთი. — „რა ტყაპატყუპია კლდეზე, ნუთუ ზღვის ხმაა?“ ორი წუთი! — „რა ხრამუნებს ისე, თითქოს კლდე იფშხენება ზღვაში?!“

ერთი წუთიც და, თერთმეტი წლის გახდება. 30 წამი. 20 წამი. ათი. ცხრა... „დადლი ხომ არ გავადვიძო, ისე, ჯინაზე“... სამი, ორი, ერთი.

— ბრააახ!

ქოხი შეგანზარდა. ჰარი წამოჯდა, კარს მიაჩერდა. გარეთ ვიღაც იდგა და კარზე აბრაახუნებდა.

თავი მეოთხე

გასაღებების მცველი

— ბრააახ! — ისევ დააბრაახუნეს კარზე. მძინარე დადლი წამოხტა.

— ისვრიან! — იყვირა უაზროდ.

მათ ზურგს უკანაც რაღაც გაჭახუნდა და მეორე ოთახიდან ძია ვერნონი შემოვარდა, ხელში თოფი ეჭირა. აი, თურმე რა იდო იმ გრძელ, წვრილ ჰარაკში.

— რომელი ხარ. მანდ! — გასძახა ხმამაღლა, — გაფრთხილებ, იარაღი მაქვს!

სიჩუმე ჩამოწვა, შემდეგ კი, — ჭახ! — და ვიღაცამ ისე შემოგლიჯა კარი, რომ ანჯამებიდან ამოვარდა და გამაყრუებელი ბრაახუნით დაასკდა იატაკს.

კარში ნამდვილი გოლიათი იდგა, გრძელი, აჩეჩილი თმითა და გაბურძენილი წვერით, სახეზე მხოლოდ თვალები უჩანდა — ხოჭოსავით მზინავი ორი შავი წერტილი.

ოთახში დიდი გაჭირვებით შემოეცა. მოხრილიც კი თავით ჭერს ებჯინებოდა. ძირს დაიხარა, კარი აიღო და ხელად დაამაგრა თავის ადგილას — ქარიშხლის ხმა შედარებით მიჩუმდა. მერე შემოტრიალდა და იქ მყოფნი შეათვალიერა.

— ერთ ფინჯან ჩაის ხომ არ შემომთავაზებდით, ჰა? გზაში, ცოტა არ იყოს, გავწვალდი...

დიენისკენ წავიდა, სადაც შიშისგან ადგილზე გაყინული დადლი წამომტდარიყო.

— იქით მიიწი, შე გაბერილო, — თოხრა უცნობმა.

დადლიმ, ვაიმეო, და გულგახეთქილი ამოეფარა დედის ზურგს. დეიდა პეტუნია, თვითონაც შემინებული და მოკუნტული, ძია ვერ— ნონის უკან მიმალულიყო.

— აი, ჰარიც! — თქვა გოლიათმა.

ჰარიმ ახედა მის მძვინვარე, ველურივით გაბურძენილ თმაში ჩაფლულ სახეს და დაინახა, როგორ დაუეცნოვია ღიმილმა ხოჭო-თვალები.

— ბოლოს რომ გნახე, სულ პატარა იყავი, — უთხრა გოლიათმა, — მამაშენს ჰგავხარ, მაგრამ თვალები დედასი გაქვს.

ძია ვერნონმა კბილების ღრჯილით წარმოთქვა:

— მოვითხოვ, დაუყოვნებლივ დატოვოთ აქაურობა, სერ! თქვენ კარი შემოამტკრიეთ და დაუკითხავად შემოიჭერით!

— მოკეტე, დერსლი, შე გამოქლიავებულო, შენა! — შეუბღვირა გოლიათმა. ნაბიჯიც არ გადაუდგამს, ისე გაიწვდინა მისკენ ხელი, თოფი გამოსტაცა, გადაკვანძა, თითქოს რეზინისა ყოფილიყოს, და ოთახის კუთხეში მიაგდო. ძია ვერნონმა ახლა ფეხდაბიჯებული თავგვიით დაიწრიბინა.

— ჰო, მართლა, ჰარი, — გოლიათმა დერსლებს ზურგი აქცია და ისევ ჰარის მიუბრუნდა: — დაბადების დღეს გილოცავ. ჰო, ისა, რაღაც მოგიტანე. მგონი, ცოტა გავცყელიტე, მაგრამ არა უშავს, მაინც გემრიელი იქნება.

შავი პალტოს გულის ჭიბიდან ოდნავ შეჭყლეტილი ყუთი ამოიღო. ჰარიმ ათრთოლებული ხელით გახსნა. უზარმაზარ შოკოლადის ტორტზე ზურმუხტისფერი მინაწერით ეწერა: „ჰარი, გილოცავ დაბადების დღეს“.

ჰარიმ გოლიათს ახელდა. უნდოდა, ეთქვა, გმადლობთო, მაგრამ სიტყვა მანამდე გაქრა, სანამ ბაგემდე მიაღწევდა. სანაცვლოდ ეს იკითხა:

— თქვენ ვინ ბრძანდებით?

გოლიათი აროხროხდა:

— სწორია, სულ დამავიწყდა, თავი გამეცნო — რუბეუს ჰაგრიდი, ჰოგვორტისის გასაღებებისა და მიწების მცველი.

თქვა და ჰარის ხელი ჩამოართვა, უფრო სწორად, ჰარის მთელი მკლავი ჩაბლუჯა.

— ჩაის საქმე როგორ იქნება, ა? — იკითხა ხელების ფშვინებით, — რომ გქონდეთ, უფრო მაგარ რამეზეც არ ვიტყოდი უარს.

ცარიელ ბუხარს გახელდა, სადაც ჩიჰსის შეჭმუჭნილი პარკები ეყარა და უკმაყოფილოდ ჩაიფრუტუნა. ბუხრისკენ დაიხარა. ვერავინ მოასწრო, დაენახა, რა გააკეთა, მაგრამ რომ გასწორდა, იქ უკვე ცეცხლი გიზგიზებდა. ნესტიანი ქოხი სასიამოვნო სითბოთი და ციმციმა შექით აივსო. ჰარის სითბოს ტალღამ ისე გადაუარა, თითქოს ცხელ აბაზანაში ჩაეშვაო.

გოლიათი ისევ დივანზე დაჯდა და თავისი სიმძიმით ლამის იატაკამდე ჩაზნიქა. მერე პალტოს ჭიბეებიდან ნაირ-ნაირი საგნების ამოლაგება დაიწყო. რა აღარ ამოიღო: სპილენძის ჩაიდან, სოსისის ჩაჭყლეტილი პაკეტი, შამფური, პატარა ჩაიდან, რამდენიმე კიდევჩამომტკრეული სახელოვრანი ჭიქა, ქარვისფერი სითხით სავსე ბოთლი, საიდანაც ერთი ყლუპი მოსვა და ჩაის მომზადებას შეუდგა, სულ მალე მთელი ოთახი აშიშხინებული სოსისის სურნელით აივსო, ყველანი უხმოდ უცქეროდნენ მის საქმიანობას, მაგრამ პირველი ექვსი ფუმფულა, ცვრიანი, დაბრანული სოსისი შამფურიდან წამოაძრო თუ არა, დადლი აცქმუტდა. ძია ვერნონმა კატეგორიულად უბრძანა:

— დადლი, რაც უნდა შემოგთავაზოს, არაფერს მიეკარო!

გოლიათმა გესლიანად ჩაიციხა.

— მაგ შენს სქელოს კიდე გასუქება უნდა, დერსლი?! ტყუილად ნერვიულობ.

სოსისი ჰარის გაუნოდა. ჰარის ისე შიოდა, ეგონა, ასეთი გემრიელი არასოდეს არაფერი მიჭამიაო, გოლიათს მაინც არ ამორებდა თვალს. ბოლოს, რაკილა ახსნა-განმარტებას არავინ აპირებდა, თქვა:

— უკაცრავად, მაგრამ მე მაინც ვერ გავიგე, თქვენ ვინ ბრძანდებით.

გოლიათმა ჩაი მოსვა და ტუჩები ხელის ზურგით შეინჟინდა.

— ჰაგრიდი დამიძახე. ყველა ასე მეძახის. როგორც გითხარი, ჰოგვორტის გასაღებების მცველი ვარ. ჰოგვორტის შესახებ, რა თქმა უნდა, ყველაფერი იცი.

— არა, არ ვიცი, — უპასუხა ჰარიმ.

ჰაგრიდი გაოგნდა.

— ძალიან ვწუხვარ, — სასწრაფოდ დაუმატა ჰარიმ.

— წუხსარ? — დაიღრიალა ჰაგრიდმა და ღერსლებს გახედა, რომლებიც ბნელ კუთხეში მიიმალნენ, — შენ კი არა, აი, ვინ უნდა წუხდეს! არა, წერილებს რომ არ იღებდი, ვიცი, მაგრამ ჰოგვორტსზე თუ წარმოდგენა არ გექნებოდა, როგორ ვიფიქრებდი! არ დაინტერესებულხარ, შენმა მშობლებმა სად ისწავლეს ეს ყველაფერი?

— რა ყველაფერი? — იკითხა ჰარიმ.

— რა ყველაფერიო?! — დაიგრგვინა ჰაგრიდმა, — ერთი წამით დამაცა!

ფეხზე წამოხტა და მთელი ოთახი განრისხებული ჰაგრიდით გაივსო. ღერსლები კედელს აეკვრნენ. |

— თქვენ რა, იმის თქმა გინდათ, რომ, აი, ამ ბიჭმა, ამ ბიჭმა, საერთოდ, არაფერი იცის? სულ, სულ არაფერი?! — უღრიალა ღერსლებს.

ჰარიმ იფიქრა, ჰაგრიდს მეტისმეტი მოსდის, ბოლოს და ბოლოს, სკოლაში დავდივარ და არც ისე ცუდი ნიშნები მაქვსო.

— რალაცები ვიცი, მაგალითად, მათემატიკა, კიდეც სხვა რამეებიც. ჰაგრიდმა ხელები გასავსავა.

— არა, მე ჩვენს სამყაროზე გეუბნები, შენს სამყაროზე, ჩემს სამყაროზე, შენი მშობლების სამყაროზე.

— რომელ სამყაროზე?

ჰაგრიდმა ეს ველარ აიტანა და იფეთქა:

— ღერსლიი!

ძია ვერნონი გაფითრდა და გაუგებრად ადუღლუნდა.

ჰაგრიდი შეშლილი სახით დააწყევრა ჰარის. |

— იმედია, ის მაინც იცი, რომ ღედაშენი და მამაშენი ძალიან ცნობილი, სახელგანთქმული ადამიანები იყვნენ და შენ თვითონაც ასეთი ხარ.

— რა? ღედაჩემი და მამაჩემი ცნობილი ხალხია? მართლა?

— არ გცოდნია... არ გცოდნია... — ჰაგრიდი თითებით წერვიულად იჩეჩდა თმასა და წვერს და გაოცებული უცქეროდა ჰარის.

— ისიც არ იცი, შენ თვითონ ვინა ხარ? — იკითხა ბოლოს.

ძია ვერნონი, როგორც იქნა, ხმა დაუბრუნდა:

— კმარა! — ბრძანა მან, — კმარა, სერ! მე გიკრძალავთ, რომ ბიჭს რაიმე უთხრაო.

ვერნონ ღერსლიზე უფრო მამაცი კაციც ვერ გაუძლებდა ჰაგრიდის ამ გამანადგურებელ მზერას. ხოლო როცა ჰაგრიდმა დაილაპარაკა, მისი წარმოთქმული თითოეული ბგერა მრისხანედ ჭექდა.

— შენ ბიჭისთვის არაფერი გითქვამს? არ გითქვამს, რა ეწერა იმ წერილში, დამბლდორმა რომ დაუტოვა? მეც იქ ვიყავი! ჩემი თვალით დავინახე, როგორ დატოვა წერილი დამბლდორმა, ღერსლი! ამდენი წელი უმაღავდით?

— რას მიმაღავდნენ? — მოუთმენლად იკითხა ჰარიმ.

— შეწყვიტეთ! მე თქვენ გიკრძალავთ! — იღრიალა თავზარდაცემულმა ძია ვერნონმა.

შეძრწუნებულმა დეიდა პეტუნია ამოიგმინა.

— მიდი, მიდი, ადუღლით და ითუხთუხეთ! — თქვა ჰაგრიდმა, — გასკდით გულზე. ჰარი, შენ ჯადოქარი ხარ!

ოთახი გაირინდა. მხოლოდ ზღვის ტალღების ტყლაშუნი და ქარის ზუზუნი ისმოდა.

— ვინ ვააარ? — ჰარის სული შეეხუთა.

— ჯადოქარი, რა თქმა უნდა! — ჰაგრიდი ისევ დივანზე დაეშვა, რომელიც აკვნესდა და უფრო მეტად ჩაიზნო, — და, მე რომ მკითხო, ყველაზე მავარიც იქნები, როცა რაღაცებს ისწავლი. დედაშენისა და მამაშენის შვილი, აბა, ვინ იქნებოდი? ჰოდა, უკვე ღროა, ეს შენი წერილიც წაიკითხო!

ჰარიმ ხელი გაუწოდა და, როგორც იქნა, აიღო ის ნანატრი, ოდნავ მოყვითალო ფერის კონვერტი, ზედ ზურმუხტისფერი მელნით რომ ეწერა, ამჯერად, ასეთი მისამართი:

ბატონ ჰ. პოტერს
ზღვაში რომ კლდეა,
კლდეზე რომ სახლია,
იმ სახლის იატაკზე რომ იმყოფება.

აი, რა ეწერა წერილში:

მაგიისა და ჯადოქრობის სკოლა ჰოგვორტსი
დირექტორი: ალბუს დამბლდორი
მერლინის პირველი ხარისხის ორდენის კავალერი,
მაგთა შორის უზენაესი, დიდი მაესტრო, ჯადოქართა საერთაშორისო
კონფედერაციის პრეზიდენტი:

ძვირფასო ბატონო პოტერ,
მოხარულნი ვართ, გაცნობთ, რომ თქვენ ჩაირიცხეთ ჰოგვორტსში — მაგიისა
და ჯადოქრობის სკოლაში. გეგზავნებათ სია, რომელშიც ჩამოთვლილია ყველა
აუცილებელი სახელმძღვანელო და ხელსაწყო.

სწავლა დაიწყება 1 სექტემბერს. ველით თქვენს ბუს არა უგვიანეს 31 ივლისისა.

საუკეთესო სურვილებით

მინერვა მაკგონაგელი,

დირექტორის მოადგილე

ჰარის თავში ერთდროულად იფეთქა უთვალავმა შეკითხვამ. ამ ფეიერვერკში
ალარ იყოდა, საიდან დაეწყო. რამდენიმე წუთის შემდეგ ამოღერდა:

— რას ნიშნავს, ჩემს ბუს ელიან?

— ოჰ, გორგონას სიქა განყდეს, სულ დამავინცდა, — ჰაგრიდმა ისეთი ძალით
იტკიცა შუბლზე ხელი, ცხენს რომ მოხვედროდა, წააქცევდა. ახლა სხვა ჯიბეში ჩაიყო
ხელი და ამოაძვრინა ნამდვილი, ცოცხალი, ბუმბულაშლილი ბუ, კიდევ, ბატის
გრძელი ფრთა და პერგამენტის გრაგნილი. ჰაგრიდმა მეტი გულმოდგინებისაგან ენის
წვერი გამოყო და წერას შეუდგა.

ძვირფასო ბატონო დამბლდორ,

ჰარის წერილი გადავეცი. ხვალ მიმყავს და რაც სჭირდება, ყველაფერს ვუყიდი. საშინელი ამინდია. თქვენ, იმედია, კარგად ბრძანდებით.

ჰაბრიდი

წერილი დაახვია და ბუს გაუწოდა. იმანაც ნისკარტით გამოართვა. მერე ჰაგრიდი კართან მივიდა, ბუ ქარიშხალში გაისროლა, უკან დაბრუნდა და დივანზე ისე დაჯდა, ვითომც აქ არაფერიო, თითქოს უბრალოდ, ტელეფონზე ელაპარაკოს.

ჰარიმ იგრძნო, პირი მაქვს დაღებულიო, და სასწრაფოდ დახურა.

— სად გავჩერდით? — იკითხა ჰაგრიდმა, მაგრამ ვინ აცალა. გაფითრებული და მეტისმეტად გაბრაზებული ძია ვერნონი ბუხრის შუქზე გამოვიდა და განაცხადა:

— არსადაც არ წავა!

ჰაგრიდმა ჩაიყინა.

— ერთი მანახა, როგორ შეაჩერებს შენისთანა მაგლი.

— ვინ? — დაინტერესდა ჰარი. — მაგლი, — აუხსნა ჰაგრიდმა. — ასე ვეძახით ყველას, ვინც ჯაღოქარი არ არის. აუ, შენ ბედი არა გქონია, უდიდესი მაგლების ოჯახში გაიზარდე, რაც კი ოდესმე მინახავს.

— ჩვენ დავვიფიცეთ, როცა ბავშვი ავიყვანეთ, მაშინ, რომ ამ სისულელეს წერტილს დავუსვამდით, — თქვა ძია ვერნონმა, — ახლოსაც არ გავაკარებდით! გამომიჩნდა ესეც ჯაღოქარი!

— თქვენ იცოდით? იცოდით, რომ მე ჯაღოქარი ვარ?

— დიახაც, ვიცოდით, — დაიჩხავლა უცებ დეიდა პეტუნია. — აბა, არ ვიცოდით?! ჩემს წყეულ დას სხვანაირი შვილი როგორ ეყოლებოდა? აი, ასეთი წერილი იმანაც მიიღო და წავიდა და წავიდა. სწორედ მაგ სკოლაში. არდადეგებზე რომ ჩამოდიოდა, ჯიბეები სულ გომბეშოს თათებით ჰქონდა სავსე. აიღებდა ფინჯანს, გადააქცევდა ვირთხად. ჩემს მეტმა არავინ იცოდა, რა არანორმალური იყო. დედაჩემი და მამაჩემი კი, როგორ გეკადრებთ, ლილი ასეთია, ლილი ისეთია, გაიძახოდნენ. ეამაყებოდით, კუდიანი რომ ჰყავდათ ოჯახში. — გაჩუმდა, სული მოითქვა და კვლავ ალაპარაკდა. ეტყობა, ერთი სული ჰქონდა, ამდენ ხანს გულში დაგროვილი სათქმელი ვინმესთვის ეთქვა.

— მერე პოტერი გაიწნო იმ სკოლაში, დაქორწინდნენ და შენ გაჩნდი. მაშინვე ვიცოდი, შენც ისეთივე იქნებოდი, უცნაური, ისეთი... არანორმალური. მერე კი, ა, ბატონო, წავიდა ჩემი და და ვილასას თავი ააფეთქებინა. შენ კიდევ ჩვენთან მოგაგდეს.

ჰარი გაფითრდა. ხმა რომ დაუბრუნდა, იკითხა:

— ააფეთქეს? თქვენ მითხარით, ავტოკატასტროფაში დაიღუპნენო!

— ავტოკატასტროფაში?! — ჰაგრიდი ბრღელვნიდა იქაურობას, დერსლეებმა ისევ ბნელ კუთხეს მიაშურეს, — ავტოკატასტროფა რას დააკლებდა ლილის და ჯეიმსს? ეს რა გავიგონე! არა, მოდი და, ნუ გავიუღებ! ჰარი პოტერმა თავის თავზე არაფერი არ იცის, ამ დროს მისი სახელი ბავშვმაც კი იცის ჩვენს სამყაროში.

— მაინც რატომ, ასეთი რა მოხდა? — ჰარის სული ელეოდა ინტერესისგან.

ჰაგრიდს ბრაზი გადაეყარა პირისახიდან. უეცრად აფორიაქება დაეტყო.

— იცი, რა, ამას არ ველოდი, — დაბალი, აღელვებული ხმით უთხრა ჰარის: — დამბლდორმა კი გამაფრთხილა, რომ შენ ბევრი რამე არ იცი, მაგრამ როგორ წარმოვიდგენდი, რომ სულ არაფერი გეცოდინებოდა. ჰარი, შეიძლება, მე არა ვარის კაცი, ვინც ყველაფერი უნდა ავიხსნას, მაგრამ ვილასამ ხომ უნდა გითხრას — ჰოგვორტსში ისე ვერ მიხვალ, ეს რომ არ იცოდე.

დერსლეებს ზიზღით გახედა.

— რაც ვიცი, გიამბობ... არა, ყველაფერს ვერ გეტყვი, არ შეიძლება, დიდი საიდუმლოა... ზოგიერთ რამეს...

დაჯდა. ცეცხლს მიაშტერდა და დაიწყო:

— არის ერთი ვინმე, სახელად... ვახ, როგორ შეიძლება, რომ იმის სახელი არ იყოს! ჩვენებმა ყველამ იციან...

— ვინ არის?

— არ მიყვარს ამ სახელის თქმა. არც არავის უყვარს, მაგრამ...

— რატომ?

— უხ, მაგის სიქა განცდეს. ჰარი, ხალხს ჯერ კიდევ ეშინია. რა ძნელია, რომ იცოდეს... მოკლედ, იყო ერთი ჯადოქარი, რომელიც გახდა... ძალიან, ძალიან ცუდი, ბოროტზე ბოროტი. ერქვა...

ჰაგრიდს თქმა უჭირდა.

— მაშინ დამინერეთ, — სთხოვა ჰარიმ.

— ეეჰ, ზუსტად არ ვიცი, როგორ იწერება. კარგი, გეტყვი — ვოლდემორი, — ჰაგრიდს გააჟრუჭო, — მეტი აღარ გამაფორებინო. ჰოდა, ამ ბოროტმა ჯადოქარმა, ასე, ოცი წლის წინ, მომხრეებს დაუწყო ძებნა.

იიოვა კიდევ. ზოგი იმიტომ გადავიდა მის მხარეზე, რომ ეშინოდა, ზოგს მისი ძალა მოსწონდა. ის კი უფრო და უფრო ძლიერდებოდა. საშინელი დრო იყო, ჰარი, ვერავის ენდობოდი, უცნობ ჯადოქრებთან დამეგობრებას ვერ გაბედავდი... ბნელი ამბები ტრიალებდა... ის კი ძალაუფლებას იკრებდა. რა თქმა უნდა, ზოგიერთები წინ აღუდგნენ, მაგრამ ყველანი დახოცა, ტანჯვაში ამოაძრო სული. ერთადერთი ადგილი, სადაც უსაფრთხოდ იქნებოდი — ჰოგვორტსი იყო. მგონი, დამბლდორიც ერთადერთია, ვისიც „ჩვენ-რომ-ვიცით“ იმას, ეშინოდა. ვერც ვერასოდეს გაბედავდა, რომ სკოლაში შემოჭრილიყო. მამაშენი და დედაშენი საუკეთესო ჯადოქრები იყვნენ, ვინც კი ოდესმე გამიგონია. თავის ღრობე ჰოგვორტსში მამაშენი ბიჭებში სჯობნიდა ყველას, დედაშენი — გოგონებში! ალბათ, იმიტომ არ ცდილობდა „ჩვენ-რომ-ვიცით“ ის, შენი მშობლების მიმხრობას, რომ იცოდა, დამბლდორთან ახლოს იყვნენ და შავ მაგიას არ გაეკარებოდნენ. ერთხელ, არ ვიცი, მათ გადაბირებას ფიქრობდა, თუ მათი თავიდან მოშორება უნდოდა, ვიცით მხოლოდ ის, რომ იმ სოფელში მოვიდა, სადაც თქვენ ცხოვრობდით. ეს მოხდა ათი წლის წინათ, ჰელოუინის ღღესასწაულზე, შენ მხოლოდ ერთი წლისა იყავი. მოვიდა თქვენთან სახლში და... — ჰაგრიდმა ჭუჭყიანი, დალაქავებული ცხვირსახოცი ამოიღო და ცხვირი ისეთი ხმაურით მოინმინდა, გეგონებოდა, ზღვის სასიგნალო ბუკს ჩაჰბერესო, — უკაცრავად, — მოიბოდიშა, — ჰო, გული მტკივა. ვიცნობდი შენს მშობლებს, ძალიან კარგები იყვნენ... ისეთები სადღა არიან... ჰოდა იმან... „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ადგა და ორივე მოკლა. მერე კი, აი, ახლა საოცრებას გეტყვი, შენი მოკვლაც უნდოდა. არ ვიცი, რატომ. მონმე არ დარჩესო თუ, უბრალოდ სიამოვნებდა ხალხის ხოცვა... მაგრამ ვერ მოახერხა. არ გაინტერესებს, როგორ გაჩნდა ეს ნიშანი შენს შუბლზე? ხომ ხვდები, რომ ჩვეულებრივი ნაიარევი არ არის. ასეთი რამ მაშინ ჩნდება, როცა ბოროტი, ძლიერი ჯადოქრის წყევლა შეგხვება. მამაშენი და დედაშენი დახოცა, თქვენი სახლი დაანგრია. მხოლოდ შენზე არ გაჭრა იმისმა ძალამ. ამიტომ ხარ სახელგანთქმული, ჰარი. არადა, ვისი მოკვლაც მოინდომა, ცოცხალი არაფერს გადარჩა: მაკკინონები, ბოუნები, პრუიტები, საუკეთესო ჯადოქრები დახოცა და შენ, სულ ერთი ციცქნა ბავშვი, გადარჩი... რაღაც უსაშველოდ მტკივნეული ხდებოდა ჰარის გონებაში. ჰაგრიდმა თხრობა რომ დაასრულა, ისევ გაიელვა იმ კაშკაშა მწვანე შუქმა, რომელიც ასე ცხადად არასოდეს მოჰგონებია და,

კიდევ, პირველად გაახსენდა რაღაც — ეს იყო გამყივანი, ბოროტი ხარხარი. ჰაგრიდი სევდიანად უმზერდა.

— მე გამოგიყვანე ნანგრევებიდან... დამბლდორმა მიბრძანა. მერე მოგიყვანეთ, აი, ამ...

— მთელი გუდა ტყუილები! — დაიყვირა ძია ვერნონმა.

ჰარი მოულოდნელობისაგან შეხტა. ღერსლების არსებობა აღარც ახსოვდა. ძია ვერნონი ცოტა მოყოლაზელი ჩანდა, მუშტები შეეკრა და ჰაგრიდს უბღვერდა.

— ახლა მე მომისმინე, ბიჭო. კი ბატონო, შენ ცოტა უცნაური ბავშვი ხარ, გეთანხმები, თუმცა ერთი კარგი გაროზგვა ნამდვილად მოგარჯულებდა. შენს მშობლებს რაც შეეხება, შერეკილები იყვნენ. არც ამას უარვყოფ, მაგრამ აღარ არიან და, მე თუ მკითხავ, ასე უკეთესიც არის ყველასათვის. რაც ეკუთვნოდათ, ის მიიღეს. რა ეგონათ, აბა, ჯაღოქრებისგან რას მიიღებდნენ! ყოველთვის ვიცოდი, რომ ასე დაასრულებდნენ სიცოცხლეს...

ჰაგრიდი ნამოხტა, ჯიბიდან გაცვეთილი ვარდისფერი ქოლგა ამოაძრო და ძია ვერნონს დაშინავით დაუმიზნა.

— ღერსლი, გაფრთხილებ, კრინტი აღარ დაძრა, გაფრთხილებმეთქი!

ეს წვერებიანი დევი ქოლგას მართლა გამიყრისო, — შეეშინდა ძია ვერნონს, ხმა ჩაიგდო და ისევ კედელს აეკრა.

— აი, ასე, — თქვა ჰაგრიდმა და ხვნეშით დაეშვა დივანზე, რომელიც უკვე იატაკამდე იყო ჩაზნექილი.

ჰარის კიდევ ათასი შეკითხვა გაუჩნდა.

— იმას რა დავმართა, იმ ვოლ... უკაცრავად, „ჩვენ-რომ-ვიცით“, იმას?

— კარგი კითხვაა, ჰარი. გაქრა, აორთქლდა. იმ ღამით, როცა შენს მოკვლას ცდილობდა და ვერ შეძლო. შენ ამით ხარ ცნობილი. აი, აქ იმალება უდიდესი საიდუმლო... მისი ძალა, ხო გითხარი, დღითი დღე მატულობდა, რატომ უნდა წასულიყო? ზოგი ამბობს, მოკვდაო. სისულელეა. ადამიანური აღარაფერი ჰქონდა, რომ მომკვდარიყო. იმასაც ამბობენ, მიმალულია, დროს უცდისო. მე ეს არ მჯერა. მისი ხალხი ჩვენთან დაბრუნდა. ზოგიერთი რაღაც ბურანიდან გამოერკვა. იმისი დაბრუნების იმედი რომ ჰქონდეთ, ჩვენთან ხომ არ მოვიდოდნენ!

ბევრი ფიქრობს, რომ საღდაც არის თავისთვის მიჩუმებული, ძალაგამოლეული, დასუსტებული. შენ რაღაცით ბოლო მოუღე მას, ჰარი. იმ ღამეს რაღაც მოხდა ისეთი, რასაც ის არ ელოდა. მე არვიცი, რა, არც არავინ იცის, მაგრამ ფაქტია, შენ აჯობე. შენ დაამარცხე. ჰაგრიდის თბილ მზერაში პატივისცემა იგრძნობოდა. ჰარი თითქოს ნასიამოვნები და გახარებული უნდა ყოფილიყო, მაგრამ არა. დარწმუნებული იყო, რომ აქ ნამდვილად რაღაც შეცდომა იმალებოდა. ჰარი და ჯაღოქარი?! ეს როგორ შეიძლება! არა. შეუძლებელია! ამდენი წელია, დადლი მის ცემა-ტყეპაშია, დეიდა პეტუნია და ძია ვერნონი რა დღეში აგდებდნენ! თუ ის მართლა ჯაღოქარია, რატომ არ იქცნენ მეჭეჭებიან გომბეშობად, როცა იმ საკუჭნაოში კეტავდნენ? თუ მან მართლა დაამარცხა ყველაზე ძლიერი ბოროტი ჯაღოქარი, აბა, დადლი როგორ აბურთავებს მას, როგორც მოეპრიანება?

— ჰაგრიდ, — დაიწყო გაუბედავად, — მე ვფიქრობ, თქვენ ცდებით. არა მგონია, ჯაღოქარი ვიყო.

მისდა გასაოცრად, ჰაგრიდმა მხოლოდ ჩაიყინა.

— არა ხარ, ხომ? აბა, გაიხსენე, უცნაური არაფერი ჩაგიდენია, როცა შეგშინებია ან გაბრაზებულხარ?

ჰარი ცეცხლს მიაშტერდა, თან ფიქრობდა... მართლაც გაახსენდა, რა ხდებოდა, როცა გუნება უფუჭდებოდა ან გაჯავრდებოდა, დეიდა და ძია ხომ სწორედ მაშინ ბრაზობდნენ... დადღის ამფსონები რომ გამოეკიდნენ, გაიქცა და... სად აფრინდა?!... უშნოდ შეჭრილი თმით სკოლაში მისვლა არ უნდოდა და ხომ გაეზარდა თმა ერთ ღამეში. აი, სულ ბოლოს, თვითონაც რომ ვერ მიხვდა, ისე, დადღიზე გაბრაზებულმა, ბოა კონსტრიქტორი არ მიუქსია?!

ჰარიმ გაიღიმა და ჰაგრიდს შეხედა. ჰაგრიდი მიუხვდა.

— ხომ ხედავ? შენ კიდევ ამბობ, ჰარი პოტერი ჯადოქარი არ არისო?! ჯერ დაიცა, ჰოგვორტსში ნახე, რა პოპულარული იქნები!

მაგრამ ძია ვერნონი პოზიციებს არ თმობდა:

— ვერ გაიგეთ, რა ვთქვი? არ წავა-მეთქი იმ სკოლაში! ჰარი „სტონეზოლ ჰაიში“ ისწავლის და დიდად მადლობელიც იქნება. მე წავიკითხე ის თქვენი წერილები. რაღაც სისულელეებს ითხოვთ, შელოცვის წიგნები... ჯადოსნური ჯოხები...

— თუკი ჰარის ენდომება, შენისთანა მაგლი მაინც ვერ შეაჩერებს, — დაიგრუხუნა ჰაგრიდმა, — ლილი და ჯეიმს პოტერის შვილს ვინ დაუშლის, ჰოგვორტსში ისწავლოს! გიჟი არ იყო! დაიბადა თუ არა, იმ დღიდანვე ჩარიცხულია ჰოგვორტსში — ჯადოქართა საუკეთესო სკოლაში. შვიდი წელიწადი ისწავლის და სულ სხვა კაცი დადგება. გვერდით თავისნაირი ბავშვები ეყოლება და მისი მასწავლებელი ჰოგვორტსის დირექტორი ალბუს დამბლდორი იქნება, რომლის ბადალი სკოლას არასოდეს ჰყოლია...

— არ ვაპირებ, ფული ვიხადო იმაში, რომ ვიღაც ჯკუათხელმა, შემლილმა ბებერმა რაღაც ფოკუსები და ხრიკები ასწავლოს!.. — იღრიალა ძია ვერნონმა.

ეს კი მართლა მეტისმეტი მოუვიდა. ჰაგრიდმა ისევ ქოლგა დააძრო, თავს ზემოთ დაატრიალა და დაიგრგვინა:

— არასოდეს-გაბედო-ალბუს-დამბლდორის-შეურაცხყოფა-ჩემი-თანდასწრებით! — ქოლგა შხილით დაუშვა და დადღის დაუმიზნა, რაღაცა გასკდა, იისფერმა შექმა ტკაცუნით გაიფლვა, დადღიმ ხელები თავის მსუქან ტაკუნებზე იტაცა და ტკივილისგან აღმუცლდა, ზურგით რომ შემობრუნდა, ჰარიმ დაინახა, როგორ გამოძერა მისი გახვრეტილი შარვლიდან გოჭის მოგრეხილი კუდი.

ძია ვერნონს ღრიალი აღმოხდა, დეიდა პეტუნიას და დადღის ხელი მოხვია და მეორე ოთახში შეიყვანა, ჰაგრიდს საბოლოოდ ესროლა შემინებული მზერა და კარი გაიჯახუნა.

ჰაგრიდი ქოლგას დააცქერდა, წვერი მოიფხანა და შეწუხებულმა თქვა:

— რას გამომიყვანა მოთმინებიდან?! თუმცა, მაინც არ გამომივიდა. მინდოდა, გოჭად მექცია, მაგრამ მგონი, გოჭობას ისედაც ბევრი არაფერი უკლდა.

მერე ჰარის გახედა აღმაცერად.

— მადლობელი ვიქნები, თუ ჰოგვორტსში არ გამცემ, რაც გავაკეთე, იმიტომ რომ, ისა... არ შეიძლება, უფლება არა მაქვს, ვიჯადოქრო. ამიკრძაღეს. შენთან რომ გამომგზავნეს, ცოტა რამის უფლება მომცეს იმიტომ, რომ წერილი უნდა მომეტანა, და ამიტომაც ძალიან გამიხარდა...

— რატომ აგიკრძაღეს? — დაინტერესდა ჰარი.

— რატომ და, მეც ჰოგვორტსში ვსწავლობდი, მერე გამრიცხეს. მესამე წელს. ჯადოსნური ჯოხიც გადამიმტვრიეს. მაგრამ დამბლდორმა დამტოვა მიწების მცველად. დამბლდორი კეთილი კაცია.

— რატომ გავრიცხეს?

= უკვე გვიანია. ხვალ ბევრი საქმე გვაქვს, — თქვა ჰაგრიდმა ხმამაღლა, — ქალაქში მივდივართ. წიგნები უნდა გიყიდო და ყველაფერი, რაც საჭიროა. თბილი, სქელი პალტო გაიხადა და ჰარის გადაუგდო: — დაიხურე. ცოტა თუ იხტუნაოს, ყურადღებას ნუ მიაქცევ, ერთ ჯიბეში თავგები სხედან.

თავი მეხუთე
მრუდე ქუჩა

მეორე დღით ჰარის ადრე გაღვიძა. იგრძნო, უკვე გათენებულიყო, მაგრამ თვალის გახელა არ უნდოდა.

„ეს ყველაფერი სიზმარი იყო, — ირწმუნებდა თავს, — დამესიზმრა, რომ მოვიდა ერთი გოლიათი, სახელად ჰაგრიდი და მითხრა, ჯადოქრობის სკოლაში წახვალო. თვალს რომ გავახელო, შინ, ჩემს საუკუნაოში ვიქნები“.

უცებ ხმამაღალი კაკუნი მოესმა.

„აჰა, ესეც დეიდა პეტუნია, მიკაკუნებს“, გული დასწყდა ჰარის, რა კარგი სიზმარი იყო, თვალს მაინც არ ახელოდა.

— კაკ-კუკ! კაკ-კუკ!

— ვდგები, ვდგები, — ლულულულებდა ჰარი.

წამოჭდა. ჰაგრიდის მძიმე პალტო ძირს ჩამოსრიალდა. ქოხი მზის სინათლით იყო სავსე, ქარიშხალი ჩამდგარიყო, ჰაგრიდს ჩანგრეულ დივანზე ეძინა, ფანჯარას კი ბუ მოსდგომოდა, ნისკარტით გაზეთი ეკავა და ბრჭყალებით აკაკუნებდა, გამიღეთო.

ჰარი წამოხტა. საჰაერო ბუმტს რომ გაბერავენ, ისე გაივსო ბედნიერებით. ფანჯარასთან მიიზინა და სასწრაფოდ გამოაღო. ბუ ოთახში შემოფრინდა და გაზეთი ჰაგრიდს ზედ დაავდო. ჰაგრიდს არ გაუღვიძია. ბუ იატაკზე დაჯდა და ახლა მის პალტოს დაუწყო კორტნა.

— ნუ შერები მაგას, — შეუძახა ჰარიმ და აუქმია.

ბუ მოტრიალდა, ნისკარტი ავად ააკანკანა და ისევ პალტოს გლეჯა განაგრძო.

— ჰაგრიდი! — იყვირა ჰარიმ, — ბუ მოფრინდა და...

— გადაუხადე, რა! — ჩაიბურტყუნა დივანში თავჩარგულმა ჰაგრიდმა. — რა?

— გასამრჯელოს გთხოვს გაზეთის მოტანისთვის. ჩემ ჯიბეში ნახე.

ჰაგრიდის პალტო სულ ჯიბეებად იყო ქცეული: გასაღებების აცმა, საწუნნი აბები, თოკის გორგლები, პიტნიანი კარამელი, ჩაის პაკეტები... ბოლოს ჰარიმ მთელი მუჭა უცნაური მონეტები ამოიღო, — ხუთი კნატი მიეცი, — ძილბურანში ამოილაპარაკა ჰაგრიდმა.

— კნატი?

— ბრინჯაოს პატარა მონეტები.

ჰარიმ გადათვალა ხუთი ბრინჯაო. ბუმ ფეხი გაუწოდა, ჰარიმ ფული ფეხზე მიბმულ ტყავის ქისაში ჩაუყარა და ბუ ღია ფანჯარაში გაფრინდა.

ჰაგრიდმა ხმამაღლა დაამთქნარა, წამოჭდა და გაიზმორა.

— ჯობია, დროზე წავიდეთ, ჰარი. დღეს ბევრი საქმე გვაქვს, ლონდონში მივდივართ — სკოლისთვის რაღაცები უნდა ვიყიდოთ.

ჰარი ჯადოქრების ფულს ხელში ატრიალებდა და თვალს არ აცილებდა. უცებ ისეთი რაღაც მოაფიქრდა, რამაც მახათივით უჩხვლიტა ბედნიერების ბუმტს.

— იცი, რა, ჰაგრიდი...

— ჰა? — ჰაგრიდი თავის უზარმაზარ ჩექმებს იცვამდა.

— ფული არა მაქვს, ძია ვერნონმა წუხელ რა თქვა, ხომ გაიგონეთ — არ გადამიხდის ფულს, რომ წავიდე და მაგიის სკოლაში ვისწავლო.

— მაგიის დარდი ნუ გაქვს, — ჰაგრიდი ნამოდგა და თავი მოიფხანა, — შენ რა გგონია, მშობლებმა არაფერი დაგიტოვეს?

— კი მაგრამ, სახლი თუ სულ განადგურდა...

— სახლში კი არ ინახავდნენ ოქროს, ბიჭო. ჩვენ ჯერ გრინგოტსში მივაღოთ, ჯადოქრების ბანკში. მიდი, სოსისი ჭამე, ცივიც გემრიელია, მე კი უარს არც შენი დაბადების დღის ტორტის ნაჭერზე ვიტყვოდი.

— ჯადოქრებს ბანკები აქვთ?

— მარტო ერთი. გრინგოტის. გობლინები მართავენ.

ჰარის სოსისი გაუეზარდა ხელიდან.

— გობლინები?

— ჰოდა, იცი, რას გეტყვი, ნამდვილად გიჟი უნდა იყო, მაგ ბანკის გაქურდება რომ მოინდომა. დაიმახსოვრე, ჰარი, გობლინების გადამტერება ღმერთმა გამოიწვია. ისე კი, თუ რამის შენახვა დაგჭირდება, მთელ მსოფლიოში ამაზე საიმედო ადგილს, ჰოგვორტისის გარდა ვერსად ნახავ... სხვათა შორის, ისედაც მისასვლელი ვარ გრინგოტსში. დამბლდორმა დამავალა. ჰოგვორტისის საქმეა, — ჰაგრიდი ამაყად გაიჭკიმა. — როცა რამე ძალიან მნიშვნელოვანია, მე მაგალებს ხოლმე. მაგალითად, შენი წაყვანა, გრინგოტსიდან რაღაცის აღება... იცის, რომ შეუძლია მენდოს, გამიგე? ხომ არაფერი გვრჩება? მაშინ წავედით.

ჰაგრიდი გარეთ გავიდა. ჰარი უკან გაჰყვა. ცა მონმენდილიყო და ზღვის ზედაპირი მზის შუქს ირეკლავდა. ძია ვერნონმა რომ ნავი იქირავა, ისევ იქ იდგა, ქარიშხალს ბლომად წყალი ჩაეგუებინა შიგ.

— თქვენ რით მოხვედით? — იკითხა ჰარიმ, რადგან სხვა ნავი არსად ჩანდა.

— მოვფრინდი, — მიუგო ჰაგრიდმა.

— მოფრინდით?

— ჰო, მაგრამ უკან ამ ნავით წავალთ. ახლა ჩემთან ხარ და ჯადოქრობის უფლება არა მაქვს.

ნავში რომ სხდებოდნენ, ჰარი ჰაგრიდს უცქეროდა. ცდილობდა, წარმოედგინა, როგორ დაფრინავდა ეს გოლიათი.

— მინდა ახლა მე ამ ნიჩბების მოსმა?! — თქვა ჰაგრიდმა და ისევ ის ალმაცერი მზერა გააპარა ჰარისკენ, — სულ ცოტა სიჩქარე რომ წავახმარო ნავს, ჰოგვორტსში ხომ არ გამცემ?

— არა, რა თქმა უნდა, — გაუხარდა ჰარის. ერთი სული ჰქონდა, კიდევ რამე სასწაული ენახა.

ჰაგრიდმა ვარდისფერი ქოლგა ამოიღო და ნავს გვერდზე ორჯერ მიუკაკუნა. ნაპირისკენ სწრაფად გასურეს.

— გიჟი რატომ უნდა იყო, გრინგოტისის გაქურდება რომ მოინდომო? — დაინტერესდა ჰარი.

— ყველაფერი მოჯადოებულია... — თქვა ჰაგრიდმა და თან გაზეთი გადაშალა, — ამბობენ, ზესაიდუმლო საცაგებს დრაკონები დარაჯობენო. მერე კიდე, იქ გზის გაკვლევა არ გინდა? გრინგოტსი, იცი, სად არის? ასობით მილის სიღრმეშია ლონდონის ქვეშ. მეტროზე ბევრად დაბლაა. კიდევ რომ მოახერხო და რამე ხელში ჩაიგდო, გარეთ სანამ გამოხვალ, შიმშილით მოკვდები.

ჰარი იჯდა და იმაზე ფიქრობდა, რაც მოისმინა. ჰაგრიდი გაზეთს კითხულობდა, „დილის მისანს“. ჰარიმ ძია ვერნონისაგან ისწავლა, რომ როცა კაცი გაზეთს

კითხულობს, ხელი არ უნდა შეუშალო, მაგრამ მოთმენა ძნელი იყო, ამდენი კითხვა ცხოვრებაში არ გასჩენია.

— მაგიის სამინისტრო ისევ ინტრიგებს ხლართავს, — ჩაილაპარაკა ჰაგრიდმა და გაზეთი გადაფურცლა.

— მაგიის სამინისტროც არსებობს? — თავი ველარ შეიკავა და იკითხა ჰარიმ.

— რასაკვირველია. დამბლდორი უნდოდათ მინისტრად, რატომაც არა, მაგრამ ის ჰოგვორტსს არ მიატოვებს. ჰოდა, დანიშნეს ერთი გადაყრებული კორნელიუს ფაჭი. ასეთი რეგენი არავინ გვყოლია, ყოველ დილით აკლებული ჰყავს დამბლდორი. ბუს ბუზე უგზავნის, რჩევას ეკითხება.

— მაგიის სამინისტრო რას აკეთებს?

— ძირითადად ცდილობს, მაგლებმა არ შეიტყონ, რომ ჯადოქრები ყველგან არიან.

— რატომ არ უნდა შეიტყონ?

— რატომ? დამიჯერე, ყველას მოუნდება, მაგიით მოაგვაროს თავისი პრობლემები. არა, ჯობია, თავი დაგვანებონ.

ამასობაში ნავი ნაპირს მიაღწა. ჰაგრიდმა გაზეთი დაკეცა. ისინი ქვის კიბით მაღლა ავიდნენ, ქუჩაში გავიდნენ და რკინიგზის სადგურისკენ გაემართნენ.

გამვლელები განცვიფრებულნი უცქეროდნენ ჰაგრიდს. ჰარი ვერც გაამტყუნებდა მათ. ჯერ ერთი, ჰაგრიდი ყველაზე ორჯერ მაღალი იყო, თანაც თითოს იშვერდა სავსებით ჩვეულებრივი საგნებისკენ, როგორებიცაა, ვთქვათ, ავტოსადგომის მრიცხველი და ხმამაღლა იძახდა: „ნახე, ჰარი, ნახე, ეს რეები მოუგონიათ მაგლებს!“

— ჰაგრიდ, — აქოშინებული ჰარი სიბილით ძლივს ეწეოდა. — თქვენ ამბობთ, რომ გრინგოტსში დრაკონები არიან?

— ასე ამბობენ. ღმერთო ჩემო, როგორ მინდა, დრაკონი მყავდეს!

— მართლა?

— ბავშვობიდან ამაზე ვოცნებობ. აი, მოვედით.

სადგურს მიაღწნენ. ლონდონის მატარებელი ხუთ წუთში გადიოდა. ჰაგრიდმა, ამ მაგლების ფულისა არაფერი გამეგებაო და ჰარის მისცა, ბილეთები შენ იყიდო.

მთელი მატარებელი ჰაგრიდს თვალს არ ამორებდა. ჯერ ერთი, ორი კაცის ადგილი ეკავა და მთელი გზა ცირკის კარვის მსგავს რაღაცას ქსოვდა, მოყვითალო-მომწვანო ფერისას.

— წერილი აქა გაქვს? — შეეკითხა ჰარის, თან ამოყვანილ თვლებს ითვლიდა.

ჰარიმ პერგამენტის კონვერტი ამოიღო ჯიბიდან.

— კარგია. მანდ არის სია, სადაც ჩამოწერილია ყველაფერი, რაც შენ გჭირდება.

ჰარიმ წერილის მეორე ფურცელი გაშალა, რომლისთვისაც წუხელ ყურადღება არ მიუქცევია, და წაიკითხა:

მაგიისა და ჯადოქრობის სკოლა ჰოგვორტსი
ფორმა:

პირველი კურსის მოსწავლეებს სჭირდებათ:

1 სამი ცალი უბრალო სამუშაო მანტია (შავი)

2. ერთი ცალი უბრალო წვეტიანი ქუდი (შავი), დღისით სატარებლად

3. ერთი წვეილი დამცავი ხელთათმანი (დრაკონის ტყავის ან მსგავსი)

4. ერთი ზამთრის მოსასხამი (შავი, ვერცხლისმესაკრავებიანი)

შენიშვნა: ყველა მოსწავლის ტანისამოსს აუცილებლად უხდა ჰქონდეს იარლიყი სახელისა და გვარის მითითებით.

წიგნები:

ყველა მოსწავლეს უნდა ჰქონდეს შემდეგი სახელმძღვანელოები:

მირანდა გოშოკის „შელოცვების ქრესტომათია (პირველი კურსი)

ბათილდა ბეგშოთის „მაგიის ისტორია“

ადალბერტ, ვოფლინგის „მაგიის თეორია

ემერიკ სვიჩის ტრანსფიგურაციის დამხმარე სახელმძღვანელო დამწყებთათვის“

ფილიდა სპორის „ათასი სასწაულმოქმედი მცენარე და სოკო“

არსენიუს ვაიგერის „სასწაულმოქმედი წამლები და საწამლავეები“

ნიუტ სკამანდერის „ჯადოსნური ცხოველები და სად ვიპოვოთ ისინი“

ქვენთინ გრიმელის „ბნელი ძალები: თავდაცვის სახელმძღვანელო“

სხვა აღჭურვილობა:

1 ჯადოსნური ჯოხი

1 ქვაბი (მოკალეული, სტანდარტული, ზომა 2)

1 მინის ან ბროლის წამლის შუშების კომპლექტი

1 ტელესკოპი

1 თითბრის სასწორი

მოსწავლეებს შეუძლიათ, თან იყოლიონ ან ბუ, ან კატა, ან გომბეშო.

მშობელთა საყურადღებოდ: პირველკურსელებს ეკრძალებათ საკუთარი ტარიანი ცოცხის მოტანა.

— და ეს ყველაფერი ლონდონში შეგვიძლია ვიყიდოთ? — გაოცდა ჰარი.

— თუკი იცი, სად მიხვდი! — მიუგო ჰაგრიდმა.

* * *

ჰარი პირველად იყო ლონდონში. მართალია, ჰაგრიდმა ალბათ იცოდა, სადაც მიდიოდა, მაგრამ აშკარად ეტყობოდა, რომ იქ ჩვეულებრივი გზით არ დადიოდა. ჯერ იყო და, მეტროს გასასვლელში ბარიერმა ჩაკეტა, მერე ხმამაღლა გამოთქვამდა უკმაყოფილებას, ეს რა პატარა სკამებია და მატარებელი რა ნელა მიდისო.

— არ მესმის, როგორ ახერხებენ მაგლები მაგიის გარეშე არსებობას, — თქვა ჰაგრიდმა, როცა გათუჯებულ ესკალატორს ფეხით აუყვნენ და მაღაზიებით საესე ხალხმრავალ ქუჩაში გავიდნენ.

ვეება ჰაგრიდი გზას იოლად მიიკვლევდა. ჰარი უკან მისდევდა. წიგნის მაღაზიები, მუსიკალური ინსტრუმენტების მაღაზიები, ჰამბურგერების კაფე-ბარები, კინოთეატრები. რამდენი რამ იყო გარშემო, მაგრამ არც ერთი არ ჰგავდა იმ ადგილს, სადაც შეიძლებოდა, ჯადოსნური ჯოხი გეყიდა. ეს იყო სრულიად ჩვეულებრივი ქუჩა და ხალხიც ჩვეულებრივი დადიოდა. ნუთუ შეიძლება, რომ მათ ქვემოთ, სადღაც ქვესკნელში, მართლაც ჯადოქრების ოქრო იყოს დაფლული? ან ნეტავ არსებობს სადმე მაღაზია, სადაც შელოცვის წიგნებსა და ტარიან მფრინავ ცოცხებს ყიდიან? ხომ არ დასცინიან ჰარის? დერსლებმა ხომ არ მოუწყვეს? არა, შეუძლებელია, დერსლებს იუმორის გრძნობა არ გააჩნიათ. ამაში ჰარი ნამდვილად დარწმუნებული იყო. ჰაგრიდი რასაც ამბობდა, თითქმის ყველაფერი დაუჯერებელი იყო, მაგრამ ჰარი რატომღაც ყველაფერს იჯერებდა.

— აჰა, მოვედით, — თქვა ჰაგრიდმა და შეჩერდა, — „გახვრეტილი კარდალა“. ეს ძალიან ცნობილი ადგილია.

ეს იყო ერთი პატარა, ძველისძველი ლუდხანა. ჰაგრიდს რომ არ ეთქვა, ჰარი მას სულაც ვერ შეამჩნევდა. ცალ მხარეს წიგნის დიდი მაღაზია იყო, მეორე მხარეს — ასევე დიდი ფირფიტების მაღაზია. მათ შორის ეს ლუდხანა არც კი მოჩანდა. ხალხი ვერც ამჩნევდა, ისე უვლიდა გვერდს. სიმართლე რომ ითქვას, ჰარის ისეთი უცნაური შეგრძნება გაუჩნდა, თითქოს მას მხოლოდ თვითონ და ჰაგრიდი ხედავდნენ. სანამ ამ მოსაზრებას ჰაგრიდს გაუზიარებდა, უკვე შიგნით იყვნენ.

ძალიან ცნობილი ადგილის კვალობაზე, აქაურობა მეტისმეტად ბნელი და ღარიბული იყო. რამდენიმე მოხუცი ქალბატონი კუთხეში იჯდა და ციციქნა ჭიქებით ლიქიორს მიირთმევდა. ერთი მათგანი გრძელტარიან ყალიონს ეწვოდა. ვილაც ცილინდრიანი პატარა კაცი მოხუც ბარმენს ესაუბრებოდა. ბარმენი მელოტი იყო და წებოვან კაკალს ჰგავდა. მათ მესვლაზე ჩუმი საუბარი უცებ მინცდა. ჰაგრიდს ყველა იცნობდა. ესალმებოდნენ და უდიმოლდნენ. ბარმენმა ჭიქა გადმოლდა.

— როგორც ყოველთვის, ჰაგრიდ?

— არა. ვერ დავლევ, ტომ, ჰოვგორტის საქმეზე ვარ, — თქვა ჰაგრიდმა და ისე დაჰკრა ჰარის მხარზე ხელი, რომ ბიჭი მუხლებში ჩაიკვცა.

— ღმერთო ჩემო! — წამოიძახა ბარმენმა ჰარის დანახვაზე, — ნუთუ ეს... ეს...

მთელი „გახვრეტილი კარდალა“ ერთბაშად გაირინდა და გაისუსა.

— ღმერთო დიდებულიო, — ჩურჩულით თქვა ბარმენმა, — ჰარი პოტერი... რა პატივია.

ბარიდან გამოვარდა, ჰარისთან მიირბინა და თვალებზე ცრემლმომდგარმა ხელი ჩამოართვა.

— კეთილი იყოს თქვენი დაბრუნება, მისტერ პოტერ!

ჰარი დაიბნა. ყველა მას უცქეროდა. მოხუცი ქალბატონი ვერ ამჩნევდა, რომ ყალიონი ჩაუქრა და რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, ქაჩავდა. ჰაგრიდი გაბადრული იდგა.

უცბად სკამების რახარუხი ატყდა, წამში ყველა იქ მყოფი ჰარის გარს შემოერტყა და სათითაოდ ართმევდა ხელს.

— მე დორის კროკფორდი გახლავართ. მისტერ პოტერ, არ მჯერა, რომ, ბოლოს და ბოლოს, შეგხვდით.

— ბედნიერი ვარ თქვენი გაცნობით, მისტერ პოტერ!

— ვოცნებობდი, თქვენთვის ხელი ჩამომერთმია, ძალიან ვღელავ!

— სასიამოვნოა, მისტერ პოტერ, ვერც კი გამოვხატავ. მე დიგლი მქვია, დედალუს დიგლი.

— გიცანით, — უთხრა ჰარიმ. დედალუს დიგლს კინაღამ ცილინდრი გაუვარდა ალელვეზისგან, — თქვენ ერთხელ სუპერმარკეტში მომესალმეთ.

— ვახსოვარ! — წამოიძახა დედალუს დიგლმა და მიმოიხედა, — გაიგონეთ? მე მას ვახსოვარ!

ჰარი ყველას სათითაოდ ართმევდა ხელს, დორის კროკფორდმა კი რამდენჯერმეც ჩამოართვა.

ბოლოს ერთი ფერმკრთალი, ძალზე ალელვეზული ახალგაზრდა კაცი მიუახლოვდა. ცალი თვალი ნერვიულად უტოკავდა.

— პროფესორი ქვირელი, — გააცნო ჰაგრიდმა, — ჰარი, პროფესორი ქვირელი შენი მასწავლებელი იქნება ჰოვგორტსში.

— 3-3-3-პოტერ, — პროფესორმა ქვირელმა ჰარის ხელი ჩაბლუჯა, — ვერც კი ა-ა-გინერთ, რა ბე-ბე-ბე-დნიერი ვარ, რომ მე-შეშეგხვდით...

— თქვენ მაგიის რომელ სფეროს ასწავლით, პროფესორო?

— თ-თ-თავდაცვას, ბ-ბ-ბნელი ძალებისაგან, — ისე ამოილულულა პროფესორმა ქვირელმა, თითქოს ამაზე ფიქრიც არ უნდოდა, — თ-თთქვენ, ვგონებ, არც გ-გ-გჭირდებათ ეს საგანი, არა, კ-კ-პოტერ? — ნერვიულად გაიცინა პროფესორმა ქვირელმა, — სასკოლო ნივთებს ყიდულობთ, არა? მეც ვა-ვა-ვამპირებზე ვა-ვა-ვაპირებ ახალი წიგნის ყიდვას, — და ისეთი შეწუხებული სახით შემოხედა, თითქოს ამის გაფიქრებამ შიში მოჰგვარაო.

მალე პროფესორ ქვირელს ჰარი ისევ სხვებმა გამოსტაცეს. მათგან თავდახსნას თითქმის ათი წუთი დასჭირდა, ბოლოს ჰაგრიდმა როგორც იქნა მოახერხა და ყაყანი გადაფარა: — ჩვენი წასვლის დროა, ბევრი რამ გვაქვს საყიდელი. ჰარი, წავედით!

დორის კროკფორდმა ერთხელაც ჩამოართვა ხელი და ჰარი, ჰაგრიდთან ერთად, კედლით შემოსაზღვრულ პატარა უკანა ეზოში გავიდა. იქ არაფერი იყო ნაგვის ურნებისა და სარეველების გარდა.

— რა გითხარი მე შენ?! — გაუღიმა ჰაგრიდმა ჰარის, — გეუბნებოდი, ცნობილი ხარ-მეთქი! პროფესორი ქვირელიც კი აცახცახდა, შენ რომ დაგინახა... თუმცა, ეგ სულ ცახცახებს!

— ასეთი ნერვიულია?

— ჰო, საწყალი კაცი, ძალიან ჭკვიანია. სანამ წიგნებში იყო ჩაფლული, ყველაფერი რიგზე ჰქონდა. მერე ერთი წელი აკადემიური აიღო, რალაც პრაქტიკა უნდა გაეცლო... ამბობენ, ულრან ტყეში ვამპირებს გადააწყდაო, თანაც ერთ გრძნეულ ალქაჯთან ჰქონდა პრობლემები. მოკლედ, სხვა კაცი გახდა. ახლა მოსწავლეებისაც ეშინია, რასაც ასწავლის, იმისიც ეშინია. ჰო, ჩემი ქოლგა სად არი?

ვამპირებიო... ალქაჯებიო... ჰარის თავებურ დაეხვა. ჰაგრიდი კი ამასობაში ნაგვის ურნის ზემოთ კედლის აგურებს ითვლიდა:

— სამი ქვევდიან ზევით... ორი გარდიგარდმო... — ბუტბუტებდა თავისთვის. — სწორია. უკან მიინი, ჰარი.

ქოლგის წვერით აგურს სამჯერ მიუკაკუნა. აგური შეინძრა, გაიწია და გაჩნდა პატარა ნახვრეტი, რომელიც ნელ-ნელა გაიზარდა, გაიზარდა და სულ მალე ისეთი თალი გაკეთდა, რომ ჰაგრიდს კი თავისუფლად გაეტეოდა შიგ. გამოჩნდა რიყის ქვით მოკირწყლული ქუჩა, რომელიც ივლაკნებოდა და სადღაც უხვევდა.

— ესეც ჩვენი მრუდე ქუჩა, — თქვა ჰაგრიდმა და ჰარის განცვიფრებული სახის დანახვაზე გამხიარულდა. თაღში გასვლა და კედლის გამთლიანება ერთი იყო.

მზე ანათებდა. მისი შუქი ათასფერად ირეკლებოდა უახლოესი მაღაზიის წინ გამოდგმულ ლაპლაპა ქვაბებზე. „ქვაბები — ნებისმიერი ზომის, სპილენძის, თითბრის, მოკალეული, ვერცხლის, თვითმომრევი, დასაკეცი“ გვთავაზობდა წარწერა მაღაზიის თავზე.

„ერთი ასეთი ქვაბი შენც დაგჭირდება, მაგრამ ჯერ ფული ავიღოთ, — თქვა ჰაგრიდმა.

მრუდე ქუჩას გაუყვნენ. ჰარი ნატრობდა, ნეტავ ბევრი თვალი მომცა, ყველაფრის დანახვა მოვასწორო. რამდენი საინტერესო რამ იყო გარშემო: მაღაზიები, გარეთ გამოწყობილი ნივთები, საყიდლებზე გამოსული ხალხი... ერთი ფუმფულა ქალბატონი აფთიაქთან იდგა და თავს აქნევდა: — „დრაკონის ლეიძლი, ერთი უნცია 17 სიკლი, სულ გაგიჟდნენ“...

ბნელი მაღაზიიდან ჩემი, ნაზი ჟიჟჟივი ისმოდა. მაღაზიის აბრა იუწყებოდა: „აილოპსის სავაჭრო ცენტრი „ბუ“: ბუები, ბუკოტები, ბაიუმები, ჭოტები, წყრომები, მოკლეყურა, გრძელკუდა, წვერა, მოტლანდიური, აზიური, ტყის ბუ, ბუხრინწა, პოლარული“...

ჰარისტოლა ბიჭებს გვერდით ვიტრინაზე მიეჭირათ ცხვირი და მფრინავ ცოცხებს ათვალიერებდნენ.

— ნახე, ნახე, — ამბობდა ერთი, — ეს უახლესი მოდელია, „ნიმბუს-2000“, უსწრაფესი.

ზოგ მაღაზიაში მანტიები იყიდებოდა, ზოგში — ტელესკოპები და ვერცხლის უცნაური ხელსაწყო-იარაღები, რომელთა მსგავსი ჰარის არასოდეს ენახა. ვიტრინებში გამოდგმული ჰქონდათ ღამურას ელენთითა და გველთევზას თვალებით საცხე კასრები. იყო უთვალავი, მაღალ რიგებად შეწყობილი შელოცვის წიგნები, ბატის ფრთები, პერგამენტის გრაგნილები, წამლის შუშები, მთვარის გლობუსები...

— აი, გრინგოტსი, — თქვა ჰაგრიდმა.

მათ წინ თოვლივით ქათქათა შენობა იდგა, რომელიც პატარ-პატარა მაღაზიების ფონზე კომპივით წამომართულიყო. ბრინჯაოს მბზინავ ორფრთიან კართან ოქროსფრთი განწყობილი ალისფერი უნიფორმით იდგა...

— ჰო, ეს გობლინია, — უჩურჩულა ჰაგრიდმა, როცა თეთრი ქვის კიბეს აუყვნენ. გობლინი ჰარიზე ერთი თავით დაბალი იყო. მას შავგვრემანი სახე, გონიერი თვალები, წამახული წვერი და ძალიან გრძელი თითები და ტერფები ჰქონდა. კარში რომ შედიოდნენ, გობლინმა მდაბლად დაუკრა თავი. მეორე ორფრთიანი კარი ვერცხლისა იყო. ზედ ასეთი სიტყვები ჰქონდა ამოტვიფრული:

მობრძანდი, უცნობო, და გქონდეს რიდი,
ქერდობის ჩადენა ცოდვაა დიდი.
როცა იმას იმკი, რაც არ გითესია,
ორმაგს გადაიხდი ასეთი წესია.
თუკი ჩვენს წიაღში დაეძებ განძს,
რაც შენი არ არის და ართმევ სხვას,
მპარავი ყოფილხარ. ჯობს, ხუ შეცდები,
აქედან ვერ გახვალ, ტყუილად ეცდები.

— რა გითხარი, გიჟი უნდა იყო, გაქურდვა რომ სცადო-მეთქი, — თქვა ჰაგრიდმა. ვერცხლის კარის აქეთ-იქით ორი გობლინი იდგა. მათაც მდაბლად დაუკრეს თავი და ჰაგრიდი და ჰარი მარმარილოს დიდ დარბაზში შევიდნენ. გრძელ დახლთან, მაღალ სკამებზე ასიოდე გობლინი იჯდა თავისთვის და საქმიანობდა: ზოგი უზარმაზარ დავთარში იწერდა რაღაცას, ზოგი თითბრის სასწორზე წონიდა მონეტებს, ზოგი პათოსან ქვეშ სინჯავდა გამადიდებელი შუშით. დარბაზს უთვალავი კარი ჰქონდა. თითოეულ კართან თითო გობლინი იდგა. მათ ხალხი შემოჰყავდათ და გაჰყავდათ.

ჰაგრიდი და ჰარი დახლთან მივიდნენ.

— დილა მშვიდობისა, — მიესალმა ჰაგრიდი თავისუფალ გობლინს, — ჩვენ მოვედით, რომ მისტერ ჰარი პოტერის სეიფიდან ფული ავიღოთ.

— გასაღები გაქვთ, სერ?

— ჰო, მქონდა, სადღაც, — ჰაგრიდმა ჯიბეების ამოტრიალება დაიწყო. ყველაფერს დახლზე ყრიდა, ერთი მუჭა დაობებული ბისკვიტები კი პირდაპირ გობლინის დავთარზე დაუყვივდა. გობლინმა უკმაყოფილოდ შეჭმუნა ცხვირი. ჰარი მეორე გობლინს უცქეროდა, მარჯნივ. მის წინ უზარმაზარი ნაკვერჩხლებით მოელვარე ლალის ქვები ეყარა და წონიდა.

— აი, ვიპოვე, — როგორც იქნა, ჰაგრიდმა ჯიბიდან პანწინა ოქროს გასაღები ამოაძრო. გობლინი ყურადღებით დააცქერდა გასაღებს.

— ყველაფერი რიგზეა.

— და კიდევ წერილი მაქვს პროფესორ დამბლდორისგან, — ჰაგრიდი ამაყად გაიჭემა, — „ჩვენ-რომ-ვიცით“, იმის თაობაზე, 713-ე აკლდამაში.

გობლინმა გულდასმით წაიკითხა.

— კეთილი, — თქვა მან და წერილი ჰაგრიდს დაუბრუნა, — ვინმეს გაგაყოლებთ დაბლა და ორივე საცავეში მიგიყვანთ. გრიპჰუკ!

გრიპჰუკიც გობლინი იყო. ჰაგრიდმა მთელი თავისი ხარახურა ისევ ჯიბეებში ჩაიყარა და ჰარისთან ერთად გრიპჰუკს ერთ-ერთი გასასვლელისკენ გაჰყვდა.

— რას ნიშნავს, „ჩვენ-რომ-ვიცით“ 713-ე აკლდამაში? — იკითხა ჰარიმ.

— უფლება არა მაქვს, გითხრა, — იღუმალი ხმით მიუგო ჰაგრიდმა, — საიდუმლოა, ჰოგვორტსს ეხება. დამბლდორი მენდო, თანაც რომ გითხრა, სამსახურს დაეკარგავ.

გრიპჰუკმა კარი გამოაღო. ჰარი იქაც მარმარილოს ელოდა, მაგრამ ჩირალდნებით განათებულ ვიწრო ქვის დერეფანში აღმოჩნდა, რომელიც თავქვე ეშვებოდა. იატაკზე ვიწრო რელსები ეგო. გრიპჰუკმა დაუსტვინა და ქვემოდან პატარა ღია ვაგონეტი ამოერიალდა. ჩასხდნენ — ჰაგრიდს, ცოტა არ იყოს, გაუჭირდა, — და ვაგონეტი ადგილიდან მოწყდა.

გზა ლაბირინთს ჰგავდა. ჰარი შეეცადა, დაემახსოვრებინა, საით მიდიოდნენ. გაუხვიეს მარცხნივ, მერე — მარჯვნივ, ისევ — მარჯვნივ, მარცხნივ, მერე გზაჯვარედინი იყო და პირდაპირ წავიდნენ. ისევ მარჯვნივ, ისევ მარცხნივ... არა დამახსოვრება შეუძლებელი იყო... რახრახა ვაგონეტმა, ალბათ, თვითონ იცოდა თავისი გზა, რადგან გრიპჰუკი მას არ მართავდა.

საიდანღაც ცივი ჰაერის ტალღა მოვარდა. ჰარის თვალები ეწვოდა, მაგრამ მაინც ფართოდ აღებდა და გათვაცხებული იცქირებოდა აქეთ-იქით. ერთი დერეფნის ბოლოში მოეჩვენა, რომ ცეცხლის ალი ავარდა. ჰარი აწრიალდა, რომ დაენახა, დრაკონი ხომ არ არისო, მაგრამ დანახვა ვერ მოასწრო — უფრო ღრმად ჩაეშვნენ. მიწისქვეშა ტბას ჩაუარეს, ჭერზე და იატაკზე უზარმაზარი სტალაქტიტები და სტალაგმიტები იყო.

— ჰაგრიდ, — ხმამაღლა დაუძახა ჰარიმ, რომ ვაგონეტის გრუხუნში ხმა მიეწვდინა, — ვერაფრით ვერ გავიგე, რა განსხვავებაა სტალაქტიტებსა და სტალაგმიტებს შორის.

— სტალაგმიტებში „მ“ ურევია. გთხოვ, ნულარაფერს შემეკითხები, გული მერევა.

ჰაგრიდი, მართლაც, სულ გამწვანებულიყო. ვაგონეტი, როგორც იქნა, ერთ პატარა კართან შედგა. ჰაგრიდი გადმოვიდა და კედელს მიეყუდა, რადგან მუხლები უკანკალებდა.

გრიპჰუკმა კარი გამოაღო. შიგნიდან მწვანე ბოლი გამოვარდა და

როცა გაიფანტა, ჰარიმ გაცივებისგან პირი დაალო: საცავეში ოქროს მონეტები გორებად იდგა, ვერცხლის ფული — სვეტებად, ბრინჯაოს ხურდა კი გროვად ეყარა.

— სულ შენია, — გაუღიმა ჰაგრიდმა.

სულ ჰარისი? — დაუჯერებელია. ალბათ ღერსლებმა ამის შესახებ არაფერი იცოდნენ, თორემ თვალის დახამხამებაში გააქრობდნენ აქედან. რამდენს აყვედრიდნენ, რა ძვირი ჯდება შენი შენახვაო, მთელი ამ ხნის განმავლობაში კი თურმე არსებობდა მისი საკუთარი ქონება, ლონდონის ქვეშ ღრმად ჩაფლული.

ჰაგრიდი შეეშველა და ცოტაოდენი ფული ჩანთაში ჩაყარეს. თან უხსნიდა:

— ოქროს მონეტებს გალეონი ჰქვია, ვერცხლის ფულს — სიკლი, ჩვიდმეტი სიკლი 1 გალეონია. 1 სიკლი კი — 29 კნატი. სულ ადვილია. კარგი, ეს გეყოფა ერთი-

ორი სემესტრისთვის, დანარჩენი ისევ შევინახოთ, — ჰაგრიდი გრიპჰუკს მიუბრუნდა: — ახლა 713-ე ნომერი აკლდამა გვინდა, არ შეიძლება, უფრო ნელა ვიაროთ?

— მხოლოდ ერთი სიჩქარე გვაქვს, — მიუგო გრიპჰუკმა.

ვაგონი უფრო ღრმად დაეშვა და თან სიჩქარეს მოუმატა. საგრძნობლად აცივდა, განსაკუთრებით — მოხვევის დროს. მიწისქვეშა უფსკრულის პირას მიჭროდნენ. ჰარი გადაიხარა, აინტერესებდა, რა იყო ქვემოთ, ბნელ ფსკერზე. ჰაგრიდმა შიშით შეჰყვირა, ქეჩოში სწვდა და უკანვე გადმოათრია.

713-ე აკლდამას კლიტის ჭუჭრუტანა არ ჰქონდა.

— უკან დაიხიეთ, — თავმომწონედ თქვა გრიპჰუკმა, თავისი გრძელი თითით ფრთხილად დააკაკუნა და კარი გაქრა.

— ეს გრინგოტის გობლინის გარდა ვინმე სხვამ რომ გააკეთოს, კარი შეისრუტავს და შიგ გამოამწყვდევს, — განმარტა გრიპჰუკმა.

— ხშირად ამონმებთ ხოლმე, შიგნით ვინმე ხომ არ არის? — იკითხა ჰარიმ.

— დაახლოებით, ათ წელიწადში ერთხელ, — შემზარავად გაიღიმა გრიპჰუკმა.

ჰარის ეჭვი არ ეპარებოდა, რომ ამ საიდუმლო ოთახში მართლა რაღაც არაჩვეულებრივი ინახებოდა და იქაურობას თვალი მოავლო. სულ მცირე, ზღაპრული სამკაულები მაინც იქნებოდა, მაგრამ თავდაპირველად მხოლოდ სიცარიელე მოხვდა თვალში, შემდეგ კი შეამჩნია, რომ იატაკზე იდო ბინძურ ყავისფერ ქაღალდში გახვეული პატარა შეკვრა. ჰაგრიდმა სწორედ ეს აიღო და ღრმად შეინახა გულის ჭიბეში. ჰარის ერთი სული ჰქონდა გაეგო, რა იყო ეს, მაგრამ აღარ უკითხავს.

— წამო, ჩავსხდეთ ამ ჭოჭხეთურ მანქანაში და სანამ არ გადმოვალოთ, არ დამელაპარაკო! იცოდე, აჯობებს, პირი არ გავადო, — თქვა ჰაგრიდმა.

* * *

ვაგონი ისევ სწრაფად გაქროლდა და მალე გრინგოტის მიწისქვეშეთიდან თვალისმოშორებულ მზის შუქში გამოვიდნენ. ჰარიმ აღარ იცოდა, საით გაქცეულიყო და რომელი ერთი რამ ეყიდა, როცა ჩანთა ფულით ჰქონდა სახსე. რას დაგიდევდით, ერთი ფუნტი რამდენ გალენს უდრიდა. ისედაც ხვდებოდა, რომ ამდენი ფული თავის დღეში არ ჰქონია და, რაც მთავარია, არც დადღის ჰქონია არასოდეს.

— შენი ფორმა გვეყიდა ბარემ, — ჰაგრიდმა თავი გააქნია მაღაზიისკენ, რომელსაც ეწერა „მადამ მალკინის მანტიები, ყველა სიტუაციისთვის“.

— ჰარი, ხომ არ გეწყინება, სანამ აქ იქნები, მე რომ „ვახგრეტილ კარდალაში“ შევიდე და ცოტა გადავკრა? ამ გრინგოტის ვაგონს ვერ ვიტან, — ჰაგრიდი მართლაც ცუდად გამოიყურებოდა, ასე რომ, ჰარის მადამ მალკინის მაღაზიაში მართლაც მოუწია შესვლა და ცოტათი ღელავდა.

მადამ მალკინი დაბალი, მსუქანი, მოლიმარე ჯადოქარი აღმოჩნდა, თავით ფეხამდე მოვარდისფრო-იისფერ ტანსაცმელში გამოწყობილი.

— ჰოგვორტსში მიდიხარ, ჩემო კარგო? — ჰკითხა ჰარის და პასუხს არ დაელოდა, — ყველაფერს მოგართმევ. სწორედ ახლა კიდევ ერთი ყმანვილი იმოსება ჩემთან.

მაღაზიის სიღრმეში ფერმიხდილი, სახენწვეტებული ბიჭი იდგა სკამზე და მეორე ჯადოქარი გრძელ შავ მანტიას უმოკლებდა. მადამ მალკინმა ჰარიც დააყენა სკამზე იმ ბიჭის გვერდით. მასაც მოასხა გრძელი მანტია და შემოკეცვა დაუწყო.

— გამარჯობა, შენც ჰოგვორტსში მიდიხარ? — დაინტერესდა ის ბიჭი.

— ჰო, — მიუგო ჰარიმ.

— მამაჩემი ახლა გვერდით მაღაზიაში ჩემთვის წიგნებს ყიდულობს, დედაჩემი კი ჯადოსნურ ჯოხს ეძებს, — ბიჭი ნელა და გატყლარჯულად ლაპარაკობდა, — მერე ნავათრევ ორივეს და მფრინავ ცოცხებს ვნახავთ. არ მესმის, რატომ არ შეიძლება, პირველკურსელმა საკუთარი ცოცხი იქონიოს. მამაჩემს ტვინს შევუჭამ და ვაყიდინებ, მერე როგორმე შევაპარებ სკოლაში.

ამ ბიჭმა ჰარის რატომღაც დადლი მოაგონა. — შენ გაქვს ცოცხი? — არ ჩემდებოდა ბიჭი.

— არა, — მიუგო ჰარიმ.

— ქვიდიჩს არ თამაშობ?

— არა, — უპასუხა ჰარიმ და თან გაიფიქრა, ნეტავ ეს ქვიდიჩი რაღა არისო.

— მე — კი. მამა ამბობს, შენი კლუბის ნაკრებში თუ არ აგიყვანენ, დანაშაული იქნებაო. მეც ასე ვფიქრობ. შენ რომელ კლუბში იქნები, «ერ არ იცი?

— არა, — ჰარიმ აღარ იცოდა, სად წასულიყო.

— თუმცა, წინასწარ არც არავინ იცის, სად მოხვდება. მე კი ვიცი, რომ სლიზერინში ვიქნები. მთელი ჩემი ოჯახი იქ წაველობდა. ჰაფლუპაფში რომ გამიშვან, სკოლიდან წავალ. შენ?

ჰარიმ არ იცოდა, რა უპასუხა.

— ჰეი, ერთი იმ კაცს შეხედე! — წამოიძახა ბიჭმა. ვიტრინასთან ჰაგრიდი იდგა. ილიმებოდა და ორი დიდი ნაყინი ეჭირა, რის გამოც მაღაზიაში ვერ შედიოდა.

— ეგ ჰაგრიდია, — თქვა ჰარიმ და გაუხარდა, რომ მან რაღაც იცოდა, ბიჭმა კი — არა, — ჰოგვორტსში მუშაობს.

— ა, ვიცი, გამიგონია. მგონი, მსახურია, არა?

— ტყის მცველია, — ჰარის უფრო და უფრო არ მოსწონდა ეს ბიჭი.

— სწორია. ამბობენ, ნამდვილი ველურიშაო, სკოლის ტყეში ცხოვრობს, პატარა ქოხში. ლოთია. სულ უნდა, რაღაც სასწაული მოახდინოს და ყველაფერი იმით მთავრდება, რომ თავის ლოგინს ცეცხლს უკიდებს ხოლმე.

— მე ძალიან მომწონს, — უთხრა ჰარიმ ცივად.

— მართლა? — ბიჭმა ჩაიყინა, — შენთან რა უნდა? შენი მშობლები სად არიან?

— ცოცხლები აღარ არიან, — მოკლედ მოუჭრა ჰარიმ. ამ ბიჭთან ურთიერთობა არ უნდოდა.

— სამწუხაროა, — ბიჭის ხმას წუხილისა არაფერი ეტყობოდა, — მაგრამ იმედია, ჩვენნაირები იყვნენ.

— ორივენი ჯადოქრები იყვნენ, თუ ამას გულისხმობ.

— მე მგონია, არაჩვენაირებს არც უნდა იღებდნენ ჩვენს სკოლაში. სხვანაირები არიან და ისეთებადვე დარჩებიან, ვერაფერს ისწავლიან. ზოგმა ჰოგვორტსის არსებობაც არ იცის, სანამ წერილს არ მიიღებს, წარმოგიდგენია?! ჩვენთან მხოლოდ ტრადიციული ოჯახებიდან უნდა მოდიოდნენ. შენ რა გვარი ხარ?

სანამ ჰარი უპასუხებდა, მადამ მაღკინმა თქვა: — მორჩა, ჩემო კარგო.

ჰარიმ შვებით ამოისუნთქა, საუბრის შეწყვეტისთვის საპატიო მიზეზი რომ გამოუჩნდა და სკამიდან ჩამოხტა.

— იმედია, ჰოგვორტსში შევხვდებით, — სიტყვა დაადევნა მეტიჩარა ბიჭმა.

ჰარი ჩუმად შეექცა ჰაგრიდის ნაყიდ შოკოლადიან-ჟოლიანთხილიან ნაყინს.

— მოხდა რამე? — შეეკითხა ჰაგრიდი.

— არაფერი, — იცრუა ჰარიმ.

პერგამენტისა და ბატის ფრთების საყიდლად შეჩერდნენ. ჰარი ცოტათი გამხიარულდა, როცა ისეთი მელანი აღმოაჩინა, რომელიც წერის დროს ფერს იცვლიდა. მაღაზიიდან რომ გამოვიდნენ, ჰარიმ იკითხა:

— ჰაგრიდ, ქვიდიჩი რა არის?

— ჯანდაბას ჩემი თავი, სულ მაგინყდება, რამდენი რამე არ იცი. აბა, კაცმა ქვიდიჩი არ იცოდეს!..

— შენ ნულარ დამიმატებ, რა, — სთხოვა ჰარიმ და იმ ფერმკრთალ ბიჭზე უამბო, მაღამ მალკინთან რომ ნახა, — ჰოდა, მაგლების ოჯახებიდან ბავშვებს სულაც არ უნდა იღებდნენ ჩვენს სკოლაშიო.

— მერე, შენ ხომ არა ხარ მაგლების ოჯახიდან! იმას რომ სცოდნოდა, შენ ვინა ხარ! თუ მისი მშობლები ჯადოქრები არიან, შენი სახელი პატარაობიდანვე ეცოდინება. ხომ ნახე, რა ხდებოდა „გახვრეტილ კარდალაში“. მაგან ბევრი იყის! რამდენი საუკეთესო ჯადოქარია მაგლების ოჯახებიდანაც, შენ რომ იცოდე, თუნდაც, დედაშენი ავიღოთ! და მის დას შეხედე!

— მაშ, ქვიდიჩი რა არის?

— ჩვენი სპორტია, ჯადოქრების. იცი, რას ნაგავს? მაგლების ფეხბურთს ნაგავს. ძალიან პოპულარულია. ჰაერში თამაშობენ, ცოცხებით დაფრინავენ. ოთხი ბურთია. ცოტა არ იყოს, ძნელია წესების ახსნა...

— სლიზერინი და ჰაფლეპაფი რაღაა?

— სასკოლო კლუბები. სულ ოთხია. ყველაზე ჩლუნგებს ჰაფლეპაფში ამწესებენ, მაგრამ...

— დაგენაძლევები, მე მანდ ჩამრიცხავენ, — ნაღვლიანად თქვა ჰარიმ.

— ისევ მანდ ჯობია სლიზერინში ყოფნას, — მოიღუმა ჰაგრიდი, — ყველა ბოროტი ჯადოქარი იქიდანაა გამოსული. „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ისიც სლიზერინში სწავლობდა.

— ვოლ.. უკაცრავად, „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ის ჰოგვორტსში სწავლობდა?

— ჰო. ოდესღაც, დიდი ხნის წინ.

სახელმძღვანელოები „ფლორიზ ენდ ბლოტში“ იყიდეს. თაროები ჭერამდე იყო სავსე. აქ ელაგა ტყავადაკრული, ლოდივით დიდი წიგნები, სულ პანანკინტელა, საფოსტო მარკასავით ერთი ციყცნაც — აბრეშუმისყდიანი; უცნაური სიმბოლოებით სავსეებიცა და სუფთა ფურცლიანებიც. დადლიც კი, რომელიც არასოდეს არაფერს კითხულობდა, აქ ნამდვილად გახალისდებოდა.

ჰაგრიდმა ლამის ძალით მოგლიჯა ჰარი პროფესორ ვინდიქტუს ვირიდიანის წიგნს, „წყევლა და საპასუხო წყევლა“ (მოხიბლეთ თქვენი მეგობრები და თავგზა აუბნით მტრებს უთანამედროვესი შურისძიებით: გამელოტება, მუხლებში მოთენთვა, ენის ბორძიკი და უამრავი სხვა რამ).

— ვფიქრობდი, დადლის ვაჩვენებ-მეთქი სეირს.

— ვერ ვიტყვოდი, რომ ცუდი აზრია, მაგრამ საქმე ის არის, რომ მაგლების სამყაროში აკრძალულია მაგიის გამოყენება, გარდა გამონაკლისი შემთხვევებისა. თანაც, შენ ჯერ არ გამოგივა. ბევრი უნდა ისწავლო, რომ შეძლო.

ჰაგრიდმა არც იმის ნება დართო, რომ ოქროს ქვაბი ეყიდა: „შენს სიაში წერია, მოკალუელიო.“ სამაგიეროდ, სასწორი იყიდეს წამლის ინგრედიენტების ასანონად, მართლაც, ძალიან ლამაზი, და კიდევ, თითბრის დასაკვეცი ტელესკოპი. შემდეგ აფთიაქში შევიდნენ. იქაურობა ისეთი მომაჯადოებელი იყო, იმდენი საინტერესო რამ აღმოჩნდა, ვინდა აქცევდა ყურადღებას საზიზღარ სიმყარაღეს — თითქოს ლაყე კვერცხისა და დამპალი კომბოსტოს სუნი ერთმანეთში ირეოდა. იტაკზე ლორწოვანი

სითხეებით სავსე კასრები იდგა. თაროებზე ათასგვარი მცენარით, გამხმარი ფესვებით, ფერადი ფხვნილებით სავსე ქილები ჩაემწკრივებინათ. ჭერზე კი რა არ ეკიდა: შეკრული ფრთები, ბუმბულები, თოკზე ასმული ეშვები, მოკაუჭებული ბრჭყალები.

სანამ ჰაგრიდი ძირითადი ნამლების სავალდებულო ინგრედიენტებს ყიდულობდა, ჰარიმ ყურადღებით დათვალიერა ვერცხლში ჩასმული ცალრქიანი ცხენის რქა (თითო ოცდაერთი გაღვნი რომ ღირდა) და ხოჭოს ნამცეცა მზინავი თვალეები (სირჩა — ხუთი კნატი).

აფთიაქიდან რომ გამოვიდნენ, ჰაგრიდმა ისევ სიას ჩახედა.

— დაგვრჩა მხოლოდ ჯადოსნური ჯოხი და, ჰო, შენი დაბადების დღის საჩუქარიც ჯერ არ მიყიდა.

ჰარიმ იგრძნო, როგორ განითლდა.

— აუცილებელი არ არის... — ვიცო, რომ აუცილებელი არ არის. იცი რა, მოდი, ცხოველს გიყიდი. გომბეშო არ გვინდა. მოდამი აღარ არის. დაგვინებენ. კატები არ მიყვარს. რატომღაც მაცემინებს კატებზე. ბუს გიყიდი. ყველა ბავშვი ამაზე ოცნებობს. თანაც მავრად გამოგადგება. წერილები მიაქ-მოაქ.

ოც წუთში გამოვიდნენ ბუების მაღაზიიდან, სადაც ჩუმი შრიალი, ფრთხილი და კვივლი ისმოდა და სიბნელეში მხოლოდ თვალეები ანათებდა პატიოსანი ქვებივით ბრჭყვიალა და ბრიალა.

ჰარის დიდი გალია მოჰქონდა. შიგ ულამაზეს, თოვლივით ქათქათა პოლარულ ბუს ეძინა ფრთისქვეშ თავშერგულს. ჰარიმ იმდენი მადლობა თქვა, იმდენჯერ გაიმეორა ეს მადლობა, რომ პროფესორ ქვირელივით დაება ენა.

— არაფრის, არაფრის, — ჰაგრიდი უცებ მოიღუმა: — ეტყობა, დერსლები საჩუქრებით არ განებივრებდნენ. ახლა კი ოლივანდერთან მივდივართ. ჯადოსნური ჯოხი მხოლოდ ოლივანდერთან იყიდება. საუკეთესო ჯოხი უნდა ვიყილოთ.

ჯადოსნური ჯოხი... აი, რას ელოდა ჰარი ყველაზე დიდი გულისფანცქალით.

მაღაზია ვიწრო და უბადრუკი იყო, კარის თავს ფერგადასული მოთქრული წარწერა ამშვენებდა: „ოლივანდერები: საუკეთესო ჯადოსნური ჯოხების მწარმოებლები ქვ. წ. 382 წლიდან“.

მტერიან ვიტრინაში, გახუნებულ მენამულ ბალიშზე, ერთადერთი ჯოხი იდო.

კარი რომ შეაღეს, შიგნით, სიღრმეში, ზანზალაკმა გაინკარუნა. პანანინა სივრცეში მხოლოდ ერთი სკამი იდგა, წვრილი და გრძელი. ჰაგრიდი დაჯდა. ჰარის უცნაური გრძნობა დაეფლა, თითქოს ბიბლიოთეკაში შევიდა, სადაც უმკაცრესი წესები მოქმედებდა. ბევრი კითხვა გაუჩნდა, მაგრამ არაფერი უკითხავს, მხოლოდ ერთმანეთზე ჭერამდე შეწყობილ ათასობით ვიწრო ყუთს დაუწყაო თვალიერება. რატომღაც, კისერმა ჩხვლეტა დაუწყაო. მტვერი და სიჩუმე იდუმალებას მატებდა აქაურობას.

— მოგესალმებით, — გაისმა მშვიდი ხმა. ჰარი შეხტა. ალბათ ჰაგრიდის შეხტა, რადგან ის გრძელი სკამი გატკაცუნდა და ჰაგრიდი წამოხტა.

მათ წინ მოხუცი კაცი იდგა. მაღაზიის ბინდებუნი მისი დიდი, უფერული თვალეები მოვარესავით ანათებდა.

ჰარი უხერხულად მიესალმა.

— დიახ, დიახ, ვიცოდი, რომ სულ მალე გნახავდი. ჰარი პოტერ! დედის თვალეები გაქვთ. თითქოს გუშინ იყო, აქ რომ იდგა და თავის პირველ ჯოხს ყიდულობდა. ოცდაექვსი სანტიმეტრის სიგრძისა იყო, მოქნილი, ტირიფის ხისა. სწორედ რომ სასწაულმოქმედი ჯოხი, მისტერ ოლივანდერი ჰარის მიუახლოვდა.

ნეტავ თვალეზი დაახამხამოსო, ფიქრობდა ჰარი. მოხუცის ვერცხლისფერი თვალეზი ჟრუანტელს ჰგვრიდა.

— მამათქვენს წითელი ხის მოწონა. ოცდაშვიდი სანტიმეტრის სიგრძის, მოწილი, ძლიერი და ტრანსფიგურაციისთვის ზედგამოჭრილი. მე კი ვთქვი, მამათქვენს მოწონა-მეთქი, მაგრამ, სინამდვილეში, ჯოხი ირჩევს ჯადოქარს და არა — პირიქით.

მისტერ ოლივანდერი ისე ახლოს მისულიყო, რომ ცხვირი თითქმის ჰარის ცხვირზე ჰქონდა მიბჯენილი. ჰარი თავის ანარეკლს ხედავდა მოხუცის ნისლიან თვალეზში.

— აი, თურმე აქ... — მისტერ ოლივანდერმა გრძელი თეთრი თითი ჰარის კლაკნილ ნაიარევს მიაღო, — სამწუხაროდ, უნდა მოგახსენოთ, რომ ჯოხი, რომელმაც ეს კვალი დატოვა, მას მე მიეყიდე. ოცდაათობხმეტი სანტიმეტრი, ურთხელი, ძლიერზე უძლიერესი ჯოხი, მაგრამ ცუდ ხელში აღმოჩნდა... მე რომ მცოდნოდა, ის ჯოხი რას მოიმოქმედებდა...

მოხუცმა თავი გაიქნია და, ჰარისდა საბედნიეროდ, ჰაგრიდი დაინახა.

— რუბეუს! რუბეუს ჰაგრიდი! სასიამოვნოა, რომ ისევ შეგხვდით... მუხა, ორმოცი სანტიმეტრი, საკმაოდ დრეკადი ჯოხი. ხომ ასე იყო?

— დიახ, ასე იყო, სერ!

— კარგი ჯოხი იყო, მაგრამ, თუ არ ვცდები, რომ გაგრიცხეს, ჯოხი შუაზე გადაგიტეხეს, — მისტერ ოლივანდერი უცბად გამკაცრდა.

— დიახ, მართალსა ბრძანებთ, ასე იყო, — ჰაგრიდი აწრიალდა, შემდეგ მხიარულად დაუმატა: — ნაწილები შენახული მაქვს, სერ.

— იმედია, არ იყენებთ, — მრისხანედ იკითხა მისტერ ოლივანდერმა.

— ო, არა, არა, სერ, — სწრაფად უპასუხა ჰაგრიდმა და ჰარიმ შეამჩნია, როგორ ჩაბლუჯა თავისი ვარდისფერი ქოლგა.

მისტერ ოლივანდერმა გამომცდელი მზერა ესროლა და კვლავ ჰარის მიუბრუნდა:

— კეთილი, მისტერ პოტერ, აბა, ვნახოთ! — ჯიბიდან ვერცხლისდანაყოფებიანი სანტიმეტრი ამოიღო, — რომელი ხელით გიჭირავთ ჯოხი, — საერთოდ, მარჯვენა ხელს ვხმარობ.

— გამომიწოდეთ თქვენი მარჯვენა ხელი. აი, ასე.

და დაიწყო ზომვა. მხრიდან თითებამდე, მაჯიდან იდაყვამდე, მხრიდან იატაკამდე, მუხლიდან ილლიამდე, თავის გარშემო, თან ლაპარაკობდა: — ოლივანდერის თითოეულ ჯოხში მოთავსებულია მძლავრი მაგიური სუბსტანცია, გული, მისტერ პოტერ. ვიყენებთ ცალრქიანი ცხენის ბალანს, ფენიქსის კუდის ბუმბულს, დრაკონის გულის ძარღვებს... ოლივანდერის ყოველი ჯოხი ერთადერთია და განუმეორებელი, ისევე, როგორც ორი ცხენი, ფენიქსი და დრაკონი განსხვავდება ერთმანეთისგან. ჰოდა, თუ არასწორად აირჩიე ჯადოსნური ჯოხი, სასურველ შედეგს ვერასოდეს მიაღწევ.

ჰარიმ უცებ შენიშნა, რომ სანტიმეტრი, რომელიც ახლა ნესტოებს შორის მანძილს უზომავდა, ამას თვითონ, დამოუკიდებლად აკეთებდა. მისტერ ოლივანდერს ყუთები ჩამოჰქონდა თაროებიდან.

— საკმარისია, — გამოაცხადა მან და სანტიმეტრი იატაკზე დავარდა, — მისტერ პოტერ, აი, ეს სინჯეთ: წიფელა და დრაკონის ძარღვი. ოცდაორი სანტიმეტრი. კოხტა და დამყოლი. აიღეთ და გაიქნით.

ჰარიმ ჯოხი აიღო და გაიქნ-გამოიქნია, თან ფიქრობდა, სულელურად გამოვიყურებო. მისტერ ოლივანდერმა მაშინვე გამოსტაცა ხელიდან.

— აბა, ეს, ნეკერჩხალი და ფენიქსის ბუმბული. თვრამეტი სანტიმეტრი, ნახეთ, რა ჰაეროვანია.

ჰარიმ გაქნევაც ვერ მოასწრო, ისე გამოსტაცა მოხუცმა ხელიდან.

— არა. არა. აბა, ეს, აბანოზის ხის, ცალრქიანი ცხენის ბალნით, რვა-ნახევარი, ზამბარასავითაა, მოდით, სინჯეთ.

ჰარი სინჯავდა. მერე ისევ სინჯავდა. წარმოდგენა არ ჰქონდა, რას ეძებდა მისტერ ოლივანდერი. სკამზე უკვე ბლომად დახვავდა გასინჯული ჯოხები. რაც მეტს იღებდა ბატონი ოლივანდერი თაროებიდან, მით უფრო მხიარულდებოდა.

— რთული კლიენტია აღმოჩნდით! მაგრამ არაფერია. აუცილებლად შეგირჩევთ შესაფერისს. აქ იქნება სადმე... ეს ხომ არა, უცნაური მეხამებაა. იქნებ, სწორედაც, ეს... ბაძვი და ფენიქსის ბუმბული. ოცდარვა სანტიმეტრი. მოქნილი, მშვენიერი ჯოხი.

ჰარიმ გამოართვა და იგრძნო, როგორ ჩაელვარა თითებში სითბო. ჯოხი თავს ზემოთ ასწია და სწრაფად დაიქნია მტვრიან ჰაერში. ჯოხის წვერიდან ფეიერვერკით დაცვივდა წითელ-ოქროსფერი ნაპერწკლები, კედლებზე კი ათინათი ათამამდა. ჰაგრიდმა ყიჟინა დასცხო და ტაში შემოჰკრა, მისტერ ოლივანდერმა კი შესძახა:

— ბრაუო! მშვენიერია, თანაც მეტად... მეტად... უცნაურია... მართლაც უცნაურია...

— ჰარის ჯოხი ყუთში ჩადო და ყავისფერ ქაღალდში გაახვია, თან გაუთავებლად ბუტბუტებდა: — საოცარია... საოცარია...

— უკაცრავად, — ვერ მოითმინა ჰარიმ, — რა არის საოცარი?

მისტერ ოლივანდერმა ფერგამქრალი თვალები კვლავ ჰარის მიაჰყრო.

— მახსოვს ყოველი ჯოხი, რაც ოდესმე გამიყიდა, მისტერ პოტერ, მოხდა ისე, რომ იმ ფენიქსის კუდიდან, რომლის ბუმბულიც თქვენს ჯოხშია, კიდევ ერთი სხვა ბუმბულიც იყო. უცნაური სწორედ ის გახლავთ, რომ თქვენ გერგოთ ჯოხი, რომლის ძმამ, დიახ, ძმამ ეგ ნაიარევი დაგიტოვათ.

ჰარიმ ნერწყვი გადაყლაპა.

— დიახ. ოცდაათობხმეტი სანტიმეტრი. საოცარია, როგორ ხდება ასეთი რამეები. გახსოვდეთ, ჯოხი თვითონ ირჩევს ჯადოქარს... დიად საქმეებს უნდა მოველოდეთ თქვენგან, მისტერ პოტერ... ბოლოს და ბოლოს, მან, ვისი სახელიც არ ითქმის, ასევე დიდი საქმეები ჩაიდინა, მართალია, სამინელი, მაგრამ დიდი...

ჰარის ჟურნეტელმა დაუარა. არა, არ მოსწონდა ეს მისტერ ოლივანდერი. გადაიხადა შვიდი ოქროს გალეონი და ოლივანდერმა თავის დაკვრით გააცილა ისინი მაღაზიიდან.

* * *

მზე უკვე გადახრილიყო, როცა ჰარი და ჰაგრიდი იმავე გზით დაბრუნდნენ უკან: მრუდე ქუჩა, მერე კედელი, ლუდხანა „გახვრეტილი კარდალა“. აქ აღარავინ იყო. ჰარის მთელი გზა ხმა არ ამოუღია. გარშემო ველარაფერს ამჩნევდა. ვერც იმას ხედავდა, რა ცნობისმოყვარეობით ათვალიერებდნენ მეტროში მის უცნაურად შეფუთულ ყუთებს და თეთრ ბუს, ისევ რომ ეძინა ჰარის მუხლებზე. აიარეს ესკალატორი და პედინგტონის სადგურში ამოვიდნენ. ჰაგრიდმა ხელი მოუთათუნა მხარზე და ჰარი მხოლოდ ახლა გამოერკვა, სად იყო.

— სანამ შენი მატარებელი გავა, რამე შევჭამოთ, — უთხრა ჰაგრიდმა. ჰამბურგერები იყიდა და პლასტმასის სკამებზე ჩამოსხდნენ. ჰარი აქეთ-იქით იხედებოდა. რა უცნაური ეჩვენებოდა ყოველივე!

— რა დაგემართა, რაღაც მეტისმეტად მიჩემდი, — ჰკითხა ჰაგრიდმა.

ჰარიმ იფიქრა, არა მგონია, შევძლო ამის ახსნაო. რა თქმა უნდა, ეს იყო მისი საუკეთესო დაბადების დღე, მაგრამ ახლა... ჰამბურგერს ლეჭავდა და სიტყვებს ეძებდა. ბოლოს თქვა:

— ყველა ფიქრობს, რომ მე რაღაცით გამორჩეული ვარ, ყველა, ვინც „გახვეტილ კარდალაში“ იყო, პროფესორი ქვირელი, მისტერ ოლივანდერი... მე კი ჯადოქრობის შესახებ არაფერი არ ვიცი... აბა, რომელი დიადი საქმეები შემიძლია, ჩავიდინო? სახელგანთქმული ვარ და არც კი მახსოვს, რის გამო. ისიც კი არ ვიცი, რა მოხდა იმ ღამეს, როცა ვოლ... უკაცნავად, მინდოდა, მეოქვა, იმ ღამეს, როცა ჩემი მშობლები დაიღუპნენ.

ჰაგრიდი მაგიდის მეორე მხრიდან გადმოიხარა. ამ გაჩეჩილ, წარბებგათარჩხულ გოლიათს საოცრად კეთილი ღიმილი ჰქონდა.

— ნუ დარდობ, ჰარი. ძალიან ჩქარა გეცოდინება. ჰოგვორტსში ყველა თავიდან სწავლობს ყველაფერს. აი, ნახე, რა მაგარი იქნები. შენ, უბრალოდ, გვეალეხა, რომ იყო ის, რაც ხარ. მესმის, ადვილი არ არის, როცა კაცი რჩეულია, განსაკუთრებული. ეს მძიმე ტვირთია, მაგრამ ჰოგვორტსში ძალიან მოგეწონება. მეც მომწონდა ყოველთვის და, მართალი გითხრა, ახლაც მომწონს.

ჰაგრიდმა ჰარი მატარებელში ჩააბარა, რომელსაც ისევ ღერსლებთან უნდა წაეყვანა ბიჭი. შემდეგ კონვერტი მიაწოდა და უთხრა:

— ეს შენი ბილეთია, ჰოგვორტსის მატარებლის. პირველი სექტემბერი, კინგს ქროსის სადგური... ბილეთზე ყველაფერი წერია. ღერსლებთან თუ რამე გაგიჭირდეს, მომწერე. შენმა ბუმ იყის, სად მომძებნოს... ნახვამდის, ჰარი...

მატარებელი დაიძრა. ჰარიმ იფიქრა, სანამ თვალს მიეფარება, მინდა, ჰაგრიდს ვუცქიროო, წამოდგა და ფანჯრის მინას მიადო ცხვირი, მაგრამ თვალი დაახამხამა და, ჰაგრიდიც გაქრა.

თავი შეექცე

გამგზავრება პლატფორმიდან, რომლის ნომერია ცხრა და სამი მეოთხედი

ღერსლებთან გატარებული ბოლო ერთი თვე ჰარისთვის საკმაოდ უინტერესო იყო. დამფრთხალ დადღის ჰარისთან მარტო დარჩენისა ეშინოდა. დეიდა პეტუნია და ძია ვერნონიც შეიცვალნენ: აღარც საკუჭნაოში კეტავდნენ, აღარც რაიმეს კეთებას აიძულებდნენ, აღარც უყვიროდნენ. ისე იყვნენ გაბრაზებულიც და შემინებულიც, ხმასაც კი აღარ სცემდნენ, თითქოს ჰარი საერთოდ არ არსებობდა. წინანდელ ყოფას ალბათ ეს სჭოდა, მაგრამ მალე ესეც აუტანელი გახდა.

ჰარი თავისი ოთახიდან არ გამოდიოდა. ერთადერთი მეგობარი ბუ ჰყავდა, რომელსაც ჰედვიგი ღაარქვა. ეს სახელი „მაგიის ისტორიაში“ ამოიკითხა. ჰოგვორტსის სახელმძღვანელოები ძალიან საინტერესო აღმოჩნდა, გვიან ღამემდე იწვა და კითხულობდა. ჰედვიგი თავის ნებაზე იყო მიშვებული. ღია ფანჯარაში როცა უნდოდა, გაფრინდებოდა, როცა უნდოდა, მოფრინდებოდა. კიდევ კარგი, დეიდა პეტუნია თავისი მტვერსასრუტით აღარ ამოდიოდა ჰარისთან ოთახის დასალაგებლად, თორემ იქაურობის დანახვაზე სამინელ ამბავს ატეხდა: ჰედვიგს სულ მკვდარი თავგები მოჰქონდა შინ.

ჰარიმ კედელზე ფურცელი მიაკრა. ყოველ საღამოს, დაძინებამდე, თითო დღეს გადახაზავდა ხოლმე და ასე ითვლიდა, რამდენი დღე დარჩა პირველ სექტემბრამდე.

აგვისტოს ბოლო დღეს ჰარიმ გადაწყვიტა, დროა, დეიდაჩემსა და მის ქმარს ვუთხრა, რომ ხვალ კინგს ქროსის სადგურში უნდა მივიდეთ. სასტუმრო ოთახში ჩავიდა, სადაც ყველანი ტელევიზორთან ისხდნენ და რაღაც ვიქტორინას უყურებდნენ. ჰარიმ ჩაახველა, მოვედიო. დადღიმ დაინახა თუ არა, შეჰყვრა და ოთახიდან გავარდა. — ძია ვერნონ...

ძია ვერნონმა უკმაყოფილოდ შეუღრინა, აქაოდა, ვერა ხედავ, ვუსმენო!

— იყით რა, ხვალ კინგს ქროსის სადგურში უნდა ვიყო, ჰოგვორტსში მივდივარ...

პასუხად კვლავ ღრენა გაისმა.

— თუ შეიძლება, წამოყვანეთ...

ისევ ღრენა... ჰარიმ იფიქრა ეს ღრენა თანხმობის ნიშანიაო და თქვა:

— გმადლობთ!

გატრიალდა და ოთახიდან გასვლას აპირებდა, რომ ძია ვერნონმა, როგორც იქნა, ხმა ამოიღო:

— ჯადოქრების სკოლაში მატარებლით მიდიხარ? სასაცილოა პირდაპირ. რაო, დაგიძველდათ მფრინავი ხალიჩები, სუყველა ჩრჩილმა დაგიჭამათ?

ჰარიმ არაფერი უპასუხა.

— საინტერესოა, სად არის ეგ შენი სკოლა?

— არ ვიცი, — თქვა ჰარიმ. მართლაც, არ იცოდა. ამაზე არც კი უფიქრია. ჯიბიდან ჰაგრიდის მიცემული ბილეთი ამოიღო, — თერთმეტ საათზე მივყავები მატარებელს ცხრა და სამი მეოთხედი პლატფორმიდან, — წაიკითხა ჰარიმ.

დეიდა და ძია გაშტერდნენ.

— რომელი პლატფორმიდან?

— ცხრა და სამი მეოთხედიდან.

— ნუ ლაპარაკობ სისულელეს, — თქვა ძია ვერნონმა. — არ არსებობს პლატფორმა ცხრა და სამი მეოთხედი.

— ჩემს ბილეთში ასე წერია.

— არანორმალურები. დარტყმულები. ჰო, ჰო, ისინი. ჯერ დაიცა, შენ თვითონაც ნახავ. კი ბატონო, წაგიყვანთ კინგს ქროსზე. ხვალ დილით ისედაც ლონდონში მივდივართ და შეგიძლია, წამოგვყვე, თორემ თავს არ შევინუხებდი.

— ლონდონში რატომ მიდიხართ? — იკითხა ჰარიმ, რომ საუბარი ცოტათი გულთბილი გამხდარიყო.

— დადლი მიგყავს ექიმთან, — დაიღრინა ძია ვერნონმა, — სანამ სკოლაში წავა, ის ოხერი კუდი უნდა მოვაჭრაო.

* * *

ჰარის გამთენიისას გამოღვიძა. ხუთი საათი იყო, მაგრამ ისე ღელავდა, ისე ნერვიულობდა, ვერაფრით ვეღარ შეიძრუნა ძილი.

ადგა, ჯინსი ჩაიცვა, სადგურში ამით წავალ, ჯადოქრის მანტიას მერე, მატარებელში მოვისხამო. სიას კიდევ ერთხელ გადაავლო თვალი, რამე არ დამრჩესო. შეამონმა ჰედვიგი — საიმედოდ იყო გალიაში ჩაკეტილი. მერე ოთახში ბოლთას სცემდა და დერსლების გამოღვიძებას ელოდა. ორი საათის შემდეგ ჰარის ვეებერთელა, მძიმე ჩემოდანი ძია ვერნონმა თავისი მანქანის საბარგულში მოათავსა, დეიდა პეტუნამ ძლივს დაიყოლია დადლი, ჰარის გვერდით დამჯდარიყო უკანა სკამზე და გზას გაუდგნენ.

თერთმეტის ნახევარზე უკვე კინგს ქროსის სადგურში იყვნენ. ძია ვერნონმა ჩემოდანი ურიკაზე შემოდო და თავისი ხელით გაავლო. ჰარიმ იფიქრა, რა უცნაურია, რომ ასე კეთილად მექცევა ძია ვერნონიო, სანამ კეთილი ძია ვერნონი უცბად არ შედგა და დამცინავი ღიმილით არ წარმოთქვა:

— აი, მოვედით, ბიჭო! პლატფორმა ნომერი ცხრა და პლატფორმა ნომერი ათი. შენი სადღაც შუაში უნდა იყოს. მგონი, ჯერ არ აუშენებიათ, არა, როგორ ფიქრობ?

მართლაც, ასე იყო. ერთ პლატფორმას ეწერა დიდი ცხრაიანი, მეორეს — დიდი ათიანი, შუაში სხვა არაფერი ჩანდა.

— აბა, კარგად! შენ იცი, როგორ იმეცადინებ! — ძია ვერნონმა ავად გაუღიმა და წავიდა. ჰარიმ დაინახა, როგორ დაიძრა ღერსლების მანქანა, როგორ იცინოდნენ სამივენი და პირი გაუშრა. ახლა რა ქნას? ხალხი გაოცებით ათვალიერებდა მას და ჰედვიგს. არა, ალბათ, უნდა ჰკითხოს ვინმეს.

მატარებლის გამცილებელმა ჩაუარა. ჰარიმ ის გამცილებელი გააჩერა, მაგრამ ვერ გაბედა, ეკითხა, ცხრა და სამი მეოთხედი პლატფორმა რომელიაო. ის კი გაარკვია, რომ ამ გამცილებელს ჰოგვორტის არც გაეგონა, ხოლო როცა ჰარიმ ისიც ვერ უთხრა, ქვეყნის რომელ ნაწილში იყო ეს ჰოგვორტის, გამცილებელი საშინლად განაწყენდა, თითქოს ჰარი განზრახ ისულელებდა თავს. სასონარკვეთილმა ჰარიმ კითხვა ახლა ასე შემოაბრუნა: თერთმეტ საათზე რომელი მატარებელი გადისო. თერთმეტზე არაფერიც არ გადისო, უპასუხა გამცილებელმა. ბოლოს გამცილებელი თავისი გზით წავიდა, თან ბუზღუნებდა, რამდენი უსაქმურია ამ ქვეყანაზეო. ჰარი ცდილობდა, სიმშვიდე შეენარჩუნებინა. სადგურის დიდი საათის მიხედვით ჰოგვორტის მატარებელი ათ წუთში უნდა გასულიყო. ჰარის კი წარმოდგენა არ ჰქონდა, როგორ მოხვედრილიყო ამ მატარებელში. გაოგნებული იდგა ორ პლატფორმას შორის ტყვიასავით მძიმე ჩემოდნით, ჯიბე ჯადოქრების ფულით ჰქონდა სავსე, ხელში კი თავისი ბუ ეჭირა.

არა, ჰაგრიდს ნამდვილად დაავიწყდა, ეთქვა ჰარისათვის ის რაღაც, რაც ახლა იყო საჭირო, როგორიცაა, მაგალითად, მარცხნივ, მესამე აგურზე მიკაკუნება მრუდე ქუჩაზე გასასვლელად. ჩემი ჯადოსნური ჯოხი ხომ არ ამოვიღო და მეცხრე და მეთექვსმეტე პლატფორმებს შორის ბილეთების ყუთზე დავაკაკუნო, იქნებ გაჭრასო, — იფიქრა.

სწორედ ამ დროს ვიღაცეებმა ჩაუარეს გვერდით და ჰარიმ გაიგონა მათი ნათქვამი:

— მოკლედ, ამ მაგლებს გვერდს ვერ აუვლი... ჰარი მიტრიალდა და დაინახა მსუქანი ქალი, ოთხ ბიჭს ერთად რომ ელაპარაკებოდა. ყველას ცეცხლივით წითელი თმა ჰქონდა, ყველას ჰარისნაირი ჩემოდანი მოჰქონდა და ხელში ბუ ეკავა.

ჰარის გული შეუფრთხიალდა. ურიკა მოაბრუნა და მათკენ გაავლო. ისინი შერყვნიდნენ. ჰარიც გაჩერდა. ისე ახლოს იდგა, მათი ლაპარაკი კარგად ესმოდა.

— რომელი პლატფორმაა? — იკითხა ბიჭების ღედამ.

— ცხრა და სამი მეოთხედი, — წვრილა ხმით გამოაცხადა პატარა გოგონამ. თმა მასაც უღალბო ჰქონდა და ღედას ხელჩაკიდებული მიჰყვებოდა, — ღედა, მეც მინდა წასვლა...

— ჯერ პატარა ხარ, ჯინი, წყნარად იყავი. პერსი, შენ პირველი წადი.

პერსი ბიჭებს შორის ყველაზე უფროსს ჰგავდა. ჰარი ყურადღებით დააკვირდა, საით გაემართა ბიჭი. მეცხრე და მეთექვსმეტე პლატფორმებს შორის გამყოფი კედელი იყო. პერსი პირდაპირ იმ კედლისაკენ წავიდა. მაგრამ უეცრად ჰარის ტურისტების ღიღამა ჯგუფმა ჩაუარა წინ. აი, შემდეგ რა მოხდა, ან ბიჭი სად გაქრა, ჰარიმ ვეღარ გაარკვია.

— ფრედ, ახლა შენ! — თქვა მსუქანმა ქალმა.

— დედა, მე ჯორჯი ვარ, — უთხრა ბიჭმა, — დედაც ამას ჰქვია, ვერ არჩევ, ჯორჯი ვარ თუ ფრედი?

— მაპატიე, ჯორჯ, ძვირფასო...

— გეხუმრები, დედა, ფრედი ვარ, — გაიცინა ბიჭმა და წავიდა. ტყუპისცალია მიაძახა, დაუჩქარეო და ეტყობა, მართლაც დაუჩქარა, რადგან, წამიც და — გაქრა, მაგრამ ნეტავ სად?

უკვე მესამე ბიჭი გაეშურა იმ კედლისკენ, მიუახლოვდა და ისიც გაუჩინარდა. არა, გასასვლელი იქ ნამდვილად არ იყო.

— უკაცრავად, — მიმართა ჰარიმ იმ მსუქან ქალბატონს.

— გამარჯობა, ძვირფასო. შენ ალბათ პირველად მიდიხარ ჰოვგორტსში, არა? აი, რონის პირველად მიდის.

ქალმა თავის უმცროს ვაჟიშვილზე მიუთითა. რონი მაღალი იყო, გამხდარი, აწონილი და ჭარბულიანი. დიდი ხელები, დიდი ფეხები და გრძელი ცხვირი ჰქონდა.

— დიახ, — მიუგო ჰარიმ, — საქმე ის გახლავთ, რომ მე არ ვიცი, როგორ...

— როგორ მოხვდე პლატფორმაზე, არა? — ქალს საოცრად აღერსიანი ხმა ჰქონდა. ჰარიმ თავი დაუქნია.

— ნუ ღელავ, ჩემო კარგო, ახლავე აგისნი, რა უნდა ქნა. წახვალ სულ პირდაპირ, იმ კედლისკენ, მეცხრე და მეათე პლატფორმას შორის რომ არის. არ შეჩერდე და, რაც მთავარია, არ შეშინდე, დავეჭახებიო. თუ ნერვიულობ, მაშინ ჯობია, სირბილით იარო. ჯერ შენ წადი, მერე რონი გამოგყვება.

— კარგი, — დაეთანხმა ჰარი და ურიკა კედლისკენ შეაბრუნა.

ჩვეულებრივი კედელი ჩანდა, საკმაოდ მყარი. ჰარი კედლისკენ გაემართა. გარშემო უამრავი ხალხი მოძრაობდა. ჰარი გაჭირვებით მიიკვლევდა გზას. შემდეგ ნაბიჯს აუჩქარა. აი, სადაცაა, შეასკდება ბილეტების ყუთს და დაიმტკრევა. ჰარი ურიკას მიაწვა და გაიქცა. კედელი სულ უფრო და უფრო უახლოვდება, ახლა რომც მოინდომოს ველარ შეჩერდება, ურიკა თავისით მიქრის. ჰარი ძლივს ეწევა, თვალები დახუჭა, სადაცაა კედელს შეასკდება...

არაფერიც არ მოხდა... ისევ მირბოდა... თვალი გაახილა.

ხალხით გატენილი ალისფერი ორთქლმავალი პლატფორმასთან იცდიდა. ტაბლოზე ეწერა: ჰოვგორტის ექსპრესი — 11:00.

ჰარიმ უკან, კედლისკენ მიიხედა. კედლის ადგილას თუჯის თალი იყო. ჰარიმ წაიკითხა:

„პლატფორმა 9 3/4“

ყველაფერი რიგზე!

ბოლი ბოლქვებად ასდიოდა ორთქლმავალს და უამრავ წამსვლელ-გამცილებელს ნისლივით ეხვეოდა. ძირს, ფეხებს შორის, ნაირნაირი შეფერილობის კატები დაძვრებოდნენ. ისმოდა ჟრიაშული, მძიმე ჩემოდნების ჭრიალი და ბუების უკმაყოფილო კივილი, ერთმანეთს გადაძახილით რომ ატყობინებდნენ რაღაცას.

წინა ვაგონები უკვე სავსე იყო მოსწავლეებით. ზოგი ფანჯარაში გადმოყუდებულიყო და ახლობლებს ემშვიდობებოდა, ზოგი ადგილებისთვის ძიძგილობდა. ჰარიმ თავისი ურიკა გააგორა და თავისუფალი ადგილის მოსაძებნად პლატფორმას გაუყვა.

ერთი პუტკუნა ბიჭი წუხდა:

— ბები, ჩემი გომბეშო ისევ დამეკარგა...

— ოჰ, ნევილ, ნევილ... — ამოიოხრა მოხუცმა ქალბატონმა.

ჰარიმ ახლა იმ ბიჭს ჩაუარა, რომელსაც ხელში რაღაც ყუთი ეკავა, გარშემო ხალხი ეხვია და სთხოვდა:

— ლი, მიდი რა, გვაჩვენე...

ბიჭმა თავსახური გადასწია. ყველამ შიშით შეჰყვირა და უკან დაიხია, რადგან ყუთიდან რაღაცამ გრძელი, ბანჯგვლიანი ფეხი გადმოყო.

იმდენი ხალხი ირეოდა, გვერდის ავლა ჭირდა. როგორც იქნა, ჰარიმ სადღაც სულ ბოლოს, თითქმის უკანასკნელ ვაგონში თავისუფალი კუპე იპოვა. ჯერ ჰედვიგი შეიყვანა და დააბინავა. შემდეგ თავის ჩემოდანს დაეჭიდა. კიბეზე ვერაფრით ვერ აიტანა. ორჯერ გაუსხლტა ხელიდან და ფეხზე დაეცა.

— მოხმარება ხომ არ გინდა? — ეს უღალთმიანი ტყუპისცალი იყო.

— დიახ, თუ შეიძლება, — ჰარი ძლივს სუნთქავდა.

— ფრედ, მოდი, მოგვეხმარე!

ტყუპებმა ჰარის ჩემოდანი ერთად შეათრიეს კუპეში და კუთხეში დადეს.

— გმადლობთ! — გაუღიმა ჰარიმ და თვალებზე ჩამოყრილი სველი თმა გადაიწია.

— ეს რა გაქვს? — იკითხა ერთმა და შუბლზე მიუთითა.

— აუ, ეს ნამდვილად ის... — წამოიძახა მეორემ, — შენ ისა ხარ?

— ის არის, — დაუდასტურა პირველმა, — ხომ მართლა შენა ხარ?

— ვინ? — დაიბნა ჰარი.

— ჰარი პოტერი! — ერთხმად თქვეს ტყუპებმა.

— ჰო, ისა ვარ, — გაეცინა ჰარის, — უფრო სწორად, მე ვარ.

ტყუპები პირდაღებულნი მიაჩერდნენ. ჰარიმ იგრძნო, რომ განითლდა. კიდევ კარგი, ღია კარში ქალის ხმა გაისმა:

— ფრედ! ჯორჯ! სადა ხართ?

— მოვდივართ, დე...

ისევ შეაღწეს თვალი ჰარის და ძირს ჩახტნენ.

ჰარი თანჯარასთან დაჯდა, კუთხეში. აქედან კარგად მოჩანდა უღალთმიანთა ოჯახი და მათი საუბარიც ისმოდა. დედას ცხვირსახოცი ამოეღო.

— რონ, მოდი, რაღაც მოგეცხო ცხვირზე.

დედამ ძალით დაიჭირა და ცხვირის წმენდა დაუწყო.

— დე, კარგი რა, — არ უჩერდებოდა რონი.

— ლონიკოს ცხვილზე ლაღაცა მოეცხო! — წაუმღერა ტყუპისცალმა.

— მოკეტე! — გაბრაზდა რონი.

— პერსი სად არის? — იკითხა დედამ.

— აგე, მოდის.

პერსი, ძმებს შორის უფროსი, მათკენ მოაბიჯებდა. ტანისამოსის გამოცვლა მოესწრო და ჰოგვორტის შავ მანტიას მოაფრიალებდა, მკერდზე ბზინვარე ვერცხლის ემბლემა ეკეთა, რომელზედაც ასო „W“ ეწერა.

— დედა, ძალიან მეჩქარება, — თქვა პერსიმ, — მე წინა ვაგონში ვარ. პრეფექტებისთვის ორი კუპეა გამოყოფილი.

— ახ, შენ უკვე პრეფექტი ხარ?! — ვითომდა განცვიფრებული სახე მიიღო ერთ-ერთმა ტყუპისცალმა.

— ვერ გვითხარი, მერე? ჩვენც ხომ უნდა გვცოდნოდა!

— მოიცა, მახსოვს, მგონი ამბობდა, — თქვა მეორემ, — ერთხელ...

— თუ ორჯერ...

— წუთში ორჯერ...

— მთელი ზაფხული...

— ოჰ, მორჩით! — გაბრაზდა პრეფექტი პერსი.

— კი მაგრამ, რატომ აქვს პერსის ახალი მანთია? — იკითხა ერთერთმა ტყუპისცალმა.

— იმიტომ, რომ პრეფექტია — ალერსიანად თქვა დედამ, — წადი, ჩემო კარგო, წადი. აბა, შენ იცი, ჩახვალ თუ არა, ბუ მაშინვე გამომიგზავნე, — პერსის ლოყაზე აკოცა და ბიჭიც სწრაფად წავიდა. დედა ტყუპებს მიუბრუნდა:

— ტყუპებო! თქვენ გეუბნებით, წესიერად მოიქცით. არ გავიგონო, ბუმ რამე ცუდი ამბავი მომიტანოს. მაგალითად, ტუალეტი ააფეთქესო ან კიდევ...

— ტუალეტი ჩვენ ავაფეთქეთ, დედი? არაფერიც! — ისე, კარგი აზრია!

— არ მეცინება... რონს მიხედეთ!

— ნუ ინერვიულებ. ლონიკო კალგათ იქნება!

— მოკვტეთ! — ისევ გაბრაზდა რონი. სიმაღლით თითქმის ტყუპების ტოლა იყო. ცხვირი ჯერ კიდევ განითლევული ჰქონდა იმ ადგილას, სადაც დედა უწმენდდა.

— დე, აბა, თუ გამოიცნობ, ვინ ვნახეთ მატარებელში?!

ჰარი კუთხეში მიიკუნჭა, ფანჯრიდან არ გამოვჩნდყო.

— ის შავთმიანი ბიჭი, ჩვენთან ერთად რომ იდგა სადგურზე, — იცი, ვინ იყო?

— ვინ?

— ჰარი პოტერი!

უცებ პატარა გოგონას ხმა გაისმა:

— დედა, ავალ რა, მატარებელში, მეც მიწა, ვნახო! — შენ ის უკვე ნახე, ჯინი. რა, ზოოპარკია თუ რა, მიხვიდე და უქცეო. ნამდვილად ის არის, ფრედ? საიდან იცი?

— ვკითხე. ნიშანიც ვნახე შუბლზე. მართლა ელვასავითა აქვს!

— საბრალო ბიჭი. იმიტომაც იყო მართლ. მეც არ გამიკვირდა?! მერე რა ზრდილობიანად იკითხა, პლატფორმაზე როგორ გავიდეთ?

— დე, როგორ გგონია, „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ის ახსოვს, როგორია?

დედა გაბრაზდა:

— ფრედ, არ გაბედო, არ შეეკითხო, გიკრძალავ, იცოდე! პირველსავე ღღეს ეგ უნდა მოაგონო?

— კაი, კაი, ნუ ღელავ!

სასტვენის ხმა გაისმა.

— მიდით, მიდით! — ააჩქარა დედამ.

სამივენი მატარებელში ასტენენ, ახლა ფანჯარაში გადმოეყუნენ და დედას საკოცნელად ლოყები მიუშვირეს. მათი უმცროსი და ატირდა.

— ჯინი, ნუ ტირი, იცი რამდენ ბუს გამოგიგზავნი!

— გინდა, ჰოგვორტის უნიტაზს გამოვატან.

— ჯორჯ!

— ვხუმრობ დედა, რა მოგივიდა!

მატარებელი დაიძრა. ჰარი ხედავდა, როგორ უქნევდა ბიჭებს ხელს დედა, როგორ მოსდევდა სიცილ-ტირილით ვაგონს პატარა გოგონა. მერე მატარებელმა სიჩქარეს უმატა; გოგონაც გაჩერდა და ხელის ქნევა დაიწყო.

ჰარი მათ თვალს არ ამორებდა, ვიდრე მატარებელმა არ მოუხვია და ორივე არ გაუჩინარდა. ახლა ფანჯარაში სახლები გარბოდნენ. ჰარის მღელვარება დაეუფლა. ვინ იცის, რა ელის იქ, საითაც ახლა მიაქროლებს მატარებელი, მაგრამ რასაც მოშორდა, იმას ნამდვილად აჯობებდა.

კარი გაიღო. კუპეში უმცროსი უღალთმიანი ბიჭი შემოვიდა.

— აქ ზის ვინმე? — იკითხა და ჰარის პირდაპირ, ცარიელ ადგილზე მიუთითა, — სხვა ყველა ადგილი დაკავებულია.

ჰარიმ თავი გაიქნია, არაო. ბიჭი დაჯდა. ჰარის სწრაფად შეავლო თვალი და ფანჯარაში გაიხედა, ვითომ არც შეუხედავს. ცხვირზე შავი ლაქა ისევ შერჩენოდა.

— ეი, რონი! — ახლა ტყუპები შემოვიდნენ, — შუა ვაგონში მივდივართ, ლი ჯორდანს გიგანტური ტარანტული ჰყავს.

— კარგი, — ჩაილაპარაკა რონმა.

— ჰარი, — მიუბრუნდა ერთი ტყუპისცალი, — გაცნობა ვერ მოვასწარით: ფრედ და ჯორჯ უისლები. ეს კიდევ რონია, ჩვენი ძმა. აბა, ჯერჯერობით. — ნახვამდის! — ერთად უპასუხეს ჰარიმ და რონმა. ტყუპებმა კარე გაიხურეს.

— შენ მართლა ჰარი პოტერი ხარ? — ველარ მოითმინა რონმა, ჰარიმ თავი დაუქნია.

— ოჰ, მე კი მეგონა, ეს ფრედისა და ჯორჯის მორიგი ხუმრობა იყო. შუბლზე მართლა გაქვს... აი, ისა...

ჰარიმ თმა გადაიწია. რონი ნაიარევს დააცქერდა.

— ესე იგი, „ჩვენ-რომ-ვიცით“, იმან აქ...

— ჰო, მაგრამ მე არ მახსოვს, — უთხრა ჰარიმ.

— სულ, სულ არაფერი? — ჩაეკითხა რონი.

— მხოლოდ კაშკაშა მწვანე შუქი მახსოვს, მეტი არაფერი.

— აუ! — რონი ორიოდ წუთს ჩუმად და დაუინებით უცქეროდა, შემდეგ თითქოს გამოერკვა, ცოტა ზედმეტი მომდისო, და სასწრაფოდ ისევ ფანჯარაში გაიხედა.

— თქვენს ოჯახში სულ ყველანი ჯადოქრები ხართ? — შეეკითხა ჰარი. მასაც აინტერესებდა რონის ამბავი, ისევე როგორც რონს — მისი.

— ჰო, მგონი, ყველანი, — რონი წამით დაფიქრდა. — თუ არ ვცდები, დედაჩემს ჰყავს ერთი ბიძაშვილი, ბუღალტერი, მაგრამ იმაზე არასოდეს არ ვლაპარაკობთ ხოლმე.

— მაშ, უკვე ბევრი რამე გეცოდინება ჯადოქრობაზე.

უისლები, აშკარად იმ ტრადიციულ ოჯახებს ეკუთვნოდნენ, ვისზედაც ის ფერმკრთალი ბიჭი ლაპარაკობდა, მაღამ მალკინის მალაზიაში რომ ნახა.

— შენ ხომ მაგლებთან ცხოვრობდი. როგორი ხალხია? — დაინტერესდა რონი.

— სამინელი. არა, ალბათ, ყველა არა, მაგრამ დეიდაჩემი, მისი ქმარი და ჩემი დეიდაშვილი ძალიან ცუდები არიან. ნეტავი მეც შენსავით სამი ჯადოქარი ძმა მყავდეს.

— ხუთი, — თქვა რონმა და რატომღაც მოიღუშა, — მე მეექვსე. ვარ, ვინც ჩვენი ოჯახიდან ჰოგვორტსში მიდის. როგორც ხელავ, მეტისმეტად ბევრი მისაბაძი მაგალითი მყავს. ბილმა და ჩარლიმ უკვე დაამთავრეს. ბილი ჰედ ბოი იყო — მთელი სკოლის მოსწავლეთა წინამძღოლი, ჩარლი — ქვიდიჩის გუნდის კაპიტანი. პერსიც პრეფექტია, კლუბს წინამძღოლობს. ფრედი და ჯორჯი სულ მაიმუნობენ, მაგრამ კარგი ნიშნები აქვთ და სკოლაში ძალიან უყვართ. ახლა ყველა ელოდება, რომ მეც ისეთივე ყოჩალი ვიქნები, როგორებიც ჩემი ძმები არიან. ასეც რომ იყოს, დიდ მიღწევად მაინც არ ჩამეთვლება, პირველები მაინც ისინი იქნებიან. თანაც ხუთი ძმის პატრონი ახალს ვერაფერს ვეღირსები. ბილის ძველი მანტიები, ჩარლის ძველი ჯოხი და პერსის ძველი ვირთხა მერგო.

რონმა ჯიბიდან მსუქანი რუხი ვირთხა ამოიყვანა. ვირთხას ეძინა.

— სკაბერზი ჰქვია, სულ სძინავს. ამისგან რა ხეირი უნდა ნახო?! მამამ პერსის ბუ აჩუქა, რაკი პრეფექტი გახდა და ველარ შეძლეს, ჩემთვის... როგორც არის, მოკლედ, პერსის ვირთხა მე მერგო.

რონს ყურები გაუწითლდა. ზედმეტს ვლამპარაკობო, ალელდა და ისევ ფანჯარაში გაიხედა.

ჰარიმ იფიქრა, მერე რა მოხდა, თუ ოჯახს იმის შესაძლებლობა არა აქვს, რონისთვისაც ბუ ყვიდათო. აბა, თვითონ ასე არ იყო?! ფული სად ჰქონდა. მხოლოდ ერთი თვის წინ შეიცვალა ყველაფერი. და რონს უამბო, როგორ დადიოდა დადლის გამოწვევით ტანსაცმლით; რომ არც დაბადების დღეს უხდიდნენ და არც საჩუქრებს ყიდულობდნენ მისთვის. ამან რონს, ცოტა არ იყოს, გუნება გამოუკეთა.

— ...ჰაგრიდს რომ არ ეთქვა, არც ის ვიცოდი, რომ ჯადოქარი ვარ; არც ის, ვინ იყვნენ ჩემი მშობლები, არც ვოლდემორის...

რონმა განცვიფრებისგან პირი დაალო.

— რა მოხდა? — შეწუხდა ჰარი.

— შენ „ჩვენ-რომ-ვიცით“ იმის სახელი წარმოთქვი! — რონი დაფრთხა და შეძრწუნდა, მაგრამ ეტყობოდა, ნათქვამმა დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა, — არ მეგონა, რომ გაბედავდი...

— იცი რა, არ იფიქრო, ვაჟკაცობით მომივიდა და მაგარი ვარ. უბრალოდ, არ ვიცოდი, რომ არ ახსენებო. მიხვდი, რას ვამბობ? ხედავ, რამდენი რამე უნდა ვისწავლო კიდევ... ასეა, — ამოიოხრა ჰარიმ და რონს გამოუტყდა, რაზე ნერვიულობდა ყველაზე მეტად: — კლასში ჩემზე უარესი არავინ იქნება!

— სულაც არა. მაგლების ოჯახებიდან მოდიან და ისინიც კი ჩქარა სწავლობენ ყველაფერს, — დააწყნარა რონმა.

ბიჭები საუბარში გაერთნენ. მატარებელი ლონდონს რა ხანია გასცდა. ახლა ფანჯარაში აქა-იქ მიმოფანტული ძროხებითა და ცხვრებით აჭრელებული ლამაზი საძოვრები ელვის სისწრაფით მისდევდნენ ერთმანეთს. გაჩუმდნენ და ლამაზ პეიზაჟს მიაქცევდნენ. პირველის ნახევარი იქნებოდა, როცა მატარებლის დერეფანში ჩოჩქოლი და მხიარული ხმები გაისმა. მალე მათი კუპეს კარი მოლი — მარამა ქალმა გააღო. ქალს ღიმილის გამო ლოყებზე პატარა ფოსოები აჩნდა. — რამეს ხომ არ ინებებო, ძვირფასებო? ჰარი წამოხტა, დილით არც უსაუზმია, ისე წამოვიდა, რონი კი ისევ ყურებამდე განითლდა და ალუღლუღდა, არა, გმადლობო, ზე სენდვიჩი გამომატანესო. ჰარი დერეფანში გაჰყვა იმ ქალს.

დერსლებთან რომ ცხოვრობდა, ჰარის ტკბილეულის საყიდელი ფული არასოდეს ჰქონია, ახლა კი, როცა ჯიბეები ოქროსა და ვერცხლის მონეტებით ჰქონდა გამოტენილი, მზად იყო, იმდენი „მარსის“ შოკოლადი ეყიდა, რამდენსაც მოერეოდა; მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ქალბატონს „მარსის“ შოკოლადი საერთოდ არ ჰქონდა. სამაგიეროდ, ათასი უცნაური რამ შესთავაზა: ბერტი ბოტის კანფეტები ყველანაირი არომატით, დრუბლის საუკეთესო გასაბერი საღებავი რეზინები, შოკოლადის ბაყაყები, გოგრის ღვეზელი, ქვების ფორმის ნამცხვრები, ძირტკბილას საწუნწი ჩხირები და კიდევ უამრავი ისეთი უცნაური რამ, რაც ჰარის თავის დღეში არ ენახა. ცოტ-ცოტა ყველაფერი აიღო, რამე არ გამომჩრჩეს გაუსინჯავიო. თერთმეტი ვერცხლის სიკლი და ბრინჯაოს შვიდი კნატი გადაიხადა.

კუპეში დაბრუნდა და რაც იყიდა, სულ ერთად დაახვავა თავისუფალ ადგილას.

— ასე მოგვიდა? — გაუკვირდა რონს.

— შიშხილით ვკვდები! — უპასუხა ჰარიმ და მადიანად ჩაუბიჩა გოგრის ღვეზელი.

რონმა თავისი საუბმე ამოიღო. ქალაღი შემოხსნა. იქ ოთხი სენღვიჩი აღმოჩნდა. ერთი გახსნა და უკმაყოფილოდ ამოიოხრა:

— დედაჩემს სულ ავინყდება, რომ ვერ ვიტან ამ დამარილებულ ხორცს.

— ამაში გიცვლი, — შესთავაზა ჰარიმ და ღვეზელი გაუნოდა, — აიღე!

— შენ ეს არ მოგეწონება. ისეთი ხმელია... — გააფრთხილა რონმა, — რა ქნას, დრო არ ჰყოფნის, — დაუმატა საჩქაროდ, — ჩემ გარდა კიდეც ხუთი ჰყავს.

— მიდი, აიღე ღვეზელი, — უთხრა ჰარიმ. მანამდე არასოდეს ჰქონია რამე, რომ სხვას გამასპინძლებოდა, უფრო სწორად, არც არავინ ჰყოლია, რომ რამე შეეთავაზებინა. რონთან თავს საოცრად კარგად გრძნობდა. ისხდნენ და ჰარის ნაყიდ ტკბილეულს სიამოვნებით შეეცქეოდნენ (რონის სენღვიჩი ვიღას ახსოვდა).

— ეს რა არის? — ჰარიმ ჰაკეტი აიღო, რომელშიც შოკოლადის ბაყაყები იღო, — იმედია, ბაყაყი ნამღვლილი არ იქნება, — ჰარი გრძნობდა, რომ უკვე ველარაფერი გააკვირვებდა.

— არა, რა თქმა უნდა, — უთხრა რონმა, — ოღონდ ჰაკეტში ბარათი ნახე, აგრიპა ხომ არ არის, აგრიპა მაკულია.

— რა?

— ა, ჰო, შენ არ გეცოდინება: შოკოლადის ბაყაყებს ბარათები მოჰყვება, ჰაკეტში დევს. შეგიძლია, შეაგროვო — ცნობილი მისნები და ჯადოქრები. მე უკვე თითქმის ხუთასი ცალი დამიგროვდა, მაგრამ აგრიპა და ფტოლეზე არა მაქვს.

ჰარიმ გახსნა შოკოლადის ბაყაყი და ბარათი ამოიღო. იქიდან მამაკაცი უცქეროდა ნახევარმოვარის მსგავსი სათვალთ, გრძელი, კეხიანი ცხვირითა და ვერცხლისფერი თმა — წვერით. ქვეშ წარწერა იყო — ალბუს დამბლდორი.

— ეს ყოფილა დამბლდორი! — ი გაუხარდა. ჰარის.

— ახლა არ მითხრა, დამბლდორიც არ გამიგონიაო! — თქვა რონმა, — შეიძლება, ერთი ბაყაყი ავიღო? იქნებ აგრიპა ვნახო... გმადლობ!

ჰარიმ თავისი ბარათი გადააბრუნა და წაიკითხა:

„ალბუს დამბლდორი, ამჟამად ჰოგვორტის დირექტორი, მრავალთა მიერ ჩვენი დროის უდიდეს ჯადოქრად აღიარებული. პროფესორი დამბლდორი განსაკუთრებით ცნობილია იმით, რომ 1945 წელს დაამარცხა ბოროტი ჯადოქარი გრინდელვალდი, აღმოაჩინა დრაკონის სისხლის გამოყენების თორმეტი ხერხი და გამოაქვეყნა აღქიმიური ნაშრომები ნიკოლას ფლამელთან ერთად. პროფესორი დამბლდორი გატაცებულია კამერული მუსიკითა და ბოულინგით“.

ჰარიმ ბარათი გადმოატრიალა და განცვიფრდა — დამბლდორის გამოსახულება გამქრალიყო!

— გაქრა!

— აბა, რა გეგონა, მთელი დღე აქ გაგიჩერდებოდა?! — უთხრა რონმა. — არაფერია, ისევ მოვა. მე მორგანა ამომივიდა. უკვე ექვსი მაქვს... არ გინდა? შენც შეაგროვე!

ჰარიმ შეამჩნია, რომ რონი დაჟინებით უცქეროდა შოკოლადის ბაყაყებს, უნდოდა, კიდეც გაეხსნა.

— აიღე რამდენიც გინდა, — უთხრა ჰარიმ. — იცი რა, მაგლებთან ფოტოებზე არასდროს არავინ არ ქრება.

— მართლა? საერთოდ არ მოძრაობენ? — რონის განცვიფრებას საზღვარი არ ჰქონდა, — სასწაულია!

ამასობაში ბარათზე დამბლდორი დაბრუნდა და ჰარის გაუღიმა. რონი, ეტყობა, შოკოლადმა უფრო გაიტაცა, ვიდრე ბარათების ძებნამ, ჰარი კი ფოტოების თვალიერებით ვერ ძღებოდა. მალე ბლომად ბარათი დაუგროვდა: დამბლდორისა და მორგანას გარდა, ჰყავდა კიდევ ვუდკროფტელი ჰენგისტი, ალბერტიკ გრანიონი, კირკე, პარაცელსიუსი და მერლინი. ბოლოს, როგორც იქნა, მოსწყვიტა თვალი დრუიდ კლიოდნას, ცხვირს რომ იფხანდა, და ახლა ბერტი ბოტის კანფეტებს მიაღვა.

— მანდ ფრთხილად იყავი, — უთხრა რონმა. — რაკი აწერია, ყველანაირი გემოსიო, ეს იმას ნიშნავს, რომ გემო მართლა ყველანაირი იქნება. შეგხვდება, ვთქვათ, შოკოლადის, პიტნის, მარმელადის გემო, მაგრამ ისპანახის, ღვიძლის და ხაშის გემოსაც კი შეიძლება წააწყდე, ჯორჯმა თქვა, ერთხელ წვინტლის გემოსი შემხვდაო.

რონმა ერთი მწვანე კანფეტი აიღო, ყურადღებით დააცქერდა და მერე ფრთხილად მოაციცქნა კუთხე.

— ფუუუუჰ! ბრიუსელის კომბოსტო!

ყველანაირი გემოს კანფეტებმა ორივე გაამხიარულა. ჰარის შეხვდა შებრაწული პურის, ქოქოსის, მოხალული მუხუდოს, ხენდროს, ცხარე საწებლის, ბალახის, ყავის, სარდინის გემოს კანფეტები. ბოლოს ისე გათამამდა, რომ ერთი უცნაური რუხი ფერისა აიღო, რომელსაც რონმა თითოც არ დააკარა, გაკვნიტა და... წინაკა აღმოჩნდა.

პეიზაჟი, რომელიც ახლა მიქროდა ფანჯარაში, თანდათან ველურ ბუნებად იქცა. აღარსად იყო მოვლილი მინდვრები. ახლა ჩანდა ტყეები, დაკლაკნილი მდინარეები და მუქი მწვანე ბორცვები.

კარზე დააკაკუნეს და კუპეში ის პუტკუნასახიანი ბიჭი შემოვიდა, ჰარიმ პლატფორმაზე რომ შეაჩნია. ბიჭს თვალები ცრემლით ავსებოდა.

— უკაცრავად, — მოიბოდიშა ბიჭმა, — სადმე გომბეშო ხომ არ გინახავთ?

ამათ თავი გააქნიეს, არაო. ბიჭი ატირდა.

— დამეკარგა! სულ გამირბის ხოლმე!

— გამოჩნდება სადმე, — ანუგეშა ჰარიმ.

— ჰო, — საწყლად თქვა ბიჭმა, — თუ სადმე ნახოთ... — და წავიდა.

— ნეტავ რა ანერვიულებს, — გაიკვირვა რონმა. — გომბეშო რომ მყავდეს, რაც შეიძლება, ჩქარა დაგკარგავდი მე თვითონ. თუმცა ჩემი ვირთხის პატრონი ამას არ უნდა ვამბობდე.

რონის მუხლებზე მოკალათებული ვირთხა ისევ თვლემდა.

— რომც მოკვდეს, განსხვავებას ვერ შეაჩნევ, — ზიზღით თქვა რონმა, — გუშინ ვიფიქრე, მოდი, ყვითელ ვირთხად გადავაქცევ, უფრო საინტერესო იქნება-მეთქი, მაგრამ შელოცვამ არ გაჭრა, აი, ნახე...

· რონი კარგა ხანს იქექებოდა თავის ჩემოდანში და ბოლოს ერთი ძველისძველი ჯადოსნური ჯოხი ამოიღო, რომელიც ალაგ-ალაგ ჩამომტვრეული იყო და ბოლოში რაღაც თეთრი მოუჩანდა.

— ეს ცალრქიანი ცხენის ბეწვი მალე სულ გამოსძვრება, რას იზამ...

ის იყო, ჯადოსნური ჯოხი აღმართა, რომ კარი ისევ გაიღო. გომბეშოდაკარგული ბიჭი, ამჯერად, გოგონასთან ერთად მოვიდა. გოგონას უკვე ჩაეცვა ჰოგვორტისის ტანისამოსი. შემოვიდა და მბრძანებლური ტონით იკითხა:

— ვინმეს გომბეშო ხომ არ გინახავთ? ნევილმა დაკარგა.

ხშირი წაბლისფერი თმა ჰქონდა, წინა კბილები თოხის პირს მიუგავდა.

— ჩვენ უკვე ვუთხარით, რომ არ გვინახავს, — უპასუხა რონმა, მაგრამ გოგონა არ უსმენდა, რადგან რონის ჯოხს უყურებდა.

— ოჰო, ჯადოქრობთ, არა? აბა, მეც მიჩვენეთ! — და თავისუფალ ადგილას დაჯდა.

— კი ბატონო, — რონს ნამდვილად არ ესიამოვნა მისი დასწრება, მაგრამ ჩაახველა და წარმოთქვა:

მზევ, კარაქო, გვირილებო — ოქროსფერი ვინც ხარო, გამიყვითლეთ ეს მსუქანი და ჩერჩეტი ვირთხა!

თან ჯოხი გაიქნია, მაგრამ არაფერიც არ მოხდა, ვირთხა ძველებურად რუხი იყო და ისევ მშვილად ეძინა.

— დარწმუნებული ხარ, რომ სწორი შელოცვა თქვი? — ჰკითხა გოგონამ, — რალაც არ ჰგავდა ჯადოსნურ სიტყვებს. მე ერთი-ორჯერ ვცადე მარტივი შელოცვების გამოყენება და ყველამ გაჭრა. ჩემს ოჯახში ჯადოქრები არ არიან. სკოლიდან წერილი რომ მომივიდა, ძალიან გამიკვირდა, თან გამიხარდა — ეს ხომ ჯადოქრების საუკეთესო სკოლაა. ყველა სახელმძღვანელო დავიზუთხე, მე მგონი, ყველა... ჰო, მართლა, მე ჰერმიონ გრეინჯერი ვარ. თქვენ რა გქვიათ? — სხაპასხუპით მიაყარა ყველაფერი.

ჰარიმ რონს გადახედა. მის გაოცებულ სახეზე ამოიკითხა, რომ არც რონს დაუზუთხავს სკოლის სახელმძღვანელოები, და ცოტა დამშვიდდა.

— მე რონ უისლი ვარ, — ჩაიბურტყუნა რონმა.

— ჰარი პოტერი, — თქვა ჰარიმ.

— მართლა?! — წამოიძახა ჰერმიონმა, — შენი ამბავი დაწვრილებით ვიცი. კლასგარეშე საკითხავ წიგნებში წავიკითხე: „ჯადოქრობის უახლეს ისტორიაში“, „ბნელი ძალების აღზევებასა და დაცემაში“, „მეოცე საუკუნის უდიდეს ჯადოსნურ მოვლენებში“.

— ჩემზე ეწერა? — განცვიფრდა ჰარი.

— ღმერთო ჩემო, არც კი გაუგია. შენს ადგილას რომ ვიყო, ყველაფერს მოვძებნიდი, სად რა წერია, — ვერ მოითმინა ჰერმიონმა, — თქვენ უკვე იცით, რომელ კლუბში იქნებით? მე გავიკითხე და, გრიფინდორი ყოფილა საუკეთესო. იმედია, იქ ჩავირიცხები. დამბლდორმაც ეს დაამთავრა. ისე, რეივენქლოვ არ უნდა იყოს ცუდი, ჰო, მართლა, უნდა წავიდე, ნევილს დავეხმარო გომბეშოს პოვნაში, დროზე გამოიყვალეთ ტანზე, უკვე მალე მივალთ — და გავიდა, გომბეშოს პატრონი ბიჭიც თან გაიყოლა.

— რომელ კლუბშიც გინდა, იქ ჩავირიცხო, ოღონდ ამ გოგოსთან ერთად არა, — რონმა ჯადოსნური ჯოხი ისევ ჩემოდანში ჩააგდო, — სულელური შელოცვაა, ჯორჯმა მასწავლა. ალბათ, მომატყუა.

— შენი ძმები რომელ კლუბში არიან? — დაინტერესდა ჰარი.

— გრიფინდორში, — რონი ისევ მოიღუშა, — დედაჩემი და მამაჩემიც იქ სწავლობდნენ. მე რომ სხვაგან ჩამრიცხონ, გაგიჟდებიან. რეივენქლოვ არ არის ცუდი, მაგრამ, წარმოიდგინე, სლიზერინში თუ მოვხვდი!...

— მანდ იყო, მგონი, ვოლდე... „ჩვენ-რომ-ვიცით“, არა?

— ჰო, — თქვა რონმა და ნირნამხდარი დაუბრუნდა თავის ადგილს.

— ნახე, ვირთხას ცოტა გაუღიავდა უღვაშები, — ჰარი შეეცადა, თემა გამოეცვალა, — შენი ძმები რას აკეთებენ, რომლებმაც დაამთავრეს?

ჰარის აინტერესებდა, რას აკეთებდნენ ჯაღოქრები სკოლის დამთავრების შემდეგ.

— ჩარლი ახლა რუმინეთშია, დრაკონების შესასწავლად. ბილი კი გრინგოტსმა აფრიკაში გაუშვა. გრინგოტსში რა მოხდა, გაიგე? ახლახან „დილის მისანი“ წერდა, თუმცა, შენ მაგლებთან როგორ წაიკითხავდი. ვილასა შესაიღუმლო საცავის გაქურდვა უცდია.

— მერე? რა ქნეს? — დაინტერესდა ჰარი.

— არაფერი, ამიტომაც ატყდა ერთი ამბავი. საქმე ის არის, რომ ქურდი ვერ დაიჭირეს, მამაჩემმა თქვა, გრინგოტსში მხოლოდ ძალიან ძლიერი ბოროტი ჯაღოქარი თუ შეაღწევდა, მაგრამ უცნაური ისაა, რომ, როგორც ამბობენ, არაფერია წაღებული. როცა ასეთი რამ ხდება, ყველას გული უსკდება, ამ ყველაფრის უკან, „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ის არ იდგესო.

ჰარიმ შეამჩნია რომ „ჩვენ-რომ-ვიცით“, იმის ხსენებაზე უკვე თვითონაც გაჰკრავდა ხოლმე შიში. იფიქრა, ალბათ, ჯაღოქრების სამყაროში ეს ბუნებრივიაო, თუმცა დარწმუნებული იყო, ჯობია, პირდაპირ უბრალოდ ვოლდემორი თქვანო.

— ქვიდიჩის რომელი გუნდის გულშემატკივარი ხარ? — დაინტერესდა რონი.

— არც ერთი არ ვიცი, — გამოთქდა ჰარი.

— რაა? — რონის განცვიფრებას საზღვარი არ ჰქონდა. — ეს ხომ დედამიწის ზურგზე საუკეთესო თამაშია! — და აუხსნა, როგორ თამაშობენ ოთხი ბურთით, როგორ პოზიციაში დგას და მოძრაობს შვიდი მოთამაშე. შემდეგ უამბო ყველა იმ მნიშვნელოვან მატჩებზე, რომელთაც ძმებთან ერთად დასწრებია. ისიც უთხრა, როგორ ცოცხს იყიდდა, ფული რომ ჰქონოდა. რონი ლაჰარაკის ემხში იყო შესული, როცა კარი ხელახლა გაიღო. ამჯერად ეს არც გომბეშოკარგვია ბიჭი იყო, არც ჰერმიონ გრეინჯერი. სამი ბიჭი შემოლაგდა. შუაში მდგომი ჰარიმ მამინვე იცნო. მაღამ მალკინთან რომ ფერმკრთალი ბიჭი ნახა, ის იყო. ახლა მას ჰარის მიმართ ბევრად უფრო მეტი ინტერესი ეტყობოდა, ვიდრე იქ, მრუდე ქუჩაზე.

— მთელი მატარებელი ლაჰარაკობს, ამ კუპეში ჰარი პოტერიაო. მართალია? ეს შენა ხარ?

— დიახ, — უპასუხა ჰარიმ და იმ ორ დანარჩენს შეხედა. ჩასკვნილი ბიჭები იყვნენ, საკმაოდ უსიამოვნო შესახედაობისა. ფერმკრთალ ბიჭს აქეთ-იქიდან ედგნენ პირადი მცველებივით.

— ეს კრაბია, ეს — გოილი, — ისე სხვათა შორის გააცნო ფერმკრთალმა ბიჭმა, რადგან შეამჩნია, რომ ჰარი ბიჭებს უქექროდა, — მე მალფოი ვარ, დრაკო მალფოი.

რონმა ჩაახველასავით, ალბათ, სიცოლის დასაფარავად. დრაკო მალფოი მისკენ მიბრუნდა.

— რა, ჩემს სახელზე გეცინება? რომც არ გკითხო, ისედაც ვიცი, ვინცა ხარ. მამაჩემი ამბობს, ყველა უისლი წითური და ჭორფლიანია, თანაც იმდენი შვილი ჰყავთ, ვეღარც უვლიანო.

შემდეგ ისევ ჰარის მიუტრიალდა:

— პოტერ, მალე თვითონვე მიხვდები, რომ ჯაღოქრებში ზოგი ოჯახი სხვა ოჯახებზე უკეთესია. შემთხვევით ცუდებს არ გადაეყარო. ამაში მე მოგეხმარები.

და ჰარის ხელი გაუნოდა, მაგრამ ჰარის-არ ჩამოურთმევია.

— გმადლობ, თვითონ მიხვდები, ვინ არის ცუდი!.. — უპასუხა ცივად.

დრაკო მალფოი განითლდაო, ვერ იტყოდი, მაგრამ გაცრეცილ სახეზე ოდნავ გადაჰკრა ვარდისფერმა.

— შენს ადგილას ცოტა ფრთხილად ვიქნებოდი, პოტერ! — თქვა წყნარად, — მეტი თავაზიანობა გმართებს, თორემ შეიძლება, შენი მშობლების ბედი გაიზიარო. მათაც ვერ გაიგეს, რა სჭობდა მათთვის. უისლებისა და ჰაგრიდისნაირ ვიგინდარებთან თუ იმეგობრებ, შენც მაგათ დავემგვანები.

ჰარი და რონი ერთდროულად წამოხტნენ. რონს თმა და სახე ერთი ფერისა გაუხდა. — აბა, ვაიმეორე, რა თქვი! — თქვა რონმა.

— ჩვენთან ჩხუბი გინდათ, არა? — ჩაიყინა მალფოი.

— კი, თუ ახლავე არ გახვალთ აქედან, — თქვა ჰარიმ და თვითონვე გაუკვირდა თავისი სიმამაცე, რადგან კრები და გოილი მასზე და რონზე ბევრად ღიძები იყვნენ.

— არსადაც არ ვაპირებთ წასვლას, არა, ბიჭებო? რაც რამე გვქონდა, ყველაფერი შევჭამეთ, თქვენ კიდეც ბევრი გქონიათ...

გოილი მოკოლადის ბაყაყს სწვდა, რონის გვერდით რომ იდო, რონი მისკენ გაიწია, მაგრამ ხელის შეხებაც ვერ მოასწრო, რომ გოილმა საშინლად იბღავლა.

გოილს თითზე ვირთხა ეკიდა, წვეტიანი პატარა კბილები შიგ სახსარში ჩაესო და არ უშვებდა. კრებმა და მალფოიმ უკან დაიხიეს. გოილი ხელს გამწარებული იქნევდა აქეთ-იქით. ბოლოს, როგორც იქნა, ვირთხა მოსწყდა და ფანჯარას მიეხალა, ის სამი კი თვალის დახამხამებაში გაიძურნა კუპედან. შეიძლება, იფიქრეს, აქ კიდეც იქნებიან ტკბილეულები ჩასაფრებული ვირთხებით. ან შეიძლება, ფეხის ხმა გაიგონეს, რადგან ზუსტად ერთ წამში ჰერმიონ გრეინჯერი შემოვიდა კუპეში და სწრაფად იკითხა:

— რა ხდება?

იატაკზე კანფეტები იყო მიმოფანტული. რონს კუდით ეჭირა თავისი ვირთხა.

— მგონი, ნოკაუტშია, — უთხრა ჰარის და ყურადღებით დააცქერდა სკაბერზს, — გინდ დაიჯერე, გინდ არა — სძინავს.

ვირთხას მართლაც ეძინა.

— მალფოის იცნობდი? — ჰკითხა რონმა ჰარის.

ჰარიმ უამბო, როგორ შეხვდნენ ერთმანეთს მრუდე ქუჩაზე.

— ვიცნობ მაგის ოჯახს, — თქვა რონმა და მოიღუპა, — ეგენი პირველები გადმოვიდნენ ისევ ჩვენს მხარეს, როცა „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ის გადაიკარგა. მოგვაჯადოვალ, თქვეს. მამაჩემს არ სჯერა. ამბობს, მალფოის მამას სულ არ სჭირდება საბაბი შავი მაგიის მხარეზე გადასასვლელად, — მერე ჰერმიონს მიუბრუნდა: — რით შეგვიძლია, დავცხმართ?

— ჯობია, იჩქაროთ და მანტიები მოისხათ. ახლა მემანქანესთან ვიყავი და ასე თქვა, თითქმის მივედითო. ჩხუბობდით? ჯერ არ ჩასულხართ და უკვე დაინწყით?

— სკაბერზმა იჩხუბა, ჩვენ კი არა, — შეუბღვირა რონმა, — ხომ არ დავგვტოვებდი, რომ ტანსაცმელი გამოგვეცვალა?

— კი, ბატონო. მარტო იმიტომ მოვედი, რომ ღერეფანში ზოგიერთები უაზროდ დარბიან, ბავშვურად იქცევიან, — თქვა ჰერმიონმა დამცინავად, — სხვათა შორის, შენ კიდეც ცხვირზე რალაც გაცხია, იყოლი?

რონმა მრისხანედ გახედა მიმავალ ჰერმიონს. ჰარიმ ფანჯარაში გაიხედა. ბინდებოდა. მთებს და ტყეებს მუქი იისფერი ცა დაჰყურებდა. მატარებელმა სიჩქარეს უკლო.

ბიჭებმა ქერთუკები გაიძვრეს და გრძელი შავი მანტიები გადაიცვეს. რონს მანტია მოკლე ჰქონდა, ქვემოდან ბოტასები მოუჩანდა.

ვილაცის ხმამ მთელ მატარებელში გამოაცხადა:

— ხუთ წუთში ჰოგვორტსში შევდივართ. გთხოვთ, ბარგი მატარებელში დატოვოთ, ცალკე წამოიღებენ!

ჰარის ნერვიულობისაგან მუცელი ასტკივდა, რონი კი ისე გაფითრდა, ჭორფლიც კი გაეცრისა. დარჩენილი ტკბილეული ჯიბეებში ჩაიყარეს და ხალხით გაჭედით დერეფანში გავიდნენ.

მატარებელი სვლას თანდათან ანელებდა, ბოლოს გაჩერდა. ყველანი კარს მიანყდნენ და პანანინა, ბნელ ბაქანზე გადმოვიდნენ. ჰარის ღამის სიცვიისაგან შეაჟრჟოლა. უცებ თავებს ზემოთ მოქანავე ფარანი გამოჩნდა და ჰარის ნაცნობი ხმა მოესმა:

— პირველკურსელები! პირველკურსელები აქეთ! ჰარი, ყველაფერი რიგზეა?

გაბურძენილი ჰაგრიდი გაბადრული დასცქეროდათ ზემოდან.

— მომყევით, პირველკურსელებო! არავინ დარჩეთ! ფრთხილად იარეთ!

ბორძიკითა და სხლტომა-სრიალით ჩაუყვნენ ვინრო, ციცაბო ბილიკს. წინ ჰაგრიდი მიუძღოდათ. გარშემო საშინლად ბნელოდა. ჰარის ისეთი გრძნობა დაეუფლა, თითქოს უღრან ტყეში მიიკვლევიდნენ გზას. ხმას არავინ იღებდა. ერთი-ორჯერ ნევილმა, გომბეშოკარგვია ბიჭმა, დაიქსუტუნა.

— წამიკ და, ჰოგვორტსს დაინახავთ, — დაიძახა ჰაგრიდმა. — აი, ამ მოსახვევს იქით!

ყველას ერთხმად ხმამალლა აღმოხდა „ო-ო-ო!“

ვინრო ბილიკი უზარმაზარ შავ ტბასთან გასულიყო. მეორე ნაპირას, მაღალი მთის წვერზე, ვარსკვლავებით მოჭედილი ცის ფონზე, წამომართულიყო უზარმაზარი ციხე-კოშკი, უამრავი კოშკურითა და ციმციმა ფანჯრით.

— თითო ნავეში ოთხზე მეტი არ ჩასხდეთ! — გამოაცხადა ჰაგრიდმა და ნაპირთან მდგომი ნავებისკენ გაიშვირა ხელი. ჰარისთან და რონთან ჰერმიონი და ნევილი ჩასხდნენ.

— ყველანი ჩასხედით? — ჰაგრიდი ცალკე ნავეში იჭდა, — მაშ, ნავედით! პატარა ნავების ფლოტილია ერთბაშად დაიძრა და მოსარკულე ტბის ზედაპირს გაუყვა. გარინდულები უზარმაზარ ციხე-კოშკს თვალს არ ამორებდნენ. რაც უფრო უახლოვდებოდნენ, ისიც მით უფრო მალღლებოდა და იზრდებოდა.

კლდის ქიმს რომ მიაღწენენ, ჰაგრიდმა გადასძახა: — თავი დახარეთ! — სუროს მწვანე ფარდა გაიარეს და გრძელ გვირაბში შეეკრდნენ, რომელიც ალბათ ციხე-კოშკის ქვეშ შედიოდა. ბოლოს მიწისქვეშა ნავსადგურს მიაღწენენ და კლდეზე გადაფორთხდნენ.

— ეი, ეს გომბეშო ვის დარჩა? — დაიძახა ჰაგრიდმა, როცა ცარიელი ნავები მოათვალიერა.

— ტრევორ! — შვებით ამოისუნთქა ნევილმა და ორივე ხელი გაიწოდა. შემდეგ ისევ ჰაგრიდის ფარნის შუქს გაჰყვნენ და ზედ ციხეკოშკის წინ ნამიან ბალახზე გამოვიდნენ, აიარეს ქვის საფეხურები და უზარმაზარ მუხის კართან მოიყარეს თავი.

— ყველანი აქა ხართ? ეი, შენ, გომბეშო თანა გყავს?

ჰაგრიდმა ვეება მუშტი ასწია და ციხე-კოშკის კარზე სამჯერ დააბრახუნა.

თავი მეშვიდე

გამანაწილებელი ქუდი

კარი მაშინვე გაიღო. ღია კარში მაღალი, შავთმიანი, ზურმუხტისფერ მანტიაში გამოწყობილი ჯადოქარი ქალი იდგა. ისეთი მკაცრი სახე ჰქონდა, ჰარიმ იფიქრა, ამასთან სიფრთხილე იქნება საჭიროო.

— პირველკურსელები მოგიყვანეთ, პროფესორო მაკონაგელ! — უთხრა ჰაგრიდმა.

— გმადლობთ, ჰაგრიდ. აქედან მე წავიყვან!

ქალმა კარი ფართოდ გააღო. ჰოლი იმხელა იყო, რომ ღერსლების მთელი სახლი დაეტეოდა. ქვის კედლებზე ჩირაღდნები ენთო, როგორც გრინგოტსში. ჭერი ისეთი მაღალი იყო, თვალს ვერ აუწვდენდი. უმშვენიერესი მარმარილოს კიბე ზედა სართულებში ადიოდა.

პროფესორი მაკონაგელი ფილაქანდაგებულ ქვის იატაკზე მიაბიჯებდა, ყმანვითები უკან მიჰყვებოდნენ. მარჯვნიდან, ერთ-ერთ კარს მიღმა, რალაც ღრიანცელი ისმოდა. მთელ სკოლას, ალბათ, იქ მოეყარა თავი. მაგრამ პროფესორმა მაკონაგელმა პირველკურსელები ცალკე, ერთ პატარა, ცარიელ ოთახში შეიყვანა. ამ სივნიროვეში მხოლოდ მიჯრით შეეძლოთ დგომა. ყველა ღელავდა.

— კეთილი იყოს თქვენი მობრძანება ჰოგვორტსში, — მიმართა პროფესორმა მაკონაგელმა, — ახალი სასწავლო წლის აღსანიშნავი ბანკეტი მალე დაიწყება. მაგრამ სანამ დიდ დარბაზში თქვენ-თქვენს ადგილებს დაიკავებდეთ, აუცილებლად უნდა განაწილდეთ სხვადასხვა კლუბში. ეს მეტად მნიშვნელოვანი ცერემონიაა, რადგან ვიდრე ჰოგვორტსში იმყოფებით, კლუბი თქვენი ოჯახივით იქნება. თანაკლუბელებთან ერთად ჩავიტარდებით გაკვეთილები, თქვენი კლუბის საერთო საცხოვრებელში დაიძინებთ და თავისუფალ დროსაც თქვენი კლუბის საერთო ოთახში გაატარებთ.

ჰოგვორტსში ოთხი კლუბია: გრიფინდორი, ჰაფლუპაფი, რეივენქლო და სლიზერინი. თითოეულს თავისი ღირსეული ისტორია გააჩნია და ბევრი გამოჩენილი ჯადოქარი ჰყავს გამოზრდილი. ვიდრე ჰოგვორტსში ხართ, კლუბს თქვენი წარმატების მიხედვით უგროვდება ქულები, ხოლო ნებისმიერი საყვედური — დაკარგული ქულაა. წლის ბოლოს ყველაზე მეტი ქულის მფლობელ კლუბს თასი მიენიჭება, ეს უდიდესი პატივია. იმედი მაქვს, თითოეული თქვენგანი ასახელებს თავის კლუბს.

განაწილების ცერემონია რამდენიმე წუთში მთელი სკოლის თანდასწრებით გაიმართება. გირჩევთ, მანამდე შეძლებისდაგვარად მოინსერიგოთ თავი...

პროფესორმა წამით ნევილის მანტიამზე შეაჩერა მზერა: შესაკრავი გვერდზე მოჰქცევოდა; შემდეგ რონის ჭუჭყიან ცხვირს შეხედა; ჰარიმ ნერვიულად დაიწყო თმის სწორება.

— ყველაფერი მზად რომ იქნება, მოგაკითხავთ და წავიყვანთ. არ იხმაუროთ, — დაიბარა პროფესორმა მაკონაგელმა და ოთახიდან გავიდა.

ჰარიმ ნერწყვი გადაყლაპა.

— ხომ არ იცი, როგორ უნდა გავგანაწილონ? — ჰკითხა რონს.

— მე მკონი, რალაც ტესტი იქნება. ფრედმა თქვა, ძალიან მტკივნეულიაო, მაგრამ ალბათ იხუმრა.

ჰარის გული აუფანცალდა. ტესტი? მთელი სკოლის თანდასწრებით? კი მაგრამ, ჯერ ხომ ჯადოქრობის არაფერი ესმის, ნეტავ რის გაკეთებას მოსთხოვენ? მოსვლისთანავე ასეთ რამეს ნამდვილად არ ელოდა. ამას ვინ იფიქრებდა. მიმოიხედა. ყველა მასავით აღელვებული ჩანდა. ხმას არავინ იღებდა, ჰერმიონ გრეინჯერის გარდა. ჰერმიონი ჩურჩულით იმეორებდა გაზეპირებულ შელოცვებს და ბჭობდა, რომელი დამჭირდებაო.

ჰარი ცდილობდა, ყური არ დაეგდო ჰერმიონისთვის. ასე არასოდეს უნერვიულია, მაშინაც კი, როცა სკოლიდან ღერსლებთან საყვედურის წერილი გამოატანეს,

რომელიც იუნყებოდა, რომ მან მასწავლებლის პარიკი როგორღაც გაალურჯა. პარიკარს მისჩერებოდა და ელოდა, აი, ახლა შემოვა პროფესორი მაკკონაგელი და სამსჯავროზე წამიყვანსო.

მოულოდნელად ისეთი რამ მოხდა, რომ პარი შეხტა, თანაც კარგა გვარიანად. ერთი-ორმა შეჰყვირა კიდეც.

— ეს რა არის...

ჰარის სუნთქვა შეეკრა. ალბათ სხვებსაც ასე დაემართათ. უკანა კედლიდან ასე, ოცამდე მარგალიტებით თეთრი, გამჭვირვალე მოჩვენება შემოფრინდა. ჰაერში მშვიდად მისერილობდნენ და ერთმანეთს ესაუბრებოდნენ, პირველკურსელებს ზედაც არ უყურებდნენ. ჩანდა, რაღაცაზე კამათობდნენ. ერთი პატარა, მსუქანი მოჩვენება, ბერს რომ წაგავდა, ამბობდა: მიუტევე და ნულარ გაუხსენებ, გარწმუნებ, აუცილებლად უნდა მივეცეთ კიდეც ერთი მანსი...

— ჩემო ძვირფასო მამაო, განა ჩვენ იმაზე მეტი შანსი არ მივეცით პივსს, ვიდრე ღირსი იყო? ის კი გაუთავებლად გვლანძღავს, თანაც მოჩვენებას კი არ ეთქმის... ო, თქვენ აქ რას აკეთებთ?

მოჩვენებამ, რომელსაც შემოტმანსილი რეიტუმი ეცვა და ღიდი, ფუშფუშა საყელო ეკეთა, უეცრად პირველკურსელები შეამჩნია.

ხმა არავინ გასცა.

— ახლები არიან, — გაიღიმა ბერმა, — განაწილებას ელოდებით?

რამდენიმემ უხმოდ დაუქნია თავი.

— იმედია, ჰაფელფაფში მოხვალთ, ჩემს კლუბში, — თქვა ბერმა.

— აბა, წავედი, ცერემონია იწყება, — ეს პროფესორი მაკკონაგელი იყო. მოჩვენებები სათითაოდ გაიკრიფნენ მოპირდაპირე კედლიდან. — მოეწყვეთ ერთ რიგად და მომყევით.

პარი ჩალისფერთმიან ბიჭს ამოუდგა უკან. ისეთი უცნაური გრძნობა ჰქონდა, თითქოს ფეხები თავისით მიაბიჯებდნენ. რონი ჰარის მიჰყვა. ჰოლი გაიარეს, შემდეგ ორფრთიანი კარი გაიღო და ღიდ დარბაზში შევიდნენ.

პარი ვერასოდეს წარმოიდგენდა ასეთ საოცარ და დიდებულ ადგილს. ათასობით ანთებული სანთელი ოთხი გრძელი მაგიდის თავზე ჰაერში ლივლივებდა. მოსწავლეები ოქროს თეფშებითა და თასებით განწყობილ მაგიდებთან ისხდნენ. ჭურჭელი ბზინავდა. დარბაზის თავში ასეთივე გრძელი მაგიდა იდგა მასწავლებლებისათვის. პროფესორმა მაკკონაგელმა პირველკურსელები იქ მიიყვანა, პირთი დარბაზისკენ მოაბრუნა, ზურგით — მასწავლებლებისკენ. მათკენ მიჰყარობილი ასობით სახე ციმციმა შექში მქრქალი სანთლებივით მოჩანდა. აქა-იქ, ჰაერში, მოჩვენებები ვერცხლისფერ ბურუსად კრთებოდნენ. პარიმ მაღლა აიხედა, ალბათ უფრო იმიტომ, რომ ამდენ მზერას სადმე გაჰქცევდა. შავ ხავერდოვან ჭერზე ვარსკვლავები კიაფობდნენ. ჰარის ჰერმიონის ჩურჩული მოესმა: — ჭერი ისეა მოჭადლოებული, რომ ნამდვილ ცას ჰგავს. „ჰოგვორტსის ისტორიაში“ ნავიკითხე.

ძნელი იყო იმის დაჯერება, რომ ჭერი საერთოდ არსებობდა. იქნებ ღიდი დარბაზის თავზე მართლაც ცის თალი მოჩანდა?!

პარიმ სწრაფად დაიხედა ძირს, როცა პროფესორმა მაკკონაგელმა მათ წინ უხმაუროდ დადგა უზურგო სკამი, რომელზედაც წვეტიანი ჯადოსნური ქუდი მოათავსა. ქუდი საკრებელდადებული, გაყვითლილი და ძალიან ჭუჭყიანი იყო. ასეთ რამეს დეიდა პეტუნია სახლში არ გააჩერებდა.

ვაითუ, ახლა მითხრან, აქედან კურდღელი ამოიყვანეო, — აღელდა პარი. შეამჩნია, რომ ყველას ყურადღება ქუდზე იყო მიჯაჭვული, და თვითონაც იმ ქუდს

დააწყერდა. რამდენიმე წამით სამარისებური სიჩუმე ჩამოწვა. ქუდი შეინძრა. კიდესთან ფარფული გაიხსნა, პირს დაემსგავსა და ქუდი ამღერდა:

„ვიცი, არ ფიქრობთ, ლამაზიაო,
ვინც მე მიცქერით მხოლოდ თვალებით.
ჩემზე გონიერ ქუდს ვერ იპოვით,
დაე, დავინვა ცეცხლის ალებით.
ღმერთმა შეგარგოთ თქვენ-თქვენი ქუდი,
შავი, პრიალა, დაბალ-მაღალი;
მე მაგათ ყველას გადაუხურავ,
რადგან ჰოგვორტსის ბრძენი ქუდი ვარ!
რომ დამიხურავ, მყისვე მივხვდები,
რა გაქვს მაგ თავში, ვინა ხარ, რა ხარ.
და მე გადავწყვეტ, საით გაგიშვა,
სკოლის კლუბიდან რომელში წახვალ.
გრიფინდორშია შენი ადგილი,
თუ ხარ მამაცი, კეთილშობილი,
ვინც განირჩევა დიდსულოვნებით,
გრიფინდორელად არის ცნობილი.
ან, შეიძლება, ჰაფლეპაფის ხარ —
სამართლიანი, მიმტევებელი,
თუ გიყვარს გარჯა და მოთმინება,
ხარ ჭეშმარიტად ჰაფლეპაფელი.
ცნობილია რეივენქლო
თავის სიბრძნით, გონით, სწავლით,
თუ ასეთი აქ ვინმე ხართ,
მხოლოდ რეივენქლოს წადით.
სლიზგერინი გელოდებათ
ცბიერებს და გაიძვერებს.
იქ გაგიწევთ ნამდვილ ძმობას,
ვინც თქვენსავით აღწევს მიზნებს.
დამიხურეთ და ნუ შიშობთ,
ვისაც მხრებზე თავი გადგათ!
მე ვარ ქუდი გამჭრიახი,
კარგ ხელში ხართ — ხელი არ მაქვს!.

როგორც კი სიმღერა დამთავრდა, დარბაზში ტაშმა იქუხა. ქუდმა თითოეულ მაგიდას მდაბლად დაუკრა თავი და ისევ დადუმდა.

— თურმე ქუდი უნდა დავიხუროთ, სულ ეს არის! — ჩაუჩურჩულა რონმა ჰარის, — ფერდს მოვკლავ, მითხრა, გოლიათ ტროლს უნდა დაეჭიდო.

ჰარიმ საცოდავად გაიღიმა. რასაკვირველია, ქუდის დახურვა სჯობია ჯადოსნური პელოცვის დემონსტრირებას, მაგრამ უკეთესი იქნებოდა, ყველაფერი მაინც ცალკე მომხდარიყო და არა ამდენი ხალხის თანდასწრებით. ვერც დიდ გონიერებას ატყობდა ახლა თავის თავს და ვერც სიმამაცეს. მისი ადგილი, ალბათ, დაბნეულთა და მორცხვთა კლუბში უფრო იყო, მაგრამ ქუდის ჩამონათვალში ასეთი რამ არ ხსენებულა.

პროფესორი მაკონაგელი წინ გამოვიდა, ხელში გრძელი პერგამენტის გრაგნილი ეჭირა.

— ვის სახელსაც ამოვიკითხავ, ქედს დაიხურავთ და სკამზე დაჯდებით, — თქვა მან, — ჰანა ებოტი!

ლოყებშეფაკლული, ჩალისფერკიკინებიანი გოგონა არეული ნაბიჯით მივიდა სკამთან, დაიხურა ქედი, რომელიც მაშინვე თვალებზე ჩამოეთხატა და დაჯდა. წუთით სინყნარე ჩამოვარდა და...

— ჰაფლეპაფი! — ხმამალა გამოაცხადა ქედმა.

მარჯვენა მაგიდიდან შეძახილები და ტაშის ხმა გაისმა. ჰანა მათთან მივიდა და დაჯდა. ჰარიმ დაინახა, მსუქანი ბერის ლანდი, რომელმაც მხიარულად დაუქნია ხელი გოგონას.

— სუზენ ბონსი!

— ჰაფლეპაფი! — იყვირა ქედმა და სუზენიც ჰანას მიუჭდა გვერდით.

— ტერი ბუტი!

— რეივენქლო!

ამჯერად მარცხნიდან მეორე მაგიდამ ატეხა ტაშისცემა. რამდენიმე რეივენქლოელმა ფეხზე ადგომით ჩამოართვა ხელი ტერის.

მენდი ბროკლჰერსტიც რეივენქლოში გამწესდა. ლევენდერ ბრაუნი კი პირველი გრიფინდორელი გამოდგა. სულ მარცხნივ მდგარი მაგიდა ტაშით დაინგრა. ჰარიმ დაინახა, რონის ტყუპმა ძმებმა სტვენა რომ გააბეს.

მილისენტ ბალსტროდი სლიზერინში გაუშვეს. შესაძლოა, იმის გამო, რაც ჰარიმ ამ კლუბზე მოისმინა, სლიზერინელები ყველანი ცუდები ეჩვენებოდნენ.

ჰარის ახლა ნამდვილად მოანვა ყელში გორგალი. გაახსენდა, ძველ სკოლაში ფიგულტურის გაკვეთილებზე გუნდებს რომ ადგენდნენ ხოლმე სათამაშოდ, ყველა ცდილობდა, ჰარის დასახელებისაგან თავი შეეკავებინა, იმიტომ კი არა, რომ ცუდი მოთამაშე იყო, არამედ იმიტომ, რომ დადღის არ სწყენოდა.

— ჯასტინ ფინჩ-ფლეჩლი!

— ჰაფლეპაფი!

ჰარიმ შეამჩნია, რომ ქედი ზოგის თავზე დიდხანს ფიქრობდა, ზოგზე კი უცებ წყვეტდა, საით გაეშვა.

— სიმუს ფინიგანი! — ეს ის ჩალისფერთმიანი ბიჭი იყო, ჰარის გვერდით რომ იდგა. ქედმა თითქმის მთელი წუთი იფიქრა და ბოლოს გრიფინდორში გაუშვა.

— ჰერმიონ გრეინჯერი!

ჰერმიონმა მარდად მიიღბინა სკამთან და სწრაფად დაიხურა ქედი თავზე.

— გრიფინდორი! — იყვირა ქედმა. რონმა ამოიგმინა.

ჰარის საშინელმა ფიქრმა გაუელვა თავში. ნერვიულობის დროს რას არ იფიქრებს კაცი: ხომ შეიძლება, არსადაც არ გამამწესონ? ვიჭდები ქედით თავზე უსასრულოდ დიდხანს და ბოლოს პროფესორი მაკონაგელი ყველას თვალწინ ქედს ჩამომგლეჯს და იტყვის, ბოდიში, აქ რაღაც გაუგებრობა მომხდარა და ატობებს, მატარებელს უკანვე გაჰყვითო!

გამოიძახეს ნევილ ლონგბოტომი, ის გომბეზოკარგვია ბიჭი. სანამ სკამამდე მივიდოდა, გზაში წაბორძიკდა. ქედი დიდხანს ფიქრობდა, სად გაეშვა ნევილი, მერე გამოაცხადა:

— გრიფინდორი! — გახარებული ნევილი ქედიანად გაიქცა გრიფინდორელებთან და საყოველთაო სიცილ-ხარხარში ისევ უკან გამოიქცა, რომ ქედი მორავ მაკლუგალისთვის გადაეცა.

ამოიკითხეს თუ არა, მალფოი მედიდურად მივიდა ქედთან და ნანატრი ოცნებაც იმწამსვე აუსრულდა:

— სლიზერინი! — იყვია ქედმა, რანამსაც მის თავს შეეხო.

კმაყოფილი მალფოი თავის მეგობრებს, კრაბს და გოილს, შეუერთდა.

ცოტანილა დარჩნენ.

— მუნი... — ნოტი... — პარკინსონი... შემდეგ ტყუპი გოგონები, გვარად პეტილეუმი... სალი ენ პერკსი... და ბოლოს...

— ჰარი პოტერი!

ჰარიმ ნაბიჯი გადადგა წინ და მთელი დარბაზი აჩურჩულდა:

— ვინ? პოტერიო?

— ის ჰარი პოტერი?!

ქედს რომ იხურავდა, ჰარიმ მოასწრო დაენახა, რა ინტერესით აკვირდებოდა მას ყველა იქ მყოფი. შემდეგ ჩამოხეწილდა, რადგან ქედი თვალებზე ჩამოეფხატა. ჰარი იცდიდა.

— ჰმ! — მოესმა ყურში ჩურჩული, — ძნელი საქმეა, მეტად ძნელი. მამაცი ყოფილხარ, ვხედავ. გონებაც შესანიშნავი გაქვს, ნიჭიც და, ღმერთო ჩემო — რა მშვენიერია შენი დაუოკებელი წყურვილი, შეეჭიღო დიად საქმეებს. საინტერესოა, სად გაგიშვა?...

ჰარი ორივე ხელით სკამს იყო ჩაბლაუჭებული და ფიქრობდა: „ოლონდ სლიზერინი არა, ოლონდ სლიზერინი არა...“

— სლიზერინი არა? — ჩაეკითხა ხმა, — დარწმუნებული ხარ? შეგიძლია, სახელოვანი გახდე, მონიჭებული გაქვს. აქ განერია. სლიზერინი უეჭველად დაგეხმარება დიდების მოპოვებაში. ნუთუ არ გინდა? არა? კეთილი. რახან ასე გსურს, მაშ — გრიფინდორი!

და ბოლო სიტყვა ხმამაღლა დასჯექა ქედმა, მთელი დარბაზის გასაგონად. ჰარიმ ქედი მოიხადა, შვებით ამოისუნთქა, კიდევ კარგი, სლიზერინში არ მოვხვდიო, და ბედნიერებით თავბრუდახვეული ბარბაცით წავიდა გრიფინდორის მაგიდისაკენ. გახარებულს არც კი შეუმჩნევია, რა მხურვალე ტაში დასცხეს დარბაზში. პრეფექტი პერსი ფლევზე წამოდგა და ენერგიულად ჩამოართვა ხელი. ტყუპი უისლები გაჰყვიროდნენ: — პოტერი ჩვენი! პოტერი ჩვენი! — ჰარი დაჯდა. მის პირისპირ ის ფუმფულასაყლოიანი მოჩვენება იყო, წელან რომ დაინახა. მოჩვენებამ მკლავზე ხელი მოუთათუნა. ჰარის სამინელმა სიცხემ დაუარა, თითქოს მკლავი ყინულოვან წყალში ჩაეყოს.

მერე მასწავლებლებისკენ გაიხედა. მთავარი მაგიდის ერთ ბოლოში, მის მხარეს, ჰაგრიდი იჯდა, რომელმაც ჰარის მზერა დაიჭირა და ორივე ცერი თითი ასწია. ჰარიმ გაუღიმა. შუა ადგილას, ოქროს დიდ სკამზე, ალბუს დამბლდორი იჯდა. ჰარიმ მაშინვე იცნო იმ ბარათიდან, შოკოლადის ბაყაყს რომ მოჰყვა. დამბლდორის შევერცხლილი თმა ერთადერთი რამ იყო მთელ დარბაზში, მოჩვენებების მსგავსად რომ ბრწყინავდა. პროფესორ ქვირელსაც მოჰკრა თვალი, იმ ნერვიულ ახალგაზრდა მასწავლებელს, „გახვრეტილ კარდალაში“ რომ გაიყვნო. უცნაურად კი გამოიყურებოდა თავისი უზარმაზარი იისფერი ჩალმით.

მხოლოდ სამნილა დარჩნენ გასანაწილებელი.

ლიზა ტურპინი რეივენქლოში გამწესდა.

რონის ჯერი რომ დადგა, საწყალს მწვანე ფერი დაედო. ჰარიმ მაგიდის ქვეშ თითები გადააჭვარედინა. ცოტაც და, ქედმა იყვია:

— გრიფინდორი!

ჰარიმ სხვებთან ერთად დაუკრა ტაში. რონი მოვიდა და მის გვერდით დაჯდა.

— ყოჩაღ, რონ! შესანიშნავია! — დიდი ამბით შეაქო პერსი უისლიმ უმცროსი ძმა. ბლემ ზაბინი სლიზერინისკენ გაისტუმრეს.

პროფესორმა მაკგონაგელმა პერგამენტი დაახვია და გამანანოლებელი ქუდი გაიტანა.

ჰარიმ თავის ცარიელ ოქროს თევზს დახედა. ახლალა იგრძნო, როგორ მოშვივებოდა. ის გოგრის ღვეზელი აღარც ახსოვდა, როდის ჭამა.

აღბუს დამბლდორი ფეხზე წამოდგა. გაღიმებულმა ორივე მკლავი ფართოდ გაშალა, თითქოს იქ თავმოყრილი სტუდენტების დანახვაზე მეტად ვერაფერი გაახარებდა.

— კეთილი იყოს თქვენი მობრძანება! — თქვა მან, — კეთილი იყოს ჰოგვორტისის ეს ახალი სასწავლო წელი! სანამ ლხინს შევედგებით, მსურს, წარმოვთქვა რამდენიმე სიტყვა. აი, ისინიც: ნიტვიტი! ბლაბერ!

ოდმენთ! თვიქ! გმადლობთ.

და დაჯდა. დარბაზი გამხიარულდა, ტაში დასცხეს. ჰარიმ არ იცოდა, უნდა გასცინებოდა თუ არა.

— ეს ცოტა ვერ არის? — დაბნეულმა ჰკითხა პერსის.

— ვერ არის? — გაოცდა პერსი, — გენიოსია! საუკეთესო ჯადოქარია მთელ მსოფლიოში! თუმცა, ჰო, ცოტა ვერ არის. კარტოფილს არ მიირთმევ, ჰარი?

ჰარის გაკვირვებისაგან ყბა ჩამოუვარდა. ზღაპრული სუფრა გაშლილიყო. ამდენი გემრიელი კერძი ერთად არასოდეს ენახა: შემწვარი ხორცი, დაბრანული წინილები, დაბეგვილი ლორის კატლეტი, ბატკნის კატლეტი, სოსისი, ლორი, წვრილად დაჭრილი ხორცი, მოხარშული კარტოფილი, შემწვარი კარტოფილი, ჩიპსი, იორკშირის პუდინგი, მუხუდო, სტაფილო, სანებლები, კექჩუპი და ამ ყველაფერთან ერთად, რატომღაც, პიტნიანი კარამელიც.

ღერსლები ჰარის შიმშილით ნამდვილად არ კლავდნენ, მაგრამ არც იმდენს აჭმევდნენ, რამდენიც უნდოდა. დადლის, პირიქით, სულ გემრიელი და კარგი ხვდებოდა. მუცელში აღარ ეტეოდა ხოლმე და მაინც ჭამდა. ჰარიმ ცოტ-ცოტა ყველაფერი გადმოიღო თიფშზე, პიტნიანი კარამელის გარდა, და ჭამას შეუდგა. ყველაფერი საოცრად გემრიელი იყო.

— შესახედავად მშვენიერია, — სევდიანად თქვა საყელოიანმა მოჩვენებამ, რომელიც თვალმოუშორებლად უყურებდა, როგორ ჭრიდა ჰარი შემწვარ ხორცს.

— თქვენ არ შეგიძლიათ?... —

— ხუთასი წელია, არაფერი მიჭამია, ბუნებრივია, არც მჭირდება, მაგრამ ზოგჯერ მოენატრება ხოლმე კაცს. აჰ, არც გაგვეჩანით: სერ ნიკოლას ღე მიმსი-პორპინგეტონი გახლავართ! გრიფინდორის კოშკის მუდმივი რეზიდენტი.

— მე ვიცი, თქვენ ვინა ხართ! — წამოიძახა რონმა, — ძმებმა მითხრეს, თქვენ ნიკი ხართ, თითქმის უთავო ნიკი!

— გამჯობინებდი, გენოდებინათ სერ ნიკოლას ღე მიმსი... — ოფიციალური ტონით დაიწყო მოჩვენებამ, მაგრამ ჩალისფერთმიანმა სიმუს ფინიგანმა გაანწყვეტინა:

— თითქმის უთავო? როგორ შეგიძლიათ, თითქმის უთავო იყო?

სერ ნიკოლასს გუნება წაუხდა, რადგან საუბარი სულ სხვა მიმართულებით წარიმართა.

— როგორ და, აი, ასე! — ცოტა არ იყოს, გაღიზიანებულმა, მარცხენა ყურზე ხელი იტაცა და დაქაჩა. თავი მაშინვე გადაქანდა და მხარზე დაეკიდა. ეტყობა, ვიღაცა თავის მოკვეთას უპირებდა, მაგრამ ბოლომდე ვერ მოაჭრა. შემინებული სახეების დანახვაზე

თითქმის უთავო ნიკი გამხიარულდა, მსუბუქი აკვრით თავი თავის ადგილას დააბრუნა, ჩაახველა და თქვა: — აბა, ახალო გრიფინდორელებო! იმედია, დაგვეხმარებით შიდა ჩემპიონატის მოგებაში. რა ხანია, გრიფინდორი ველარ იმარჯვებს. ექვსი წელი ზედიზედ სლიზერინია ჩემპიონი. ვერ ვიტან ამ სისხლისმსმელ ბარონს, აი, იმას, სლიზერინის მოჩვენებას.

ჰარიმ სლიზერინის მაგიდას გახედა და ამაზრზეანი შესახედაობის მოჩვენება დაინახა: ცარიელი, გაშტერებული თვალები და გაძვალტყავებული სახე ჰქონდა, მანტია კი ვერცხლისფერი სისხლით მოთხუშნოდა. მალფოის გვერდით იჯდა. ჰარიმ სიამოვნებით შეამჩნია, რომ მალფოი ამით დიდად კმაყოფილი არ ბრძანდებოდა.

— სისხლით რატომ არის მოთხერილი? — ჩაეძია სიმუსი, რომელსაც ყველაფერი აინტერესებდა.

— ეგ არასოდეს მიკითხავს, — დელიკატურად უპასუხა თითქმის უთავო ნიკმა.

ყველამ მიირთვა, რამდენიც სურდა, შემდეგ კი თეფშებიდან საჭმლის ნარჩენები გაქრა და ჭურჭელი კვლავინდებურად გაკრიალდა. წუთიც და, დესერტი გაჩნდა, ათასგვარი ნუგბარი: ნამცხვრები, ნაირნაირი ნაყინი, ვაშლის ღვეზელი, შოკოლადმოსხმული ეკლერები, ჯემიანი ფუნთუშები, ბისკვიტები, ტორტი, ხენდრო, უელე, ბრინჯის პუდინგი...

ჰარიმ ბადაგმოსხმული ტორტის ნაჭერი აიღო. საუბარი ახლა ოჯახებს შეეხო.

— მე სანახევროდ ვარ ჯალოქარი, — თქვა სიმუსმა, — მამაჩემი მაგლია. სანამ არ დაქორწინდებოდნენ, დედამ არ უთხრა, რომ ჯალოქარი იყო. მამასთვის ეს ნამდვილი შოკი ყოფილა.

ყველამ გაიცინა.

— ნევილ, შენ? — შეეკითხა რონი.

— მე? მე ბებიამ გამზარდა. ბებია ჯალოქარია, მაგრამ ოჯახს ეგონა, რომ მე ნამდვილი მაგლი ვიქნებოდი. ბებიაჩემის ძმა, ელჯი სულ ცდილობდა, ჩემში ჯალოქრის მონაცემები გაეღვივებინა. ამისთვის რას ალარ აკეთებდა. ერთხელ ხელი მკრა და ბლექფულის პირსიდან ღრმა წყალში ჩამავდო, კინაღამ დავიხრჩე. რვა წლამდე ჩვეულებრივი ბავშვი ვიყავი. ერთხელაც, ელჯი ჩაიზე გვესტუმრა. ზედა სართულზე ვიყავით. ფანჯარაში გამსვა და ფეხებით დამკიდა თავქვე. ამ დროს ცოლმა მას ბეზე მესთავაზა. ელჯიმ შემთხვევით ხელი გამიშვა, მე კი არ დავიმტვერი — დავეშვი ბალის ბილიკზე და გზაზე გავვდი. უნდა გენახათ, რა სიხარული იყო. ბებია ტირიდა ბედნიერებისაგან. ოთახში რომ შევედი, შეწუხებულები დამხედნენ. შიშობდნენ, ვაითუ ვერ გადარჩეს, ჯალოქრობა არ ეყოსო. ბებიაჩემის ძმას ისე გაუხარდა, გომბეშო მიყიდა.

ჰარის გვერდით ჰერსი უისლი და ჰერმიონი ისხდნენ და სწავლაზე ლაპარაკობდნენ („იმედია, მეცადინეობა ახლავე დაიწყება, რამდენი რამ გვაქვს სასწავლო. მე ყველაზე მეტად ტრანსფიგურაცია მაინტერესებს, ხომ იცი, ერთ რაღაცას სხვა რაღაცად რომ გადააქცევ. ალბათ ადვილი არ იქნება“. „მარტივით დაიწყებ, ასანთის ღერს ნემსად გადააქცევ და ასე...“).

ჰარი ნელ–ნელა ჩათბა და ძილი მოერია. უფროსების მაგიდას გახედა. ჰაგრიდი თასს თასზე ცლიდა. პროფესორი მაკგონაგელი პროფესორ დამბლდორს ელაპარაკებოდა. სულელურჩაღმიანი პროფესორი ქვირელი კი ერთ მასწავლებელს ესაუბრებოდა, რომელსაც გაქონილი შავი თმა, მოკაუჭებული ცხვირი და ავადმყოფური ფერის კანი ჰქონდა.

უცხე რაღაც უცნაური რამ მოხდა: იმ გაქონილთმიანმა მასწავლებელმა ქვირელის ჩალმას გამოაყოლა მზერა და ჰარის თვალი თვალში გაუყარა. ჰარიმ ძლიერი, მწვავე ტკივილი იგრძნო შუბლზე — უფრო სწორად, ნაიარევზე.

— ოოჰ! — წამოიძახა და ხელი შუბლზე იტაცა.

— რა დაგემართა? — ჰკითხა პერსიმ.

— არა, არაფერი!

ტკივილმა ისევ სწრაფად გაიარა, როგორც გაჩნდა. მაგრამ მასწავლებლის მზერამ უსიამოვნო შეგრძნება მაინც დაუტოვა — ეს მტრული შემოხედვა იყო.

— პროფესორ ქვირელს რომ ელაპარაკება, ვინ არის? — ჰკითხა პერსის.

— პროფესორი ქვირელი უკვე გცოდნია. ის სნეიპია. შხამ— წამლების პროფესორია, მაგრამ ამ საგნის სწავლება მაინცდამაინც არ სურს. ამბობენ, ქვირელის ადგილი უნდაო. ამიტომაც ცახცახებს ასე მის წინაშე ქვირელი. მაგ სნეიპმა საშინლად ბევრი რამ იცის შავ მაგიაზე.

ჰარი დიდხანს უყურებდა სნეიპს, მაგრამ სნეიპს მისკენ აღარ გამოუხედავს.

ბოლოს დესერტიც გაქრა. პროფესორი დამბლდორი ფეხზე წამოდგა. დარბაზში სიჩუმე ჩამოვარდა.

— ჰმ! ჰმ! ახლა როდესაც ყველანი დავნაყრდით და მწყურვალეც აღარავინაა, გთხოვთ ყურადღებას! სასწავლო წელი იწყება. აქედანვე მინდა გაგაფრთხილოთ: განსაკუთრებით პირველკურსელებმა დაიმახსოვრონ! ჩვენს ბაღს რომ ტყე ემიჯნება, იმ ტყეში შესვლა აკრძალულია ყველა მოსწავლისთვის. ზოგიერთმა უფროსკურსელმაც გაიგონოს ჩემი ნათქვამი — და ციმციმა თვალები ტყუპ უისლებს მიანათა, — აგრეთვე, ჩვენმა დარაჯმა, ბატონმა ფილჩმა, მთხოვა, მოგაგონოთ, რომ შესვენების დროს დერეფნებში ჯადოქრობა იკრძალება. ქვიდიჩისთვის შერჩევა მომავალ კვირას დაინიშნება. მსურველებმა მიაკითხეთ მაღამ ჰუჩს. დაბოლოს, მინდა, გაცნობოთ, რომ წელს მესამე სართულზე დერეფნის მარჯვენა მხარე ჩაკეტილია. ვისაც არ გსურთ, საზარელი ტანჯვით ამოგძვრეთ სული, იქ ფეხს ნუ შეადგამთ.

ჰარიმ გაიყინა. მის გარდა, თითქმის არავინ გამხიარულებულა.

— ხუმრობს, ალბათ, — ჩასჩურჩულა პერსის.

— არა მგონია, — წარბშეკრულმა პერსიმ დამბლდორს გახედა, — უცნაურია, რომ მიზეზს არ ასახელებს. როცა რაიმეს კრძალავს, თან ყოველთვის გვიხსნის ხოლმე, რატომ კრძალავს. ტყეში, მაგალითად, სამიში მხეცები დაძრწიან, ეს ცნობილია, მაგრამ... იქნებ ჩვენ მაინც გვითხრას, პრეფექტებს.

—ახლა კი, სანამ დასაძინებლად გავეშურებით, მოდიოთ, ჩვენი სკოლის ჰიმნი ვიმღეროთ, — განაცხადა დამბლდორმა. ჰარის მოეჩვენა, რომ მასწავლებელთა უმეტესობა მხოლოდ ზრდილობის გულისათვის იღიმებოდა.

დამბლდორმა ჯადოსნური «ოხი მსუბუქად აიქნია, თითქმის ჯოხის წვერზე ბუზს აუქშიაო. იმ წვერიდან უცხე გრძელი, ოქროსფერი ლენტი გაჩნდა, რომელიც მაღლა, სულ მაღლა აფრინდა, გვე—ლივით გაიკლაკნა და სიმღერის ტექსტი მოხაზა ჰაერში.

— ვისაც რა ჰანგზე გსურთ, ისე იმღერეთ, — თქვა დამბლდორმა, — აბა, დავიწყეთ!

და მთელი სკოლა აგუგუნდა:

ჰოგვორტს, ჰოგვორტს, ჰოგვორტს, ჰოგვორტს,

ბებერი თუ ახალგაზრდა,

ლაჩარი თუ ქაჩალი

არაფერს გთხოვს სწავლის გარდა.

როცა შევიძენთ ცოდნას
გვექნება დიდი ძალა
ცარიელ თავში ქარის,
გვიყრია ბზე და ჩალა.
ჰოლა, გვასწავლე ახლა მთავარი,
ჩვენ გვინდა ვიყოთ ყველა მაგარი,
შენ, მიდი, სცადე, ჩვენც რამეს ვიზამთ,
ასე ოდესმე მივალწვეთ მიზანს.

ყველამ ცალ-ცალკე, სხვადასხვა დროს დაასრულა სიმღერა. სულ ბოლოს ტყუი უისლები დარჩნენ, რომლებიც ძალიან ნელა, სამგლოვიარო მარშის კილოზე მღეროდნენ. დამბლდორი მათ ჯადოსნური ჯოხით ღირიჟირობდა და როცა ტყუიებმა სიმღერა დაასრულეს, ყველაზე ხმამაღალი ტაში დამბლდორმა დასცხო.

— ოოო, მუსიკა! — თქვა და ცრემლი მოიწმინდა, — უდიადესი სასწაულია იმასთან შედარებით, რასაც ჩვენ აქ ვცოდვილობთ. ახლა კი ძილის დროა. აბა, გაცუნცულდით!

გრიფინდორის პირველკურსელებს თავიანთი პრეფექტი პერსი გაუძღვა. გაიარეს ჯგუფ-ჯგუფად შეკრებილ, აჟრიაშულებულ მოსწავლეებს შორის, დარბაზიდან გავიდნენ და მარმარილოს კიბეს აუყვნენ. ჰარის ფეხები წელანდელივით ტყვიასავით დაუშძიმდა, ოლონდ ახლა იმითომ, რომ ბევრი მიირთვა და მეტისმეტად დაიქანცა. ისე ეძინებოდა, არც კი გაკვირვებია, როცა ღერეფანში გამოფენილ სურათებზე გამოსახული ადამიანები ჩურჩულებდნენ და მათზე უთითებდნენ. არც მამინ გაოცდა, როცა პერსიმ ორჯერ გაიყვანა ისინი მოძრავი პანელისა და გობელენის უკან დამალულ კარში. კიბე კი აღარ გათავდა და აღარ. ძლივს მილასლასებდნენ, ამოქნარებდნენ და ის იყო, ჰარიმ გაიფიქრა, ნეტავ სადამდე შეიძლება, ასე ვიაროთო, რომ უცებ შედგნენ.

მათ წინ ჰაერში ყავარჯნები ჩამოეკიდა. როგორც კი პერსი ნაბიჯს გადადგამდა, ყავარჯნები მაშინვე თავდასხმას იწყებდნენ.

— ეს პიესია, პოლტერგეისტი, — გადაუჩურჩულა პერსიმ პირველკურსელებს და ხმამაღლა დაიძახა: — ეი, პიეს, გამოდი, დაგვეჩხუბე!

ცოტა არ იყოს, უხერხული პასუხი მიიღეს, თითქოს დიდი საჰაერო ბუშტი დაიწყებოდა.

— შენ რა, გინდა, მაინცდამაინც, სისხლისმსმელ ბარონთან მივიდე?

— ტკაც! — გაისმა და გამოჩნდა ჰაერში დაკიდებული პატარა კაცუნა, ღიღპირიანი და ბოროტთვალეიანი. ფეხები გადაჯვარედინებული ჰქონდა, ხელებით ვითომ ყავარჯნებს ეყრდნობოდა.

— უჰ-უჰ-უჰ-უჰ! — ბოროტად ამოიკრუხუნა: — კაქები ალიან ეცენი. მეთამაშეთ!

და მათკენ გაექანა. ყველამ ერთდროულად დაიხია უკან.

— მოშორდი აქედან, პიეს! იცოდე, მართლა ვეცევი ბარონს! — გაუბრაზდა პერსი.

პიესმა ენა გამოუყო, ყავარჯნები საწყალ ნევილს დაუშვა თავზე, თვითონ კი მხუილით გაფრინდა სადღაც, თან გზადგმა გამოფენილ რკინის აბჯრებს აუღარუნებდა.

— პიესთან ფრთხილად იყავით, — თქვა პერსიმ და კვლავ გზას გაუდგნენ, — სისხლიანი ბარონის გარდა, არავისი ეშინია. ჩვენც არაფრად გვაგდება, პრეფექტებს. მოვედით!

დერეფანი დამთავრდა. წინ კედელი იყო, ზედ ვარდისფერაბრეშუმისკაბიანი ფუშეშუა ქალბატონის დიდი პორტრეტი ეკიდა.

— პაროლი? — იკითხა მან.

— კაპუტ დრაკონის! — თქვა პერსიმ.

პორტრეტი წინ გადმოეკიდა და მრგვალი ხერელი გამოაჩინა, ყველა თავისუფლად გაძვრა იმ ხერელში ნევილის გარდა, რომელსაც ცოტა წახმარება დასჭირდა. გადაძვრნენ და გრიფინდორის საერთო დარბაზში აღმოჩნდნენ; ძალიან მყუდრო, მრგვალ ოთახში ბევრი რბილი სავარძელი იდგა.

პერსიმ გოგონებს კარზე მიუთითა, აი, აქედან ახვალთ ზემოთ, თქვენს საწოლ ოთახებშიო. ბიჭების საერთო საცხოვრებელი მეორე მხარეს იყო. მაღლა ხვეული კიბე ადიოდა. ეს, უთუოდ, ერთ-ერთი კოშკი იქნებოდა. ბოლოს, როგორც იქნა, ნანატრ ლოგინამდეც მიაღწიეს. ბარგი მოტანილი დახვდათ. ოთხსვეტიან საწოლებზე მუქი წითელი ხავერდის ფარდები ეკიდა ყოველ მხარეს. ლაპარაკის თავი ვისა ჰქონდა, ძლივს ჩაიცვეს პიჟამები და საბნებში გაეხვივნენ.

— რა გემრიელი იყო ყველაფერი, — ჩაესმა ჰარის რონის ლუღლუღი, — სკაბერზ, ძირს! ზენარს ლეჭავს ეს ოხერი, წარმოვიდგენია? ჰარის უნდოდა, ეკითხა, ბადაგმოსხმული ტორტი თუ გასინჯო, მაგრამ ვერ მოასწრო, ისე ჩაეძინა.

იმ ღამეს უცნაური სიზმარი ნახა: თავზე ქვირელის ჩაღმა ეხურა, რომელიც დაჟინებით ურჩევდა, ახლავე, დაუყოვნებლივ სლიზერინში უნდა გადახვიდე, შენ იქ უნდა იყო. ჰარი კიდეც არწმუნებდა, არ მინდა სლიზერინიო. მერე ჩაღმა დამძიმდა და დამძიმდა. ჰარის მისი მოხდა უნდოდა, მაგრამ ვერ იხდიდა. ისე ეკვროდა ზედ, თავს სტკენდა. მალფოიიც იქ იყო. დასცინოდა, ჰარი რომ ჩაღმას ვერ უმკლავდებოდა. მალფოი უცებ ცხვირკაუჭა მასწავლებლად, სწეიპად იქცა და ისევ იცინოდა, ოღონდ ახლა ხმამაღლა, გამყივანი სიცილით. მერე კაშკაშა მწვანე შუქი აბრიალდა და ჰარის გამოელვოდა. შიშისაგან კანკალებდა, ოფლში იწურებოდა.

გვერდი იბრუნა, ისევ ჩაეძინა, მეორე დილით კი აღარც ახსოვდა, სიზმრად რამე თუ ნახა.

თავი მერვე

შხამ-წამლების ოსტატი

— აგე, შეხედე!

— სად არის?

— წითელთმიანი მაღალი ბიჭის გვერდით.

— სათვალე რომ უკეთია?

— ხედავ სახეს?

— ნაიარევს ვერ ამჩნევ?

მეორე დილით ჰარი ბიჭების საძინებლიდან გამოვიდა თუ არა, საითაც ნაბიჯი გადაადგა, ყველგან მსგავსი ჩურჩული ესმოდა. საკლასო ოთახებთან შეტკუფებული ბავშვები თითისწვერებზე ღებობდნენ, რომ კარგად დაენახათ, ან დერეფნებში აუვლ-ჩაუვლიდნენ ხოლმე და მისჩერებოდნენ. ჰარის ისედაც უჭირდა თავისი საკლასო ოთახის პოვნა და ეს ყურადღება უარესად აბნევდა.

ჰოგვორტსში ას ორმოცდაორი სულ სხვადასხვანაირი კიბე იყო: ზოგი — განიერი და მოძრავი, ზოგი — ვიწრო და მორყეული. იყო ისეთი კიბეებიც, რომლებიც პარასკევ ღლეს სულ სხვაგან მივიყვანდა, ვიდრე სხვა ღლეებში. ზოგს შუა გზაში საფეხური უქრებოდა და უნდა გცოდნოდა, რომ ამ ადგილას გადახტომა იყო საჭირო. ახლა

კარებს არ იკითხავთ?! ერთი მხოლოდ მაშინ გაიღებოდა, თუ ზრდილობიანად სთხოვდი; მეორეს საგანგებო ადგილი ჰქონდა და, მაინცდამაინც, იქ უნდა შეხებოდი. ზოგი მხოლოდ ჰგავდა კარს, სინამდვილეში, კედელი იყო, მეტი არაფერი. ყველა— ფერი მოძრაობდა, ადგილს იცვლიდა და, აბა, როგორ უნდა გხსოვებოდა, სად რა იყო. პორტრეტებზე გამოსახული ადამიანები ერთმანეთთან სტუმრად დადიოდნენ. ჰარი დარწმუნებული იყო, რომ რკინის აბჯრებსაც შეეძლოთ სიარული.

მოჩვენებები ხელის შემლის მეტს არაფერს აკეთებდნენ. გული გაგისკდებოდა, როცა კარის გაღებას ცდილობდი და უცებ იქიდან რომელიმე მათგანი გამოხსლტებოდა. ერთადერთი თითქმის უთავო ნიკი იყო, რომელიც სიამოვნებით ეხმარებოდა ახალ გრიფინდორელებს სწორი გეზის აღებაში. პოლტერგეისტი პივსი ხომ გამოცანა კიბესა და ორმაგად ჩარაზულ კარებზე უარესი ბრძანდებოდა, თუ მაშინ გადაეყრებოდი, როცა გაკვეთილზე გაგვიანდებოდა, თავზე ქაღალდების სანაგვე კალათას ჩამოგაცვამდა, ფეხქვეშ ხალიჩას გამოგაცლიდა, ცარცით დაგომბავდა; ან უჩინრად მოგეპარებოდა, ცხვირში ხელს ჩაგავლებდა და ყვიროდა: — აჰა, დაგიჭირე!

პივსზე აუტანელი იყო დარაჯი არგუს ფილჩი. ჰარი და რონი პირველსავე დღეს მის შავ სიაში მოხვდნენ. ფილჩმა მათ იმ დროს მიუსწრო, როდესაც შეცდომით მესამე სართულის აკრძალულ დერეფანში გამავალი კარის გაღებას ცდილობდნენ. ფილჩმა, რასაკვირველია, არ დაიჯერა, რომ ეს შემთხვევით მოხდა. კიდევ კარგი, ამ დროს პროფესორმა ქვირელმა გამოიარა და ბიჭები დაიხსნა, თორემ მიწისქვეშა დილეგში უპირებდა ჩამწყვდევას.

ფილჩს გაძვალტყავებული, ჭუჭყისფერი კატა ჰყავდა — მისის ნორისი, პატრონივით გადმოკარკულთვალებიანი. დერეფანში მარტოკა პატრულირებდა. საკმარისი იყო, რაიმე დაგეშავენინა, თუნდაც ერთი გოჭით გადასცდენოდი დადგენილ საზღვარს, რომ გავარდებოდა და თვალის დახამხამებაში ფილჩს დაგაყენებდა თავზე. ფილჩზე უკეთ არავინ იცოდა ამ სკოლის საიდუმლო გზები (თუ არ ჩავთვლით ტყუპ უისლებს) და სადაც უნდა ყოფილიყავი, მოჩვენებასავით მოულოდნელად გაჩნდებოდა შენ გვერდით. ფილჩი ყველა მოსწავლეს სძულდა, ხოლო მისის ნორისისათვის ლაზათიანი წიხლის ამოკვრა მრავალი მათგანის სანუკვარი ოცნება იყო.

საკლასო ოთახს თუ როგორმე იპოვიდი, მერე გაკვეთილებზე უნდა გემტვრია თავი. ჰარი მალე მიხვდა, რომ ჯადოქრობისთვის სულაც არ არის საკმარისი მხოლოდ ჯადოსნური ჯოხის გაქნევა და უცნაური სიტყვების ბუტბუტი.

ოთხშაბათობით, შუაღამისას, ტელესკოპების მეშვეობით აკვირდებოდნენ და სწავლობდნენ ლამის ცას, ვარსკვლავთა სახელწოდებებსა და პლანეტების მოძრაობას. კვირაში სამჯერ ციხე-კოშკის უკან მოწყობილ სათბურში ჰერბოლოგიის გაკვეთილები უტარდებოდათ. ქალბატონი სპრაუტი, დაბალი, პირქუში ჯადოქარი, ასწავლიდა, როგორ უნდა მოჰყრობოდნენ უცხო მცენარეებსა და სოკოებს; უხსნიდა მათ თვისებებსა და დანიშნულებას.

ყველაზე მოსაწყენი მაგიის ისტორია იყო, ერთადერთი საგანი, რომელსაც მოჩვენება ასწავლიდა. პროფესორი ბინსი ღრმად მოხუცი ყოფილა, როდესაც სამასწავლებლობი, ბუხართან ჩასძინებია და მეორე დილით გაკვეთილზე მესულს გამოურკვევია, რომ სხეული ბუხართან დარჩენოდა. ბინსი მონოტონურად, გაბმულად კითხულობდა ლექციას. სახელებისა და თარიღების ჩანერას ძლივს ასწრებდნენ, ერთმანეთში ერეოდათ ემერიკ თარსი და ურიკ შერეკილი.

შელოცვებისა და ჯადოსნური სიტყვების მასწავლებელი ერთი ნამცეცა ჯადოქარი პროფესორი ფლიტვიკი იყო. პროფესორი წიგნების გროვაზე დგებოდა, რომ

კათედრამდე ამალღებულოყო. პირველი გაკვეთილი სიის ამოკითხვით დაიწყო. ჰარის გვართან რომ მივიდა, აღელვებულმა რაღაც დაიჭყივლა და კათედრის უკან გადაყირავდა.

პროფესორი მაკგონაგელი არავის არ ჰგავდა. ჰარი არ შემცდარა, პირველ დღეს რომ იფიქრა, ამასთან სიტუთხილეა საჭიროო. ჭკვიანი ქალი იყო, თან ძალიან მკაცრი. პირველივე გაკვეთილზე კლასს განუცხადა:

— ტრანსფიგურაცია მაგიის ურთულესი და ყველაზე სახიფათო. სფერო გახლავთ, ამით განსხვავდება სხვა დანარჩენი საგნებისაგან, რომლებსაც ჰოვეორტსში ასწავლიან. ვინც ხელს შემოშლის, იცოდეთ, სამუდამოდ დატოვებს კლასს. მე გავატრთხილეთ!

ამის შემდეგ თავისი მაგიდა ჯერ ღორად გადააქცია, მერე ისევ მაგიდად გადმოაქცია, რამაც საყოველთაო აღფრთოვანება გამოიწვია. ყველას მოუწონდა, დაუყოვნებლივ იგივე გაემეორებინა, მაგრამ მალე მიხვდნენ, რომ ავეჯის ცხოველად გადაქცევის კიდევ კარგა ხანს ვერ მოახერხებდნენ. მას შემდეგ, რაც დეტალურად ჩაინერგეს ამ ურთულესი პროცესის თეორიული აღწერა, პროფესორმა მაკგონაგელმა თითო ასანთის ღერი ჩამოურიგა ყველას და უთხრა, ნემსად აქციეთო. გაკვეთილის ბოლოს აღმოჩნდა, რომ ჰერმიონ გრეინჯერი ერთადერთი იყო, ვინც ასანთის ღერს რაღაც მოუხერხა. პროფესორმა მაკგონაგელმა მთელ კლასს უჩვენა, როგორი წვეტიანი და ვერცხლისფერი გახდა ასანთის ღერი და, თქვენ წარმოიდგინეთ, ჰერმიონს გაუღიმა კიდეც.

ბნელი ძალებისგან თავდაცვის საგანს ყველა დიდი ცნობისმოყვარეობით ელოდა, მაგრამ ქვირელის გაკვეთილს ოხუნჯობის ელფერი დაჰკრავდა და ცოტა არასერიოზულად გამოიყურებოდა. ოთახი ნივრის სუნად ყარდა. ამბობდნენ, რუმინეთში რომ ვამპირს გადაეყარა, ამ დღეებში იმის დაბრუნებას ელოდებდა და თავს ამგვარად იცავსო. ჩალმაზე თქვა, ეს ერთმა აფრიკელმა პრინცმა მაჩუქა მადლობის ნიშნად, რადგან საშინელი ზომბისგან დავისხენიო, თუმცა ეს ამბავი კლასში არავინ დაიჯერა. ჯერ ერთი იმიტომ, რომ როცა სიმუს ფინიგანმა იკითხა, ზომბი როგორ დაამარცხეთო, ქვირელს სახე შეეფაკლა, სიტყვა ბანზე აუგდო და ამინდზე დაიწყო საუბარი; თანაც, შეამჩნიეს, რომ ის უცნაური სუნი ჩალმას ასლიოდა და ტყუპი უისლები დაჟინებით ამტკიცებდნენ, ნივრით აქვს გამოტენილი, რომ სადაც წავა, ყველგან დასჯული იყოსო.

მალე ჰარი მიხვდა, რომ სხვებზე ჩამორჩენილი არ იყო, და დანყნარდა. უამრავი ბავშვი იყო მაგლების ოჯახიდან, რომლებსაც ადრე, ჰარისი არ იყოს, წარმოდგენა არ ჰქონდათ, რომ ჯადოქრები იყვნენ. სასწავლო ბევერი იყო და რონისნაირებსაც კი ყველაფერი თავიდან უნდა დაეწყოთ, ჰარისა და რონისთვის პარასკევი ღირსშესანიშნავი დღე აღმოჩნდა — მათ უმეცდომოდ იპოვეს დიდი დარბაზი და საუბმეგვე ისე მივიდნენ, რომ გზა ერთხელაც არ არევიათ.

— დღეს რა გვაქვს? — იკითხა ჰარიმ და შერიის ფაფაზე მაქრის სიროფი მოასხა.

— შხამები გვაქვს, სლიფერინთან გაერთიანებული გაკვეთილი, — უპასუხა რონმა, — მაგათი კლუბის ხელმძღვანელი სნეიპია. ამბობენ, ძალიან სწყალობს თავის მოსწავლეებს და ყველაფერში ხელს უწყობსო. ვნახოთ ერთი.

— ნეტავ მაკგონაგელიც გვწყალობდეს, — ინატრა ჰარიმ. გრიფინდორს პროფესორი მაკგონაგელი ხელმძღვანელობდა და სწორედ გუშინ უამრავი სამინაო დავალება მისცა მოსწავლეებს.

ფოსტა მოვიდა. ჰარი ამას უკვე მიიჩვია. პირველ დღეს კი, ცოტა არ იყოს შეშინდა, საუბმეგვე, დიდ დარბაზში მოულოდნელად ასობით ბუ რომ შემოფრინდა,

რომლებიც პატრონებს ეძებდნენ, შემდეგ კი კალთაში წერილებს და ამანათებს უყრიდნენ.

ჰედვიგს ჰარისთვის არაფერი არ მოჰქონდა. ზოგჯერ ისე შემოფრინდებოდა ხოლმე, ყურის ბიბილოს მონივნით, შერანულ პურს ერთი-ორჯერ ჩაუნისკარტებდა და სხვებთან ერთად გაფრინდებოდა სკოლის საბუდეში დასაძინებლად. ამ დილით კი პირდაპირ მაგიდაზე დაჯდა სამურაბესა და სამაქრეს შორის და ჰარის ზედ თევზზე დაუდო წერილი. ჰარომ სასწრაფოდ გახსნა. ქაღალდზე ბატიფესურით ეწერა:

„ძვირფასო ჰარი ვიცი, შენ პარასკეობით ნაშუადღევს თავისუფალი ხარ. ხომ არ მესტუმრებოდი, ასე, სამი საათისთვის. რომ ჩაი დაგველია? თან ყველაფერი მაინტერესებს. რაც პირველი კვირის განმავლობაში მოხდა, პასუხი ჰედვიგს გამოატანე. ჰაგრიდი“.

ჰარომ რონს ფრთა სთხოვა, წერილს უკანა მხარეს მიანერა: „დიახ, გმადლობ, სიამოვნებით მოვალ“ და ჰედვიგს გაატანა.

კიდევ კარგი, რომ ჰაგრიდთან ჩაის სმა ელოდა, თორემ შხამ-წამლების გაკვეთილზე ისეთი საშინელი ამბები დატრიალდა, რომლის მსგავსი ჰარის %ერ არ შეხვედროდა.

სასწავლო წლის დაწყების აღსანიშნავ ბანკეტზე ჰარომ გაიფიქრა, პროფესორ სნეიპს რაღაც არ მოეწონვარო. ახლა კი, შხამ-წამლების გაკვეთილზე, მიხვდა, როგორ ცდებოდა: სნეიპს ჰარი არ მოსწონდა კი არა, სძულდა!

სნეიპის საკლასო ოთახი მიწისქვეშა ჯურღმულში მდებარეობდა, ამიტომ იქ აუტანლად ციოდა. უსიამოვნო შეგრძნებას ისიც ამძაფრებდა, რომ ყველა კედელი მინის ქილებში მოლივლივ დასპირტული ცხოველებით იყო მოფენილი. სნეიპმა, ფლიტვიკის მსგავსად, ჟურნალის ამოკითხვით დაიწყო გაკვეთილი და ფლიტვიკივით ჰარის გვარზე შეჩერდა.

— ო, დიახ, — წარმოთქვა რბილად, — ჰარი პოტერი, ჩვენი ახალი ვარსკვლავი.

დრაკო მალფოიმ და მისმა ძმაბიჭებმა, კრაბმა და გოილმა, პირზე ხელი აიფარეს და ჩაიხიბითეს.

სნეიპმა სიის ამოკითხვა დაასრულა და კლასს გადახედა. თვალები ჰაგრიდივით შავი ჰქონდა, მაგრამ სიტბოს ნიშანწყალიც არ ეტყობოდა, სიცივისა და სიცარიელის გამო ორ ბნელ ხერხელს მიუგავდა.

— ჩვენ აქ იმისათვის ვიმყოფებით, რომ შევისწავლოთ მეტად დახვეწილი და ზედმიწევნით ზუსტი მეცნიერება — წამლის მომზადება, — სნეიპი თითქმის ჩურჩულით საუბრობდა, მაგრამ მისი ყოველი სიტყვა მკაფიოდ ისმოდა. პროფესორ მაკონაგელის მსგავსად, მშვენივრად ეხერხებოდა, მთელი კლასის ყურადღება მიეყრო: — რაკი თქვენ ჩემთან ვერ ნახავთ ჯოხის სულელურ ქნევას, შესაძლოა, ბევრმა ვერც დაიჯეროს, რომ ეს ჯადოქრობაა. თუმცა, განა შემოიძლია, ყველას მოვთხოვო, შეიგრძნოს მთელი სიმშვენიერე ნაზად მოჩუხჩუხე ქვაბისა, ციმციმა ოხშივარი რომ ასდის. ანდა, აღიქვას შემპარავი, უმართავი და უსაზღვრო ძალა სითხისა, ადამიანის სისხლძარღვებს რომ დაუვლის და მოაჯადოვებს გონებას, შებოჭავს გრძნობებს... მე შემოიძლია, გასწავლოთ, როგორ ჩამოასხათ წამლის შუშვებში პატივმოყვარეობა, მოადულოთ სახელი და დიდება, ბოთლში მოაქციოთ თავად სიკვდილი... რა თქმა უნდა, თუ თქვენ არა ხართ ისეთი ხისთავიანები, როგორიც აღმოჩნდება ხოლმე მოსწავლეთა უმეტესობა, ამ გამოსვლას სიჩუმე მოჰყვა. ჰარომ და რონმა წარბები ასწიეს და ერთმანეთს გადახედეს. ჰერმიონ გრეინჯერი სკამის კიდზე დაძაბული იჯდა და ერთი სული ჰქონდა, დაემტკიცებინა, არა ვარ ხისთავიანიო.

— პოტერ! — სწიშმა მოულოდნელად ჰარის მიმართა: — აბა, მიპასუხეთ, რას მივიღებთ, თუკი ასფოდელის დაფქულ ფესვს ჩავემატებთ აბზინდის ნაყენს?

„რის დაფქულ ფესვს, რის ნაყენში?“, ჰარიმ რონს გახედა. ისიც ისევე დაბნეული ჩანდა, როგორც ჰარი. ჰერმიონ გრეინჯერის ხელი ჰაერში აიჭრა.

— არ ვიცი, სერ! — უპასუხა ჰარიმ.

სწიშმა ირონიულად გაიღიმა.

— ნწუ, ნწუ, ნწუ, სახელგანთქმულობა ყველაფერს როდი ნიშნავს.

სწიშმა ჰერმიონის ხელს ზედაც არ შეხედა.

— მოდიტ, კიდეც ვსინჯოთ: აბა, მითხარით, პოტერ, მე რომ დაგავალოთ, ბეზოარი მომიტანეთ-მეთქი, სად მოძებნით?

ჰერმიონმა იმ სიმაღლეზე ატყორცნა ხელი, სადამდეც შეეძლო. ჰარის კი ნამდვილად არ ჰქონდა წარმოდგენა, რა იყო ეს ბეზოარი.

ჰარიმ თავს ძალა დაატანა, რომ მალფოის, კრაბისა და გოილისაკენ არ გაეხედა, რომლებიც სიცილით იხოცებოდნენ.

— არ ვიცი, სერ.

— სკოლაში ისე მობრძანდით, რომ წიგნის გადაშლა არც გიფიქრიათ, არა პოტერ?

ჰარიმ ძალა მოიკრიბა და ორ ცივ ხერვლს მგერა გაუსწორა. შინ თითქმის ყველა წიგნი გადაიკითხა, მაგრამ სწიშს რა, უნდოდა, რომ ჰარის „ათასი ჯადოსნური მცენარე და სოკო“ ზეპირად ესწავლა?

სწიში კვლავ არ აქცევდა ყურადღებას ჰერმიონის მოქანავე ხელს, — იმასაც ვერ მეტყვით, პოტერ, რა განსხვავებაა ტილჭირსა და აკონიტს შორის?

ჰერმიონი მოუთმენლობისაგან წამოხტა და ხელს ლამის ჭერს ურტყამდა.

— არ ვიცი, სერ, — თქვა ჰარიმ წყნარად, — მაგრამ ვფიქრობ, ჰერმიონმა იცის. იქნებ მას ჰკითხოთ.

ვილაცებმა გაიცინეს. ჰარი სიმუსის მგერას წააწყდა, სიმუსმა თვალი ჩაუკრა. სწიშს პასუხი არ მოეწონა.

— დაჯექი, — უკმეხად უთხრა ჰერმიონს და კვლავ ჰარის მოუბრუნდა: — ცნობისათვის, პოტერ, ასფოდელი და აბზინდა ერთად უძლიერეს საძილე საშუალებას გვაძლევს, რომელსაც ცოცხალი სიკვდილის წამალი ეწოდება. ბეზოარი კენჭია, მას თხის კუჭიდან ვიღებთ და ცნობილი მხამსანინააღმდეგო საშუალებაა. ხოლო ტილჭირი და აკონიტი ერთი და იგივე მცენარეა. გასაგებია?! რატომ არ ინერტ ამას ყველანი?

აშრიალდა ჰერგამენტი, აწრიპინდა ბატის ფრთა. ამ ხმაურში ყველას მისწვდა სწიშის მშვიდი ხმა:

— თქვენი თავხედური პასუხისთვის, პოტერ, გრიფინდორს ერთ ქულას ვაკლებ!

თორიიდან პრაქტიკაზე რომ გადავიდნენ, გრიფინდორმა ვერც მერე გამოიჩინა თავი. სწიშმა მოსწავლეები წყვილ-წყვილად დასხა და მარტივი წამლის, ძირმაგარების მოსაშუშებელი მალამოს მომზადება დაავალა. თვითონ აქეთ-იქით დადიოდა შავი მოსასხამის შრიალით და აკვირდებოდა, ვინ როგორ წონიდა გამხმარ ჭინჭარს ან როგორ ნაყავდა გველის კბილებს. მალფოის გარდა, რომელიც ამკარად ძალიან მოსწონდა, ყველას ყველაფერს უწუნებდა. უფრო მეტიც, ამბობდა, ნახეთ, რა ოსტატურად მოხარშა მალფოიმ საცეცებიანი ლოქორაო. სწორედ ამ დროს სამინელი შიშინი გაისმა და უეცრად მწვანე ბოლი ავარდა. რა გაუკეთა ნევილმა სიმუსის ქვაბს, თვითონაც ვერ გაიგო, მაგრამ ქვაბი დადნა, იქიდან ძირს ბლანტი სითხე გადმოიღვარა და ვისაც მისწვდა, ფეხსაცმელი გამოუწვა. ერთ წამში მთელი კლასი

სკამებზე იდგა. წამლით გაწუნული ნევილი კი ტკივილისგან კვნესოდა, ხელ-ფეხზე წითელი ძირმაგარები მოსდებოდა.

— იდიოტო! — იღრიალა სნეიპმა და ჯოხის გაქნევით დაღვრილი საწამლაკი გააქრო, — ჯერ ქვაბი უნდა გადმოგედგა ცეცხლიდან და მაჩვზღარბას ეკლები მერე ჩაგეყარა!

ნევილი საცოდავად ტიროდა, ძირმაგარები კი უკვე ცხვირზე უჩნდებოდა.

— წაიყვანეთ საავადმყოფო ფლიგელში, — შეუღრინა სნეიპმა სიმუსს, მერე ჰარის და რონს მიუბრუნდა, რომლებიც ნევილის გვერდით ისხდნენ, — პოტერ, შენ რატომ არ უთხარი, რომ მაჩვზღარბას ეკლები არ უნდა ჩაეყარა? თუ გვინია, სხვა რომ შეცდება, შენ ამით უკეთესი გამოჩნდები? შენ გამო გრიფინდორს კიდევ ერთ ქულას ვაკლებ!

ჰარიმ გადანწყვიტა, ეპასუხა ამ უსამართლო ბრალდებაზე, მაგრამ ის იყო პირი გააღო, რომ რონმა ჩუმად დაქაჩა.

— ნუ გააღიზიანებ, არ გინდა, — ჩაუჩურჩულა, — სნეიპს შეუძლია, ათასი სისაძაგლე დაგმართოს.

ერთი საათის შემდეგ, როცა საკლასო სარდაფიდან ამოვიდნენ ჰარი ცუდ გუნებაზე იყო, რადგან გრიფინდორმა მის გამო პირველ. სავე კვირაში ორი ქულა დაკარგა. თან არ ასვენებდა ფიქრი, სნეიპს ასე ძლიერ რატომ ვძულვარო.

— არ იღარდო, — დაამშვიდა რონმა, — იცი, სნეიპი ფრედს და ჯორჯსაც სულ ქელებს აკლებს. შეიძლება, ჰაგრიდთან მეც წამოვიდე?

სამს უკლდა ხუთი წუთი, როცა ისინი ციხე-კოშკიდან გამოვიდნენ, ჰაგრიდი აკრძალული ტყის პირას ცხოვრობდა, ხის პატარა სახლში, კართან მშვილდ-ისარი ეკიდა და კალომები ეწყო. ჰარიმ დააკაკუნა, შიგნიდან კარზე ფხაჭუნი ატყდა და ხმამაღალი ყეფა გაისმა, რასაც ჰაგრიდის ხმა მოჰყვა:

— უკან, ფენგ, უკან!

კარი ოდნავ გაიღო და ჰაგრიდის გაჩეჩილი თავი გამოჩნდა.

— შემოდი. ფენგ, გადი იქით!

ჰაგრიდი უზარმაზარ შავ ძაღლს საყელურით იჭერდა და ძლივს იმორჩილებდა.

ერთადერთი ოთახის ჭერში ხობები და შებოლილი ღორის ბარკლები ეკიდა. ცეცხლზე შემოდგმული სპილენძის ჩაიდანი უკვე დუღდა. კუთხეში ვეებერთელა სანოლი იდგა და ზედ ნაკუნებისგან შეკერილი, დალიანდაგებული საბანი ეფარა.

— თავი ისე იგრძენით, როგორც საკუთარ სახლში, — თქვა ჰაგრიდმა და ფენგი აუშვა, ისიც მაშინვე რონს ეცა და ყურების ლოკვა დაუნყო. ეს ძაღლიც პატრონივით ბევრად უფრო კეთილი იყო, ვიდრე ერთი შეხედვით ჩანდა.

— ეს რონია, — გააცნო ჰარიმ თავისი მეგობარი. ჰაგრიდმა ჩაი დაასხა, გამხმარ-გაქვავებული ნამცხვარი თევზებზე დააწყო და რონს შესხდა.

— კიდევ ერთი უისლი, — გაიცინა ჰაგრიდმა. — ჩემი ცხოვრების ნახევარი შენი ტყუბი ძმების ტყუბი დევნას მოვანდომე.

ნამცხვარმა კინალამ კბილები მოამტვრია ორივეს, მაგრამ არ შეიმჩნიეს, ისე მიირთმევდნენ, თითქოს ძალიან მოეწონათ, თან სკოლის ამბებს ყვებოდნენ. ფენგმა ახლა ჰარის მუხლებზე დაადო თავი და მთელი ტანისამოსი დაუდორობლა.

ჰარის და რონს გაუხარდათ, როცა ჰაგრიდმა ფილჩს „ბეგერი ნაძირალა“ უწოდა.

— და კიდევ ის კატა, მისის ნორისი. ერთხელაც იქნება, იმ ქალბატონს ჩემს ფენგს გავაცნობ. სკოლაში შემოვალ თუ არა, მაშინვე კუდში ამედევენება. ძალიანაც რო გინდოდეს, ვერ მოიცილებ. ფილი მომიქსევს ხოლმე:

ჰარიმ წერილად უამბო, რაც სწიპის გაკვეთილზე მოხდა. რონისა არ იყო, ჰაგრიდმაკ ურჩია, ყურადღებას ნუ მიაქცევ, მაგას საერთოდ არაფერ არ მოსწონსო.

— არ მოვწონვარ კი არა, სამინლად ვტულვარ.

— სისულელეა, რატომ უნდა სტულდე?!

მაგრამ ჰარიმ იგრძნო, რომ ჰაგრიდმა, როცა ეს თქვა, მზერა აარიდა.

— შენი ძმა ჩარლი რას შერება? — ჰაგრიდი ახლა რონს მიუბრუნდა: — ცხოველები უყვარდა და ამის გამო ყოველთვის მომწონდა.

ჰარიმ იფიქრა, თუმა განგებ შეცვალაო.

სანამ რონი თავისი ძმის ამბებს ყვებოდა, ჰარიმ მაგიდიდან გაზეთის ამონაჭერი აიღო, რომელიც ჩაიდანზე ჩამოსაცმელი შალითის ქვეშ ამოედო ჰაგრიდს. „დილის მისანი“ წერდა:

თავდასხმა გრინგოტის ბანკზე

კვლავ გრძელდება მოკვლევა ფაქტზე, რომელიც 31 ივლისს გრინგოტის ბანკში მოხდა. გამოძიება ვარაუდობს, რომ დანაშაულის ჩამდენი უსათუოდ ბნელ ძალებში დახელოვნებული ჯადოქარია, რომლის კვალს ჯერ ვერ მიაგნეს.

გრინგოტის გობლინები კატეგორიულად უარყოფენ მოსაზრებას, რომ თავდასხმელმა რაიმე გაიტაცა. საიდუმლო საცავი, რომელშიც ბოროტმოქმედი შეიჭრა, უკვე ცარიელი იყო. რაც იქ ინახებოდა, სწორედ იმ დღეს გაეტანათ.

„მაგრამ ჩვენ არ გეტყვით, თუ რა ინახებოდა იმ საცავში, და თქვენთვისვე უმჯობესია, ყველაფერში ცხვირი არ ჩაყოთ“, — განაცხადა გრინგოტის პრესმდივანმა.

ჰარის მოავგონდა, გრინგოტის გაძარცვის ამბავი რონმა ჯერ კიდევ მატარებელში მითხრა, ოღონდ რიცხვი არ უთქვამსო.

— ჰაგრიდ, — წამოიძახა ჰარიმ, — გრინგოტი ჩემს დაბადების დღეზე გაუქურდავთ. ალბათ ჩვენ რომ იქ ვიყავით, მაშინ.

ეჭვგარეშე იყო, ჰაგრიდმა ისევ აარიდა მზერა. სამაგიეროდ, ხელახლა შესთავაზა ხმელი ნამცხვარი. ჰარიმ ისევ გადაიკითხა ინფორმაცია: „საცავი, რომელშიც ბოროტმოქმედი შეიჭრა, უკვე ცარიელი იყო. რაც იქ ინახებოდა, სწორედ იმ დღეს გაეტანათ“... ეს ჰაგრიდმა დააცარიელა აკლდამა 713, თუკი დაცარიელება შეიძლება უწოდო ერთი ბინტური, პატარა შეკვრის ალებას. ნეტავ ქურდები იმას ხომ არ ეძებდნენ?

სადილის დრომ მოაწია და ჰარი და რონი ციხე-კოშკისკენ გაემართნენ. ჰაგრიდმა ორივეს გამოუტენა ჯიბეები თავისი გაქვავებული ნამცხვრით, მათაც ხათრით უარი ვერ უთხრეს. ჰარი ფიქრობდა, და, ჰაგრიდთან ჩაიზე მისვლამ მეტი თავსატეხი გამოჩინა, ვიდრე ყველა გაკვეთილმა ერთად. ნუთუ ჰაგრიდმა ვილაცას დაასწრო იმ შეკვრის ალება? ნეტავ სად იყო ახლა ის შეკვრა? და კიდევ, იქნებ ჰაგრიდმა რაღაც იცოდა სწიპის შესახებ და არ სურდა, ჰარისთვის ეთქვა?

თავი მეცხრე

დუელი შუალამისას

ჰარი ვერასოდეს წარმოიდგენდა, რომ როდისმე ისეთ ბიჭს გადაეყრებოდა, რომელიც დადღიზე მეტად შესჯავრდებოდა. ასე ეგონა მანამ, სანამ დრაკო მალფოვი არ გაიცნო. საბედნიეროდ, მასთან შეხვედრა მხოლოდ სწიპის გაკვეთილზე უწევდა,

რომელიც გრიფინდორს და სლიზერინს ერთად უტარდებოდა. ერთ მშვენიერ დღეს გრიფინდორის საერთო ოთახში ახალი განცხადება დახვდათ გამოკრული, რომელიც იუწყებოდა, რომ ფრენის გაკვეთილები დაიწყებოდა სუთშაბათიდან და გრიფინდორი და სლიზერინი ერთად იმეცადინებდნენ. ყველას ოხვრა აღმოხდა.

— ესლა მაკლდა, — შეწუხდა ჰარი, — სულ ამაზე არ ვოცნებობდი, ნეტავ მალფოის თანდასწრებით ცოცხზე შემსვა და შემარცხვინამეთქი?!

არადა, როგორ უნდოდა, ფრენა ესწავლა.

— ვინ შერცხვება, ეგ არავინ იცის, — აწყნარებდა რონი, — იცი რა, მალფოი ბევრს ტლიკინებს, ქვიდიჩში მაგარი ვარო, მაგრამ დაგენაძლევები, ტყუილი იქნება.

მალფოი, მართლაც, სულ ფრენაზე ლაპარაკობდა. ხმამალა გამოთქვამდა საყვედურს, პირველკურსელებს ქვიდიჩის გუნდში რატომ არ გვათამამებენო. მერე ტრაბახით ყვებოდა გრძელ ამბებს, რომლებიც რატომღაც ყოველთვის ერთნაირად მთავრდებოდა: მაგლების ვერტმფრენებს ძლივს გადავურჩიო. სხვებიც იკვებნიდნენ, მაგალითად, სიმუს თინივანი ამბობდა, მთელი ბავშვობა ცოცხზე გავატარე, სოფელში სულ აქეთ-იქით დავქროდიო. რონიც კი, თუ ვინმე მოუსმენდა, მოყვებოდა, ჩარლის ძველ ცოცხს მოვაჯექი და ცაში კინალამ დელტაპლანს შევასკლიო. ჯადოქრების ოჯახში გაზრდილებისთვის ქვიდიჩი მუდმივი სალაპარაკო თემა იყო. რონმა უკვე წაკინკლავებაც მოასწრო ღინ ტომასთან ფეხბურთის თაობაზე, რონი უმტკიცებდა, ვერაფრით დამაჯერებ, რომ თამაში, რომელშიც მხოლოდ ერთი ბურთი მოძრაობს და არავინ დაფრინავს, შეიძლება, საინტერესო იყოსო! ღინი მათთან ერთად ცხოვრობდა და საწოლთან „ვესტ ჰემის“ საფეხბურთო გუნდის პლაკატი ჰქონდა გაკრული, ჰარიმ ერთხელ რონს იმ დროს შეუსწრო, ფეხბურთელებს თითს რომ უკაკუნებდა, ამოძრავდითო. !

ნევილმა თქვა: ცოცხზე არასოდეს ვმჯდარვარ, ამის ნებას ბებია არ მაძლევდაო. ჰარიმ იფიქრა, კარგადაც მოქცეულა, ნევილი მინაზე ორივე ფეხით მდგარიც ახერხებს, რაიმე დაიმართოს და ჰაერში რა მოუვიდოდაო.

ჰერმიონ გრინგტერი თითქმის ნევილივით ლელავდა. ფრენა ისეთი რამ იყო, წიგნში ამოკითხვა და დაზვიერება არ გამოდგებოდა, თუმცა არაერთხელ უცდია. ხუთშაბათს, საუზმეზე, ჰერმიონმა ყველას ყურები გამოუჭედა ფრენის ილეთების აღწერით, რაც ბიბლიოთეკის წიგნში — „ქვიდიჩის მრავალსაუკუნოვან ისტორიაში“ — წაეკითხა, ნევილი დიდი ყურადღებით უსმენდა მის ნაამბობს, განსაკუთრებით ის აინტერესებდა, რაც ცოცხზე წონასწორობის შესანარჩუნებლად გამოადგებოდა. თუმცა სხვებმა შვებით ამოისუნთქეს, როცა ფოსტა მოვიდა და ჰერმიონის ლექცია შეწყდა.

ჰაგრიდის წერილის შემდეგ ჰარის არც ერთი წერილი აღარ მიუღია. მალფოის, რასაკვირველია, ეს ამბავი არ გამოეპარა. მას, სხვებისგან განსხვავებით, ზარნაშო ჰყავდა, რომელსაც ყოველდღე მისთვის შინიდან გამოგზავნილი ტკბილეული მოჰქონდა, ისიც ნიშნის მოგებით, იქვე, სლიზერინის საერთო სუფრაზე ხსნიდა ხოლმე.

ნევილის ბუხრინწამ ერთხელ ბებიის გამოგზავნილი ციქცნა ამანათი მოიტანა. აღელვებულმა ნევილმა სასწრაფოდ გახსნა და ყველას სათითაოდ უჩვენა მინის მომცრო ბურთი, თითქოს თეთრი ნისლით რომ იყო საცეც.

— ეს „მოსაგონარია“ — აუხსნა ნევილმა ყველას, — რამე თუ დაგავიწყდა, გაგახსენებს. ბებია იცის, რომ სულ რაღაც მაგინყდება. ახლა ეს მომაგონებს ხოლმე. აი, ასე აიღებ ხელში და, თუ განითლდება... — ნევილი შეწუხდა, რადგან შეეხო თუ არა ბურთს, ის მაშინვე ალისფრად აკაშკაშდა.

ნეველი გულმოდგინედ ცდილობდა, მაგრამ ვერაფრით გაიხსენა, რა დაავიწყდა. ამ დროს გრიფინდორის მაგიდას ღრავო მალფოიმ ჩაუარა და ბურთი ხელიდან გამოსტაცა.

ჰარი და რონი ერთდროულად წამოიჭრნენ ფეხზე, რადგან საჩხუბრად მშვენიერი მიზეზი მიეცათ, მაგრამ პროფესორი მაკონაგელი, რომელსაც ვერც ერთი მასწავლებელი ვერ დაასწრებდა ცხელი წერტილების აღმოჩენას, მყისვე იქ გაჩნდა.

— რა ხდება?

— მალფოიმ „მოსაგონარა“ წამართვა, პროფესორო.

მალფოი მოიღუშა და ბურთი სასწრაფოდ მაგიდაზე დადო.

— უბრალოდ შევხედე, — თქვა და გაიძურნა. რა თქმა უნდა, კრაბისა და გოილის თანხლებით.

* * *

ოთხის ნახევარზე ჰარი, რონი და დანარჩენი გრიფინდორელები ბაღში გამოვიდნენ ფრენის პირველ გაკვეთილზე. ნათელი დღე იდგა. წელიწადი ოდნავ არხევდა ბალახს. დამრეც მდელოზე დაეშვნენ და მინდვისკენ აიღეს გეზი, აკრძალული ტყის საპირისპირო მხარეს. ავად ჩამუქებული ხეების ტევრი შორს მოჩანდა.

მთელი სლიმერინი უკვე ადგილზე დახვდათ. ოცი გრძელტარხანი ცოცხი კოხტად ეწყო მიწაზე ერთმანეთის გვერდით. ჰარიმ ერთხელ ყური მოჰკრა ფრედისა და ჯორჯის წუწუნს — სკოლის ცოცხები, ძალიან მაღლა თუ აიჭერი, რატომღაც ვიბრირებენ, ან ყოველთვის მარცხნივ იხრებიანო.

მადამ ჰუქს, ფრენის მასწავლებელს, მოკლედ შეკრეჭილი ჭაღარა თმა და ქორივით ყვითელი თვალები ჰქონდა.

— აბა, რაღას ელოდებით! — რიხით შეუტია თავის მოსწავლეებს, — დადევით ცოცხის გვერდით. ჩქარა, ჩქარა!

ჰარიმ თავის ცოცხს დახედა. ძველი ცოცხი გაფარჩხული იდო მიწაზე.

— მარჯვენა ხელი ცოცხის გასწვრივ დაიკავეთ! — დასტეჭა მადამ ჰუქმა, — და თქვით: მაღლა!

— მაღლა! — იყვირეს ბავშვებმა.

ჰარის ცოცხი ახტა და მის ხელში აღმოჩნდა. უმრავლესობას არაფერი გამოუვიდა. ჰერმიონისა, მაგალითად, თავისთვის გაგორდა მიწაზე. ნევილისა არც განძრეულა. „ცოცხები, ალბათ, ცხენების მსგავსად გრძნობენ, როდის ემინია პატრონს“, — გაიფიქრა ჰარიმ. ნევილმა ისეთი ათრთოლებული ხმით დაიყვირა, რომ ჩანდა, არაფე — თარი სურვილი არ ჰქონდა, მიწას მოსწყვეტოდა.

ამის შემდეგ მადამ ჰუქმა უჩვენა, როგორ უნდა ამხედრებულიყვნენ ცოცხზე და შეენარჩუნებინათ წონასწორობა. სათითაოდ ჩამოუარა ყველას, ამოწმებდა, ხელს ვინ როგორ უჭერდა ცოცხს. ჰარის და რონის ესამოვნათ, როდესაც მალფოიმ საყვედური მიიღო, ასე არ ვარგა, თუ შენ მთელი ეს წლები ასე გეკავა, შეცდომით გისწავლიათ.

— სასტვენის ხმაზე ფეხი მაგრად დაჰკარით მიწას! — ბრძანა მადამ ჰუქმა, — ცოცხი ჯერ სწორად გეკავოთ, რამდენიმე ფუტის სიმაღლეზე რომ აფრინდებით, ოდნავ წინ დახარეთ. ეს საშუალებას მოგცემთ, ისევ მიწაზე დაეშვათ. სასტვენს უსმინეთ: ერთი, ორი და...

მადამ ჰუქს ჯერ სასტვენი ტუჩთან არც მიეტანა, რომ ნევილმა მეტისმეტი ნერვიულობისა და მონდომებისაგან ღროზე აღრე დაჰკრა ფეხი მიწას.

— დაბრუნდი, ბიჭო! — ყვიროდა მასწავლებელი, მაგრამ ნევილი ბოთლიდან ამოვარდნილი საცობივით აიჭრა ცაში. თორმეტი ფუტი... ოცი ფუტი... ნევილი გაფითრებული დასცქეროდა მიწას, რომელიც თანდათან შორდებოდა. მერე ცუდად გახდა, გვერდზე გადასურდა, და... ყრუ ბრაგვანი გაისმა: ნევილის სხეული პირქვე განერთხა ბალახზე. მისი ცოცხი კი მიფრინავდა და მიფრინავდა. ჯერ ზევით აიჭრა, ცაში, მერე კი აუჩქარებლად გაფრინდა აკრძალული ტყისკენ და თვალს მიეფარა.

მადამ ჰუჩი, ნევილზე უარესად გაფითრებული, ბიჭისკენ დაიხარა.

— მაჭა აქვს მოტეხილი, — გაიგონა ჰარიმ მისი ხმა, — არაფერია, ბიჭო, არაფერია, წამოდექი!

შემდეგ სხვებს მიუტრიალდა:

— არც ერთი თქვენგანი ადგილიდან არ დაიძრას. ბიჭს საავადმყოფოში მივიყვან და მალე მოვალ, ცოცხები თავის ადგილას დააწყევთ. გაფრთხილებთ, ვინც ასე არ მოიქცევა, ქვილიჩის თქმასაც ვერ მოასწრებს, ისე გაეპარდება ჰოგვორტსიდან. გასაგებია? ნავედით, ჩემო კარგო!

აცრემლებულმა ნევილმა მოტეხილი მაჭა მეორე ხელით დაიკავა და მადამ ჰუჩს დაეყრდნო. მადამ ჰუჩმა ხელი მოხვია და ნევილი კოჭლობით წაჰყვა.

როგორც კი თვალს მიეფარნენ, მალფოიმ სიცილი ატეხა.

— რა სახე ჰქონდა, დაინახეთ? შტერი!

სლიზგერინელები გამხიარულდნენ.

— მოკეტე, მალფოი! — შეუღრინა პარვატი პეტილმა.

— უჰ, ლონგბოტომი მოგწონს? — გაიყინა სლიზგერინელმა პენსი პარკინსონმა, სახეზე ეტყობოდა რა გულქვავ იყო, — არ მეგონა, ჯღავანა სქელოებზე თუ გიჟდებოდი, პარვატი!

— ე, ნახეთ! — შესძახა მალფოიმ და ბალახებიდან რაღაც ამოიღო, — ის სულელური რაღაცაა, ლონგბოტომს რომ გამოეგზავნა ბეზიამისმა. — ხელი გაშალა და მიწის ბურთი ათასფრად აკიაფდა მზეზე.

— მომეცი აქ, მალფოი, — წყნარად უთხრა ჰარიმ. სიჩუმე ჩამოვარდა. ყველამ მათ შეხედა.

მალფოიმ დამცინავი ღიმილით თქვა:

— მოდი; სადმე დავდე, და ლონგბოტომმა თვითონ აიღოს. მაგალითად, ხეზე.

— მომეცი აქ! — იყვირა ჰარიმ, მაგრამ მალფოი ცოცხს მოახტა და ადგილიდან მონყდა. არა, არ ტყუოდა, მართლა მშვენივრად დაფრინავდა. ყველაზე მაღალი მუხის კენწეროს რომ გაუთანაბრდა, ჩამოსძახა:

— მოდი და აიღე, პოტერ!

ჰარიმ ცოცხს ხელი დასტაცა.

— არა! — იყვირა ჰერმიონ გრეინჯერმა, — მადამ ჰუჩმა თქვა, არ გაინძრეთო. შენი გულისთვის მერე ჩვენ უნდა მოგვხვდეს!

ჰარის ვითომ არც გაუგონია. ყრებში სისხლი უშხუოდა. სწრაფად გადაჯდა ცოცხზე, დაჰკრა ფეხი მიწას და მალლა აიჭრა. ქარი თმას უწენავდა, ტანისამოსს უფრიალებდა. უცებ უსაზღვრო სიხარულით აივსო — აი, ეს, რასაც ახლა აკეთებს, არავის უსწავლებია მისთვის; რა იოლი ყოფილა, რა მშვენიერი! ცოცხის ტარი მალლა ასნია და აფრინდა. მიფრინავდა მალლა, სულ მალლა. ქვემოდან ესმოდა გოგონების ნივილ-კივილი და რონის აღფრთოვანებული ყიჟინა.

ჰაერში მოტრიალდა და პირისპირ დაუდგა მალფოის. მალფოი გაოცებული უცქეროდა.

— მომეცი, თორემ ჩამოგაგდებ მაგ ცოცხიდან! — შესძახა ჰარიმ.

— მართლა? — მალფოი ცდილობდა, დამცინავი სახე მიეღო, მაგრამ, ცოტა არ იყოს, დამფრთხალი ჩანდა.

ჰარი რაღაცნაირად გრძნობდა, როგორ უნდა ემართა ცოცხი. წინ გადაიხარა, ტარს ორივე ხელი მაგრად ჩასჭიდა და შუბივით გაეწეწა მალფოისაკენ. მალფოი ღროზე ჩამოეცალა გზიდან. ჰარიმ დაამუხრუჭა, მობრუნდა და გაჩერდა. ქვემოთ ტაში დასცხეს.

— კრაბი და გოილი აქ ვეღარ გიშველიან, მალფოი! — გასძახა ჰარიმ.

როგორც ჩანს, მალფოიც იმავეს ფიქრობდა.

— აბა, დაიჭი, თუ შეგიძლია! — ბურთი მალლა ატყორცნა მალფოიმ და თვითონ მაშინვე ძირს დაეშვა, მიწაზე.

თითქოს შენელებულ კადრებს უცქერისო, ისე მიაღწენა ჰარიმ თვალი ბურთს, რომელიც ჯერ მალლა წავიდა, შემდეგ დაბლა. ჰარი წინ გადაიხარა, ცოცხის ტარი ქვემოთ მიმართა და ელვის სისწრაფით დაიწყო დაშვება, ბურთს გაასწრო. ქარი ყურებში უწოდა და მოსწავლეების შეძახილებს თვარავდა. მიწასთან მიახლოებულმა ხელი გაიწვდინა და ცოცხი გაასწორა. გაჩერება და ბურთის დაჭერა ერთი იყო ჰარი რბილად გადაკოტრიალდა ბალახზე, ბურთი კი საიმედოდ ეჭირა ხელში.

— ჰარი ჰოტერ!!!

გული კოჭებში უფრო სწრაფად ჩაუვარდა, ვიდრე ახლახან თვითონ მოექანებოდა ძირს. პროფესორი მაკგონაგელი მისკენ მორბოდა, აკანკალებული ჰარი ფეხზე წამოხტა.

— არასოდეს, რაც ჰოგვორტსში თავი მახსოვს... — აღელვებული პროფესორი მაკგონაგელი ძლივს აბრუნებდა ენას. სათვალე მზეზე ულაპლაპებდა, — როგორ გაბედე! ხომ შეიძლებოდა, კისერი მოგეტეხა!

— მაგის ბრალი არ არის, პროფესორო.

— გაჩუმდი, მის პეტილ!

— მალფოიმ...

— კმარა, მისტერ უისლი! ჰოტერ, ახლავე გამომყევით!

მალფოი, კრაბი და გოილი გამარჯვებას ზეიმობდნენ. ჰარიმ დაინახა მათი გაბრწყინებული სახეები, მაგრამ სხვა რაღა დარჩენოდა, ხმაამოუღებელი მიჰყვა ციხე-კოშკისკენ პროფესორ მაკგონაგელს. მიდიოდა და დარწმუნებული იყო, რომ გარიცხავდნენ. უნდოდა, რაღაც ეთქვა, თავი ემართლებინა, მაგრამ ხმა აღარ ჰქონდა. პროფესორი მაკგონაგელი ისე მიქროდა, ზედაც არ უყურებდა. ჰარი ძლივს ეწეოდა. მორჩა, სულ თავისი ბრალია. ჯერ ორი კვირაც არ გასულა. ახლა ათ წუთში ბარგსაც ჩაალაგებინებენ. დერსლები რას იტყვიან, კარს რომ გააღებენ და ჰარის დაინახავენ?

ცენტრალური კიბე აიარეს, შემდეგ მარმარილოს კიბით ავიდნენ. პროფესორი მაკგონაგელი კვლავ ჩუმად მიქროდა, ყველა კარს ხმაურით აღებდა, ღერფეანმიც არ შეუწელებია ნაბიჯი. ჰარი ძლივს მილასლასებდა, ალბათ დამბლდორთან მიეყავარო, ფიქრობდა ჰარი. ჰაგრიდი გაახსენდა. ისიც ხომ გარიცხეს, მაგრამ ნება დართეს ტყის მცველად დარჩენილიყო. იქნებ, ჰაგრიდის თანაშემწედ მაინც დატოვონ. ჰარის გული დასწყდა იმის წარმოდგენაზე, რომ რონი და სხვები ჯადოქრები გახდებოდნენ, ის კი ჰაგრიდის ჩანთას აიკიდებდა და ბაღის ტერიტორიაზე წინ და უკან ივლიდა.

პროფესორი მაკგონაგელი ერთ საკლასო ოთახთან შეჩერდა, კარებში თავი შეყო და თქვა:

— ბოდიშს გიხდით, პროფესორო ფლიტვიკ, თუ შეიძლება, ვუდი ცოტა ხანს მათხოვეთ!

„ვედი? ნეტავ ეს ვედი რაღა არის. თუ დასჯას მიპირებს, ალბათ ხელჯოხია, სხვა რა იქნება“, — გაიფიქრა ჰარიმ.

მაგრამ ვედი ადამიანი აღმოჩნდა — ზორბა მეხუთეკურსელი ბიჭი, რომელიც დაბნეული სახით გამოვიდა ფლიტვიკის გაკვეთილიდან.

— მომეყვით! — ბრძანა პროფესორმა მაკკონაგელმა და ღერეფანს გაუყვა. გზადაგზა ვედი ცნობისმოყვარედ უცქეროდა ჰარის.

— აქ შემოდი!

საკლასო ოთახში არავინ იყო, თუ პივსს არ ჩავთვლით, რომელიც უწმანურ სიტყვებს წერდა დაფაზე.

— გადი, პივს! — უბრძანა მაკკონაგელმა. პივსმა ცარცი მოისროლა და უკმაყოფილო ბუზღუნით გავიდა ოთახიდან. პროფესორმა მაკკონაგელმა კარი ზურგს უკან მიუჯახუნა და ბიჭებს მიმართა:

— პოტერ, ეს ოლივერ ვედი. ვუდ, მე შენ სიკერი გიპოვე.

ვედი ჯერ გაოცდა, მერე უსაზღვრო სიხარულმა მოიცვა.

— სერიოზულად მეუბნებით, პროფესორო?

— რა თქმა უნდა, ეს ბიჭი ამისთვის არის დაბადებული. მსგავსი არაფერი მინახავს. — ცოცხზე დღეს პირველად დაჯექი, არა, პოტერ?

ჰარიმ უსიტყვოდ დაუქნია თავი. ვერ ხვდებოდა, რა ამბავი იყო მის თავს, მაგრამ როგორც ჩანდა, გარიცხვა არ ემუქრებოდა. იგრძნო, რომ ფეხებში ძალა დაუბრუნდა.

— ორმოცდაათი ფუტის სიმაღლიდან პიკირებით დაიჭირა, აი, ეს, რაც ხელში უკავია, — უთხრა პროფესორმა მაკკონაგელმა ვედს, — ნაკანრიც კი არსად არა აქვს. ამას ჩარლი უისლიც ვერ მოახერხებდა.

ვედს ისეთი ნეტარი სახე ჰქონდა, თითქოს მთელი ცხოვრების ოცნება აისრულაო.

— ქვიდიჩი ოდესმე გინახავს, პოტერ? — აღელვებული ვედი ახლა ჰარის მიუბრუნდა.

— ვედი გრიფინდორის გუნდის კაპიტანია, — აუხსნა პროფესორმა მაკკონაგელმა ჰარის.

— აგებულიებით ზედგამოჭრილი სიკერია, — ვედი გარშემო უვლიდა ჰარის და ათვალთვლებდა, — მსუბუქი, მარდი... კარგი ცოცხი უნდა ვუშვოთ, ალბათ „ნიმბუს-2000“, ან „ქლინსვიპ-7“.

— პროფესორო დამბლდორს დაველაპარაკები, რომ გამოწაკლისის სახით, ნება დართოს პირველკურსელს, ნაკრებში ითამაშოს. ღმერთო, როგორ გვჭირდება ძლიერი გუნდი. ისე სამარცხვინოდ წავაგეთ სლიფერინთან ბოლო მატჩი, რომ სევერუს სნეიპს დიდხანს ვერ ვუყურებდი თვალებში...

პროფესორმა მაკკონაგელმა სათვალის ზემოდან მკაცრად გადმოხედა ჰარის.

— პოტერ, იცოდე, ბევრი უნდა ივარჯიშო, თორემ გადავიფიქრებ და დაგსჯი.

„შემდეგ კი გაიღიმა. — მამაშენი იამაყებდა. თვითონაც ბრწყინვალედ თამაშობდა ქვიდიჩს... |

* * *

— არა, შენ ხუმრობ, — არ დაიჯერა რონმა, როდესაც სადილობისას ჰარიმ უამბო, რა მოხდა და რისთვის წაიყვანა პროფესორმა მაკკონაგელმა. რონს ღვეფელიანი ხელი ჰაერში გაუშეშდა.

— რაა? სიკერი? ჰო, მაგრამ, პირველკურსელები არასოდეს... შენ ყველაზე ახალგაზრდა მოთამაშე იქნები ამ ბოლო...

— საუკუნის განმავლობაში, ასე თქვა ვედმა, — უთხრა ჰარიმ და ღვეზელი პირისკენ გააქანა. ამდენი მღელვარების მერე საშინლად მოშიებოდა.

ისეთი მოულოდნელი და დაუჯერებელი იყო რონისთვის ეს ამბავი, რომ გაოცებული იჯდა და ჰარის შესცქეროდა.

— ვარჯიშს მომავალ კვირას ვინყებ, — თქვა ჰარიმ, — ოღონდ არავის უთხრა. ვუდს უნდა, რომ საიდუმლოდ დარჩეს.

დარბაზში ფრედ და ჯორჯ უისლები შემოვიდნენ და სასწრაფოდ ჰარისთან მივიდნენ. |

— ყოჩაღ! — ხმადაბლა შეაქო ჯორჯმა, — ვედმა ყველაფერი გვიამბო. ჩვენც ნაკრებში ვართ — ბიტერები.

— გეუბნები, ქვიდიჩის თასს წელს ნაღდად ავიღებთ! — თქვა ფრედმა, — რაც ჩარლი ნავიდა, სულ ვაგებთ. ახლა მაგათ ვუჩვენებთ!.. შენ მაგარი იქნები, ჰარი. ვუდი გიყს ჰვავდა, რომ გვიყვებოდა.

— აბა, ნავედით, ლი ჯორდანი ამტკიცებს, სკოლის ახალ საიდუმლო გასასვლელს მივაგენით.

— ნახე, თუ ის არ იყოს, ჩვენ რომ პირველ კვირას ვიპოვეთ, გრეგორი მლიქვნელის ქანდაკების უკან. ნახვამდის.

ის იყო, ფრედი და ჯორჯი ნავიდნენ, რომ ახლა ფრიად უსიამოვნო ჯგუფი წამოადგათ თავზე: მალფოი მობრძანდა კრაბისა და გოილის თანხლებით.

— ბოლო სადილია, არა პოტერ? შენი მატარებელი როდის გადის მაგლებისკენ?

— რაც მიწაზე დაეშვი და შენი პატარა მეგობრები გვერდით მოიყენე, ცოტა მოვაჟაკცებულხარ, — ცივად უთხრა ჰარიმ. კრაბს და გოილს პატარები ნამდვილად არ ეთქმოდათ, მაგრამ პასუხად ბევრს ველარაფერს გაბედავდნენ, რადგან მასწავლებლები იქვე იყვნენ, თავიანთ მაგიდასთან. ამიტომ, დიდი-დიდი, თითებს გაატკაცუნებდნენ და შეუბღვრდნენ.

— ერთი ერთზე შევხვდეთ, როცა ინებებ! — მალფოი არ ხუმრობდა, — თუ გნებავს, ამაღამვე გავმართოთ ჯადოქრების ღუელი. მხოლოდ ჯოხები — არავითარი ფიზიკური შეხება. რა მოგივიდა? გეტყობა, ჯადოქრების ღუელის შესახებ არც გაგიგონია.

— გაუგონია, გაუგონია, ნუ ღელავ, — ჩაერთო რონი, — სეკუნდანტი მე ვიქნები. შენი ვინ არის?

მალფოიმ თავისი დამქაშები შეათვალიერა.

— კრაბი, შუალამისას, იმ ოთახში, სადაც ჯილდოები და პრიზები გამოფენილი — არასოდეს არ იკეტება.

მალფოი ნავიდა. ჰარიმ რონს გადახედა.

— ჯადოქრების ღუელი რას ნიშნავს ან სეკუნდანტი რა საჭიროა?

— თუ მოკვდი, სეკუნდანტმა უნდა მოგიაროს, — ისე თქვა რონმა, ვითომც არაფერიო, და როგორც იქნა, თავისი გაცხეებული ღვეზელი ჩაკბიჩა. მაგრამ ჰარის სახეს რომ შეხედა, სასწრაფოდ დაუმატა: სიკვდილი მხოლოდ ნამდვილ ღუელში ხდება, ნამდვილ ჯადოქრებთან. შენ და მალფოი ნაპერწკლებს დააყრიო ერთმანეთს. არც ერთმა იმდენი არ იყით, მეორეს რაიმე აგნოთ. ალბათ, ეგონა, უარს ეტყოდი.

— ეგ ნაპერწკლებიც რომ არ გამომივიდეს და ტყუილად ვიქნითო ჯოხი?

— მაშინ იქით მოისროლე და ყბაში მოსდე, — თქვა რონმა.

— უკაცრავად!

ერთდროულად აიხედეს, ეს უკვე ჰერმიონ გრეინჯერი იყო.

— აქ როდისმე ჭამას დაგაცლიან? — გაბრაზდა რონი.

ჰერმიონს მისი აზრი არ აინტერესებდა, ჰარის მიმართა:

— შემთხვევით ყური მოვკარი შენი და მალფოის საუბარს და...

— ნაძღვეს დავდებ, შემთხვევით არ იქნებოდა, — ჩაიბუზღუნა რონმა.

— და მიმაჩნია, რომ შენ არა გაქვს უფლება, ღამით სკოლის ოთახებში იბოდიადლო. თუ დაგიჭირეს, საჯარიმო ქულას მთელ გრიფინდორს მისცემენ. დაჭერით კი უსათუოდ დაგიჭერენ. ეს შენი მხრიდან ეგოისტური საქციელია.

— ეგ შენ სულაც არ გეხება! — მოუჭრა ჰარიმ.

— კარგად ბრძანდებოდეს! — დაამატა რონმა.

* * *

„არც ისე კარგად დამთავრდა დღევანდელი დღე“, — ფიქრობდა ჰარი, როცა მოგვიანებით ლოგინში იწვა და ესმოდა, როგორ წვებოდნენ დასაძინებლად დინი და სიმუსი (ნევილი ჯერ არ დაბრუნებულიყო საავადმყოფოდან). რონი მთელი საღამო რჩევა-დარიგებებს აძლევდა, ძირითადად, ასეთს: „თუ წვევლას მოგივლენს, როგორმე უნდა აიცილო, გვერდულად დაუსხლტი ან რაიმე ამგვარი მოიმოქმედე, ბლოკირება არ მახსოვს“. დიდი შანსი იყო, ფილჩს ან მისის ნორისს ჩაცვივნოდნენ ხელში. ჰარი გრძნობდა, ცეცხლს ეთამაშებოდა, რადგან ხელახლა არღვევდა სკოლის განაწესს. მეორე მხრივ, სულ თვალწინ ედგა მალფოის დამცინავი სახე და ახლა პირისპირ შეხვედრაზე უარის თქმა ნამდვილად არ შეეძლო.

— თორმეტის ნახევარია, თუ მივდივართ, წავიდეთ, — ჩუმად თქვა რონმა.

ხალათები შემოიცვეს, აიღეს ჯადოსნური ჯოხები, ხვეულ კიბეს ფეხაკრფევით ჩაუყენენ და გრიფინდორის საერთო ოთახში ჩავიდნენ. რამდენიმე ნაკვერჩხალი ისევ ღვიოდა ბუხარში და სავარძლებს კუზიან ჩრდილებად აჩენდა. ის იყო, პორტრეტთან გასასვლელს მიუახლოვდნენ, რომ უახლოესი სავარძლიდან ხმა გაისმა:

— ნამდვილად არ მეგონა, ამას თუ იზამდი, ჰარი!

შუქი აინთო. სავარძელში ჰერმიონ გრეინჯერი იჯდა, ვარდისფერი ხალათი ეცვა და წარბშეკრული უცქეროდა მათ.

— შენ, ეი, ახლავე მოუსვი აქედან! — რონს მოთმინება დაეკარგა.

— მინდოდა, შენი ძმისთვის მეამბნა, რაც ხდება, — წაისისინა ჰერმიონმა, — ბოლოს და ბოლოს, პერსი ჩვენი პრეფექტია და ამას არ დაუშვებს-მეთქი...

ჰარი განცვიფრდა, როგორ აძლევდნენ აღამიანები თავის თავს უფლებას, ასე ჩაერიონ სხვის საქმეში!

— წავედით, — უთხრა რონს. ფუშფუშა ქალბატონის პორტრეტი გადაინია და ჰარი ხერხელში გაძვრა.

ჰერმიონი ასე ადვილად დათმობას არ აპირებდა. რონის შემდეგ ისიც გადმოძვრა, თან გაბრაზებული ბატივით სისინებდა:

— გრიფინდორი ფეხებზე გკიდიათ, არა? მხოლოდ თქვენს თავზე ფიქრობთ. დიახ, არ მინდა, რომ სლიფერინმა გვაჯობოს. თქვენ იმ ქულებს გვაკარგვინებთ, მე რომ მომცა პროფესორმა მაკგონაგელმა გადაქცევის შელოცვაში.

— წადი აქედან!

— კი ბატონო, ოღონდ ხვალ მატარებელში რომ ჩაგსვამენ და ორივეს შინ გაგისტუმრებენ, მაშინ მოიგონეთ ჩემი სიტყვები. იყო, ვინა ხართ...

მაგრამ ვინ იყვნენ, ამის გაგება ვერც ერთმა ვერ მოასწრო, რადგან ჰერმიონს პირზე შეაცივდა სიტყვა. კარს რომ მიუბრუნდა უკან დასაბრუნებლად, აღმოჩნდა, რომ ფუშფუშა ქალბატონი იქ აღარ აბრძანდებოდა. ეტყობა, ვილაცასთან წასულიყო ღამის

ვიზიტზე. ცარიელი ჩარჩო ეკიდა და ჰერმიონი გრიფინდორის კოშკში ველარ შევიდოდა“

— ახლა რაღა ვქნა? — იკითხა ცივად.

— ეგ შენი პრობლემაა, — მიუგო რონმა, — ჩვენ წავედით, ისედაც დაგვაგვიანდა. დერეფნის ბოლომდე არ იყვნენ მისულები, რომ ჰერმიონი წამოენიათ:

— თქვენთან ერთად მოვდივარ. — განაცხადა მან.

— არსადაც არ წამოხვალ!

— აბა, აქ ვიდგე და ფილჩს ველოდო, როდის დამიჭერს? სამივეს ერთად თუ დაგვიჭერს, მე ვეტყვი, რომ არ გიშვებდით და არ დამიჭერეთ. სიმართლეს ვიტყვი და თქვენც დამიდასტურებთ.:

— რა აუტანელი ვინმე ხარ, — ცოტა ხმამაღლა უთხრა რონმა.

— გაჩემდით ორივე! — გაბრაზდა ჰარი, — რაღაც ხმა მესმის.

მართლაც, ქსუტუნივით რაღაც ისმოდა.

— მისის ნორისი ხომ არ არის? — დაიჩურჩულა რონმა და სიბნელები თვალები დააცეცა.

არა, ეს მისის ნორისი არ იყო. ეს იყო ნევილი. იატაკზე იწვა და ეძინა. ფეხის ხმაზე გაეღვიძა.

— მადლობა ღმერთს, როგორც იქნა, მიპოვეთ. რამდენი ხანია, აქა ვარ. დასაძინებლად ვერ მივდივარ, ახალი პაროლი ვერ გავიხსენე.

— ნევილ, ჩუმად ილაპარაკე. პაროლი „ღორის დინგია“, მაგრამ ახლა მაინც ვერ შეხვალ. ფუმფუმა ქალბატონი სადღაც წასულა.

— ხელი როგორა გაქვს? — ჰკითხა ჰარიმ.

— კარგად. მაღამ პომფრიმ წუთში მომირჩინა.

— კარგი. ნევილ, ჩვენ ახლა ერთ საქმეზე მივდივართ. მალე მოვალთ...

— არ დამტოვოთ! — იყვირა ნევილმა და ასადგომად დაფაცურდა. — მართო ვერ დავრჩები. სისხლისმსმელმა ბარონმა ორჯერ ჩამიარა უკვე.

რონმა საათს დახედა, მერე გაბრაზებული მიუბრუნდა ჰერმიონს და ნევილს:

— თქვენი გულისათვის თუ ჩავცვივდით, იცოდეთ, ვისწავლი ჭინკების იმ წყევლას, ქვირელი რომ გვეხებებოდა, და თქვენზე გამოვცდი!

ჰერმიონმა პირი გააღო. ალბათ, აპირებდა, რონისთვის ჭინკების წყევლა ესწავლებინა, მაგრამ ჰარიმ არ დააცადა, ჩუო, და ყველანი ერთად გაუდგნენ გზას.

დერეფნებში მაღალი ფანჯრებიდან შემოსული მთვარის შუქი ნათელ ზოლებად ეფინა იატაკზე. ცდილობდნენ, უხმაუროდ ევლოთ. ყოველ კუთხე-კუჩქულში ფილჩი და მისი კატა ელანდებოდათ, მაგრამ, საბედნიეროდ, არც ერთი არ შეხვედრიათ. ფეხაკრეფით აიარეს მარმარილოს კიბე, მესამე სართულზე ავიდნენ და, აი, ის ოთახიც, სადაც სხვადასხვა სახის ჯილდოები იყო გამოფენილი, მალფოი და კრაბი ჯერ არ მოსულიყვნენ. ექსპონატები: თასები, ფარები, ჭურჭელი, სტატუეტები — მინის კოლოფებში იყო მოთავსებული. მთვარის შუქი სადაც ეცემოდა, ვერცხლისა და ოქროს ბზინვარება კიდევ უფრო თვალისმომჭრელი ხდებოდა. კედელს აეკვრნენ, თან გაფაცვიცვით შესვქეროდნენ ოთახის ორივე კარს, ჰარიმ ჯადოსნური ჯოხი მოიმარჯვა, მალფოი უცებ არ დამაცხრეს თავზეო. დრო გადიოდა.

— დააგვიანდა, — თქვა რონმა. — ალბათ, შეეშინდა!

გვერდით ოთახში რაღაც ხმა გაისმა. ჰარიმ, ის იყო, ჯოხი ასწია, რომ ვილაცამ დაილაპარაკა. არა, ეს მალფოი არ იყო.

— კარგად დაყნოსე, ჩემო კარგო, სადმე კუთხეში იქნებიან მიმალულები.

ფილჩი იყო. თავის კატას ელაპარაკებოდა. ჰარიმ, აბა, მომყევითო, ანიშნა ყველას და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდათ, მოპირდაპირე მხარეს გაეცვიდნენ გულგახეთქილები. ნევილის მანტიის კალთა კუთხეს მიეფარა თუ არა, ოთახში ფილჩიც შემოვიდა.

— აქ არიან, სადღაც. იმალებიან, — ესმოდათ ფილჩის ხმა.

— აქეთ, აქეთ, — ჩურჩულებდა ჰარი. ახლა უკვე იმ გალერეაში იყვნენ, სადაც მუზარადები და სხვადასხვა საბრძოლო აღჭურვილობა იყო გამოფენილი. ფილჩის ხმა თანდათან უახლოვდებოდათ. ნევილს ნერვებმა უმტყუნა, შეშინებულმა დაიჭყივლა და ადგილიდან მოწყდა, მაგრამ წაბორძიკდა, რონს ხელი წაავლო, ორივენი ერთად რომელიღაც რაინდის რკინის აბჯარ-მუზარადს შეასკდნენ და ააყირავეს.

ისეთი გრგვინვა-გრუხუნი ატყდა, მალე მთელი ციხე-კოშკი ფეხზე დადგებოდა.

— გავიქცეთ! — იყვია ჰარიმ და მოკურცხლეს. ისე გარბოდნენ, უკან არც კი მოუხედავთ, ფილჩი მოგვდევს თუ არაო. რომელიღაც კარი-გამოსანა გააღეს, თავ-პირის მტვრევით გაირბინეს ჯერ ერთი დერეფანი, მერე მეორე, მერე კარ-გობელენში გავიდნენ და რაღაც საიდუმლო გასასვლელში ამოყვეს თავი. ყველანი ჰარის მიჰყვებოდნენ, მას კი წარმოდგენა არ ჰქონდა, სად იყვნენ ან საით გარბოდნენ. ცოტა კიდევ ირბინეს და ბოლოს იმ აუდიტორიის გვერდით აღმოჩნდნენ, სადაც შელოცვის მცადინეობები უტარდებოდათ. ეს აუდიტორია პრიზების ოთახიდან ძალიან შორს იყო.

— მგონი, გამოვექცით. — აქომინებული ჰარი კედელს მიეყრდნო და სველ მუბლზე ხელი მოისვა. ადუღუნებულ-ასლუკუნებული ნევილი ისე მოიხარა, შუაზე მოკეცილი გეგონებოდათ.

— ხომ გაგაფრთხილეთ! — სულს ძლივს ითქვამდა ჰერმიონი, — გაგაფრთხილეთ თუ არა!

— ახლა როგორმე გრიფინდორის კოშკში უნდა დავბრუნდე! — თანაც, რაც შეიძლება, ჩქარა, — თქვა რონმა.

— მალფოიმ მოგატყუა, ხედები ამას? — არ ეშვებოდა ჰერმიონი ჰარის, — მოსვლა არც უფიქრია. ფილჩმა იცოდა, რომ იქ იქნებოდი. მალფოი ჩააწვეთებდა, აბა, სხვა ვინ?!

ჰარიმ იფიქრა, ალბათ, მართლაც ასე იქნებოდაო, მაგრამ ხმამაღლა მხოლოდ ეს თქვა:

— წავედით!

სათქმელად ადვილი იყო. რამდენიმე ნაბიჯის გადადგმა მოასწრეს მხოლოდ, რომ ჰარის სახელური აჩხაკუნდა და წინა საკლასო ოთახიდან ტყვიასავით გამოვარდა რაღაც. ეს შივისი იყო. ამათი დანახვით გამხიარულებულმა ერთი ამბავი ატეხა.

— პივს, გაჩუმდი რა, ძალიან გთხოვ. ყველას გაგვყრიან!

პივისი უარესად აკრიახდა:

— ამ შუადამისას სად დახეტილობთ, პატალა პილველკულსელებო! ნწუ, ნწუ, ნწუ. ასე ალ ვალგა, ალა. ახლა დაგიჭელენ.

— არ დაგვიჭერენ, შენ თუ არ გაგვცემ.

— ახლავე ფილჩს შევატყობინებ!

პივისი უცოდველივით კი ლაპარაკობდა, მაგრამ თვალები ბორო-ტად უელავდა.

— ამას თქვენივე საკეთილდღეოდ ვაკეთებ, ლომ იცოდეთ.

— აბა, ახლავე მოშორდი აქედან! — უყვირა რონმა და ხელი მოუქნია. ეს ნამდვილად დიდი შეცდომა იყო.

— აქ სტუდენტები არიან! არ სძინავთ! — დაიღრიალა პივსმა რაც ძალი და ღონე ჰქონდა. — აქეთ, აქეთ, შელოცვების ღერეფანში!

ჰაერში გამოკიდებული პივსის ქვეშ სათითაოდ გაძვრნენ და თავქუდმოგლეჯილები გაცვივდნენ. ღერეფნის ბოლოს კარს შეასკდნენ. კარი ჩარაზული დახვდათ.

— მორჩა, — ამოიგმინა რონმა, — დავიღუპეთ. ყველაფერი გათავდა.

ნაბიჯების ხმა ცხადად ისმოდა. ეს ფილჩი გამორბოდა იქით, საიდანაც პივსის ძახილი გაიგონა.

— მომეცალეთ! — იყვირა ჰერმიონმა, ჰარის ჯადოსნური ჯოხი გამოსტაცა, კარის საკეტზე დააკაკუნა და ჩურჩულით წარმოთქვა: — ალოჰომორა!

კარმა დაიჩხაკუნა და უცებ ყურთამდე გაიღო. შეცვივდნენ, სწრაფად მოკეტეს და ზედ ყური მიაღეს.

— საით გაიქცნენ, პივს? — ეკითხებოდა ფილჩი, — ჩქარა მითხარი!

— ჯერ შენ მითხარი — „თუ შეიძლება“!

— მორჩი ახლა! გეკითხები, საით წავიდნენ-მეთქი!

— არაფერს არ გეტყვი, სანამ „თუ შეიძლება“ არ მეტყვი, — წაიმღერა პივსმა.

— ჰო, კაი — თუ შეიძლება!

— არაფერი! ხა-ხა-ხა! ხომ გითხარი, „არაფერს“ არ გეტყვი, თუ შენ „თუ შეიძლება“ არ მეტყვი-მეთქი! ხა-ხა-ხა... — პივსი გაფრინდა, ფილჩმა გაბრაზებულმა შეიგინა.

— ამ კარზე ფიქრობს, დაკეტილიაო, — ჩურჩულით თქვა ჰარიმ, — გადავრჩით, მგონი... მომეშვი, ნევილ, რა გინდა, რა!

ჰარიმ მიიხედა და დაინახა, რა უნდოდა ნევილს, ამდენ ხანს რატომ ექაჩებოდა სახელოზე და ხმას არ იღებდა. დაინახა და იფიქრა, აი, ახლა ნამდვილად სიზმარში შევაბიჯე, კოშმარულ სიზმარშიო. აბა, ცხადში, ამას ვინ წარმოიდგენდა. ამასთან შედარებით მთელი თავგადასავალი ჩირადაც არ ღირდა!

წელან რომ ეგონათ, ოთახში შევედითო, ოთახი არ ყოფილა. ღერეფანი იყო, თანაც... მესამე სართულის აკრძალული ღერეფანი. აი, თურმე რატომ ყოფილა აკრძალული: ისინი პირდაპირ თვალებში უცქეროდნენ გიგანტურ ძალს — ურჩხულს, რომელსაც იატაკიდან ჭერამდე მთელი სივრცე ეკავა. ამ ცხოველს ჰქონდა სამი ვეება თავი, მათკენ მიმართული სამი შეჭმუნნილი ცხვირი, სამი წყვილი ბრაზიანი თვალი, სამი დაფრენილი პირი, ყვითელი ეშვებიდან იატაკამდე ჩამოკიდებული ღორბლი.

ძალლი ჯერჯერობით წყნარად იდგა, ექვსივე თვალით მათ მიშტერებოდა. ჰარიმ უცებ იაზრა, ურჩხული მოულოდნელობისგან დაიბნა, ვერ გამოერკვა, ვინა ვართ და რა ხდებოდა. გასაგები იყო, გამაფრთხილებელი ნელი ღრენა სულ მალე რაშიც გადაიბრდებოდა.

ჰარი კარს ეცა, ფილჩსა და სიკვდილს შორის, რასაკვირველია, ფილჩი არჩია!

გარეთ გამოცვივდნენ და კარი სასწრაფოდ მიკეტეს. ფილჩი არსად ჩანდა. ახლა, ალბათ, სულ სხვაგან დაეძებდა მათ, თუმცა ამას არავითარი მნიშვნელობა აღარ ჰქონდა, ახლა მთავარი იყო, ამ ურჩხულს გასცლოდნენ. ფუშუშა ქალბატონის პორტრეტამდე; თავიანთ მეშვიდე სართულამდე, სულმოუთქმელად ირბინეს.

ქვა:

— საინტერესოა, სად იყავით, — გაიკვირვა ფუშფუშა ქალბატონმა, სალათებში გამოწყობილები, გაოფლიანებულები და აჭარხლებულები რომ დაინახა.

— არსად, — უპასუხა აქოშინებულმა ჰარიმ, — ღორის დინგი, ღორის დინგი! პორტრეტი გადმოიხარა და გზა მისცა. საერთო ოთახში შეცვივდნენ და აკანკალებულები სავარძლებში ჩაეყარნენ.

კარგა ხანს ვერც ერთმა ხმა ვერ ამოიღო. ნევილი ისე გამოიყურებოდა, თითქოს სამუდამოდ დამუნჯდაო.

— ნეტავ, რას ფიქრობენ, ასეთი რაღაცა რომ გამოუვცეთათ სკოლაში, ამ ძაღლს ხომ გასეირნებაც დასჭირდება ხოლმე! — თქვა რონმა.

ჰერმიონმა მეტყველების უნარიც დაიბრუნა და თავისი ხასიათიც.

— არც ერთს თვალეები არა გაქვთ, — სიტყვა გაანწყვეტინა რონს, — რომელიმემ თუ შეამჩნიეთ, რაზე იდგა ის ძაღლი?

— იატაკზე, ალბათ, — დაიბნა ჰარი, — ფეხები არც გამხსენებია, თავებს ვუყურებდი.

— არა, იატაკზე არ იდგა. მის ქვეშ თავდახურული ორმო იყო, ეტყობა, რაღაცას დარაჯობს.

შემდეგ წამოდგა და მრისხანედ გადახედა ბიჭებს.

— თქვენ, ალბათ, ძალიან მოგწონთ თქვენი საქციელი. ხომ შეიძლებოდა, ყველანი დავხოცილიყავით. ან, კიდევ უარესი — გავერიცხეთ აქედან. ახლა, თქვენის ნებართვით, მე დასაძინებლად მივდივარ.

რონი პირდაღებული მისჩერებოდა.

— კეთილი, ნებას გაძლევთ, — დაადევნა ბოლოს, — გაგიჟდება კაცი, თითქოს ძალით წაგვეთრიოს!

ჰარის კი ახალი საფიქრალი გაუჩინა ჰერმიონმა. ლოგინში რომ წვებოდა, ფიქრობდა: „ძაღლი რაღაცას მიუჩინეს მცველად, მაგრამ რას? ჰაგრიდმა რა თქვა? გრინგოტსი რაიმეს შესანახად ყველაზე საიმედო ადგილია, თუ ჰოგვორტსს არ ჩავთვლით“.

ბევრი ფიქრის შემდეგ ჰარისთვის უკვე ცხადი გახდა, სად ინახებოდა ის პანანინა შეკვრა, 713-ე საცავიდან რომ გაიტანეს.

თავი მეთათე

ჰელოუინი

მეორე დილით მალფოი თვალებს არ უჯერებდა, ჰარი და რონი ისევ ჰოგვორტსში რომ დაინახა. მართალია, ცოტა დაქანცულები ჩანდნენ, მაგრამ მშვენიერ გუნებაზე იყვნენ. გათენდა თუ არა, ჰარიმ და რონმა იფიქრეს, სამთავიანი ძაღლის ამბავი მშვენიერი თავგადასავალია, უარს არ ვიტყვით, კიდევ ერთი ასეთი ფათერაკი გადაგვხდენოდაო. ჰარიმ უკვე მოასწრო, რონისთვის ეთქვა, მე მგონი, იქ გრინგოტსიდან წამოღებული რაღაც ინახებაო. ორივე თავს იტეხდა, ისეთი რა შეიძლება იყოს, რომ ამხელა დაცვა სჭირდებაო.

— მეტისმეტად ძვირფასი რამ უნდა იყოს, ან კიდევ — ძალიან საშიში, — დაასკვნა რონმა.

— ან — ერთიცა და მეორეც, — თქვა ჰარიმ.

ერთადერთი, რაც იმ საიდუმლო ნივთის შესახებ იცოდნენ, ის იყო, რომ ასე, ხუთი სანტიმეტრის სიგრძისა იქნებოდა. ამით, აბა, რას უნდა მიხედრილიყვნენ, რა უნდა გამოეცნოთ.

ნევილს და ჰერმიონს არავითარი ინტერესი აღარ გამოუჩენიათ იმ ძაღლის, იმ ნივთის ან იმ ორმოს მიმართ. უფრო მეტიც, ნევილს იმ ძაღლის გახსენებაც კი აღარ უნდოდა.

ჰერმიონი ხმას არ სცემდა არც ერთს, რაც ორივეს უხაროდა, რადგან ყელში ამოუვიდათ მისი შენიშვნები თუ რჩევა-დარიგებები. ახლა მხოლოდ იმას ფიქრობდნენ, მალფოიზე ჯავრი როგორ ვიყაროთო. კვირაც არ გასულა, რომ ასეთი შესაძლებლობა თავისთავად გამოჩნდა. უფრო სწორად, ფოსტამ მოიტანა.

ბუების გუნდი ჩვეულებრივად შემოფერინდა დიდ დარბაზში. ყველას ყურადღება ერთმა გრძელმა შეკვრამ მიიპყრო, რომელიც ექვს უმარმაზარ ბუს ერთად მოჰქონდა. ჰარიმაც დაინახა ის გრძელი ამანათი და მის გაოცებას საზღვარი არ ჰქონდა, როდესაც ბუები მასთან მიფერინდნენ და შეკვრა პირდაპირ წინ დაუდეს. სხვა ბუმ ცალკე წერილიც მოიტანა და ისიც ამანათზე დააგდო. კიდევ კარგი, რომ ჰარიმ ჯერ წერილი გახსნა, რომელშიც ეწერა:

შეკვრას დარბაზში ნუ გახსნი. შიგ შენი ახალი „ნიმბუს-2000“-ია, მაგრამ არ მინდა, ყველამ გაიგოს, რომ შენ ცოცხი გაქვს, თორემ მათაც მოუნდებათ. ოლივერ ვუდი ამ საღამოს ქვიდიჩის მოედანზე გელოდება. 7 საათზე შენი პირველი ვარჯიშია.

პროფესორი მ. მაკგონაგელეო

გახარებულმა ჰარიმ წერილი რონს გაუწოდა.

— აუჰ, „ნიმბუს-2000“! — შეშურდა რონს, — თითქმის კი არასოდეს დამიკარებია!

ორივე ადგა და სწრაფი ნაბიჯით წავიდა გასასვლელისკენ, რათა გაკვეთილების დაწყებამდე მოესწროთ გახსნა. პოლში, კიბესთან, მალფოი იდგა, კრახსა და გოილთან ერთად. მალფოიმ შეკვრა ხელიდან გამოსტაცა ჰარის და მოსინჯა. — ცოცხია, — თქვა და უკანვე გადაუგდო. სახეზე შური და ბრაზი ეწერა, — ახლა ნამდვილად დაისჯები, პოტერ, პირველკურსელებს აკრძალული აქვთ...

რონმა ვერ მოითმინა:

— ეს უბრალო ცოცხი არ გეგონოს, „ნიმბუს-2000“-ია! შენ რას ამბობდი, რა მაქვსო სახლში, „კომეტა-260“, არა? — რონმა ჰარის შესცინა, — არა, „კომეტა“ ძალიან ფეფეტურად გამოიყურება, მაგრამ „ნიმბუსი“ მაინც სხვა კლასია!

— შენ მაგის აზრზე არა ხარ, უისლო, — აიძვრა მალფოი, — იმის ფულიც არასოდეს გეყენება, ტარის ნატეხი იყიდო. შენ და შენი ძმები ალბათ ცოცხისთვის საითათოდ აგროვებთ ღერებს.

რონმა პასუხის გაცემა ვერ მოასწრო, პროფესორი ფლიტვიკი წამოადგათ თავზე.

— ხომ არ ჩხუბობთ, ყმანვილებო? — იკითხა წრიპინა ხმით.

— პოტერმა ცოცხი მიიღო, ბატონო პროფესორო, — საჩქაროდ მოახსენა მალფოიმ.

— ვიცი, ვიცი, — ფლიტვიკმა ჰარის შეხედა და გაუდიმა, — პროფესორმა მაკგონაგელმა მაცნობა განსაკუთრებულ გარემოებათა თაობაზე, პოტერ, რა მოდელია?

— „ნიმბუს-2000“, სერ! — უპასუხა ჰარიმ. მალფოის გაოგნებული სახის დანახვაზე სიცილი ძლივს შეიკავა და დაუმატა: — მართალი გითხრათ, ამისათვის მალფოის უნდა ვუმადლოდე.

ჰარიმ და რონმა კიბე აირბინეს, თან ჩუმ-ჩუმად იცინოდნენ, მალფოი ასე გაცოფებული და დაბნეული რომ დატოვეს.

— სხვათა შორის, მართლა ასეა, — თქვა ჰარიმ, როცა მარმარილოს კიბე აათავეს და გაჩერდნენ, — ნევილის „მოსაგონარა“ რომ არ გაეტაცებინა, მე ახლა გუნდში არ ვიქნებოდი...

— მაშ, შენ მიგაჩნია, რომ წესების დარღვევისთვის დაგაჯილდოვეს? — იკითხა გაბრაზებულმა ხმამ. მათ უკან ჰერმიონი იდგა, რომელიც უკმაყოფილოდ უსჯეროდა შეკვრას, ჰარის რომ ეჭირა ხელში.

— მეგონა, გავგებუტე, — უთხრა ჰარიმ.

— ჰოდა, მოდი, არ შეცვალო რა, გადანწყვტილება, — შეუბღვირა რონმა, — ასე უკეთესია.

ჰერმიონმა ცხვირი აიბზუა და წავიდა.

ჰარიმ გაკვეთილზე ყურადღება ვერაფრით ვეღარ მოიკრიბა. მისი გონება ხან საწოლისკენ მიფრინავდა, რომლის ქვეშ ჯერ ისევ გაუხსნელი „ნიმბუს-2000“ იდო, და ხან ქვიდიჩის მოედნისკენ, სადაც ამაღამ ვარჯიშს იწყებდა. სადილი ისე გადაყლაპა, არც გაუგია, რას ჭამდა. ბოლოს და ბოლოს, როგორც იქნა, მან და რონმა შეკვრა გახსნეს.

— აუუ! — აღმოხდა რონს, როცა ცოცხი ჰარის საწოლზე გადაგორდა.

ჰარიც კი, რომელსაც ცოცხებისა არაფერი გაეგებოდა, მიხვდა, რომ ძალიან კარგი რამ იყო: პრიალა და დახვეწილი, წითელი ხის ტარით, სწორი, ლამაზი რტოების გრძელი კუდითა და ტარზე ოქროს ასოებით ამოტვიფრული წარწერით — „ნიმბუს-2000“.

შვიდი საათი რომ მოახლოვდა, ჰარი ციხე-კოშკიდან გამოვიდა და საღამოს ბინდბუნდში ქვიდიჩის სტადიონისკენ გაემართა. სტადიონზე არასოდეს ყოფილა. ტრიბუნები ძალიან მაღლა აენიათ, რათა მაყურებლებს თამაში კარგად დაენახათ. მოედნის თავსა და ბოლოში ორმოცდაათი ფუტის სიმაღლის სამ-სამი ოქროს სვეტი იდგა, ზედ რგოლები ჰქონდა მიმავრებული. სვეტებმა ჰარის მაგლი ბავშვების საჰაერო ბუშტების გასაბერი პლასტმასის ჩხირები მოაგონა.

უცებ ისე ძლიერ მოუნდა ფრენა, ვუდს აღარ დაელოდა, დაჰკრა ფეხი მიწას და ზევით აიჭრა. რა საოცარი სიამოვნებაა ფრენა — გავიდა ერთ რგოლში, გამოვიდა მეორეში, შემდეგ უფრო ზევით აიჭრა, მერე დაბლა გამოქანდა. „ნიმბუს-2000“ რბილად და იოლად უხვევდა, სულ ოდნავი შეხებას კი კმაროდა.

— ეი, პოტერ, ჩამოდი!

ოლივერ ვუდი მოსულიყო, ილლიაში ხის ყუთი ამოეჩარა. ჰარი მის გვერდით დაემუა.

— მშვენიერია, — ვუდი ანთებული თვალებით უსჯეროდა. — ახლა უკვე ვხვდები, რას გულისხმობდა მაკგონაგელი. საოცრად ბუნებრივი ხარ. დღეს უბრალოდ, წესებს აგისხნი და უკვე შეგიძლია, კვირაში სამჯერ გუნდთან ერთად ივარჯიშო.

ყუთს თავი ახადა. შიგ ოთხი სხვადასხვა ზომის ბურთი იდო.

— იცი რა, ქვიდიჩი ასახსნელად ძნელი არ არის, სათამაშოდ კი რთულია. თითოეულ გუნდში შვიდი მოთამაშეა. აქედან სამი ჩეიზერია.

— სამი ჩეიზერი, — გაიმეორა ჰარიმ. ვუდმა წითელი ბურთი ამოიღო, დაახლოებით, ფეხბურთის ბურთის ტოლა.

— ამას ქუაფლი ჰქვია. ჩეიზერები მას ერთმანეთს ესვრიან ხოლმე და ცდილობენ, როგორმე მოწინააღმდეგის რგოლებში ჩააგდონ, რომ გოლი გაიტანონ. ამით ქულებს იღებ. თითო გოლი ათი ქულაა, გასაგებია?

— ესე იგი, ჩეიზერები ერთმანეთს ქუაფლს აწოდებენ და ცდილობენ რგოლში ჩაგდებას, — გაიმეორა ჰარიმ, — კალათბურთივითაა, ოღონდ ფრენით.

— კალათბურთი რა არის? — გაუკვირდა ველს.

— ისე, არაფერი, — სასწრაფოდ უპასუხა ჰარიმ.

— გუნდში ერთი მეკარეა. გრიფინდორის გუნდის მეკარე მე ვარ. მეკარეს ევალება, რგოლებთან იტრიალოს, რომ მოწინააღმდეგის ბურთი აარიდოს.

— გასაგებია. სამი ჩეიზერი და ერთი მეკარე ამ დიდი ბურთით თამაშობენ. ეს სამი რიდასთვისაა? — მიუთითა ჰარიმ ყუთში დარჩენილ ბურთებზე.

— გეტყვი. ეს გამომართავი, — და ჰარის ჩილიკა ჯოხი მიაწოდა, რომელიც ცოტათი კრიკეტის ჩოგანს წაგავდა. — გიჩვენებ, ბლაჯერი რას აკეთებს. ამ ორ ბურთს ბლაჯერები ჰქვია.

ორი ერთნაირი ზომის შავი ბურთი, წითელზე ოდნავ პატარა, თასმებით იყო ყუთზე დამაგრებული. ჰარიმ შენიშნა, რომ ბლაჯერები თითქოს თავის აწყვეტას ცდილობდნენ.

— უკან მიინი, — უთხრა ველმა და ერთ ბლაჯერს თასმა შესწა.

ბურთი თავისთავად აიტყორცნა მაღლა და პირდაპირ ჰარის თავზე დაიწყო დაშვება. ჰარის არაფერთაღი სურვილი არ ჰქონდა, ცხვირი გაეტეხა, თავისი ჩილიკა ჯოხი გაუქნია ბლაჯერს და ზიგზაგებით ვუდისკენ გატყორცნა. ველმა ბურთი მიწაზე დასცა და ზემოდან დაანწა.

— ნახე, როგორია? — თქვა ველმა, მებრძოლი ბურთი ისევ ბუდეში ჩაღო და თასმით დაამაგრა.

— ბლაჯერები მოთამაშეებს ეჯახებიან და ცდილობენ, ცოცხიდან ჩამოაგდონ. მათგან დასაცავად გუნდს ორი ბიტერი ჰყავს. ტყუპი ძმები, უისლები, ჩვენი ბიტერები არიან. ისინი ბლაჯერებს დასდევენ და მოწინააღმდეგეებისკენ ტყორცნიან. რაც გითხარი, გაიგე?

— სამი ჩეიზერი ქუაფლით თამაშობს და ბურთის გატანას ცდილობს. მეკარე რგოლებს იცავს. ბიტერები კი თავიანთ გუნდს ბლაჯერებს არიდებენ, — ჩაარაკრაკა ჰარიმ.

— ძალიან კარგი.

— ბლაჯერებს... როდისმე ვინმე მოუკლავთ? — ვითომ სხვათა შორის იკითხა ჰარიმ.

— ჰოგვორტსში ეს ჯერ არ მომხდარა. ერთი ორჯერ ყოფილა, ყბა მოუნგრევიათ, მაგრამ ამაზე უარესი არაფერი მომხდარა. გუნდში კიდევ ერთი მოთამაშეა — სიკერი. ეს შენ იქნები: შენ არც ქუაფლთან გექნება საქმე, არც ბლაჯერთან...

— სანამ ისინი თავს არ გამოიშობენ.

— მაგაზე არც იფიქრო — უისლები თვითონ არიან ცოცხალი ბლაჯერები!

ველმა ყუთიდან მეოთხე, ციცქნა ბურთი ამოიღო. მოზრდილი კაკლის ტოლა ბურთი სულ ოქროსი იყო და ვერცხლის ფრთები ჰქონდა.

— ამას ოქროს სნიჩი ჰქვია და ყველაზე მნიშვნელოვანი ბურთია, ძნელი დასაჭერია, იმიტომ რომ, სწრაფია და თითქმის არ ჩანს. სიკერმა ეს ბურთი უნდა დაიჭიროს. შენ უნდა იფრინო ჩეიზერებს, ბიტერებს, ქუაფლსა და ბლაჯერებს შორის და ოქროს სნიჩი მოწინააღმდეგე გუნდის სიკერზე ადრე დაიჭირო, იმიტომ რომ თითქმის ყოველთვის ის გუნდი იმარჯვებს, რომლის სიკერიც სნიჩის დაჭერას მოახერხებს და თავის გუნდს დამატებით 150 ქულას მოუტანს. ამიტომაც არის, რომ სიკერებს ხშირად წესების დარღვევით ეთამაშებიან. ქვიდიჩის მატჩი მხოლოდ სნიჩის დაჭერის შემდეგ მთავრდება. ზოგჯერ თამაში უსასრულოდ იწელება. თუ არ ვცდები, სარეკორდო უწყვეტი თამაში სამი თვე გაგრძელდა. გუნდის წევრებს რეგრავობით ცვლიდნენ, რომ დაეძინათ. ჯერჯერობით სულ ეს არის. შეკითხვები ხომ არა გაქვს?

ჰარიმ თავი გაიქნია. რა ვეალებოდა, გასაგები იყო, ოღონდ როგორ შეძლებდა მის შესრულებას, ეს არ იცოდა.

— ჩვენ სწიხის გარეშე ვივარჯიშებით, — თქვა ვუდმა და ბურთი კვლავ ყუთში გამოკეტა, — ბნელა, დაიკარგება. აი, ამით ვივარჯიშოთ.

ვუდმა ჩვეულებრივი გოლფის ბურთები ამოიღო ჯიბიდან. მალე ორივენი ჰაერში იყვნენ. ვუდი აქეთ-იქით ტყორცნიდა იმ ბურთებს, ჰარი კი იჭერდა. ჰარის არც ერთი არ გაუშვია. ვუდი აღფრთოვანებული დარჩა. ნახევარ საათში ღამე ჩამოწვა, უკვე აღარაფერი ჩანდა, — წლევანდელი ქვიდიჩის თასზე უჭველად ჩვენი სახელი ამოიტვიფრება, — ამბობდა გახარებული ვუდი, როცა უკან ბრუნდებოდნენ, — არ გამოიკვირდება, ჩარლი უისლისაც რომ აჯობო! ის ახლა ინგლისის ნაკრებში იქნებოდა, თავის დრაკონებს რომ არ გაჰკიდებოდა.

* * *

ღღეები სწრაფად მისდევდა ერთმანეთს. გაკვეთილებსა და სამზინაო დავალებებს ქვიდიჩის ვარჯიშის დამატება კვირაში სამჯერ და ჰარიმ ვერც კი დაიჯერა, რომ ამასობაში უკვე ორი თვე გასულიყო. ჰოგვორტსი ჰარის სახლად იქცა. პრივიტ დრაივზე, დერსლებთან, ეს გრძნობა არასდროს ჰქონია. საგნებმაც უფრო და უფრო გაიტაცა, რადგან ბევრი რამ გაიგო და ისწავლა.

ჰელოუინი თენდებოდა. დილაუთენია მთელი ციხე-კოშკი შემწვარი გოგრის სასიამოვნო სურნელმა გამოაღვიძა. ყველას სასიხარულოდ, მაგიური ფორმულების გაკვეთილზე პროფესორმა ფლიტვიკმა საზეიმოდ განაცხადა, ჩვენ უკვე მზად ვართ, ფიზიკური საგნები უწონადობაში გადავიყვანოთ და ავაფრინოთო. მას შემდეგ, რაც ფლიტვიკმა ნევილის გომბეშო ჰაერში ასწია და აქეთიქით ასეირნა, ყველა ამაზე ოცნებობდა. პროფესორმა ორ-ორი დასვა ერთად. ჰარის სიმუს ფინიკანი შეხვდა მენწყილედ (კიდევ კარგი, თორემ ამჩნევდა, რომ ნევილი ცდილობდა მასთან მოხვედრას). რონს ჰერმიონ გრეინჯერი ერგო. ვერ გაიგებდი, რომელს უფრო ეწყინა ეს, რონს თუ ჰერმიონს. იმ დღის შემდეგ, რაც ჰარიმ ცოცხი მიიღო, ჰერმიონს ხმა არც ერთისთვის აღარ გაუცია.

— გაიხსენეთ მაჯის უმშვენიერესი მოძრაობა, რომელიც ვისწავლეთ, — დაინრიპინა ფლიტვიკმა, ჩვეულებისამებრ, წიგნებზე შემდგარმა, — გაქნევა ანაზღეული და ნატიფი უნდა იყოს! ანაზღეული და ნატიფი! და კიდევ, რაც მთავარია, ჯადოსნური სიტყვები მკაფიოდ უნდა წარმოთქვათ. ხომ გახსოვთ, რა დაემართა ჯადოქარ ბარუფიოს, რომელმაც „ს“-ს ნაცვლად შეცდომით „ჩ“ თქვა — იატაკზე აღმოჩნდა გამშლართული და გულზე კამეჩი ედგა.

სათქმელად ადვილი იყო.

ჰარი და სიმუსი ანაზღეულადაც იქნევდნენ თავიანთ ჯადოსნურ ჯოხს და ნატიფადაც, მაგრამ ჰაერში ასაფრენი ბუმბული ისევ გაუნძრევლად იდო მათ წინ, მაგიდაზე. სიმუსს მოთმინება დაეკარგა, ჯოხის წვერი წაჰკრა ბუმბულს და ცეცხლი წაუკიდა, რომელიც ჰარიმ თავისი ქედით ჩააქრო.

რონი გვერდით მაგიდასთან იჯდა. მასაც არ გაუღიმა ბედმა, — ვინგარდიუმ ლევიოსა! — ამაოდ ყვიროდა რონი და ქარის ნისქილივით იქნევდა გრძელ ხელებს.

— შენ არასწორად წარმოთქვამ სიტყვებს, — გაისმა ჰერმიონის უკმაყოფილო ხმა. — უნდა თქვა ვინ-გარ-დიუმ ლევი-ო-სა, „გარ“ — გრძლად და რბილად.

— მოდი, შენ ქენი, რახან ყველაფერი იცი! — შეუღრინა რონმა.

ჰერმიონმა მკლავები დაიკაპინა, ჯადოსნური ჯოხი გაიქნია და თქვა:

— ვინ-გარ-დიუმ ლევიოსა.

ბუმბული ნელა მოშორდა მაგიდას და ჰაერში აფრინდა.

— მშვენიერია! — პროფესორმა ფლიტვიკმა ტაში შემოჰკრა, — შეხედეთ, მის გრენიჭერს გამოუვიდა!

რონს გუნება წაუხდა.

აჟრიაშულელებელ დერეფანში რომ მიდიოდნენ, ჰარის უთხრა:

— სულაც არ მიკვირს, რომ ვერაგინ ვერ იტანს ამ გოგოს, საშინელი ვინმეა.

დერეფანში ძალიან ბევრი ხალხი იყო. ვიღაცამ შემთხვევით მხარი გაჰკრა ჰარის. მიიხედა და ჰერმიონი შერჩა ხელში. სანამ გაეცლებოდა, ჰარიმ მოასწრო დაენახა მისი აცრემლებული თვალები.

— მე მგონი, გაიგონა, რაც თქვი.

— აი დარდი! — ასე კი თქვა რონმა, მაგრამ აშკარად უხერხულად იგრძნო თავი.

— ვერ ხედავს, რომ მაგასთან არაფერს მეგობრობს?!

ჰერმიონი არც შემდეგ გაკვეთილზე შემოსულა და არც მერე გამოჩენილა. დარბაზისკენ რომ მიდიოდნენ, სადაც ჰელოუინის საზეიმო ღიზინი უნდა გამართულიყო, შემთხვევით გაიგონეს, როგორ უთხრა პარვატი პეტილმა თავის მეგობარ ლავანდას, ჰერმიონი გოგონების ტუალეტში ენახე, ტიროდა და ასე მითხრა, ყველამ თავი დამანებეთო. რონი ძალიან შეწუხდა, მაგრამ საზეიმოდ მორთულ დარბაზში შევიდნენ თუ არა, ჰერმიონი სულ გადაავიწყდათ.

ათასობით ცოცხალი ღამურა ფრთების ქნევით ხან კედელს მიანცდებოდა, ხან ჭერს. ამდენივე ღამურა ზედ მაგიდის თავზე დაფრინავდა დიდი შავი ღრუბელივით. გოგონების შიგნით ანთებული სანთლები მათ ყოველ ჩაქროლებზე ციმციმებდნენ. სუფრა კვლავ ოქროს თიფუშებით იყო განწყობილი, როგორც პირველ ბანკეტზე:

ჰარი კანიადად შემწვარ კარტოფილს მიირთმევდა, როდესაც დარბაზში დაფეთებული, თავზე ჩალმამობრეცილი და სახეშემოილი პროფესორი ქვირელი შემოვარდა, დამბლდორის მაგიდას ეცა, ზედ ჩამოეყრდნო და ძლივს ამოიღულღულა: — ტროლი... სარდაფში... მოვედი, რომ გაგაფრთხილოთ... — და გულწასული ძირს გაიშხლართა.

ერთი აურზაური ატყდა. პროფესორ დამბლდორს რამდენჯერმე დასჭირდა კაშკაშა წითელი ნაპერწკლების გაშვება თავისი ჯადოსნური ჯოხიდან, რომ იქაურობა დაეწყნარებინა და ყველას ყურადღება მიეპყრო:

— პრეფექტებო, — გრგვინვასავით გაისმა მისი ხმა, — თქვენ-თქვენი კლუბები თავ-თავიანთ საერთო საცხოვრებლებში წაიყვანეთ, დაუყოვნებლივ!

პერსი თავის სტიქიაში აღმოჩნდა და მამინვე ყვირილი დაიწყო:

— პირველკურსელებო, მომყევით! ერთად იარეთ! საშიში არაფერი იქნება, თუ ისე მოიქცევით, როგორც მე გეტყვით. არ დაითვანტოთ! წავედით! უკაცრავად! გავგატარეთ, მე პრეფექტი ვარ!

— ნეტავ ტროლი როგორ შემოვიდა შენობაში? — იკითხა ჰარიმ, როცა უკვე კიბეზე აღიოდნენ.

— მე რა ვიცი. მაგარი უტვინოები არიან. შეიძლება, პიესმა შემოუშვა, იხუმრა, ალბათ, საჰელოუინოდ, — უპასუხა რონმა.

ყველანი ჯგუფ-ჯგუფად დარბოდნენ აქეთ-იქით. დაბნეულ ჰაფლეპაფელებს შორის რომ მიიკვლევდნენ გზას, უცებ ჰარიმ რონს სტაცა ხელი.

— ეხლა გამახსენდა — ჰერმიონი!

— რა, ჰერმიონი?

— ტროლის ამბავი არ იცის.

რონმა ტუჩზე იკბინა.

— კარგი, წავიდეთ, ოღონდ პერსიმ არ დაგვინახოს...

თავი დალუნეს და ჰაფლეჰაფელეებში გაერივნენ, რომლებიც საპირისპირო მხარეს მიდიოდნენ. შემდეგ უკაცრიელ დერეფანში გავიდნენ და გოგონების ტუალეტისკენ გაიქცნენ. კუთხეში შეუხვიეს თუ არა, უკანიდან აჩქარებული ნაბიჯების ხმა გაიგონეს.

— პერსია! — უჩურჩულა რონმა და ორივე ერთად მიიყუჟა ქვის უზარმაზარი გრიფონის უკან.

პერსი კი არა, სწევი მორბოდა. დერეფანი გადაირბინა და გაუჩინარდა.

— ეს აქ რას აკეთებს? — გაუკვირდა ჰარის, — რატომ სარდაფში არ არის სხვა პედაგოგებთან ერთად?

— მე რა ვიცი.

ისინიც ფეხაკრეფით წავიდნენ იქით, საითაც სწევი გაიქცა.

— მესამე სართულზე აღის, — თქვა ჰარიმ, მაგრამ ამ დროს რონის შეხება იგრძნო ხელზე.

— სუნი არ გცემს?

ჰარიმაც იგრძნო, რომ რაღაც ყარდა. თითქოს ერთმანეთში არეულიყო ჭუჭყიანი წინდებისა და ბინძური საზოგადოებრივი ტუალეტის სუნი.

მერე კი წელი ბუბუნი და მძიმე ნაბიჯების ხმაც გაიგონეს. რონმა თითო გაიშვია. დერეფნის მარცხენა მხრიდან უზარმაზარი არსება მოდიოდა. სასწრაფოდ ისევ რაღაცის უკან შეიყუჟნენ, ბნელში, და იმ არსებას მიაყქერდნენ, მთვარის შუქით განათებულ ადგილას რომ გამოჩნდა. ოთხმეტრიანი ტროლი საზარელი სანახავი იყო — მოშვებული და სქელი რუხი კანი, უზარმაზარი ლოდივით ტანი, ზედ დაკოსებული ქოქოსის კაკალივით პატარა, მელოტი თავი, მორივით სქელი, კოტიტა ფეხები და ბრტყელი, დაკოჟრილი ტერფები ჰქონდა. ისეთი სუნი ასდიოდა, შეიშლებოდა კაცი. წარმოუდგენლად გრძელ ხელში ვეება კეტი ეკავა და ძირს მიათრევდა.

ტროლი კართან შეჩერდა, ოთახში შეიჭყიტა, გრძელი ყურები დაქქვითა. მერე, ეტყობა, თავისი პატარა ტვინით რაღაც მოიფიქრა და შიგნით შეფრატუნდა.

— გასაღები კარებშია, ხომ არ ჩავკეტეთ? — დაიჩურჩულა ჰარიმ.

— კარგი იქნება. — რონს შიში შეეპარა ხმაში.

სამალავიდან გამოძვრნენ და იმ ღია კარისკენ ფეხაკრეფით წავიდნენ, თან შიშისგან პირი უშრებოდათ, ემანდ ტროლი უკან არ გამობრუნდესო. ჰარიმ უცებ მიკეტა კარი და გასაღები გადაატრიალა.

— არის!

გამარჯვებით აღფრთოვანებულებმა სწრაფად მოკურცხლეს, მაგრამ დერეფნის ბოლომდე მისულებიც არ იყვნენ, რომ გამგმირავი კივილი გაისმა სწორედ იმ ოთახიდან, რომლის კარიც ეს-ეს იყო ჩაკეტეს.

— ო, არა! — წამოიძახა რონმა და სისხლისმსმელი ბარონივით გაფითრდა.

— გოგონების ტუალეტი ყოფილა! — თქვა ჰარიმ.

— ჰერმიონი! — იყვირეს ერთად.

სხვა გზა არ იყო, დაბრუნდნენ და ისევ კარს ეცნენ. ჰარიმ აკანკალებული ხელით ძლივს გადააბრუნა გასაღები, კარი გამოაღო და ორივენი შიგ შეცვივდნენ.

ჰერმიონ გრეინჯერი კედელზე იყო აკრული, სადაცაა გული წაუვიდოდა. ტროლი მისკენ მიდიოდა, გზადაგზა კი პირსაბანებს ურტყამდა იმ თავის კეტს და ამსხვრევდა. — როგორმე ყურადღება აქეთ გადმოვატანინოთ! — იყვირა ჰარიმ და მოგლეჯილი ონკანი რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, კედელს ესროლა.

ტროლს რამდენიმე ნაბიჯი დადგინდა ჰერმიონამდე. შეჩერდა, იქით მიტრიალდა, საიდანაც ხმა გაიგონა, და უაზროდ დაიწყო თვალის ფახური. მისი პატარა, საძაგელი თვალები ჰარის წაწყდა. ერთხანს იყოყმანა, მაგრამ მერე მანაც ჰარისკენ გაიწია, თან კეტი მოუღერა.

— ეი, შენ, ცალტვინა! — ხმამაღლა დაუძახა რონმა ოთახის მეორე ბოლოდან და რკინის მილი ესროლა. ტროლს არც კი უგრძნია, ის მილი მხარში რომ მოხვდა, მაგრამ რონის ხმის გაგონებაზე ახლა მისკენ მიბრუნდა. ისევ ცოტა იჭოჭმანა და ახლა რონისკენ გაეშურა. ამასობაში ჰარიმ დრო იხელთა, ჰერმიონს მივარდა და სცადა, კარისკენ გაეთრია.

— მიდი, გაიქეცი, გაიქეცი, ჩქარა!

ჰერმიონს არაფერი ესმოდა. ისევ კედელზე იყო აკრული და შიშისაგან პირდაღებული გამომხედიყო.

აქეთ-იქიდან ამდენმა ყვირილმა ტროლი სულ გააგიჟა. იტრიალა, იღმევლა და მაინც რონისკენ დაიძრა, რადგან ყველაზე ახლოს ის იდგა, თან გასაქცევად არსად ჰქონდა.

და ჰარიმ ისეთი რამ ჩაიღინა, რაც ერთდროულად გაბედული საქციელიც იყო და სულელურიც: გაქანდა, ტროლს ზურგიდან შეახტა და კისერზე ჩამოეკიდა. ჰარის ზურგზე შესტომას ტროლი ვერც იგრძნობდა, ჰარის ჯოხი ნესტოში ღრმად რომ არ შესობოდა. ეტყობა, ემწარა, ტკივილისგან დაიგრია, დაიწყო თავისი უზარმაზარი ჯოხის ქნევა, ამ ბორცვაში ადვილად შეიძლებოდა, ჰარი ძირს ჩამოეგდო და იმ ჯოხით მოეკლა.

შეშინებული ჰერმიონი იატაკზე დაჯდა. რონმა თავისი ჯადოსნური ჯოხი ამოიღო და ანგარიშმოუცემლად წარმოთქვა პირველივე შელოცვა, რაც ენაზე მოადგა: „ვინგარდიუმ ლევიოსა!“

ტროლს კეტი ხელიდან გაუსხლტა, ზევით აიჭრა და მთელი ძალით დაეხეთქა პატრონის თავს. ტროლი ადგილზე შექანდა და იატაკს პირქვე დაასცა. ოთახი შეგანზარდა.

ჰარი ფეხზე წამოდგა, ბარბაცებდა და სუნთქვა ეკვროდა. რონი ისევ ისე იდგა ჯოხალმართული და თავის ნამოქმედარს მისჩერებოდა.

პირველმა ჰერმიონმა დაილაპარაკა:

„მოკვდა?“

— არა მგონია, ალბათ, ნოკაუტშია, — თქვა ჰარიმ, მერე დაიხარა და ტროლს ნესტოდან გამოაძრო თავისი ჯოხი, რომელსაც რუხი წებოვანი მასა მისცხებოდა, — ფუჰ, ამის წვინტლები! — და შარვალზე შეანმინდა ტროლს.

ამ დროს სწრაფი ნაბიჯების ხმა შემოესმათ. სამივემ ერთად აიხედა.

აქ რომ ამათ ბრავაბრუვი, ხმაური და გნიასი ატეხეს, ბუნებრივია, ქვევითაც გაიგონებდნენ. ჰოდა, სულ მალე ოთახში პროფესორი მაკგონაგელი შემოვარდა, ფეხდაფეხ სწიპი შემოჰყვა, ცოტა მოგვიანებით — ქვირელიც, რომელმაც ერთი კი დახედა ტროლს, ჩუმად ამოიკვნესა, გულზე ხელი იტაცა და უნიტაზზე ჩამოჯდა.

სწიპი ტროლისკენ დაიხარა. პროფესორი მაკგონაგელი რონს და ჰარის უცქეროდა. ასეთი გაბრაზებული არასოდეს ენახათ. ტუჩები მთლად გასთეთრებოდა. ჰარიმ ორმოცდაათი მოგებული ქელა გრიფინდორის ანგარიშიდან უკვე დაკარგულად ჩათვალა.

პროფესორმა მაკგონაგელმა ცივად და მკაცრად იკითხა:

— საინტერესოა, რას ფიქრობდით? — ჰარიმ რონს გადახედა, რომელიც ისევ ისე იდგა, ჯოხაღმართული, — შემთხვევით გადარჩით ცოცხლები. თქვენს საწოლ ოთახში რატომ არა ხართ?

სწეიშმა ჰარის გამგმირავი მზერა ესროლა. ჰარიმ თავი დახარა, თან ფიქრობდა, რა სჭირს რონს, ამ თავის ჯოხს დაბლა რატომ არ დასწევს.

ზნელი კუთხიდან სუსტი ხმა გაისმა:

— ჩემი ბრალია, პროფესორო მაკგონაგელ, მე მეძებდნენ.

— მის გრეინჯერ!

ჰერმიონს, როგორც იქნა, ფეხზე ადგომა მოეხერხებინა.

— მე გამოვიქეცი ტროლთან. იცით, მეგონა, მარტოკა გავუმკლავდებოდი, ტროლებზე ყველაფერი მაქვს წაკითხული...

რონს მოულოდნელობისაგან ხელიდან ჯოხი გაუვარდა. წარმოუდგენელი იყო: ჰერმიონ გრეინჯერი მასწავლებელს თვალებში უცქეროდა და უტიფრად ტყუოდა.

— ღრობე რომ არ მოესწროთ, მე ცოცხალი აღარ ვიქნებოდი. ჰარიმ ცხვირში ატაკა თავისი ჯოხი, რონმა კი მისივე კეტი ჩასცხო თავში. ბიჭები ვერავის გაფრთხილებას ან მოყვანას ვერ მოასწრებდნენ. რომ მოვიდნენ, მე უკვე მოკვლას მიპირებდა.

ჰარიმ და რონმა ისეთი სახე მიიღეს, ვითომ ყველაფერი მართლაც ასე იყო.

— კეთილი, თუ ასეა... — პროფესორი მაკგონაგელი გამომცდელად უცქეროდა სამივეს. მერე თქვა: — სულელური აზრი კი მოგსვლიათ თავში, მის გრეინჯერ. მთასავით ტროლს მარტოკა როგორ მოერეოდით, რას ფიქრობდით?

ჰერმიონმა თავი ჩალუნა. ჰარის ენა ჩაუვარდა გაოცებისაგან: ვინ დაიჭერებდა, რომ ჰერმიონი ოდესმე სკოლის განაწესს დაარღვევდა?! აჰა, დგას და სწორედ ამას იბრალებს, რომ ბიჭებს არ მოხვდეთ. სწეიშს რომ უცებ კანფეტების დარიგება დაეწყო, ჰარის ალბათ ასე არ გაუკვირდებოდა.

— მის გრეინჯერ, ამისათვის გრიფინდორს ხუთი ქულა დააკლდება! თქვენგან ამას არ მოველოდი. ახლა, თუ ყველაფერი რიგზეა, წაბრძანდით გრიფინდორის კოშკში. მოსწავლეები თავ-თავიანთ ოთახებში არიან და უკვე საზეიმო ვახშამიც მთავრდება! — ბრძანა მაკგონაგელმა.

ჰერმიონი წავიდა.

— თქვენ, უბრალოდ, ბედმა გაგიღიმათ, — ახლა რონს და ჰარის მიუბრუნდა პროფესორი მაკგონაგელი, — პირველკურსელ მოსწავლეს ნამდვილად არ შესწევს იმის ძალა, მოზრდილ ტროლს გაუმკლავდეს. თითოეულს 5-5 ქულას განიჭებთ ამისთვის. პროფესორ დამბლდორს აუცილებლად მოეახსენებ ამ ამბავს. შეგიძლიათ, წაბრძანდეთ.

ჰარი და რონი სწრაფი ნაბიჯით წავიდნენ. ორი სართული ისე აიარეს, ხმა არ ამოუღიათ. სხვა რომ არაფერი, ისიც დიდი შვება იყო, ტროლის სუნს რომ მოშორდნენ.

— ათ ქულაზე მეტი არ გვეკუთვნოდა? — აბუზუნდა რონი.

— უფრო სწორად, ხუთი! ხუთი ჰერმიონმა ჩამოგვაკლო.

— ისე, ყოჩაღად კი მოიქცა, — აღნიშნა რონმა, — თუმცა, მართლაც სიკვდილს გადავარჩინეთ.

— გადასარჩენი არ იქნებოდა, ჩვენ რომ არ ჩაგვეკეტა გარედან, — თქვა ჰარიმ.

ფუმფუმა ქალბატონის პორტრეტს „ლორის ღინგი“ უთხრეს და შევიდნენ. ყველანი საერთო ოთახში ვახშამობდნენ, საჭმელი იქ აეგზავნათ. მაღიანად ილუკმებოდნენ და იდგა ერთი ურიაშული. ჰერმიონი მარტოკა იყო კართან ატუზული. ჰარის და რონს

ელოდა. მეტად უხერხული პაუზა ჩამოვარდა. მერე ერთმანეთისთვის არც შეუხედავთ, ისე, ძლივს გასაგონად სამივემ ერთად თქვა „მადლობა“ და სუფრას მიაშურეს.

იმ დღის შემდეგ ჰერმიონს დაუმეგობრდნენ. არის ამქვეყნად რაღაცები, რამიც ვინმე თუ დაგვხმარება, ბოლოს მასთან დამეგობრებას ვერ ასცდები. ოთხმეტრიანი ტროლის დამარცხებაც სწორედ ასეთი საქმეა.

თავი მეთერთმეტე
ქვილიჩი

ნოემბერი თავიდანვე ცივი დაიჭირა. სკოლის გარშემო მთებზე ჩამოთოვა და ყველაფერს მოთეთრო-რუხი ფერი დაედო. ტბის ზედაპირი გაყინულ ფოლადს დაემსგავსა. დილაობით კოშკის ფანჯრებიდან უქცეროდნენ, როგორ ალღობდა ტარიან ცოცხებს ქვილიჩის დათრთვილულ მოედანზე თხუნელას ბენვის გრძელ ქერქში გახვეული შავრიდი. ფეხებზე ვეება, თავის ტყავის ჩექმები ეცვა, ხელეებზე კი — კურდღლის ბენვის ხელთათმანები.

ქვილიჩის სეზონი ღაღდა. რამდენიმეკვირიანი ვარჯიშის შემდეგ ჰარის თავისი პირველი მატჩი უნდა ეთამაშა. შაბათს გრიფინდორი სლიზერინს ხვდებოდა. გრიფინდორი თუ მოიგებდა, შიდა ჩემპიონატში მეორე ადგილზე გადიოდა.

ჰარი ჩუმად ვარჯიშობდა. ვუდი მას საიდუმლო იარაღად ამზადებდა, რათა მეტოქისთვის დარტყმა მოულოდნელი ყოფილიყო, მაგრამ ჰარის სიკერობის ამბავმა მაინც გაუთნა. ახლა სალაპარაკო სხვა აღარაფერი ჰქონდათ. ჰარის მოსვენებას არ აძლევდნენ, ზოგი ეუბნებოდა, ბრწყინვალედ ითამაშებო, ზოგი კი პირიქით, თარსავდა: მოედანზე მატრასებით ირბენენ შენს დასაჭერადო.

ჰარის ბედი, რომ ის და რონი უკვე ჰერმიონთან მეგობრობდნენ, თორემ, უიმისოდ როგორ უნდა ეკეთებინა ამდენი საშინაო დავალება, ვუდი ხომ წარამარა უნიშნავდა ვარჯიშს. ჰერმიონმა ათხოვა „ქვილიჩის მრავალსაუკუნოვანი ისტორია“, რომელიც მეტად საინტერესო საკითხავი აღმოჩნდა.

ამ წიგნიდან შეიტყო ჰარიმ, რომ ქვილიჩში თამაშის წესების შედისანიური დარღვევაა შესაძლებელი და შეიდასივე 1473 წელს, მსოფლიო ჩემპიონატის დროს, ერთდროულად მომხდარა; რომ სიკერები ყოველთვის ყველაზე ტანმომცრო და სწრაფი მოთამაშეები არიან და უბედური შემთხვევის მსხვერპლნიც ხშირად ისინი ხდებიან. ქვილიჩის თამაშის დროს, მართალია, იშვიათად თუ მომკვდარა ვინმე, მაგრამ ყოფილა შემთხვევა, რომ მსაჯე მატჩის დროს გამქრალა, რამდენიმე თვის შემდეგ კი საჰარის უდაბნოში უპოვიათ.

მას შემდეგ, რაც ჰარიმ და რონმა ჰერმიონი მთის ტროლისაგან იხსნეს, ჰერმიონი სკოლის განაწესის დარღვევას შედარებით იოლად ეგუებოდა და მასთან ურთიერთობაც გაადვილდა. მატჩის წინაღღეს, შესვენებაზე, სამივენი ერთად გავიდნენ ბაღში. ძალიან ციოდა. ჰერმიონმა მურაბის ქილაში ჯადოსნური ცეცხლი აანთო, კაშკაშა ლურჯი ფერისა. ცეცხლს ზურგი მიუშვირეს და თბებოდნენ. უცებ მათკენ მომავალი სნეიპი დაინახეს, რომელიც რატომღაც კოჭლობდა. ჰარი, რონი და ჰერმიონი მიჯრით დადგნენ, რომ სნეიპს ცეცხლი არ დაენახა: ვაითუ ეზოში დანთება აკრძალულიაო. სნეიპმა წამსვე შეამჩნია, რომ სამივენი დამნაშავეებივით იყურებოდნენ, და მაშინვე მათთან მივიდა კოჭლობით. ცეცხლი ვერ დაინახა, მაგრამ მიზეზს ეძებდა, რომ ჰარი მოედო.

— მანდ რას მალავთ, პოტერ?

ჰარიმ უჩვენა „ქვილიჩის მრავალსაუკუნოვანი ისტორია“.

— ბიბლიოთეკის წიგნის გატანა შენობიდან ნებადართული არ არის, — განუცხადა სნეიპმა, — მომეცით აქ. ხუთი საჯარიმო ქულა გრიფინდორს, — და წავიდა.

— ეს აკრძალვა ამწუთას დაიწესა, — ჩაიბუზღუნა გაბრაზებულმა ჰარიმ, — ფეხზე რა სჭირს ნეტავ, რატომ კოჭლობს?

— არ ვიცი, მაგრამ ღირსია, ძალიან სტკიოდეს, — თქვა რონმა გესლიანად.

* * *

გრიფინდორის საერთო ოთახი იმ საღამოს რაღაც მეტისმეტად აჟურიაშულებული იყო. ჰარი, რონი და ჰერმიონი ერთად ისხდნენ ფანჯარასთან. ჰერმიონი მათ მაგიური ფორმულების საშინაო დავალებას უმზნებდა. გადანერის უფლებას არასოდეს მისცემდა („ასე როგორ ისწავლით?“), მაგრამ წაკითხვასა და გასწორებაზე უარს არ ამბობდა.

ჰარი ვერ ისვენებდა. „ქვიდიჩის მრავალსაუკუნოვანი ისტორია“ სჭირდებოდა; კითხვას გულს გადააყოლებდა და ხვალინდელ მატჩზე აღარ ინიერვიულებდა. რატომ უნდა მეშინოდეს სნეიპის, ფიქრობდა. წამოდგა და მეგობრებს უთხრა:

— მივალ და ვთხოვ, თუ შეიძლება, წიგნი დამიბრუნეთ-მეთქი.

— შენს მისვლას ჩემი მისვლა სჯობს, — ერთდროულად უპასუხეს ჰერმიონმა და რონმა, მაგრამ ჰარი დარწმუნებული იყო, სხვა მასწავლებლების თანდასწრებით სნეიპი უარს ვერ ეტყოდა.

სამასწავლებლოს კართან მივიდა. დააკაკუნა. პასუხი არავინ გასცა. ისევ დააკაკუნა. ისევ არავინ გამოეხმაურა. „შეიძლება, წიგნი აქ დატოვა, შევალ და ვნახავ“, — გაიფიქრა ჰარიმ. კარი შეღო და შეიჭყიტა. საზარელი სცენა წარმოუდგა თვალწინ: ოთახში მარტო სნეიპი და ფილჩი იყვნენ. სნეიპს მუხლამდე ჰქონდა ფეხი გაშეშლებული. დაჭრილი იყო და სისხლი სდიოდა. ფილჩი უხვევდა.

— წყეული! — ამბობდა სნეიპი, — სამივე თავს ერთდროულად როგორ უნდა ადევნო თვალი!

ჰარიმ იფიქრა, ჯობია, აქაურობას გავეცალოო, და შეეცადა, ფრთხილად დაეხურა კარი, მაგრამ უცებ გაისმა:

— პოტერ!

სნეიპს სიბრაზისგან სახე დაებრიცა და ფეხზე სასწრაფოდ მოსასხამი გადაიფარა.

— მიწოდდა, მეკითხა, წიგნს ხომ ვერ დამიბრუნებთ? — ძლივს ამოილულულა ჰარიმ.

— მოშორდი აქედან! გადი!

ჰარი სასწრაფოდ გავარდა გარეთ, სანამ სნეიპი ახალ საჯარიმო ქულას გამოუწერდა.

— არ მოგცა? რა იყო, რა დაგეშართა? — შეეკითხა რონი.

ჰარიმ ჩუმად, ჩურჩულით უამბო, რაც ნახა:

— მე მივხვდი, რაც მოხდა! სნეიპი ჰელოუინზე იმ სამთავიან ძაღლთან მივიდა. ჩვენ რომ დავინახეთ, იქით მიდიოდა! იმის აღება უნდა, რასაც ძაღლი იცავს! ჩემს ტარიან ცოცხზე დაგენაძლევები, ტროლი მაგან შემოუშვა, რომ აურზაური ატეხილიყო.

ჰერმიონი გაფაცვიცებული უსმენდა, ბოლოს თქვა:

— არა, არ იზამდა. ვიცი, ცოტა უჟმური ვინმე ვიყ, მაგრამ რასაც დამბლდორი ასე უფრთხილდება, იმას ნამდვილად არ მოიპარავს.

— ჰერმიონ, კარგი რა, მასწავლებლები წმინდანები ნუ გგონია, — შეეკამათა რონი, — მე ჰარის ვეთანხმები. სნეიპისგან ყველაფერია მოსალოდნელი. მაგრამ რის აღება უნდოდა? რას იცავს ის ძაღლი?

ჰარისაც ეს კითხვა აეკვიტა. დაწვა, მაგრამ ვერაფრით ვერ დაიძინა. ნევილი ხმამაღლა ხვრინავდა. ჰარი ძალიან შეეცადა, არაფერზე ეფიქრა, ძილი სჭირდებოდა, აუცილებლად უნდა დაეძინა, რამდენიმე საათში მისი პირველი ქვიდიჩის მატჩი იწყებოდა. მაგრამ ვერაფრით ამოივდო თავიდან სნეიპის სახის გამომეტყველება, როცა ჰარიმ მისი გასისხლიანებული ფეხი დაინახა.

* * *

მეორე დილა სუსხიანი, მაგრამ მზიანი გათენდა. დიდ დარბაზში შემწვარი სოსისის გემრიელი სუნი ტრიალებდა. ყველანი ხმამაღლა ლაპარაკობდნენ ქვიდიჩის მომავალი მატჩის შესახებ. — აუცილებლად უნდა შეჭამო რამე! — არ მინდა... — სულ ცოტა მაინც, — სთხოვდა ჰერმიონი, — არ მშია...

ჰარი თავს ძალიან ცუდად გრძნობდა. სულ რაღაც ერთ საათში კი მოედანზე უნდა გასულიყო.

— ჰარი, შენ ღონე გჭირდება, — უთხრა სიმუს ფინიგანმა, — მოწინააღმდეგის მთავარი დარტყმა სულ სიკვრზე მოდის.

— გმადლობ, სიმუს, — ჰარი უცქეროდა, როგორ მოასხა კეტჩუპი სიმუსმა მის სოსისს.

თერთმეტ საათზე მთელი სკოლა სტადიონის ტრიბუნებზე იჯდა. ბევრს ბინოკლიც მოეტანა თან. მაყურებელთა სკამები მიწიდან საკმაოდ მაღლა იყო, მაგრამ ზოგჯერ მაინც კარგად არ ჩანდა, რა ხდებოდა თამაშის დროს.

რონთან და ჰერმიონთან ერთად იყვნენ ნევილი, სიმუსი და დინი — „ვესტჰემის“ ფანი. მათ სულ ზედა რიგში დაიკავეს ადგილები. ჰარის გასამხნეველად დიდი დროა ჰქონდათ მოტანილი, ზედ ეწერა: „პოტერი პრემიენტად!“ სკაბერშმა ზეწარი რომ დაგლიჯა, იმაზე დაწერეს. დინს ხატვა ეხერხებოდა და ზედ გრიფინდორის ემბლემა, ლომი მიახატა. ჰერმიონის ჯადოქრობის წყალობით, წარწერა სულ სხვადასხვაფერად ინთებოდა.

გასახდელში, როცა გრიფინდორის გუნდი თავის ალისფერ სპორტულ ფორმას იცვამდა (სლიზერინს მწვანე ფორმა ეცვა), ვუდმა ჩაახველა და გუნდს მიმართა:

— მაშ, ასე, ბატონებო...

— და ქალბატონებოც, — შეახსენა ანჯელინა ჯონსონმა, გუნდის ჩეიზერმა.

— და ქალბატონებო! დიახ. მე მინდა, გითხრა... — დაიწყო ისევ ვუდმა...

— რომ დღეს ჩვენი დღეა! — ჩაურთო ფრედ უისლიმ.

— ამ დღეს ყველანი ველოდით, — დაამატა ჯორჯმა.

— ოლივერის ტექსტები ზეპირად ვიცით, — გადუქურჩულა ფრედმა ჰარის, — შარშანაც ვიყავით ამ გუნდში.

— მოკვტეთ, ეი, თქვენ! — იყვირა ვუდმა, — მე მინდა, გითხრა, რომ გრიფინდორს ასეთი გუნდი ჯერ არ ჰყოლია. დარწმუნებული ვარ, ჩვენ გავიმარჯვებთ! — და ისე გადახედა გუნდს, რომ იგულისხმებოდა „თუ არა და, გაჩვენებთ სეირს!“

— წავედით, აბა, ყოჩაღად! წარმატებას გისურვებთ!

ჰარი ფრედს და ჯორჯს გაჰყვა უკან. მოედანზე რომ გავიდნენ და მათ გუნდს ყიჟინთა და შეძახილებით შეხვდნენ, ჰარის სულ მუხლები ეკვეთებოდა.

მსაჯი — მაღამ ჰუჩი — მოედნის შუაგულში იდგა, თავისი ცოცხი ეკავა ხელში და მოთამაშეებს ელოდა.

— თითოეული თქვენგანისაგან პატიოსან და ლამაზ თამაშს მოველი, — განაცხადა მაღამ ჰუმბა, როცა ორივე გუნდი მის გარშემო დადგა. ჰარის მოეჩვენა, რომ ეს ნათქვამი, ძირითადად, სლიზერინის კაპიტანს, მეხუთეკურსელ მარკუს ფლინტს ეხებოდა. „ამ ფლინტს ისეთი სახე აქვს, გეგონება, ტროლის სისხლი ურევია“, — გაიფიქრა ჰარიმ. და უცებ ტრიბუნაზე წაიკითხა „პოტერი პრეზიდენტად“. გული აუფანცხლდა და ძალა მიეცა.

— ამხედრდით თქვენს ცოცხებზე! — ბრძანა მსაჯმა.

ჰარი თავის „ნიმბუს-2000“-ზე ამხედრდა.

მაღამ ჰუმბა ძლიერად ჩაჰბერა ვერცხლის სასტვენში და თხუთმეტი ცოცხი ერთდროულად აიჭრა ცაში, სულ მაღლა, მაღლა...

— ქუაფლი ანჯელინა ჯონსონმა იგდო ხელთ — ბრწყინვალე ჩეიზერი ჰყავს გრიფინდორის გუნდს. მე თუ მკითხავთ, გარეგნობითაც მშვენიერია...

— ჯორდან!

— უკაცრავად, პროფესორო!

კომენტატორი ლი ჯორდანი იყო, ტყუპი უისლების მეგობარი, გვერდით პროფესორი მაკგონაგელი ედგა.

— და აი, ჯონსონი დაუსხლტა ყველას, ზუსტი პასი მიაწოდა ალისია შპინეტს. ეს გოგონა ოლივერ ვუდმა აღმოაჩინა. შარშან სათადარიგოში იყო. ისევ უბრუნებს ბურთს ჯონსონს და ო, არა, ეს რა ხდება, ქუაფლი სლიზერინის ხელშია, კაპიტანი მარკუს ფლინტი ეფლვება მას და მიქრის... არწივივით მიფრინავს ფლინტი და, აი, უნდა ჩააგდოს, მაგრამ ვერა: გრიფინდორის მეკარემ, ვუდმა, უმშვენიერესი ილეთით დაიჭირა ქუაფლი და იგი ახლა გრიფინდორისაა, ქეითი ბელს, ჩეიზერს აქვს ბურთი, მოატყუა ფლინტი, გადაჭრა მთელი მოედანი და — ოჰ! — რა მტკივნეული იქნებოდა, ალბათ, შიგ კეფაში ხედება ბლაჯერი. ქუაფლს ისევ სლიზერინი დაეუფლა. ეს ედრიენ პასია, რგოლისკენ რომ მიისწრაფვის, მაგრამ შეაჩერა მეორე გლაჯერმა, რომელიც ფრედ უისლიმ თუ ჯორჯ უისლიმ ესროლა, ზუსტად ვერ გეტყვით, რომელი იყო... ყოჩაღ! კარგად თამაშობს გრიფინდორელი ბიტერი. ქუაფლი კვლავ ჯონსონის ხელშია, წინ არავენაა და მიქრის, ო, როგორ მიფრინავს... აისილა ერთი ბლაჯერი, პირდაპირ მისკენ რომ მიქროდა. რგოლი უკვე ახლოა, მიდი, ანჯელინა, მიდი! მეკარე ბლეჩლიმ ისკუპა, ბურთი გაუსხლტა... არის! გრიფინდორი ანგარიშს ხსნის!

სუსხიანი ჰაერი გრიფინდორელთა მხიარული შეძახილებით აივსო. სლიზერინელებს კი გმინვა აღმოხდათ.

— ჩაიჩოჩეთ ცოტა.

— ჰაგრიდ!

რონი და ჰერმიონი ისე მიიკუნჭნენ, რომ ჰაგრიდი დამჯდარიყო.

— ჩემი ქოხიდან ვუცქეროდი, — თქვა ჰაგრიდმა და კისერზე ჩამოკიდებულ უზარმაზარ ბინოკლს მოუსვა ხელი, — მაგრამ აქედან მაინც სულ სხვაა. სწიჩი ჯერ არ გამოჩენილა, არა?

— არა, — უპასუხა რონმა, — ჰარი უსაქმოდ არის.

— ჰოო, ჯერ პრობლემები არა აქვს, კიდევ კარგი! — თქვა ჰაგრიდმა, ბინოკლი მოიმარჯვა და ცაში ჰარის დაუწყო ძებნა.

ჰარი მოთამაშეების თავზე დაღივილივებდა და გაფაციცებით ელოდა სწიჩს. ეს ვუდის მოფიქრებული სტრატეგია იყო.

— გაერიდე ყველას და ყველაფერს, სანამ სწიჩი არ გამოჩნდება, — უთხრა ვუდმა, — არ მინდა, ღროზე ადრე დაგაცხრეს ვინმე თავზე.

ანჯელინამ რომ გოლი გაიტანა, ჰარიმ სიხარულისგან რამდენიმე სალტო გააკეთა ჰაერში. ახლა კი სადარაჯოზე იდგა და სწიხს ელოდა. წამით მოეჩვენა, ოქროსფერი რალაც გაკრთაო, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ეს ერთ-ერთი უისლის მაჯის საათი ბზინავდა. გზაბზნეული ბლაჯერი ერთხელ მისკენაც გამოფრინდა საარტილერიო ჭურავით, მაგრამ ჰარი დროზე გაეცალა. ფრედ უისლი მაშინვე იქ გაჩნდა.

— როგორა ხარ, ჰარი, — იკითხა და ძლიერი დარტყმით ბლაჯერი მაშინვე მარკუს ფლინტისკენ გატყორცნა.

— ბურთი სლოიზერინის ხელშია, — ისმოდა ლი ჯორდანის ხმა, — ეს პასია — ჩეიზერი, დაუსხლტა ორ ბლაჯერს, ორ უისლის, ჩეიზერ ბელს და მიიჩქარის პირდაპირ... ეს რა არის? სწიხი გამოჩნდა?

მაყურებელი მღელვარებისგან აჩოჩქოლდა, როცა ადრიან პასმა ხელი უშვა თავის ქუაფლს და ოქროს პატარა ბურთს მოხელდა, რომელმაც ზედ ყურთან გაუწეულა.

ჰარიმ მაშინვე შეამჩნია სწიხი და სასწრაფოდ გამოენთო. არც სლოიზერინის სიკერს — ტერენს ჰიგს — გამოჰპარვია ოქროს ბურთის გამოჩენა. ორივე ერთდროულად გამოუდგა სწიხს. ჩეიზერებს თითქოს დაავიწყდათ თავიანთი საქმე და ჰაერში გამოკიდებულნი მიაჩერდნენ მათ შეჭიბრს.

ჰარი უფრო სწრაფი აღმოჩნდა, მაშინვე დაინახა, როგორ აიჭრა მაღლა პატარა ოქროს სწიხი ციცქნა ფრთების ბზილით და სიჩქარეს უმატა.

უცებ, ვითომდა შემთხვევით, მარკუს ფლინტი ჰარის შეასკდა, რასაც ტრიუნებიდან გრიფინდორელთა აღშფოთებული შეძახილები მოჰყვა. ცოცხი შეტორტმანდა და ჰარის მაგრად რომ არ სჭეროდა ხელში, სიცოცხლეს გამოემშვიდობებოდა. !

— ჯარიმა! — გუგუნებდა გრიფინდორის ტრიბუნა.

მაღამ ჰუჩმა ფლინტს უსაყვედურა და გრიფინდორს თავისუფალი დარტყმის უფლება მისცა. ოქროს სწიხი კი, ამასობაში, ბუნებრივია, მხედველობიდან დაიკარგა.

დინ ტომასი, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, ღრიალებდა:

— გააძევეთ! მიეცით მაგას წითელი ბარათი!

— ეს ფეხბურთი კი არ არის, დინ, — უხსნიდა რონი, — ქვიდიში არ აძევენ. ასეთი წესი არ არსებობს. წითელი ბარათი რაღაა?

ჰაგრიდი დინის მხარეზე იყო.

— თუ ასეთი წესი არ არის, ახლა შემოიღონ. ფლინტმა კინაღამ გადმოავდო ჰარი.

კომენტატორი ლი ჯორდანი თავის ანტიპათიას ვერ ფარავდა:

— ამ აშკარად უპატიოსნო და უღირსი თაღლითობის გამო...

— ჯორდან! — იყვირა პროფესორმა მაკგონაგელმა.

— მე მინდოდა, მეთქვა, ამ შეუნიღბავი და აღმაშფოთებელი დარღვევის გამო...

— ჯორდან, გაფრთხილებ, იცოდეს!

— კეთილი, კეთილი. ფლინტს კინაღამ შემოაკვდა გრიფინდორის სიკერი პოტერი, თუმცა ასეთი რამ ვის არ შეიძლება, დაემართოს. დიახ, ამის გამო დაინიშნა კიდევ საჯარიმო. ურტყამენ გრიფინდორელები. დარტყმა აღვილად მოიგერია შპინეტმა და თამაში გრძელდება. ქუაფლი გრიფინდორის ხელშია!

ჰარიმ მეორე ბლაჯერი აირიდა, რომელიც ელვის სისწრაფით მოქროდა მისკენ და კარგს არაფერს უქადდა. უცებ ცოცხი უცნაურად შეტორტმანდა. ჰარის ყოჩაღად რომ არ დაეჭრა თავი და მუხლები, ძირს გადმოვარდებოდა. უცნაური შეგრძნება დაეუფლა. ცოტა ხანში ისევ იგივე განმეორდა. ცოცხი ისე კუნტრუშებდა, თითქოს

ტლინკებს ყრის და ჰარის გადმოვდება უნდაო. „ნიმბუს-2000“-ს ასეთი რამ არ უნდა ემართებოდეს, — იფიქრა ჰარიმ, — ჯობს, გრიფინდორის რგოლისკენ წავიდე და ვუდს ვთხოვო, ტაიმაუტი აიღოს“, მაგრამ შემობრუნება ვერ მოახერხა. ვერაფრით ვერ დაიმორჩილა ცოცხი, რომელიც თავის ნებაზე ხტოდა. ისეთ მოულოდნელ ბრუნებს აკეთებდა, ნამდვილად გადმოვდებას უპირებდა.

ლი ჰარის ვერ ამჩნევდა და რეპორტაჟს აგრძელებდა:

— ბურთი სლიფერინის ხელშია. ფლინტმა ქუაფლი გადააწოდა შპინეტს, იმან — ბელს, ო, სახეში ბლაჯერი მოხვდა, იმედია, ცხვირი გაუტყდა. ვხუმრობ, პროფესორო. ო, არა, ბურთი ამასობაში სლიფერინმა გაიტანა...

თამაშით გატაცებულები ვერ ხედავდნენ, რა უცნაურობა დაემართა ჰარის ცოცხს, რომელიც შეუმჩნევლად მაღლა-მაღლა მიიწევდა და თან გზადაგზა ჰარის ახტუნავებდა.

— ვერაფერი ვერ გავიგე, რას შვრება ჰარი, — დუდლუნებდა ჰაგრიდი, თან ბინოკლით აკვირდებოდა, — რომ არ ვიცნობდე, ვიფიქრებდი, ცოცხს ვერ მართავს-მეთქი... მაგრამ, მართლაც, ასეა!..

უცებ ყველამ ჰარისკენ გაიშვირა ხელი, რადგან შეამჩნიეს, რომ რამდენჯერმე ამოყირავდა ჰაერში. ეტყობოდა, რომ ძლივს იმაგრებდა თავს და მხოლოდ რაღაც სასწაულით არ ვარდებოდა ძირს. უეცრად ცოცხი ისე ძლიერად შეხტა, რომ მთელმა სტადიონმა შეჰყვია, რადგან ჰარი გადმოვარდა და ახლა ცოცხზე ცალი ხელით ეკიდა.

— ფლინტი რომ დაეტყუა, რამე ხომ არ უქნა? — ჩემად იკითხა სიმუსმა.

— რა უნდა ექნა, — თქვა ჰაგრიდმა, მაგრამ ხმა აუკანკალდა: — „ნიმბუს-2000“-ზე ვერავინ იმოქმედებს, გარდა ძლიერი, ბოროტი ჯადოქრისა.

ამის გაგონებაზე ჰერმიონმა ჰაგრიდის ბინოკლს დასტაცა ხელი და მაყურებელთა თვალიერება დაიწყო.

— რას შვრები? — იკითხა გაფითრებულმა რონმა.

— ასეც ვიცოდი, — აღმოხდა ჰერმიონს, — ამას სწევია აკეთებს, ნახე!

რონმა ბინოკლი გამოსტაცა. სწევია მათ მოპირდაპირე ტრიბუნაზე იდგა, ჰარის თვალს არ აცილებდა და შეუჩერებლად რაღაცას ბუტბუტებდა.

— ეგ არის. ჰარის ცოცხს აჯადოებს, — ჩაუჩრჩნულა ჰერმიონმა.

— რა ვქნათ?

— მე ვიცი! — თქვა ჰერმიონმა და სანამ რონი რამეს იტყოდა, გაქრა.

რონმა ბინოკლი ისევ ჰარისკენ მიმართა. ცოცხი ძლიერად ვიბრირებდა, აშკარა იყო, ჰარი დიდხანს ვერ გაძლებდა ასე ჩამოკონწილვებული. მაყურებელი ფეხზე იდგა და სუნთქვაშეკრული შეჰყურებდა. ძმები უისლები ჰარისკენ გაფრინდნენ, იქნებ, ჩვენს ცოცხზე გადმოვსვათო, მაგრამ როგორც კი მიუახლოვდებოდნენ, ჰარის „ნიმბუსი“ უფრო მაღლა ავარდებოდა ხოლმე და უარესად ხტოდა. ბოლოს ისლა მოიფიქრეს, რომ ჰარის ქვეშ დაიწყეს ფრენა, თუ ჩამოვარდა, დავიჭერთ მაინცო. მარკუს ფლინტმა დრო იხელთა, ქუაფლი ზედიზედ ხუთჯერ ისე გაიტანა კარში, არც არავის დაუნახავს.

— მიდი, ჰერმიონ, დროზე! — მოთმინება დაეღია რონს.

ჰერმიონმა, როგორც იქნა, მიაღწია სწეპამდე. ისე ჩქარობდა, არც კი შეჩერებულა, რომ ბოდიში მოეხადა პროფესორ ქვირელისთვის, რომელიც კინაღამ გადააყირავა. ჰერმიონმა სწეპის უკანა რიგში ჩაიყუცქა, ჯადოსნური ჯოხი ამოიღო და საგულდაგულოდ შერჩეული მაგიური სიტყვები წარმოთქვა. ჯოხის წვერიდან კაჰკაჰა ლურჯი ალი ავარდა, პირდაპირ სწეპის მანტიის კალთას მოედო და აბრიალდა.

ოცდაათი ოდეს წამი დასჭირდა სწიპს იმის მისახვედრად, რომ ცეცხლი ეკიდა. მისმა ხმამაღლა შეყვირებამ ჰერმიონს ამცნო, რომ მიზანი მიღწეული იყო; ცეცხლის ალი უკან გამოიხმო, პატარა ქილაში გამოამწყვდია და ჯიბეში ჩაიღო — ასე სწიპი ვერასოდეს გაარკვევდა, თუ რა მოხდა.

ამასობაში ცოცხი დამოშმინდა და ჰარიც ზედ მოექცა.

— ნევილ, შეგიძლია, გამოიხედო, — უთხრა რონმა ჰაგრიდის ქერქში თავგარგულ, ატირებულ ნევილს.

ჰარი ელვის უსწრაფესად ეშვებოდა ძირს. მერე პირზე იტაცა ხელი, თითქოს გული ერევავო, მიწაზე დადგა, დაახველა და მის ხელში ოქროსფერმა ბურთმა გაიბრწყინა.

— სწიპი დავიჭირე! — იყვირა ჰარიმ, ხელი მაღლა ასწია და ყველას დაანახვა. მატჩი დასრულდა.

— ამას დაჭერა ჰქვია?! — ბუზღუნებდა ფლინტი ოცი წუთის განმავლობაში, — კინაღამ გადაყლაპა!

მაგრამ მის აზრს არავითარი მნიშვნელობა არ ჰქონდა, რადგან ჰარის თამაშის წესი არ დაურღვევია. ბედნიერი ლი ჯორდანი გაუთავებლად იმეორებდა:

— გაიმარჯვა გრიფინდორის გუნდმა ანგარიშით ას სამოქცაათი სამოცზე.

ჰარის ეს აღარ ესმოდა, რონთან და ჰერმიონთან ერთად ჰაგრიდის ქოხში მაგარ ჩაის მიირთმევდა.

— სწიპის ბრალი იყო, — დაიწყო მოყოლა რონმა, — ჰერმიონმა და მე დავინახეთ. შენს ცოცხს აჯაღოებდა. რაღაცას ბუტბუტებდა და თვალს არ გაცვილებდა.

— სისულელეა, — დაბეჯითებით განაცხადა ჰაგრიდმა, რომელსაც არ გაუგია, რა მოხდა ტრიბუნაზე, — რაში სჭირდება სწიპს ამის გაკეთება?

ჰარიმ, რონმა და ჰერმიონმა ერთმანეთს გადახედეს. არ იცოდნენ, ეთქვათ სიმართლე ჰაგრიდისთვის თუ არა. ბოლოს ჰარიმ გადაწყვიტა, ეთქვა:

— ჩვენ რაღაც ვიცით სწიპზე: სამთავიან ძაღლთან უნდოდა მისვლა ჰელოუინზე. ალბათ, იმას იპარავდა, რასაც ძაღლი იცავს. მაგრამ ძაღლმა ფეხზე უკბინა.

ჰაგრიდს ჩაიდანი გაუვარდა ხელიდან.

— ვინ გითხრათ ფლაფის ამბავი?

— ფლაფის?!

— ჰო. ჩემი ძაღლია. შარშან ვიყიდე ლუდხანაში, ერთმა ბერძენმა ბიჭმა მომყიდა. მე კიდევ დამბლდორს ვათხოვე, რომ უდარაჯოს...

— რას? — ვერ მოითმინა ჰარიმ.

— არა, ამას ვერ გეტყვით, საიდუმლოა.

— მაგრამ სწიპი მის მოპარვას ცდილობს.

— რა სისულელეა. სწიპი ჰოგვორტის მასწავლებელია. ამას არასოდეს არ ჩაიდენს.

— აბა, ჰარის მოკვლა რომ უნდოდა?! — იყვირა უცებ ჰერმიონმა. ეტყობა, ღღეს სწიპზე აზრი შეეცვალა, — მე ვიცი, ჯადოს როგორ უკეთებენ, ჰაგრიდ. წაკითხული მაქვს. აუცილებლად თვალმოუშორებლად უნდა უეჭვირო, რომ კონტაქტი არ განწყდეს. სწიპს თვალი არ დაუხამხამებია. მე თვითონ დავინახე!

— მე კიდევ გეუბნები, არა-მეთქი! — გაცხარდა ჰაგრიდი, — არვიცი, რა მოუვიდა ჰარის ცოცხს, მაგრამ სწიპი სტუდენტს არ მოკლავს! ეხლა, მომისმინეთ სამივემ: ისეთ რამეში ცხვირს ნუ ჩაყოფთ, რაც თქვენ არ გეხებათ. საშიში საქმეა. ის ძაღლიც დაივიწყეთ და რასაც იცავს, ისიც. ეგ მხოლოდ პროფესორ დამბლდორს ეხება და ნიკოლას ფლამელს...

— აჰა! — წამოიძახა ჰარიმ, — ესე იგი, კიდევ ვიღაც ნიკოლას ფლამელია მანდ გარეული, არა?! ჰაგრიდი მიხვდა, რომ ზედმეტი წამოსცდა.

თავი მეთორმეტე
სილიერუს სარკე

შობა ახლოვდებოდა. დეკემბრის შუა რიცხვებში, ერთ მშვენიერ დილას, გამოღვიძებულებს ბევრი ახალი ამბავი დახვდათ. ჰოვგორტის დათოვლილიყო; ტბა უკვე სქელ ყინულს დაეფარა; ტყეში უისლები დაესაჯათ იმისათვის, რომ რამდენიმე მოჭადოებული გუნდა პროფესორ ქვირელისათვის ზედ კეფაზე, ჩალმაში მოერტყათ. ქარბუქის გამო მხოლოდ რამდენიმე ბუს მოეხერხებინა ფოსტის მოტანა. ისეთი მოყინული ფრთებით მოვიდნენ, რომ ჰაგრიდის მზრუნველობა რომ არა, ვერასოდეს ფრენას ვეღარ შეძლებდნენ.

ბავშვებს ერთი სული ჰქონდათ, როდის დაიწყებოდა არდადეგები. მართალია, გრიფინდორის საერთო ოთახში და დიდ დარბაზში ბუხარი სულ გიზგიზებდა, მაგრამ სხვაგან ყველგან ყინავდა. დერეფნებში გამჭოლი ქარი ქროდა, საკლასო ოთახები გათოშილი იყო — ქარი ავად ეხლებოდა დიდ ფანჯრებს. სნეიპის გაკვეთილებზე, ქვემოთ, ჯურღმულში რომ ტარდებოდა, ნამდვილი გამყინვარება სუფევდა. პირიდან ორთქლი გამოსდიოდათ და თავიანთ ცხელ ქვაბებს ლამის ზედ ეკვროდნენ.

სნეიპის ერთ-ერთ გაკვეთილზე მალფოიმ ხმამაღლა გამოაცხადა:

— როგორ მეცოდება ყველა, ვინც შობა-ახალ წელს შინ ვერ მიდის, რადგან იქ არაფერ ელოდება.

ამას რომ ამბობდა, თან ჰარის უცქეროდა. კრაბი და გოილი ახითხითდნენ. ჰარი ზღვის ლომის დაუქვილ ხერხემალს წონიდა და მათკენ არც კი გაუხედავს. ქვიდიჩის მატჩის შემდეგ მალფოი კიდევ უფრო აუტანელი გახდა. სლიზერინის წაგებით გამწარებულმა ერთი ოხუნჯობა მოიგონა და ყველას ეუბნებოდა: მომავალ წელს, ხის ბაყაყი რომ არის, დიდპირა, ჰარის ნაცვლად, გრიფინდორის სიკერი ის იქნებაო. მალფოი მალე მიხვდა, რომ მის ხუმრობაზე არავის ეცინებოდა:

ყველას მხოლოდ ის ახსოვდა, როგორ მოახერხა გაგიჟებული ცოცხის დაოკება ჰარიმ. უარესად გაცოფებული და შურით გაბერილი მალფოი ახლა ჰარის ოჯახს გადასწვდა.

ჰარი მართლაც არ აპირებდა საშობაოდ დერსლებთან გამგზავრებას. პროფესორმა მაკგონაგელმა ერთი კვირით ადრე იმ მოსწავლეების სია შეადგინა, ვინც სკოლაში დარჩენა გადაწყვიტა. ჰარი მაშინვე ჩაენწრა და ამის გამო გული სულაც არ სწყდებოდა. პირიქით, დარწმუნებული იყო, ჩემს ცხოვრებაში ეს ყველაზე ბედნიერი შობა იქნებაო. რონი და მისი ძმებიც რჩებოდნენ, რადგან მათი მშობლები ჩარლისთან აპირებდნენ წასვლას რუმინეთში.

სნეიპის კლასიდან რომ გამოვიდნენ, დერეფანში უზარმაზარი ნაძვის ხე დახვდათ. ვეება ჩქეშებმა და ბუხუნა ხმამ კი აუწყათ, რომ ხის უკან ჰაგრიდი უნდა ყოფილიყო.

— გამარჯობა, ჰაგრიდ! მოხმარება ხომ არ გინდა? — რონმა ხის ტოტეგები შერგო თავი.

— არა, დიდი მადლობა, რონ.

— უკაცრავად, თუ შეიძლება, გაგვატარეთ! — გაისმა ზურგს უკან მალფოის ცივი ხმა, — სამუშაოს ეძებ, უისლი? იმედი გაქვს, რომ ჰოვგორტის დატოვების შემდეგ მცველად მაინც გაუშავენ აქ? თუმცა ჰაგრიდის ქოხი, შენს სახლთან შედარებით, ალბათ, სასახლედ მოგეჩვენება.

რონი მალფოის ეძგერა, მაგრამ სწორედ ამ დროს საიდანაც სნეიპი გამოჩნდა.

— უისლი!

რონმა ხელი უშვა მალფოის.

— მალფოიმ გამოიწვია, პროფესორო სნეიპ, — ნაძვის ტოტებიდან დიდი, ბანჯველიანი თავი გამოყო ჰაგრიდმა, — შეურაცხყოფა მიაყენა მის ზუჯას.

— თუნდაც ასე იყოს, ჰოგვორტის შინაგანაწესი ჩხუბის უფლებას არ აძლევს მოსწავლეს, ჰაგრიდ, — უთხრა სნეიპმა ტკბილად, — ხუთი საჯარიმო ქულა გრიფინდორს, უისლი, და მაღლობა თქვით, რომ უფრო მეტი არა. ახლა კი ყველანი წადით აქედან.

მალფოიმ, კრაბმა და გოილმა უხეშად გასწიეს ნაძვის ტოტები და კმაცოფილები გაეცალნენ იქაურობას, თან წინვებით მოჰინეს იატაკი.

— მე მაგას ვუჩვენებ სერს! — კბილებში გამოსცრა რონმა. — დამაცადოს!...

— ორივე შეჯავრება, მალფოიუ და სნეიპი, — თქვა ჰარიმ.

— არ გინდათ, შობა მოდის, კარგ გუნებაზე უნდა იყო, — გაიღიმა ჰაგრიდმა, — დიდ დარბაზში წამოდით, ნახეთ, რა ლამაზია!

ჰარი, რონი და ჰერმიონი ჰაგრიდსა და მის ნაძვის ხეს შეჰყვნენ დიდ დარბაზში. პროფესორი მაკკონაგელი და პროფესორი ფლიტვიკი იქაურობას რთავდნენ.

— ესეც ბოლო ხე, ჰაგრიდ, არა? კუთხეში დადგით!

დიდი დარბაზი საზეიმოდ მოკაზმულიყო. კედლებზე ბაძვისა და ფითრის გირლანდები ეკიდა. დარბაზში თორმეტი ძალიან მაღალი ნაძვის ხე იდგა. ზოგზე ცინულის ლოლუები ციმციმებდა, ზოგზე — ასობით პატარა სანთელი.

— არდადეგებამდე რამდენი დღე დაგრჩათ? — იკითხა ჰაგრიდმა.

— ერთი, — უპასუხა ჰერმიონმა, — სხვათა შორის, ჰარი, რონ, სადილამდე ერთი საათი კიდევ გვაქვს. ახლა ბიბლიოთეკაში უნდა ვიყოთ.

— ჰო, მართალია, — რონმა ძლივს მოსწყვიტა თვალი პროფესორ ფლიტვიკის ჯადოსნურ ჯოხს, საიდანაც ოქროსფერი ბურთები ჩნდებოდნენ და ახლად მოტანილ ნაძვზე ეკიდებოდნენ.

— ბიბლიოთეკაში? — ჰოლში გამოეკიდა მათ ჰაგრიდი. — არდადეგების წინადაღეს? რაღაც ზედმეტი სიბეჭითე ხომ არ მოგდით?

— სამეცადინო კი არა გვაქვს, — გაიცინა ჰარიმ, — რაც შენ ნიკოლას ფლამელი ახსენე, მას შემდეგ ვცდილობთ, გავარკვიოთ ვინ არის.

— რაა? — ჰაგრიდი შემფოთდა. — მომისმინეთ, გითხარით, ამ ამბავს შეეშვით-მეთქი. თქვენი საქმე არ არის, რას იცავს ის ძალღი, გაიგეთ?

— ჩვენ მხოლოდ ის გვაინტერესებს, ვინ არის ნიკოლას ფლამელი, მეტი არაფერი, — აუხსნა ჰერმიონმა.

— იქნებ შენ გვითხრა? თუ გვეტყვი, ამით დამთავრდება ყველაფერი, — შესთავაზა ჰარიმ, — უკვე ასამდე წიგნი გადავათვალიერეთ და ვერსად ვნახეთ. მიგვანიშნე მაინც, სად ვეძებთ. ერთხელ სადღაც წავიკითხე ეს სახელი.

— არ გეტყვი, — განაცხადა ჰაგრიდმა.

— მაშინ, ჩვენ თვითონ ვიპოვით, — უთხრა რონმა.

ბავშვები გაბრაზებულ ჰაგრიდს გაეცალნენ და სასწრაფოდ ბიბლიოთეკას მიაშურეს.

მართლაც, ძალიან ბევრი წიგნი გადაქექეს, მაგრამ ნიკოლას ფლამელს მაინც ვერსად ვერ მიაკვლიეს. არადა, ხომ უნდა გაეგოთ, რისი მოპარვა სურდა სნეიპს! არც ის იცოდნენ, რით იყო ცნობილი ფლამელი, რომ ამის მიხედვით მოეძებნათ. „მეოცე საუკუნის გამოჩენილ ჯადოქრებში“ მის შესახებ არაფერი ეწერა. არც „ჩვენი დროის

უდიდეს მაგებში“, არც „უახლეს უმნიშვნელოვანეს აღმოჩენებში“ და არც „თანამედროვე მაგიის განვითარების ისტორია“ ამბობდა რამეს. ბიბლიოთეკა კი დიდი იყო. ათიათასობით წიგნი ათასობით თაროზე უთვალავ რიგებად ეწყო.

ჭერმიონმა ჯიბიდან ფურცელი ამოიღო. ფურცელზე სავარაუდო წიგნების სათაურები ჭქონდა ჩამოწერილი. რონი აქეთ-იქით დადიოდა და ალაღბედზე შლიდა წიგნებს. ჰარიმ აკრძალულ სექციას მიაშურა, ვინ იცის, იქნებ სულაც სადმე აქ იყო ფლამელი. სამწუხაროდ, აქ რომელიმე პროფესორის ხელმოწერილი სპეციალური საშვი იყო საჭირო. ასეთ საშვს, რა თქმა უნდა, მათ არავინ მისცემდა, რადგან საცავი, ძირითადად, შავი მაგიის ლიტერატურისა იყო, რაც ჰოვგორტსში არ ისწავლებოდა. ამ წიგნებს მხოლოდ უფროსკურსელი სტუდენტები კითხულობდნენ, როცა ბნელი ძალებისაგან თავდაცვას სწავლობდნენ.

— აქ რას ათვალეფრებ, ბიჭო?

— არაფერს, — თქვა ჰარიმ.

მადამ პინსი, ბიბლიოთეკარი, ბუმბულის ჯაგრისით ფერთხავდა მტვერს წიგნებიდან.

— არაფერს და, მაშინ წადი აქედან. აქ ყოფნა არ შეიძლება!

ჰარიმ ვერავითარი საბაბი ვერ მოიფიქრა და იძულებული გახდა, სექციიდან გამოსულიყო. რონმა, ჰერმიონმა და ჰარიმ გადანწყიტეს, მადამ პინსისთვის არავითარ შემთხვევაში არ ეკითხათ, სად ინახებოდა ლიტერატურა ფლამელის შესახებ. ცხადია, მადამ პინსს ეს ეცოდინებოდა, მაგრამ მაშინ სწრაფი შეიტყობდა, რას ეძებდნენ.

ჰარი ღერეფანში ელოდა რონს და ჰერმიონს, თუმცა დიდი იმედი არ ჰქონდა, რომ რამეს ნახავდნენ. უკვე ორი კვირა გავიდა, რაც ეძებდნენ, მაგრამ მხოლოდ თითო-ოროლა წუთს თუ გამოწახავდნენ ამ საქმისთვის გაკვეთილებს შორის, ამიტომ, რა გასაკვირი იყო, რომ ვერაფერი იპოვეს. სულ სხვა ამბავი იქნებოდა, მადამ პინსს ესენი თავისუფლად რომ მიეშვა წიგნებთან.

ხუთ წუთში რონი და ჰერმიონიც დაბრუნდნენ. ხელმოცარულებმა უკმაყოფილოდ გაიქნიეს თავი და სამივენი სასადილოდ წავიდნენ.

— მე რომ აქ არ ვიქნები, თქვენ მაინც განაგრძეთ ძებნა, კარგი? თუ იპოვით, მაშინვე ბუ გამომიგზავნეთ, — სთხოვა ჰერმიონმა მეგობრებს.

— შენ კიდევ შენს მშობლებს ჰკითხე, იქნებ რამე იცოდნენ ფლამელზე, — დაავალა რონმა ჰერმიონს, — არაფერიც არ დაშავდება, რომ ჰკითხო.

— ნამდვილად არაფერი დაშავდება. ორივე კბილის ექიმია. — გაიცინა ჰერმიონმა.

* * *

არდადეგებზე რონსა და ჰარის იმდენი გასართობი გამოუჩნდათ, რომ ფლამელზე საფიქრელად აღარ ეცალათ. საწოლ ოთახში, მათ გარდა, ახლა აღარავის ეძინა. საერთო ოთახშიც საგრძნობლად ცოტანი დარჩნენ. ბიჭებმა საუკეთესო სავარძლები ბუხართან მიაჩოჩეს. ჩაეფლობდნენ ამ სავარძლებში, ისხდნენ საათობით ცეცხლთან, გრძელი რკინის ჩანგლით ბრანავდნენ პურს, ღვეზელს, თუ სხვა რამ სასუსნავს და თან გეგმებს აწყობდნენ, როგორ მიეღწიათ იმისთვის, რომ მალევე სკოლიდან გაერიცხათ. მართალია, ორივემ კარგად იცოდა, რომ ამის მიღწევა შეუძლებელი იყო, მაგრამ მაინც სიამოვნებდათ ამაზე ლაპარაკი.

რონმა ჯადოსნური ჯადრაკის სწავლება დაუწყო ჰარის. ზუსტად ისეთი ფიგურებით თამაშობდნენ, როგორებიც მაგლების ჯადრაკშია, ოღონდ ესენი

ცოცხლები იყვნენ და ისე უნდა მოჰყრობოდი, როგორც ჯარისკაცებს — ბრძოლაში. რონის ჭადრაკის დაფაც და ფიგურებიც ძველი და გაცვეთილი იყო, ყველა სხვა მისი ნივთის მსგავსად, რადგან ყველა მისი ნივთი ოჯახის რომელიმე წევრის ყოფილ საკუთრებას წარმოადგენდა. ეს ჭადრაკი ბაბუამისის ნაქონი იყო. ფიგურების სიძველე თამაშზე უარყოფითად სულაც არ მოქმედებდა, პირიქით, რონი მათ უკვე კარგად იცნობდა და ყველა ბრძანებას უყოყმანოდ ასრულებინებდა.

ჰარის კი სიმუს ფინიგანმა დაუტოვა წასვლის წინ ფიგურები, რომლებიც ჰარის არ ენდობოდნენ. გრძნობდნენ, ჯერ წესიერად არ იცის თამაშით. რჩევებს აქეთ აძლევდნენ, თანაც ყვიროდნენ. მაგალითად, ასე:

„ნუ მიშვებ იქით, ვერ ხედავ იმ მხედარს? ეს გაუშვი, ამის დაკარგვას უფრო ადვილად გადავიტანთ“.

შობის წინა საღამოს ჰარი დაძინებისას ხვალინდელ ლხინსა და მხიარულებაზე ფიქრობდა, საჩუქრებს კი არავისგან ელოდა. მისდა გასაოცრად, დილით თვალი გაახილა თუ არა, მაშინვე დაინახა საჩუქრების პატარა გროვა იატაკზე, სანოლის ფეხთან.

— ბედნიერ შობას გისურვებ, — წაილულლულა ნამძინარევა რონმა, როცა ჰარი ადგა და ხალათი მოიცვა.

— შენც ასევე. ერთი ამას შეხედე. საჩუქრები მივიღე!

— აბა, რა გეგონა! — გაიცინა რონმა და თავისი საჩუქრების ბევრად უფრო მოზრდილ გროვას დასწვდა.

ჰარიმ ყავისფერ ქალაღში გახვეული სულ ზედა შეკვრა აიღო; ზედ ბათიფეხურით ეწერა „ჰარის ჰაგრიდისაგან“. ხელით გამოჩორკნილი ხის ფლეიტა იყო. ალბათ, თვითონ გამოთალა. ჰარიმ ჩაჰბერა — ბუს კვილივით ხმა გამოიღო, მეორე, ძალიან პატარა კონვერტში ღია ბარათი იდო: „მივიღეთ შენი მილოცვა და გიგზავნით საშობაო საჩუქარს. ძია ვერნონი და დეიდა პეტუნია“. ბარათზე სკოჩით ორმოცდაათპენსიანი იყო მიმაგრებული.

— რა კეთილები არიან, — თქვა ჰარიმ.

რონს ძალიან მოეწონა ორმოცდაათპენსიანი:

— საოცრებაა, რანაირი ფორმა აქვს. ეს ფულია?

— შენი იყოს, — სიცილით უთხრა ჰარიმ. რონმა სიამოვნებით მიიღო საჩუქარი.

— „ჰაგრიდი, დეიდაჩემი და მისი ქმარი გასაგებია, მაგრამ ესენი ვიღამ გამოგზავნა?“

— ერთი ვიცი, — დარცხვენით მიუთითა რონმა რბილ შეკვრაზე, — დედაჩემისგანაა. მე ვთხოვე, რამე გამოეგზავნა, რომ შენც გქონოდა საჩუქარი და... ოჰ, ღმერთო ჩემო, — შეწუხდა იგი, — შენთვისაც უისლებს ჯემპრი მოუქსოვია.

ჰარიმ ქალაღი შემოახია და ხელით ნაქსოვი, ზურმუხტისფერი, სქელი შალის ჯემპრი და შინაური ტკბილეული ამოიღო.

— ყოველ წელს ყველას ასეთ ჯემპრს გვიქსოვს, — წაიდუღუნა რონმა და თავისი შეკვრა გახსნა, — ჩემი ყოველთვის ნაბლისფერია ხოლმე.

— დიდი მადლობა დედაშენს, — გაუღიმა ჰარიმ და ტკბილეულიც გასინჯა, — ესეც გემრიელია.

შემდეგი საჩუქარი ჰერმიონისგან იყო, შოკოლადის ბაყაყები.

ბოლო შეკვრა ძალიან მსუბუქად აჰყვა ხელში.

გახსნა. რაღაც სიფრთხანა, გამჭვირვალე ვერცხლისფერი, თან ძალზე ჰაეროვანი გასხლტა და მსუბუქ ნაკეცებად დაეფინა იატაკს.

რონმა გოაცებისაგან პირი დააღო.

— მე მგონი, ვიცი, რაც არის, — ჩურჩულით თქვა და მისთვის პერმიონის გამოგზავნილ ყველანაირი გემოს კანფეტებს თავი მიანება, — თუ ის არის, რასაც ვფიქრობ... ძალიან იშვიათი, ძვირფასი რამაა!

— რა არის?

ჰარიმ ხელში აიღო ვერცხლისფრად მბზინავი, თითქოს წყლისაგან ნაქსოვი უცნაური ქსოვილი. |

— უჩინაჩინის მოსასხამი, — მონივნებითა და შიშით თქვა რონმა, — ეგ უნდა იყოს. მოისხი.

ჰარიმ მხრებზე მოისხა. რონმა შეჰყვირა:

— ეგ არის! ძირს დაიხედე!

ჰარიმ თავის ფეხებს დახედა. გამქრალიყო. სარკეს ეცა. ჰაერში მხოლოდ თავი ლივლივებდა. ტანი არ ჩანდა. თავზე წამოიხურა მთლიანად გაქრა.

— აქედან წერილი გამოვარდა! — იყვირა რონმა.

ჰარიმ მოსასხამი მოიძრო და წერილი გახსნა.

წერილი, ხუჭუჭა ასოებით ეწერა:

სიკვდილის წინ მამაშენმა მე დამიტოვა. დროა, დაგიბრუნო.

ჭკუით იხმარე.

ბედნიერ შობას გისურვებ.

ხელს არავინ აწერდა. ჰარი წერილს აკვირდებოდა, რონი კი — მოსასხამს.

— რას არ მივცემდი, რომ ასეთი მოსასხამი მქონდეს, ალბათ ყველაფერს, — ინატრა რონმა. — რა მოხდა?

— არა. არაფერი, — ჰარიმ არ იცოდა, რა ეფიქრა. ვის უნდა გამოეგზავნა ეს მოსასხამი? ნუთუ მართლა მამამისის ნაქონი იყო?

ამასობაში კარი ხმაურით გაიღო და ოთახში ტყუპი უისლები შემოცვივდნენ. ჰარიმ სასწრაფოდ დამალა მოსასხამი. არ უნდოდა, რომ ჯერჯერობით ვინმეს ენახა.

— შობას გილოცავთ!

— ე, ჰარისაც უისლების ჯემპრი აჩუქეს!

ფრედსა და ჯორჯს, ორივეს, ლურჯი ფერისა ეცვა, ოლონდ ერთს „ფ“ ეწერა ყვითლად, მეორეს — „აჟ“.

— ნახე, ჰარისი ყველაზე ლამაზია, — ფრედმა ჰარის ჯემპრი გაშალა, — ხედავ, დედას სხვისთვის რა კარგად მოუნდომებია?!

— რონ, შენ შენი რატომ არ ჩავიცვამს? — მიუბრუნდა ჯორჯი ძმას, — მიდი, ახლავე ჩაიცვი, ძალიან თბილი და ლამაზია!

— ვერ ვიტან წაბლისფერს, — თავისთვის ჩაიდუღლუნა რონმა, როცა ჯემპრს იცვამდა.

— მართო ჩვენსაზე ამოუქსოვია ასოები, — აღმოაჩინა ჯორჯმა, — ჰგონია, სახელები გვაგინწყდება. ჩვენ კიდევ ვიცით, რომ ფორჯი და ჯრედი გვქვია. სულელები კი არა ვართ.

— რა ხმაურია აქ, რა ხდება?

კარებში უკმაყოფილო პერსიმ შემოყო თავი. მასაც ჯემპრი მიეღო და მკლავზე ეკიდა. ფრედმა მაშინვე გამოსტაცა.

— „ჰ“ წერია... პრეფექტო! ჩაიცვი, პერსი, ჩვენ უკვე ყველას გვაცვია. აი, ჰარისაც აქვს.

— არა... მე... არ... — პერსიმ ვერაფრის თქმა ვერ მოასწრო, ტყუულებმა ჯემპრი ისე გადააცვეს თავზე, რომ სათვალე მოსძვრა.

— დღეს პრეფექტების მაგიდასთან არ დაჯდები! მობა ოჯახური დღესასწაულია! — გამოაცხადა ჯორჯმა. ტყუულებმა ჯემპრით ტანზე ხელეზმეკრული პერსი წინ გაიგდეს და ოთახიდან გავიდნენ.

* * *

ჰარის არასოდეს ენახა ასეთი ზღაპრული საშობაო სუფრა: უთვალავი მსუქანი შებრაწული ინდაური, შემწვარი და მოხარშული კარტოფილის გორები, ლანგრებზე დანყობილი სურნელოვანი ძეხვები, კარაქში მოხრაკული მუხუდო, ვერცხლის ჯამებში ჩასხმული სქელი, ნოყიერი სანებლები და მოცვის სოუსი. საითათოდ ყველასთან ელაგა ჯადოსნური სატკაცუნოები. ისეთი კი არა, მაგლებს რომ აქვთ, საცოდავი და უბადრუკი, პლასტმასის პატარა სათამაშოთი, დერსლები რომ ყიდულობდნენ. ჰარიმ და ფრედმა ერთად გაისროლეს სატკაცუნო. გაისმა კანონადა და ყველანი ცისფერ ბოლში გაეხვივნენ. ამოხტა კონტრადმირალის ქუდი და ამოცვივდნენ ცოცხალი თეთრი თავგვები. დამბლდორი მთავარ მაგიდასთან იჯდა, ოღონდ ჯადოქრის წვეტიანი ქუდის ნაცვლად, დღეს ყვავილების გვირგვინი ეხურა და პროფესორ ფლიტვიკის ოხუნჯობაზე მხიარულად იცინოდა.

ინდაურის შემდეგ აღმოდებული საშობაო პუდინგები შემოიტანეს. პერსიმ კინალამ კბილი მოიტეხა ვერცხლის სიკლზე, რომელიც მის ნაჭერში აღმოჩნდა. ჰაგრიდი ბევრს სვამდა და თანდათან თვითონაც ღვინისფერი ხდებოდა. ბოლოს პროფესორ მაკკონაგელს დაუწყო ლოყაზე კოცნა. პროფესორი მაკკონაგელი, ჰარისდა გასაოცრად, იცინოდა და წითლდებოდა, ქუდი კი გვერდზე მოღრეცოდა.

სუფრიდან რომ წამოდგნენ, ჰარი სატკაცუნოდან ამოსროლილი საჩუქრებით იყო დატვირთული; ხელში ეკავა მანათობელი ბუშტები, რომლებიც არასოდეს არ სკდებოდნენ, „მეჭეჭების გამჭენი“ და ჯადოსნური ჯადრაკის ახალთახალი კომპლექტი. თეთრი თავგები სადღაც გაქრნენ და ჰარი შიშობდა, რომ საბოლოოდ მისი ნორისის საშობაო კერძად იქცეოდნენ.

ნასადილევს ჰარიმ და ძმებმა უისლებმა ბევრი იგუნდავეს თოვლში. დაღლილები, სველები და გათოზილები გრიფინდორის თბილ საერთო ოთახში დაბრუნდნენ და ბუხართან დასხდნენ. შემდეგ ჰარიმ და რონმა ჯადრაკის პარტია ითამაშეს. ჰარიმ სამარცხვინოდ წააგო, რასაც პერსის აბრალებდა, ამდენ რჩევას რომ მაძლევდა, იმის ბრალიაო.

ვახშმად ჩაი მიირთვეს და ინდაურის სენდვიჩები, ფუნთუშები, ნამცხვრები და საშობაო ღვეფლი მიაცულოეს. დანაყრებულებს ძილი მალე მოერიათ. ჰარის და რონს განძრევის თავიც აღარ ჰქონდათ, ისხდნენ და ზანტად აყოლებდნენ თვალს რონის ძმებს: ტყუუბს პრეფექტის ემბლემა მოეპარათ და პერსი წასართმევად დასდევდა, ეს ჰარის საუკეთესო საშობაო დღესასწაული იყო, მაგრამ მთელი დღე გულის სიღრმეში რაღაც აწუხებდა. ლოგინში რომ ჩანვა, მხოლოდ მაშინ მოიცალა იმაზე საფიქრელად, თუ ვინ და რატომ გამოუგზავნა უჩინაჩინის მოსასხამი.

რონმა, რომელმაც ასევე ბლომად მიირთვა და არავითარი იღუმალი კითხვა არ აწუხებდა, ჩამოუშვა თუ არა თავისი სანოლის ფარდები, მაშინვე დაიძინა. ჰარიმ უჩინაჩინის მოსასხამი გამოაძვინა სანოლის ქვეშიდან.

მამამისისა... ეს მამამისს ეკუთვნოდა.

მოსასხამი გაშალა — აბრეშუმზე უფრო ნაზი, ჰაერზე უფრო მსუბუქი. ჯკუთ იხმარე, — აფრთხილებდა წერილი. ახლავე უნდა მოისხას. სანოლიდან წამოხტა და

მოსასხამში გაეხვია. ძირს დაიხედა. ფეხები გამქრალიყო. მხოლოდ მთვარის შუქი ეფინა იატაკზე. უცნაური გრძნობა დაეფლა.

„ჯკუთ იხმარე!“

ერთბაზად გამოფხიზლდა: ამით ხომ მთელ ჰოგვორტსს მოივლიდა! აღელვებისაგან აღარ იცოდა, როგორ მოქცეულიყო. კარგა ხანს იდგა სუნთქვაშეკრული. ახლა სადაც უნდოდა, იქ შევიდოდა; რაც მოუნდებოდა, იმას იზამდა. ფილჩი ვერ დაინახავდა!

რონი ძილში აბუტბუტდა. რა ქნას, გააღვიძოს თუ არა? რალაცამ გააჩერა — ალბათ, მამის მოსასხამმა, — ასეთი რამ პირველად დაემართა თავის ცხოვრებაში, სულ პირველად. მარტო ყოფნა მოუნდა.

ჩემად გავიდა სანოლი ოთახიდან, ჩავიდა საერთო ოთახში და პორტრეტთან გასასვლელში გაძვრა.

— რომელი ხარ? — იკითხა ფუშფუშა ქალბატონმა. ჰარიმ არ უპასუხა და სწრაფი ნაბიჯით გაუყვა ღერეფანს.

„სად მივდივარ? — შეჩერდა გულამოვარდნილი და დაფიქრდა, — სად და, ბიბლიოთეკის აკრძალულ სექციაში. რამდენ ხანსაც მსურს, იმდენ ხანს დავრჩები, რასაც მინდა, იმას წავიკითხავ და, ბოლოს და ბოლოს, გავიგებ, ვინ არის ფლამელი.“ — მოსასხამი ტანზე მჭიდროდ შემოიხვია და წავიდა.

ბიბლიოთეკაში შემზარავი წყვდიადი იდგა. ჰარიმ ფარანი ანთო, რომ გზა გაეკვლია. ფარანი თითქოს ჰაერში ეკიდა და ისე მოძრაობდა. ჰარი კი გრძნობდა, რომ ხელში ეჭირა, მაგრამ ეს უცნაური სანახაობა მაინც ჟრუანტელს ჰგვრიდა.

აკრძალული სექცია სულ ბოლოში იყო, დანარჩენი ნაწილისგან მხოლოდ გაბმული ბანარი ჰყოფდა. ფრთხილად გადააბიჯა ბანარს და ფარანი ასწია, რომ სათაურები წაეკითხა.

ამით ბევრი ვერაფერი გაიგო. ფერგადასული, ცაცრეცილი ასოები ჰარისათვის გაუგებარ უცხო ენაზე მეტყველებდნენ. ზოგიერთს საერთოდ არ ჰქონდა სათაური. ერთ წიგნს მუქი ლაქა ეცხო, რომელიც საშინლად ჰგავდა სისხლს. ჰარის თმა ყალყზე დაუდგა. შეიძლება, ეჩვენებოდა, იქნებ არც ეჩვენებოდა, მაგრამ ფიქრობდა, რომ წიგნები ჩურჩულებდნენ — თითქოს გრძნობდნენ, რომ მათთან ვიღაც შემოიჭრა.

ფარანი იატაკზე დადო და სულ ქვედა თაროდან ის წიგნი გადმოიღო, რომელიც საინტერესო ეჩვენა. შავ-ვერცხლისფერი ფოლიანტი ძლივს დაძრა ადგილიდან, რადგან ტყეისასავით მძიმე აღმოჩნდა. მუხლებზე გაჭირვებით დაიღო და გადაშალა.

ბიბლიოთეკის სიჩუმე გამაყრუებელმა, სისხლის გამყინავმა კივილმა შეძრა — წიგნი აყვირდა! ჰარიმ სასწრაფოდ დახურა, მაგრამ კივილი გრძელდებოდა — ხმამაღალი, გაბმული, ყურისწამლები. ჰარიმ უკან დაიხია და ფარანს წამოჰკრა ფეხი, რომელიც მყისვე ჩაქრა. ღერეფანში ნაბიჯების ხმა გაისმა. ჰარის გული გაუსკდა. წიგნი თავის ადგილას დააბრუნა და გაიქცა. კარებში ფილჩს გადაეყარა. ფილჩის ბრაზიანი, განწყობებული თვალები პირდაპირ მას უყურებდა, მაგრამ ვერ ხედავდა. ჰარი მისი განვლილი მკლავის ქვეშ გაძვრა და ღერეფანში გავარდა. მირბოდა და ის კივილი ისევ ყურებში ედგა.

ისე თავგარდაცემული მიქროდა, არც უფიქრია, საით გარბოდა. უცებ რკინის მაღალი აბჯრის წინ შეჩერდა. ალბათ, სიბნელის გამო იყო, რომ ვერ მიხვდა, სად იმყოფებოდა. ახსოვდა, რომ რკინის აბჯარი სამზარეულოს გვერდით იყო, მაგრამ წესით, ახლა თვითონ ხუთი სართულით მაღლა უნდა ყოფილიყო.

— პროფესორო, თქვენ მთხოვეთ, ღამით მოსიარულეს ვინმეს თუ შენიშნავ, პირდაპირ ჩემთან მოდიო. ჰოდა, ბიბლიოთეკის აკრძალულ სექციაში ვიღაც მესულა.

ჰარის სისხლმა აასხა თავში. ფილჩის ხმა იცნო. ალბათ, უმოკლესი გზით მოვიდა აქ, ხმა თანდათან ახლოს მოიწვედა. ყველაზე შემადრწუნებელი ის იყო, რომ ვინც ფილჩს გამოეპასუხა, სწრაფად აღმოჩნდა.

— აკრძალულ სექსიაში? მაშინ, შორს ვერ წავიდოდნენ. დავიჭერთ.

ჰარი გაუნძრევლად იდგა. ფილჩი და სწრაფი პირდაპირ მისკენ მოდიოდნენ. დერეფანი ძალიან ვიწრო იყო, გვერდს ვერ აუვლიდნენ. ჰარი მართალია, არ ჩანდა, მაგრამ შეხებით უსათუოდ იგრძნობდნენ. ნელ-ნელა დაიხია უკან, ძალიან ჩუმად. უცებ, მარცხნივ, შეღებული კარი დაინახა. ეს ერთადერთი ხსნა იყო. სურთქვაშეკრული შეძვრა იმ კარში. ძალიან ფრთხილობდა, ჩქამიც არ გამოეღო. ფილჩმა და სწრაფმა კარს ისე ჩაუარეს, ვერაფერი შეამჩნიეს. ჰარი კედელს იყო მიყრდნობილი, ესმოდა, თანდათან როგორ მიწყდა ნაბიჯების ხმა, სასწრაფოდ გადარჩა. ცოტა დაწყნარდა და ოთახი მოათვალიერა, მიტოვებულ საკლასო ოთახს ჰგავდა. მერხები და სკამები ერთმანეთზე შეწყობთ კედელთან. საქაღალდე კალათი გადაბრუნებული ედო. კიდევ ერთი ნივთი იყო, რომელიც, როგორც ჩანს, საიდანდაც წამოეღოთ და დროებით აქ შემოეტანათ.

თითქმის ჭერის სიმაღლე, ოქროს მოჩუქურთმებულქარაოიანი უმშვენიერესი სარკე ოთახის მსგავს ორ ფეხზე იდგა, თავზე კი ამოტვიფრული ჰქონდა წარწერა: სლივრუს სნებ დემარა სეხას სნებ არა ბენეფიცი ემ.

ჰარის პანიკამ თანდათან გაუარა. ფილჩი და სწრაფი უკვე შორს იყვნენ. ჰარი სარკისკენ წავიდა. ეგონა, ჩავიხედავ, მაგრამ არ გამოეჩნდებოდა. სარკის წინ დადგა.

ჩაიხედა და სასწრაფოდ პირზე ხელი იტაცა, რომ არ დაეყვირა. მერე შეშინებულმა მიმოიხედა ირგვლივ.

სარკეში თვითონ ხომ მოჩანდა და მოჩანდა, მის უკანაც უამრავი ხალხი იდგა.

ოთახი კი ცარიელი იყო. აღელვებული კვლავ სარკეს მიუბრუნდა.

აი, თავისი თავი დაინახა. გაფითრებულია და შეშინებული. მის ზურგს უკან, სულ ცოტა, ათი ადამიანი მაინც მოჩანდა. თავი მიაბრუნა. არა, ოთახში ნამდვილად არავინ იყო. იქნებ ისინიც უჩინარები არიან და მასავით ამ ოთახში იმყოფებიან? იქნებ, ამ სარკეს უჩინარი ხალხის ჩვენებას შეუძლია?

ისევ სარკეს დააქცერდა. ჰარის უკან ქალის გამოსახულება იდგა, უღიმოდა და ხელს უქნევდა. ჰარიმ უკან გაიწვდინა ხელი და ჰაერში გაიქნია. არა, ისინი მხოლოდ სარკეში იყვნენ.

ქალი ძალიან ლამაზი იყო. მუქი წითური თმა ჰქონდა და თვალები... „თვალებით მე მგავს“, — იფიქრა ჰარიმ და უფრო ახლოს მივიდა, — „ჭრილიც ჩემნაირი აქვს და ფერიც — ღია მწვანე“. ქალი თან უღიმოდა, თან ტიროდა. მალალი, შავთმიანი, გამხდარი მამაკაცი ედგა გვერდით და ხელი ჰქონდა გადახვეული. კაცს სათვალე ეკეთა. ეტყობოდა, ჰარივით, მასაც ურჩი თმა ჰქონდა.

ჰარი კიდევ უფრო მიუახლოვდა სარკეს. ლამის ცხვირი მიაღო.

— დედი, — თქვა ჩურჩულით, — მამი!

ისინი ჰარის უცქეროდნენ და უღიმოდნენ. ჰარიმ ახლა სხვები შეათვალიერა. აი, კიდევ მისნაირი მწვანე თვალები; ვიღაცას ცხვირი ჰქონდა ჰარისნაირი. ამ ჰატარა მოხუცს ჰარივით ამოყრილი მუხლები აქვს; ეს მისი ოჯახი იყო, რომელიც არასოდეს ენახა.

პოტერები უღიმოდნენ და ხელს უქნევდნენ. ჰარი ხან ერთს უცქეროდა, ხან — მეორეს. სარკეს ორივე ხელი მიაღო, თითქმის შიგნით შეაღწევდა და მათთან მივიდოდა.

ერთდროულად დაეუფლა მტკიცეული და ნაზი სევდა.

არც იცოდა, რამდენ ხანს იდგა ასე. არც გამოსახულება ქრებოდა. უცქეროდა და უცქეროდა მათ, სანამ შორიდან ხმაური არ მოესმა. ამან გამოარკვია. აქ დიდხანს დარჩენა აღარ შეიძლებოდა. ისევ დედას შეხედა, — მალე დავბრუნდებიო, — წასჩერჩულა და ოთახიდან გავიდა.

* * *

— რატომ მეც არ გამალვიძე, — გაბრაზდა რონი.
— ამაღამ წამომყევი. ისევ მივდივარ. მინდა, სარკე გიჩვენო.
— როგორ მინდა, დედაშენი და მამაშენი ვნახო, — უთხრა რონმა.
— მეც მინდა შენები ვნახო. მთელი უისლეების ოჯახი.
— იმათ, როცა გინდა, მაშინ ნახავ, — გაიყინა რონმა, — ამ ზაფხულს ჩამოდი ჩემთან. იცი რა, შეიძლება, ის სარკე მარტო გარდაცვლილებს აჩვენებს. ფლამელზე კი ვერაფერი გაიგე, სირცხვილია პირდაპირ. რატომ არ ჭამ, არც ბეკონი გინდა და არც არაფერი?

ჰარის ჭამა არ შეეძლო, პირველად ნახა თავისი მშობლები, ამაღამ ისევ ნახავდა! ფლამელის ამბავი ვიღას ახსოვდა. რა მნიშვნელობა აქვს, ვინ არის ფლამელი, რა ესაქმება იმ სამთავა ძაღლთან ან იმასთან, რასაც ის იცავს. რაც უნდა ის მოიპაროს იმ სნეიპმა...

— ჰარი, რა დაგემართა, — შეეკითხა რონი, — რაღაც უცნაურად გამოიყურები.

* * *

ჰარის მხოლოდ იმისი ეშინოდა, ვაითუ სარკიანი ოთახი ვეღარ ვიპოვო. უჩინმაჩინის მოსასხამი რონსაც მოასხა და ერთად წავიდნენ. ნელა, ფრთხილად მიდიოდნენ. ჯერ ბიბლიოთეკაში შევიდნენ, მერე, ჰარის გუშინდელი მარმრუტის მიხედვით, დერეფნებს გაუყვნენ. თითქმის ერთი საათი იბოდიალეს.

— მცირეა, — თქვა რონმა, — მოდი, თავი დავანებოთ და უკან დავბრუნდეთ!

— არა! სადღაც აქ არის, ვიცი!

გზაზე ერთადერთი, ვინც შემოხვდათ, მოჩვენება იყო, მაღალი ქალი, მეტი არაფერი. ის იყო, რონი კვლავ აბუზუნდა, ფეხები მომეყინაო, რომ ჰარიმ რკინის აბჯარი იცნო.

— აი, აქ არის! ჰო!

ჰარი შეაღეს და შევიდნენ.

ჰარიმ მოსასხამი მოიხსნა და სარკეს მივარდა. ყველანი იქ იყვნენ, დედა და მამამ ჰარი დაინახეს თუ არა, მაშინვე გაუღიმეს.

— ხედავ? — ჩერჩულებდა ჰარი.

— ვერა!

— შეხედე, შეხედე, რამდენნი არიან...

— მე მხოლოდ შენ გხედავ, ჰარი.

— კარგად დააკვირდი. აი, აქ, ჩემს ადგილას დადექი.

ჰარი განზე გადგა. ახლა რონი იდგა სარკესთან. ჰარი თავის მშობლებს ვეღარ ხედავდა. ჩანდა მხოლოდ, ღამის პიჟამაში გამოწყობილი რონი, რომელიც პირდაღებული უცქეროდა თავის თავს.

— ნახე, შემხედე!

— შენც მთელ შენს ოჯახს ხედავ?

— არა, მარტოკა ვარ, ოღონდ სხვანაირი. გაზრდილი. დამე... ჰედ ბოი ვარ, სკოლის წინამძღოლი!

— რა?

— „ის ემბლემა მიკეთია, ბილს რომ ჰქონდა. თასიც მიკავია. ქვიდიჩის თასი. გუნდის კაპიტანიც ვარ.

რონმა თავის დიდებას მგერა მოსწყვიტა და ჰარის შეხედა.

— როგორ გვონია, ეს სარკე მომავალს უჩვენებს?

— რა ვიცო. ჩემები ხომ ყველანი გარდაცვლილები არიან. მიმიშვი, კიდეც მინდა, ვნახო!

— წუხელ მთელი ღამე აქ არ იყავი? მეც მაცალე...

— შენ მარტო ქვიდიჩის თასი გიკავია, დიდი ამბავი, მერე რა. მე ჩემი მშობლების ნახვა მინდა!

— ხელს ნუ იკვრევინები!

დერეფანში რაღაც ხმები გაისმა და მხოლოდ ახლაღა მიხვდნენ, რომ ხმამალლა ყვიროდნენ.

— ჩქარა!

რონმა და ჰარიმ მოსასხამი მოისხეს თუ არა, ოთახში მისის ნორისის თვალებმა შემოანათა. ორივემ ერთდროულად გაიფიქრა, ნეტავ უჩინმაჩინის მოსასხამი კატებზედაც თუ მოქმედებსო. კატა დიდხანს უცქეროდა მათ, მერე გატრიალდა და წავიდა.

— მაგის ნდობა არ შეიძლება. ფილჩთან წავა და მოიყვანს. ნაძლევს დავდებ, ხმას მაინც გაიგონებდა. წავედით.

და რონმა ძალით გაიყვანა ჰარი ოთახიდან,

* * *

ყინული მეორე დილითაც არ გამლხვალა.

— ჰარი, არ გინდა, ჭადრაკი ვითამაშოთ? — ეკითხებოდა რონი.

— არა.

— მაშინ ჰაგრიდს ვესტუმროთ.

— არმინდა... შენ წადი.

— ვიცო, შენ სულ იმ სარკეზე ფიქრობ, ჰარი. გთხოვ, ამაღამ ნულარ წახვალ.

— რატომ?

— არ ვიცო. უბრალოდ, ცუდი წინათგრძნობა მაქვს. ისედაც, რამდენჯერ ბენჯე გადაურჩი ხიფათს. ფილჩი, სნეიპი და მისის ნორისი სულ აქეთ-იქით დაძრწიან. რომ დაგინახონ? ან დაგეჯახონ? ან შენ რამეს დაეჯახო?

— შენ რაღაც ჰერმიონივით დაინწყე ლაპარაკი.

— არ გეხუმრები. ნუ წახვალ, ჰარი!

ჰარის ერთადერთი სურვილი იყო, ისევ იმ სარკესთან მისულიყო. რონი ამას ვერ გადააფიქრებინებდა.

* * *

მესამე ღამეს უფრო იოლად იპოვა ის ოთახი. სწრაფად მიდიოდა, გრძნობდა, ზედმეტად ვხმარობო, მაგრამ, საბედნიეროდ, გზად არავის გადაჰყრია.

ღედა და მამა კვლავ ღიმილით შეხვდნენ. ერთ-ერთმა ბაბუამ დიდად კმაყოფილმა დაუქნია თავი. ჰარი იატაკზე დაჯდა, სარკის წინ. ახლა ველარავინ დაუშლიდა, მთელი ღამე აქ გაეტარებინა, თავის ნათესავებთან, ველარავინ... გარდა...

— ისევ მოხვედი, ჰარი?

ჰარის გულ-მუცელი გაეყინა. უკან მიიხედა. კედელთან მდგარ ერთ-ერთ მერხზე არც მეტი, არც ნაკლები, ალბუს დამბლდორი იჯდა. ჰარიმ ალბათ, გვერდითაც ჩაუარა და ისე მიეჩქარებოდა სარკისკენ, რომ ვერ შეამჩნია.

— მე... მე ვერ დაგინახეთ, სერ.

— უცნაურია, უჩინაჩინის მოსასხამი შენ გასხია და მე არ ვჩანვარ?

ჰარის გულზე მოეშვა, როცა დაინახა, რომ დამბლდორი უღიმოდა, დამბლდორი მერხიდან ჩამოსრილა და ჰარის გვერდით იატაკზე დაჯდა.

— შენც, მსგავსად ასობით შენაირისა, უკვე აღმოაჩინე სილივრუს სარკის მომხიბლაობა?

— არ ვიცოდი, რომ ასე ერქვა ამ სარკეს... სერ.

— იმედი მაქვს, იმას მაინც მიხვდი, რას უჩვენებს.

— დიახ. მე ჩემს ოჯახს მიჩვენებს.

— შენს მეგობარ რონს კი უჩვენა, რომ იგი სკოლის წინამძღოლია, — თქვენ საიდან იცით?

— მე მოსასხამი არ მჭირდება, რომ უჩინარი გავხდე, — ალერსიანად უთხრა დამბლდორმა, — აბა, მითხარი, როგორ გვინია, რას გვიჩვენებს სილივრუს სარკე ჩვენ ყველას?

ჰარიმ თავი გააქნია.

— მაშინ მე ავიხსნი. ბედნიერი კაცისთვის სილივრუს სარკე ჩვეულებრივი სარკეა. თუ ჩაიხედავს, თავის თავს დაინახავს ისეთს, როგორიც არის. მეტს არაფერს. მიხვდი?

ჰარი დაფიქრდა. მერე გაუბედავად თქვა:

— ესე იგი, იმას გვიჩვენებს, რის დანახვაც ჩვენ გვინდა...

— თან ჰო და თანაც არა, — წყნარად თქვა დამბლდორმა, — ის გვიჩვენებს ჩვენი გულის ყველაზე დაფარულ, ყველაზე სანუკვარ სურვილებს. შენ არ იცნობდი შენს ოჯახს და, აი, ხედავ მათ შენ გარშემო. რონალდ უისლი სულ იმას წუხს, ძმების ფონზე არ ვჩანვარო და ამიტომ ხედავს, რომ მარტოა და ყველა ძმას სჯობნის. ეს სარკე რასაც გვიჩვენებს, არც ცოდნაა და არც სიმართლე. ვინ იცის, რამდენი ღრო აქვთ დაკარგული ადამიანებს მის წინ. ნანახით აღფრთოვანებულები ზოგჯერ ჭკუიდან იშლებოდნენ იმაზე ფიქრით, მართლა ახდებოდა თუ არა ის, რასაც აქ ხედავდნენ. ხვალ ამ სარკეს სხვა ადგილას გადაიტანენ. გთხოვ, ჰარი, ძეგნას ნუღარ დაუწყებ და თუ შემთხვევით სადმე გადაწყდები, უკვე გეცოდინება, რაც არის. დაიმახსოვრე, ოცნებებში არ უნდა გადასახლდე და ცხოვრება არ უნდა დაივინყო. ახლა კი, ხომ არ მოისხამდი ამ შესანიშნავ მოსასხამს, რომ უკან გაბრუნდე და დაიძინო?

ჰარი წამოღდა.

— სერ, პროფესორო დამბლდორ! შეიძლება, ერთი რამ გკითხოთ?

— რა თქმა უნდა. შენ უკვე მკითხე, — გაიღიმა დამბლდორმა, — ახლა შეგიძლია, სხვა რამ მკითხო.

— თქვენ რას ხედავთ, როცა სარკეში იცქირებით?

— მე? ჩემს თავს ვხედავ — ხელში შალის თბილი წინდები მიჭირავს.

ჰარი გაოცდა.

— ადამიანს არასოდეს არ ჰყოფნის წინდები, — შესჩივლა დამბლდორმა, — აი, კიდევ მოვიდა შობა და ერთი წყვილი წინდა არავის უჩუქებია. ყველას უნდა, მაინცდამაინც წიგნი მაჩუქოს.

ჰარი უკვე ლოგინში იწვა, როცა იფიქრა, შეიძლება, დამბლდორი მთლად გულწრფელი არ იყო. მაგრამ შემდეგ, როცა სკაბერში თავისი ბალიშიდან

ჩამოავდო, ისევ დაფიქრდა ამაზე და დაასკვნა: ყველამ თავისი საქმისა თვითონ იცისო.

თავი მეცამეტე
ნიკოლას ფლამელი

დამბლდორმა ჰარი ისე დაარწმუნა, არ ღირს სილივრუს სარკის მოძებნაო, რომ უჩინმაჩინის მოსასხამმა მთელი საშობაო არდადეგები ჩემოდანში გაატარა.

ჰარის ძალიან უნდოდა, ასევე იოლად დაევიწყებინა ის, რაც სარკეში ნახა, მაგრამ ვერ შეძლო. პირიქით, კომპარულ სიზმრებად ექცა. ყოველდღამ ესიზმრებოდა საშინელი სცენა: ისმოდა ხმამაღალი, ბოროტი ხარხარი და მისი მშობლები კაშკაშა მწვანე შექში ქრებოდნენ.

— ხომ ხედავ, დამბლდორს მართალი უთქვამს, ამ სარკემ შეიძლება ჭკუიდან შეგშალოს, — უთხრა რონმა, როცა ჰარიმ სიზმარი უამბო.

არდადეგების ბოლო დღეს დაბრუნებული ჰერმიონი სხვა კუთხით უდგებოდა ამ ყველაფერს. აღარ იყოლა, იმაზე უფრო ენერგიულა, რომ ჰარი სამ ღამეს ზედიზედ საღღაც დაბოდიშობდა („ფილჩს რომ დაეჭირე!“), თუ იმაზე, რომ ნიკოლას ფლამელის შესახებ ვერაფერი გაიგვს.

ბოლოს ბიბლიოთეკის წიგნებში ფლამელის პოვნის ყველა იმედი გადაეწურათ. თუმცა ჰარი მაინც დარწმუნებული იყო, რომ საღღაც წაეკითხა ეს სახელი. სწავლა დაიწყო და შესვენებებზე სამივენი ათათი წუთით ისევ ბიბლიოთეკაში დარბოდნენ. ჰარის დანარჩენებზე ნაკლებად ეცალა, რადგან უკვე ქვიდიჩის ვარჯიშებიც განახლდა.

ვუდი ახლა უფრო მეტად ცდილობდა, გუნდი ფორმაში ყოფილიყო. თოვა გაუთავებელმა წვიმებმა შეცვალა, მაგრამ მის ენთუზიაზმს ესეც ვერ აცხრობდა. უისლები გუნდის კაპიტანზე ბუზუნებდნენ, ფანატიკოსი გახდნენ, მაგრამ ჰარი ვუდის მხარეზე იყო. შემდეგი მატჩი ჰაფლეპაფთან ჰქონდათ. მოგების შემთხვევაში სლიზერინს გაუსწრებდნენ, ჩემპიონები გახდებოდნენ და შვიდი წლის ნანატრი ოცნება ასრულდებოდა. ესეც რომ არ ყოფილიყო, ჰარი გრძნობდა, რაც უფრო დაღლილი იძინებდა, მით ნაკლებად ესიზმრებოდა კომპარები.

ერთხელ, ძალიან წვიმიან და ტალახიან დღეს, ვარჯიშის დროს ვუდმა ცუდი ამბავი მოიტანა. სამინლად გაბრაზდა, როცა დაინახა, უისლები ერთმანეთს ეჯახებოდნენ და თან — ვაიმე, ცოცხიდან ვვარდებიო! — მაიმუნობდნენ.

— მორჩით ახლა მაგ სისულელეს! — იღრიალა ვუდმა, — აი, სწორედ თქვენი ასეთი საქციელი წაგვავებინებს თამაშს! ამჯერად სნეიპი იქნება მსაჯი და საბაბს არ გაუშვებს ხელიდან, რომ გრიფინდორს ქელები ჩამოაკლოს!

ამის გაგონებაზე ჯორჯ უისლი მართლა გადმოვარდა ცოცხიდან.

— სნეიპი იმსაჯებს?! — იკითხა ტალახით ცხვირპირმოთხუპნილმა, — როდის ყოფილა, ქვიდიჩზე ემსაჯოს? აუ, რას გვიზამს, სლიზერინს რომ ვაჯობოთ!

მთელი გუნდი ჯორჯის გვერდით დაეშვა მიწაზე და უკმაყოფილოდ აყაყანდა.

— მე რა ვქნა? — თქვა ვუდმა, — ერთადერთი, რაც დავგრჩენია, ის არის, რომ სუფთად ვითამაშოთ. არ მივცეთ სნეიპს საბაბი...

„კი ბატონო, საბაბს არ მივცემო“, ფიქრობდა ჰარი, მაგრამ თვითონ მას სხვა მიზეზიც ჰქონდა, რის გამოც სნეიპის მსაჯად ყოფნა ამინებდა.

ვარჯიშის შემდეგ ყველანი ახალ ამბავზე მსჯელობდნენ. ჰარი კი სასწრაფოდ გრიფინდორის საერთო ოთახისაკენ გაეშურა, საღაც რონი და ჰერმიონი ჭადრაკს

თამაშობდნენ. ჭადრაკი ერთადერთი რამ იყო, რაშიც ჰერმიონი მარცხდებოდა ხოლმე, და ბიჭებს ეს მოსწონდათ.

— არ დამელაპარაკო, — სასწრაფოდ თქვა რონმა, როცა ჰარი გვერდით მიუჯდა, — მე ახლა კონცენტრირებული... — უცებ ჰარის შეხედა, — მოხდა რამე? რა სახე გაქვს!

ჰარიმ ჩურჩულით უამბო ორივეს, რაც გაიგო — ქვიდიჩის მატჩზე მსაჯი სნეიპი იქნებაო.

— არ ითამაშებ! — გადანწყვიტა ჰერმიონმა.

— ავად ვარ-თქო, მოიმიზეზე, — ურჩია რონმა.

— ვითომ ფეხი მოიტეხე.

— მოდი, მართლა მოიტეხე, — უთხრა რონმა.

— არ შემიძლია, — თქვა ბოლოს ჰარიმ — ჩვენ სათადარიგო სიკერი არა გვყავს. უჩემოდ გრიფინდორი საერთოდ ვერ ითამაშებს.

სწორედ ამ დროს ნევილი გადმოვორდა ოთახში. ფეხებს ერთმანეთს ვერ აცილებდა. ყველანი მიხვდნენ, რომ ფეხების ჩამკეტი ჯადო ჰქონდა გაკეთებული. როგორ მოახერხა პორტრეტის ხერხელში გამოძრომა ან, საერთოდ, გრიფინდორის კოშკამდე მოსვლა, გამოცანა იყო. ალბათ, სკუპ-სკუპით, ხტუნვით მოდიოდა.

ამის დანახვაზე ჰერმიონის გარდა ყველას სიცილი აუტყდა, ჰერმიონი კი მაშინვე წამოხტა და ჯადო მოუხსნა. ნევილს ფეხები გაუთავისუფლდა და აცახცახებული წამოდგა. ჰერმიონმა ჰარისთან და რონთან მიიყვანა, დასვა და ჰკითხა:

— რა იყო, რა დაგემართა?

— მალფოი, — ნევილს ისევ უკანკალებდა ხმა, — ბიბლიოთეკასთან შემხვდა, ასე მითხრა: ვეძებდი, ვისზე მევარჯიშაო.

— ახლავე წადი პროფესორ მაკკონაგელთან და ყველაფერი მოახსენე! — უბრძანა ჰერმიონმა.

ნევილმა თავი გააქნია.

— უარესი იქნება.

— არ უნდა შეარჩინო, ნევილ! — გამწარდა რონი, — მალფოის უცვარს სხეების შეურაცხყოფა. ამიტომ ფეხქვეშ უნდა გაფეინო და ნება მისცე, რომ რაც უნდა, ის ქნას?

— არ მჭირდება იმის შესწენება, რომ გრიფინდორში ყოფნის ღირსი არა ვარ, — ამოისლუკუნა ნევილმა, — მალფოიმ უკვე გამაგებინა!

ჰარიმ ჯიბეები მოიქექა, შოკოლადის ბაყაყი ამოიღო (ეს ბოლო იყო ჰერმიონის გამოგზავნილი საშობაო ნობათიდან) და სატირლად გამზადებულ ნევილს გაუწოდა, თან დააყოლა:

— შენ თორმეტ მალფოისაყ ჯობიხარ, ერთად აღებულს. ხომ არ გავიწყდება, რომ გამანაწილებელმა ქუდმა გავიშვა გრიფინდორში. მალფოი საით წააბრძანა? იმ დამპალ სლიზერინში.

ნევილს საცოდავად გაეღიმა და ბაყაყი გახსნა.

— გმადლობ, ჰარი... მე წავალ, დაეწვები... ბარათი გინდა? შენ, მგონი, აგროვებ. ნევილი წალასლასდა. ჰარიმ ჯადოსნურ ბარათს დახედა.

— ისევ დამბლდორი. ეს იყო პირველი ბარათი, რომელიც მე ვნახე...

ბარათი გადააბრუნა და გაშრა. მერე რონს და ჰერმიონს შეხედა.

— ვიპოვე! — თქვა ძალიან ხმადაბლა, — ფლამელი ვიპოვე! ხომ ვამბობდი, სადღაც წამიკითხავს-მეთქი. მატარებელში წავიკითხე, აქეთ რომ მოვდიოდით. ნახეთ, რა წერია:

„ალბუს დამბლდორი, ამჟამად ჰოგვორტის დირექტორი, მრავალთა მიერ ჩვენი დროის უდიდეს ჯადოქრად აღიარებული. პროფესორი დამბლდორი განსაკუთრებით ცნობილია იმით, რომ 1945 წელს დაამარცხა ბოროტი ჯადოქარი გრინდელვალდი, აღმოაჩინა დრაკონის სისხლის გამოყენების თორმეტი ხერხი და გამოაქვეყნა ალქიმიური ნაშრომები ნიკოლას ფლამელთან ერთად. პროფესორი დამბლდორი გატაცებულია კამერული მუსიკითა და ბოულინგით“.

ჰერმიონი წამოხტა. ასეთი აღელვებული არავის უნახავს მას შემდეგ) რაც პირველად მიიღეს შეფასება საშინაო დავალების შესრულებისთვის.

— აქ დამელოდეთ! — ჰერმიონმა სწრაფად აირობინა კიბე და გოგონების საერთო საცხოვრებელში შევარდა. რონმა და ჰარიმ ერთმანეთს გადახედეს. ჰერმიონი უზარმაზარი წიგნით დაბრუნდა.

— აზრდაც არ მომსვლია, აქ მომეძებნა, — სულს ძლივს იბრუნებდა აღელვებისაგან, — რამდენიმე კვირაა, რაც ბიბლიოთეკიდან გამოვიტანე, როგორც მსუბუქი საკითხავი.

— მსუბუქი?! — განცვიფრდა რონი, მაგრამ ჰერმიონმა დაუცაცხანა, შენი ხმა აღარ გავიგონო. ჩქარ-ჩქარა ფურცლავდა წიგნს და თავისთვის რაღაცას ბუტბუტებდა.

როგორც იქნა, იპოვა.

— ვიცოდი, ასეც ვიცოდი!

— ახლა შეიძლება, დავილაპარაკო? — იკითხა რონმა. ჰერმიონმა არ უპასუხა.

— ნიკოლას ფლამელი ცნობილია იმით, რომ ერთადერთია, ვინც შექმნა ფილოსოფიური ქვა!

ჰერმიონის გასაოცრად, ამ ზარ-ზეიმით გამოცხადებულ ამბავს ის ეფექტი არ მოჰყოლია, რასაც ელოდა.

— რა შექმნა? — ერთხმად იკითხეს ჰარიმ და რონმა.

— თქვენ რა, არაფერს არ კითხულობთ?! აი, ნახეთ, რა წერია.

ჰარიმ და რონმა წიგნს ჩახედეს:

„ალქიმია, უძველესი დროიდან მოყოლებული, დაინტერესებული იყო ფილოსოფიური ქვის შექმნით. ეს მითიური სუბსტანცია განსაცვიფრებელი ძალისაა. იგი ნებისმიერ ლითონს გარდაქმნის ოქროდ. ამას გარდა, შეუძლია წარმოქმნას სიცოცხლის ელექსირი, რომელიც უკვდავებას ანიჭებს მის დამღვეს.“

საუკუნეების მანძილზე ინერებოდა უამრავი. ნაშრომი ფილოსოფიური ქვის შესახებ, მაგრამ ერთადერთი რეალურად არსებული ქვა ეკუთვნის მისტერ ნიკოლას ფლამელს, გამოჩენილ ალქიმიკოსს და ოპერის ტრფიალს. მისტერ ფლამელი, რომელმაც შარშან თავისი ექვსას სამოცდამეხუთე დაბადების დღე იზეიმა, ტკბება, წყნარი ცხოვრებით დევონში, თავის მეუღლისთან, პერენელთან ერთად, რომელიც ექვსას ორმოცდათვრამეტი წლისაა.

— გასაგებია? — წამოიძახა ჰერმიონმა, როცა კითხვა დაასრულეს, — ის ძალიან ფლამელის ფილოსოფიურ ქვას იცავს! დარწმუნებული ვარ, დამბლდორს სთხოვა, საიმედოდ შეიმნახეთ. იცის, რომ ვიღაცას მისი მოპარვა უნდა! ამიტომაც წამოიღეს გრინგოტსიდან აქ!

— ქვა, რომელიც ოქროს წარმოქმნის და უკვდავებას განიჭებს! რა გასაკვირია, რომ სწავის მისი მოპარვა უნდა! ვის არ ენდომება! — თქვა ჰარიმ.

— არც ის არის გასაკვირი, რომ ფელამელი „ჯადოქრობის უახლეს ისტორიაში“ ვერ ვნახეთ. რომელი უახლესი ეგ არის, თუ ექვსას სამოცდახუთი წლისა ყოფილა, — დასკვნა რონმა.

მეორე დილით, როცა ბნელი ძალებისგან თავდაცვის გაკვეთილზე იწერდნენ, როგორ უნდა მოიქცე, თუ მაქციათ გიკბინა, ჰარი და რონი იმაზე ბჭობდნენ, რას იზამდნენ, ფილოსოფიური ქვა რომ ჰქონოდათ. რონმა თქვა, მე ქვილიჩის გუნდს ვიყიდლიო. ამის გაგონებაზე ჰარის სნეიპი და მომავალი მატჩი გაახსენდა. გაახსენდა და გადაჭრით განაცხადა:

— აუცილებლად უნდა ვითამაშო! თორემ მთელი სლიფერინი იფიქრებს, სნეიპის შეემინდაო... მე მაგათ ვუჩვენებ... სამუდამოდ გავექრობ სიცილის სურვილს!

— მთავარია, შენ არ გაგაქრონ მოედნიდან, — ნუხდა ჰერმიონი.

* * *

რონთან და ჰერმიონთან ძალიან კი წაიტრაბახა ჰარიმ, მაგრამ რაც უფრო ახლოვდებოდა მატჩი, მით უფრო მეტად ღელავდა. ვერც სხვა თანაგუნდელებზე იტყოდი, მშვილად არიანო. სლიფერინის დამარცხების სურვილი თავისთავად მშვენიერი რამ გახლდათ. უკვე შვიდი წელი იყო, ეს გუნდი არავის დაემარცხებინა, მაგრამ როგორ მოახერხებდნენ ამას მიკერძოებული მსაჯის ხელში?

ჰარი ფიქრობდა: „შეიძლება, მეჩვენება, მაგრამ რატომღაც მგონია, რომ სადაც წავალ, ყველგან სნეიპს უნდა შევეჩეხო, ნეტავ მე ხომ არ დამდევს?“ შხამ-წამლების გაკვეთილზე ისე სამინლად ექცეოდა სნეიპი, რომ ჰარი მერე მთელი კვირა ნერვიულობდა: „ნეტავ სნეიპი ხომ არ მიხვდა, რომ ფილოსოფიური ქვის ამბავი შევიტყვეთ? არა, საიდან უნდა მიხედრილიყო!“ თუმცა ხანდახან ისეთი გრძნობა ჰქონდა, რომ სნეიპს ფიქრის ამოცნობა შეეძლო და ეს შიშს ჰგვირდა.

* * *

მეორე საღამოს, მატჩის წინ, გასახდელში შესვლამდე, რონმა და ჰერმიონმა ჰარის უთხრეს, წარმატებას გისურვებთო. „წარმატება კი არა, გული უსკდებათ, რომ ცოცხალს ველარ მნახავენ“, ფიქრობდა ჰარი. ქვილიჩის სპორტული ფორმა ისე ჩაიცვა და თავისი „ნიმბუს-2000“ ისე აიღო, ვუდის ნათქვამიდან ერთი სიტყვაც კი არ გაუგია.

რონი, ჰერმიონი და ნევილი ერთად ისხდნენ. ნევილს უკვირდა, რატომ არიან ასე დამწუხრებულები და ყურებჩამოყრილები ან ორივემ ჯადოსნური ჯოხი რისთვის მოიტანაო. ჰარიმ არ იცოდა, რომ მისი მეგობრები ჩუმ-ჩუმად ფეხების ჩამკვეტ ჯადოს იმეპირებდნენ: ეს იდეა მათ მალეფოიმ მიანოდა და ალბათ გამოიყენებდნენ კიდევაც, თუკი სნეიპი ჰარის რამეს ავნებდა.

— არ დაგავიწყდეს, უნდა თქვა „ლოკომოტორ მორტის“, — ჩასჩურჩულა ჰერმიონმა.

— ვიცი, ვიცი, ნუ შემჭამე! — რონმა თავისი ჯოხი სახელოში შეიკურა.

მოედანზე გამოსვლამდე ვუდმა ჰარი გვერდზე გაიყვანა.

— მე ძალას ვერ დავატან, პოტერ, მაგრამ თუ მოახერხებ, რაც შეიძლება მალე დაიჭირე სნიჩი. დროზე დავამთავროთ, სანამ სნეიპს ჰაფლეპაფის სიყვარული გაუტკბება.

— აუ, მთელი სკოლა აქ არის! — წამოიძახა ფრედ უისლიმ, რომელიც კარებში იჭვრიტებოდა, — აზრზე ხარ, დამბლდორიც კი მოსულა!

ჰარის გული შეუფრთხილდა.

— დამბლდორი? — კარს ეცა და გაიხედა. მართლაც, იქ იყო, წამსვე დაინახა მისი შევერცხლილი წვერი.

ჰარიმ ამოისუნთქა და გაიღიმა. გადარჩა: სწეიპი ვერ გახედავდა, დამბლდორის თანდასწრებით მისთვის რაიმე ევნო.

ალბათ, სწორედ ამან გაუფუჭა გუნება სწეიპს. გუნდები მოედანზე რომ გამოდიოდნენ, მისი უგუნებობა რონმაც შეამჩნია.

— სწეიპი ასეთი დაბოლმილი «ერ არ მინახავს, — გადაუჩურჩულა ჰერმიონს, — უკვე გამოდიან.

ამ დროს თავში ვილაცამ წაჰკრა. მალფოი იყო.

— ო, უკაცრავად, უისლი, ვერ შეგამჩნიე, — გაიკრიჭა მალფოი და კრაბსა და გოილს გადახედა, — ნეტავ დღეს რამდენ ხანს შერჩება პოტერი ცოცხზე? ვის გინდათ ნაძლევები? უისლი, დაგნაძლევდეთ?

რონმა არ უპასუხა. სწეიპმა ის-ის იყო ჰაფლეჰაფის სასარგებლოდ დანიშნა საჯარიმო დარტყმა, რადგან ჯორჯ უისლის გამოტყორცნილი ბლაჯერი პირდაპირ სწეიპს მოხვდა. ჰერმიონს ყველა თითი გადაჯვარედინებული ედო მუხლებზე და ჰარის თვალს აც აცილებდა, ჰარი კი ქორივით დასტრიალებდა მოთამაშეებს თავზე და სწიჩს ელოდა.

— იკით, რის მიხედვით არჩევენ გრიფინდორის გუნდში ხალხს? — ხმამაღლა იკითხა მალფოიმ, როცა სწეიპმა ჰაფლეჰაფის სასარგებლოდ მეორე საჯარიმო დანიშნა, ამჯერად სრულიად უმიზეზოდ, იმის მიხედვით, თუ ვინ ეცოდნებოდა. აი, ნახეთ, პოტერი — მშობლები არა ჰყავს. უისლები — ფული არა აქვთ. შენც იქ უნდა იყო, ლონგბოტომ, ტვინი არა გაქვს.

წვეილი განითლდა, მაგრამ მიტრიალდა და პირდაპირ შეხედა მალფოის:

— მე შენ თორმეტს გჯობივარ, ერთად აღებულს!

მალფოი, კრაბი და გოილი ახარხარდნენ. რონს თვალი არ მოუშორებია თამაშისთვის, ისე გადაულაპარაკა წვეილს: — მიდი, წვეილი, უპასუხოდ არ დატოვო.

— ლონგბოტომ, ტვინი რომ ოქროსი იყოს, შენ უისლიზე ღარიბი იქნებოდი. მიხვდი?

რონს ისედაც დაწყევტაზე ჰქონდა წერვები.

— მალფოი, კიდევ ერთი სიტყვა და...

— რონ! — შესძახა უცებ ჰერმიონმა, — ჰარი...

— რა? სად არის?

ჰარიმ დაბლა დაშვება დაიწყო. ულამაზეს პიკირებას მხიარული შეძახილები და ტაში მოჰყვა. ჰერმიონი წამოხტა და გადაჯვარედინებული თითები პირში იტაცა. ჰარი უკვე ტყვიასავით ეშვებოდა ძირს.

— უისლი, რა ბედი გაქვს, მგონი ფული იპოვა! — გაიკინა მალფოიმ.

და ვიდრე გამოერკვეოდა, უკვე ძირს ეგდო, ზემოდან რონი ეჯდა. წვეილმა ცოტა კი იყოყმანა, მაგრამ მერე მისაშველებლად გადაძვრა უკან.

— მიდი, ჰარი, მიდი! — ყვიროდა ჰერმიონი. სკამზე ახტა, რომ უკეთ დაენახა, რა ხდებოდა. ჰარი პირდაპირ სწეიპისკენ მიჰქროდა. ამასობაში მალფოი და რონი ძირს გორაობდნენ. წვეილი, კრაბი და გოილიც ერთმანეთში არეულობდნენ. ისმოდა ყვირილი, ცემა-ტყეპისა და მუშტების ბრაგუნის ხმა.

მაღლა, ჰაერში, სწეიპი თავის ცოცხზე იმ დროს შემობრუნდა, როდესაც გვერდით რაღაც ალისფერმა ჩაუქროლა და სულ რაღაც მილიმეტრებში ასცდა. მეორე წამს ჰარი ზევით აიჭრა, ხელი ასწია და ყველას საზვიამოდ უჩვენა ოქროს სწიჩი.

სტადიონი ლამის დაინგრა. ეს ნამდვილად რეკორდი იყო. სწრაფად დაჭერა ჯერ არავის ენახა.

— რონ, რონ! სადა ხარ?! მატჩი დამთავრდა! ჰარიმ გაიმარჯვა! ჩვენ გაიმარჯვეთ! გრიფინდორი ჩემპიონია! — მთელი ხმით გაჰკიოდა ჰერმიონი, სკამზე ხტოდა და წინა რიგში მჯდომ პარვატი პეტილს ეხვეოდა.

ჰარი მიწას მიუახლოვდა თუ არა, ცოცხიდან გადმოხტა. თვითონაც არ სჯეროდა, რომ ასე მოხდა. თამაში დასრულდა. ალბათ სულ ხუთ წუთს გაგრძელდა. გრიფინდორელები სტადიონზე გაცვივდნენ, ჰარის ულოცავდნენ. იქვე ახლოს გაფითრებული და პირმოკუმული სნეიპი დაეშვა. მერე ჰარიმ მხარზე ვილაყის ხელის შეხება იგრძნო და აიხედა. დამბლდორი უღიმოდა.

— ყოჩაღ, მიხარია, რომ სარკემ არ დაგანალვლიანა... უსაქმოდ არა ხარ... შესანიშნავია! — ისე ხმადაბლა უთხრა, რომ მხოლოდ ჰარიმ გაიგონა.

სნეიპმა სიმწრით გადააფურთხა.

* * *

ცოტა ხნის შემდეგ ჰარი მარტოვა გამოვიდა გასახდელიდან და თავისი „ნიმბუს-2000“-ით იქით წავიდა, სადაც ცოცხებს ინახავდნენ. ასეთი ბედნიერი არასოდეს ყოფილა. ისეთი რამ გააკეთა, რომ ნამდვილად შეძლო ეამაყა. ახლა ველარავინ ეტყოდა, შენი მხოლოდ სახელია ცნობილიო. რა მშვენიერი საღამო იყო, თავბრუდამხვევი. მიაბიჯებდა ნამიან ბალახზე და იხსენებდა ბედნიერ წუთებს: გრიფინდორელები მორბოდნენ, რომ ხელში აეტაცათ. რონი და ჰერმიონი სიხარულით ხტოდნენ. რონს რატომღაც ცხვირიდან სისხლი სდიოდა, მაგრამ მაინც იცინოდა.

ამასობაში ჰარი ფარდელს მიუახლოვდა. ზურგით კედელს მიეყრდნო და ჰოგვორტსს შეხედა. ჩამავალი მზე წითლად ირეკლებოდა ფანჯრებზე. გრიფინდორი ჩემპიონია. ეს ჰარიმ შეძლო. უჩვენა თუ არა სნეიპს, რა შეუძლია!...

ძალლი ასცენო...

ჰოგვორტიდან თავფეხიანად მოსასხამში გახვეული ვილაც გამოვიდა და უჩუმრად აკრძალული ტყისკენ გასწია. ჰარის სულ გადაავიწყდა გამარჯვება, რადგან სნეიპი იცნო, რომელიც კოჭლობით, მაგრამ სწრაფი ნაბიჯით სადღაც მიიპარებოდა. „ახლა ყველანი ვახშმობენ, ის კი... ნეტავ რა ხდება?“ — გაიფიქრა, თავის „ნიმბუს-2000“-ს მოახტა და გაედევნა. სნეიპი სირბილით შევარდა ტყეში.

ჰარიმ რამდენჯერმე შემოუარა იმ ადგილს, სადაც სნეიპი ევლუებოდა. ტყე ისეთი დაბურული იყო, არაფერი ჩანდა. ბოლოს ხმები გაიგონა. ჰარი მალალ წითელზე შემოქადა. ფრთხილად გადაინაცვლა ტოტიდან ტოტზე. ცოცხი მაგრად ეკავა და ცდილობდა ფოთლების ტევრში რაიმე დაენახა.

ქვემოთ, ზუსტად ხის ძირში, სნეიპი იდგა, ოღონდ მარტო კი არა, ქვირელთან ერთად. ჰარი სახეს ვერ ხედავდა, მაგრამ ესმოდა მისი ენის ბორძიკით ნათქვამი:

— არ ვიცი, მ-მ-მინცდამაინც აქ რ-რ-რატომ გ-გ-გინდოდათ შეხვედრა, სევერუს?

— აქ მარტონი ვართ და იმიტომ, — სნეიპი ცივად ელაპარაკებოდა, — სტუდენტებს ხომ არ უნდა გავავებინოთ ფილოსოფიური ქვის ამბავი, ბოლოს და ბოლოს!

ჰარიმ ყურები ცქციტა. ქვირელი რაღაცას ლუღლუღებდა. სნეიპმა მოკლედ მოუჭრა:

— უკვე გაარკვეთ, როგორ უნდა აიცილოთ ის ჰაგრიდის მხეცი?

— სევერუს, მ-მ-მე...

— ჩემთან მტრობას არ გირჩევთ, ქვირელ, — შეუტია სნეიპმა და ნაბიჯი გადადგა მისკენ.

— არ ვიცი, რ—რ—რას...

— მშვენიერად ხვდებით, რასაც ვამბობ!

გვერდითა ტოტზე ბუმ ხმამაღლა დაიკვივლა. მოულოდნელობისაგან ჰარი კინალამ ხიდან ჩამოვარდა. თავი როგორღაც შეიმავრა და ისევ სმენად იქცა. სნეიპი ამბობდა:

—...ეგ თქვენი ფოკუს-მოკუსები. მე გელოდებით!

— კი მ-მ-მაგრამ, მ-მ-მე...

— იცით რა, ამ თემას მალე დავებრუნდებით. მანამდე კი მოიფიქრეთ და გადაწყვიტეთ, ბოლოს და ბოლოს, ვის მხარეზე ხართ! — მოუჭრა სნეიპმა.

მოსასხამი თავზე მოიგდო და უკან გაბრუნდა. უკვე ბნელოდა, მაგრამ ჰარი ხედავდა, როგორ იდგა ქვირელი მარტოკა და ადგილიდან არ იძვროდა, თითქოს გაქცევებულაო.

* * *

— ჰარი, სადა ხარ აქამდე?! — ეს ჰერმიონი იყო.

— ჩვენ გავიმარჯვეთ! შენ გაიმარჯვე! ჩვენ გავიმარჯვეთ! — ყვიროდა რონი და ჰარის მხარეზე ხელს ურტყამდა, — მე მალფოის თვალი ჩავუღურე, ნევილი კი მარტოკა ეჩხუბა კრახს და გოილს! ჯერ კიდევ არ მოსულა გონს, მაგრამ მაღამ პომფრი ამბობს, მალე გაუვლისო. ხომ ვუჩვენეთ სლიზერინს! ყველანი ჩვენს საერთო ოთახში არიან! შენ გელოდებიან! ვქეიფობთ! ფერდმა და ჯორჯმა სამზარეულოდან ნამცხვარი და რაღაც— რაღაცები ანაპნეს...

— რა დროს ეგ არის, — ჰარი სულს ძლივს იბრუნებდა. — ცარიელი ოთახი ვნახოთ, იცით, რა უნდა გითხრათ...

როცა დარწმუნდა, რომ პივსი იქ არ იყო, ჰარიმ კარი ჩაკეტა და მეგობრებს დანერვილებით უამბო, რაც ნახა და მოისმინა.

— სწორად მივმხედარვართ, ეს ფილოსოფიური ქვაა და სნეიპს მისი მოპარვა უნდა. ქვირელსაც ითრევს, აიძულებს, მოეხმაროს. ეკითხებოდა, თუ იცი, როგორ უნდა ავეუაროთ გვერდი ფლაფისო. კიდევ რაღაცას ეუბნებოდა, შენი „ფოკუს-მოკუსები“. ძაღლის გარდა, ალბათ ბევრი ჯაღო იცავს იმ ქვას. ქვირელმა შეიძლება, ბნელი ძაღლების საწინააღმდეგო ჯაღო გააკეთა და სნეიპს უნდა, ეს ჯაღო მოხსნას...

— ისე გამოდის, რომ სანამ ქვირელი მაგრად იდგება, სნეიპი ქვას ვერ მოიპარავს, არა? — შემინდა ჰერმიონი.

— შემდეგ სამაბათამდე იქ ქვა აღარ იქნება, — თქვა რონმა.

თავი მეთოთხმეტე

ნორვეგიული კუზიანი ნორბერტი

ქვირელი უფრო მამაცი გამოდგა, ვიდრე მათ ეგონათ. მართალია, ამ რამდენიმე კვირის განმავლობაში საგრძნობლად გახდა და ფერიც დაკარგა, მაგრამ, როგორც ჩანს, ვერ მოტყუეს.

ჰარი, რონი და ჰერმიონი მესამე სართულის დერეფანთან თუკი მოხვდებოდნენ, კარს აყურადებდნენ, ფლაფის ღრენა ისევ თუ ისმისო. სნეიპი მისთვის ჩვეული ცუდი გუნება-განწყობით დადიოდა, რაც უეჭველად იმას ნიშნავდა, რომ ქვა ჯერ კიდევ ადგილზე იყო. როცა კი ქვირელი შეხვდებოდა, ჰარი გამამხნევებლად უღიმოდა,

რონი კი ყველას, ვინც ქვირელის ენის ბორძიგზე იცინოდა, ეჩხუბებოდა და უკრძალავდა, ნუ იცინითო!

ჰერმიონს ფილოსოფიური ქვის გარდა, სხვაც ბევრი რამ ჰქონდა საზრუნავი. უკვე სამეცადინო ცხრილის შედგენა დაიწყო და ფერადი შტრიხებით რაღაცებს ინიშნავდა. ამაში ცუდი მხოლოდ ის იყო, რომ ჰარის და რონს არ ასვენებდა, თქვენც იგივე უნდა გააკეთოთო.

— ჰერმიონ, ჯერ რა დროს გამოცდებია!

— ათი კვირა დარჩა, — არ ნებდებოდა ჰერმიონი, — ათი კვირა რა არის! ნიკოლას ფლამელისთვის ალბათ ერთი წამია.

— ჩვენ ხომ ექვსასი წლისანი არა ვართ! — შეახსენა რონმა. — თანაც, შენ რა უნდა იმეცადინო, ისედაც ნასწავლი გაქვს ყველაფერი!

— რა უნდა ვიმეცადინო? ხომ არ გაგიჟებულხართ! გესმით თუ არა, სამი გამოცდაა ჩასაბარებელი, რომ მეორე კურსზე გადავიდეთ! ძალიან მნიშვნელოვანი გამოცდებია. ერთი თვის წინ უნდა დამეწყო მეცადინეობა, არ ვიცი, რა დამემართა...

სამსუხაროდ, ყველა მასწავლებელი ჰერმიონივით ფიქრობდა. იმდენ დავალებას აძლევდნენ, რომ სააღდგომო არდადეგები ისე მხიარულად ვეღარ გაატარეს, როგორც საშობაო. ჰერმიონის ხელში მოსვენება არა ჰქონდათ: ხან დრაკონის სისხლის გამოყენების თორმეტივე ხერხს იმეორებდა ხმამაღლა, ხან ჯადოსნური ჯოხის გაქნევამი ვარჯიშობდა. ვილას ჰქონდა თავისუფალი დრო, ჰარი და რონი სულ ბიბლიოთეკაში ისხდნენ ჰერმიონთან ერთად. თან გამუდმებით წუნუნებდნენ და ამოქნარებდნენ.

— არა, ამას მე ვერასოდეს ვერ დავიმახსოვრებ! — აფეთქდა ერთ დღეს რონი, ბატის ფრთა მოისროლა და ნატვრით გახედა ბიბლიოთეკის ფანჯარას. მშვენიერი ამინდი იდგა. რამდენიმე თვემ ისე გაიარა, ასეთი დღე არ გათენებულა. ცა იყო კრიალა და ლურჯი, ჰაერში მოახლოებული ზაფხულის სურნელი ტრიალებდა.

ჰარის თავი ჩაერგო „ათას ჯადოსნურ მცენარესა და სოკოში“ და ანისულს ეძებდა. უცებ რონის შეძახილი ჩაცსმა:

— ჰაერიდ, აქ რას აკეთებ?

ჰაერიდი დაიბნა და ზურგს უკან რაღაც დამალა. თხუნელას ბენვის ქერქში გახვეული ჰაერიდი ბიბლიოთეკაში თეთრი ყვავივით ჩანდა.

— ისე, ვათვალიერებ! — იცრუა ჰაერიდმა, რამაც კიდევ უფრო მეტად დააინტერესა სამივე, — თქვენ რას შერებთ? ისევ ნიკოლას ფლამელის ძებნაში ხართ, არა? — იკითხა უცებ ეჭვით.

— არა, — უპასუხა რონმა ამაყად, — დიდი ხანია, გავარკვეით, ვინც არის, და ისიც ვიცით, რას დარაჯობს ძაღლი: ფილოსოფიურ...

— ჩჩჩჩ! — ჰაერიდმა სასწრაფოდ მიმოიხედა, ხომ არავინ გვისმენსო, — ნუ ყვირი, რა დაგემართა!

— სხვათა შორის, გვინდოდა, შენთვის გვეკითხა, ფლამელის გარდა კიდევ რა იცავს იმ ქვას, — ჩაერთო ჰარი.

— სუუ! დაიცა, ჩემთან მოდიტ და იქ მკითხეთ. შეიძლება, არაფერიც არ გითხრათ, მაგრამ აქ მაგაზე ლაპარაკი არ შეიძლება. სტუდენტებმა არ გაიგონონ... ისინი იფიქრებენ, რომ მე გითხარით...

— კარგი, მოვალთ, — შეჰპირდა ჰარი.

ჰაერიდი წავიდა.

— ზურგს უკან რას მალავდა? — იკითხა ჰერმიონმა.

— ალბათ ქვასთან დაკავშირებული რამე იქნება.

— ვნახავ, რომელ სექციაში იყო, — გადანწყვიტა რონმა, მიატოვა თავისი სამუშაო და წავიდა. მალე მობრუნდა და წიგნები მოიტანა.

— ნახეთ, დრაკონები! — ჩურჩულით თქვა რონმა. — ჰაგრიდი დრაკონებზე კითხულობდა. „დრაკონის სახეობები დიდ ბრიტანეთსა და ირლანდიაში“, „კვერცხიდან ჯოჯოხეთისკენ“, „დრაკონის მოვლის სახელმძღვანელო“.

— ჰაგრიდი დრაკონზე ოცნებობს. პირველივე შეხვედრისას მითხრა, — გაიხსენა ჰარიმ.

— ეს კანონით აკრძალულია, — თქვა რონმა, — „მაგთა საერთაშორისო კონვენციაში“ ჯერ კიდევ 1709 წელს გამოსცა ეს კანონი, ეს ყველამ იცის. ჩვენ რომ დრაკონები ვიყოლიოთ, მაგლები მაშინვე მიხვდებიან ჩვენს არსებობას. თანაც ვერ მოაშინაურებ, ძალიან საშიშია. უნდა გენახა, რამდენი დამწვრობა მიიღო ჩარლიმ გარეული დრაკონებისაგან რუმინეთში!

— ბრიტანეთში ხომ არ არის გარეული დრაკონი? — იკითხა ჰარიმ, — რასაკვირველია, არის! — უპასუხა რონმა, — ჩვეულებრივი უელსური მწვანე და ჰობრიდული შავი. რასაც მაგიის სამინისტრო მათ მიჩუმათებაზე მუშაობს! რომელიმე მაგლი შენიშნავს თუ არა დრაკონს, მაშინვე დავიწყების ჯაღის უკეთებენ.

— ჰაგრიდს რა უნდოდა ნეტავ?! — ჩაილაპარაკა ჰერმიონმა.

* * *

ერთ საათში სამიგენი უკვე ჰაგრიდის ქობის კარზე აკაკუნებდნენ. ფანჯრებზე ყველა ფარდა ჩამოფარებული იყო, რაც ძალიან გაუკვირდათ.

— ვინ არის? — იკითხა ჰაგრიდმა, სანამ კარს გააღებდა და სტუმრები შეიყვანა თუ არა, კარი სასწრაფოდ მიკეტა.

ქობში საშინლად ცხელოდა. საოცარი ის იყო, რომ გარეთ მშვენიერი ამინდი იდგა, ჰაგრიდის ბუხარში კი ცეცხლი გიზგიზებდა. ჰაგრიდმა ზოგს ჩაი შესთავაზა, ზოგს — ყავა, სიასამურის ხორცის სენდვიჩთან ერთად, მაგრამ ყველაფერზე უარი მიიღო.

— აბა, რაღაცის კითხვა გინდოდათ, მგონი, არა?

— დიახ, — ჰარიმ გადანწყვიტა, მიკიბ-მოკიბვის დრო აღარ არისო, და პირდაპირ ჰკითხა: — იქნებ შეგიძლია, გვითხრა, ფლაფის გარდა, ფილოსოფიურ ქვას თუ იცავს რამე?

ჰაგრიდმა წარბები შეყარა.

— არ შემიძლია! ჯერ ერთი, თვითონაც არ ვიცი. მეორე ის, რომ ისედაც ბევრი რამ გაიგეთ და, რომც ვიცოდე, მაინც არ გეტყოდით. ქვა აქ ტყუილად კი არ არის. გრინგოტსიდან კინალამ მოიპარეს. ამას, ალბათ, მიხვდით, მაგრამ ფლაფის ამბავი საიდან გამოქექეთ, ვერ გამიგია.

— ოჰ, კარგი რა, ჰაგრიდი! თუ არ გინდა, გვითხრა, ნუ გვეტყვი, მაგრამ ნამდვილად იცი. ვერ დავიჯერებ, აქ რამე ხდებოდეს და შენ არ იცოდე! — ალერსიანი, ტკბილი ხმით უთხრა ჰერმიონმა. ჰაგრიდის გაბურძნილი წვერის მოძრაობა უთუოდ ღიმილის ნიშანი იყო. ჰერმიონმა უფრო თამამად განაგრძო: — ჩვენ მხოლოდ იმას გეკითხებით, დაცვაში ვინ მიიღო მონაწილეობა. კიდევ ვინ არის, ვისაც დამბლდორი ენდობა. შენ გარდა, არის ვინმე ასეთი?

ჰაგრიდმა ამაყად გამოხერა გულმკერდი. ჰარი და რონი აღტაცებულები იყვნენ ჰერმიონით.

— ჰო, ამის თქმა შეიძლება... დამბლდორმა მე ძალლი მთხოვა. მერე მასწავლებლებმა ჯაღო დაადეს... პროფესორმა სპრაუტმა, პროფესორმა ფლიტვიკმა, პროფესორმა მაკგონაგელმა, — ჰაგრიდი თითებზე ითვლიდა: —

პროფესორმა ქვირელმა და, რასაკვირველია, თვითონ დამბლდორმა. ვილაც გამოძრა. ჰო, პროფესორმა სწეპმა.

— სწეპმა?!

— ჰო. ისევ დაიწყეთ, არა? მომისმინეთ, სწეპი დაცვაში მონაწილეობდა, ის ქვას არ მოიპარავს.

ჰარი დარწმუნებული იყო, რომ რონიც და ჰერმიონიც ახლა იმასვე ფიქრობდნენ, რასაც თვითონ. თუ სწეპი სხვებთან ერთად მონაწილეობდა ჯაღოს დადებაში, მაშინ ეცოდინება, ვინ რა გააკეთა ქვის დასაცავად. მან კი რატომღაც ქვირელის ჯაღო არ იცის და არც ის იცის, როგორ აუაროს გვერდი ფლაფს.

— ჰაგრიდ, შენ ერთადერთმა იცი ფლაფის საიდუმლო, ხომ ასეა? — ჰარი ძალიან ღელავდა, — ჰოდა, არასოდეს არავის არ ეტყვი, არა? არც მასწავლებლებს?

— კაციშვილს არ ეცოდინება, ჩემსა და დამბლდორის გარდა! — ამყავდა განაცხადა ჰაგრიდმა.

— ეს უკვე ძალიან კარგია, — გადაულაპარაკა ჰარიმ თავის მეგობრებს, — ჰაგრიდ, გამოვალებ რა ფანჯარას, ავდუღდი!

— არ შეიძლება, ჰარი, ბოდიშს გიხდი! — ჰაგრიდმა ცეცხლისკენ გააპარა მზერა. ჰარიმაც გააყოლა თვალი.

— ჰაგრიდ, ეს რა არის?

და სანამ ჰაგრიდი უპასუხებდა, უკვე იყოღა, რაც იყო: შუა ცეცხლში, დაკიდებული ჩაიდნის ქვეშ, ვეებერთელა შავი კვერცხი იღო.

— ეს... ეს... — ჰაგრიდმა ნერვიულად მოისვა ხელი წვერზე.

— საიდანა გაქვს? — იკითხა რონმა და კვერცხს ახლოდან დააკვირდა, — აუ, რა ფულს მისცემდი!

— მოვიგე! წუხელ სოფელში ვიყავი, ცოტა დავლიე, მერე ვილაც უცნობს კარტი ვეთამაშე. მართალი გითხრა, მომეჩვენა, რომ ისედაც ამის თავიდან მოცილება უნდოდა.

— რომ გამოიჩეკება, მერე რას აპირებ? — დაინტერესდა ჰერმიონი.

— აი, ახლა ვკითხულობ. ბიბლიოთეკიდან წამოვიღე... — ბალიშის ქვეშიდან წიგნი გამოაძრო, — „დრაკონების მოშენება: სიამოვნებას და მოგებას“. ცოტა ძველი წიგნია, მაგრამ ყველაფერი წერია. ჯერ ცეცხლში უნდა იყოს, იმიტომ რომ დედები პირიდან ცეცხლს ზედ აფრქვევენ. რომ გამოიჩეკება, მერე ბრენდი და ქათმის სისხლი უნდა აურიო და ყოველ ნახევარ საათში ასვა. შეხედე, ისიც წერია, რის მიხედვით გაარჩევ კვერცხს. ჩემი ნორვეგიული კუზიანია, ძალიან იშვიათი რამეა!

ჰაგრიდი ნასიამოვნები ჩანდა, რასაც ჰერმიონზე ვერ იტყოდი, — ჰაგრიდ, შენ ხომ ხის სახლში ცხოვრობ, — დაიწყო ჰერმიონმა, მაგრამ ჰაგრიდი აღარ უსმენდა, ცეცხლს აღვივებდა და ღიღინებდა.

* * *

ახალი სადარდებელი გაუჩნდათ: ჰაგრიდის დრაკონის ამბავი რომ გამსკდარიყო, ვინ იცის, ამას რა მოჰყვებოდა.

— მშვიდი ცხოვრება რას ნიშნავს, აღარც მახსოვს, — ამოიოხრა რონმა, როცა იმ საღამოსაც დამატებით სამინაო დავალებას ასრულებდა. ჰერმიონი ახლა ჰარის და რონის სამეცადინო ცხრილს ადგენდა. ამაზე ორივე გიჟდებოდა.

ერთხელ, საუზმეზე, ჰედვიგმა ჰაგრიდის წერილი მოიტანა. „იჩეკება!“ — ეწერა შიგ.

რონმა თქვა, მოდი, ჰერბოლოგია გავაცდინოთ და ჰაგრიდთან მივიდეთო. ჰერმიონს ამის გაგონებას არ უნდოდა.

— ჰერმიონ, გაიხსენე, ცხოვრებაში რამდენჯერ დასწრებიხარ დრაკონის დაბადებას?

— ჩვენ გავვეთილი გვაქვს. რას გვიზამენ, წარმოგიდგენიათ? ჰაგრიდს რა დღე დაადგება, თუ გაიგეს, რას აკეთებს?

— ჩუ! — წასჩურჩულა ჰარიმ.

იქვე, შორიახლო, მალფოი იდგა გატრუნული. ვინ იცის, რა გაიგონა. ჰარის მისი სახის გამომეტყველება არ მოეწონა.

რონმა და ჰერმიონმა ბევრი იუბათეს წასვლა-დარჩენაზე, ბოლოს, როგორც იქნა, ჰერმიონი დათანხმდა, პირველ შესვენებაზე გაქცეულიყვნენ ჰაგრიდთან. ზარი დაირეკა თუ არა, ნიჩბები ერთდროულად დაყარეს და ტყისპირისკენ გაქანდნენ. ჰაგრიდი აღელვებული და აწითლებული დახვდათ.

— თითქმის გამოიჩეკა!

კვერცხი მაგილაზე იდო, რამდენიმე ადგილას გადამსკდარიყო და მოჩანდა, შიგ რალაც მოძრაობდა, თან უცნაურად რაკუნობდა.

სკამები ახლოს მისწიეს და სულგანაბულები მაგიდას შემოუსხდნენ. უცებ კვერცხი გატკაცუნდა და გადაიხსნა. პატარა დრაკონი მაგიდაზე გადმოვობდა. ლამაზი ნამდვილად არ ეთქმოდა. ჰარიმ იფიქრა, დაკვირვებულ შავ ქოლგას ჰგავსო. ფრთები უფრო დიდი ჰქონდა, ვიდრე გაჩხიკინებული ტანი. გრძელ ღრუწჩზე განიერი ნესტოები დაეხერა, თავზე რქებივით ეჭდა ორი პატარა ხორკლი, თვალები წარინჯისფერი და გადმოკარკლული ჰქონდა.

დააცემინა და პირიდან ნაპერწკლები გაყარა.

— რა ლამაზია, — გაიბადრა ჰაგრიდი. ხელი გაიწვინა, რომ თავზე გადაესვა. პატარა დრაკონმა ეშვები დაკრიჭა და საკბენად წაეტანა.

— ნახე, სცნობს თავის დედიკოს! — გაუხარდა ჰაგრიდს.

— ჰაგრიდ, ნორვეგიული კუზიანი რამდენ ხანში იზრდება? — იკითხა ჰერმიონმა, ჰაგრიდმა პასუხის გაცემა ვერ მოასწრო, ფერი წაუვიდა და ფანჯარას ეცა.

— რა მოხდა?

— ვილაყა იჭვრიტებოდა, ბიჭი იყო. ახლა ისევ სკოლისკენ გარბის.

ჰარი გარეთ გავარდა. შორიდანაც მშვენივრად იცნო.

მალფოიმ დრაკონი დაინახა.

* * *

მალფოის მთელი კვირა უცნაური ღიმილი დასთამაშებდა სახეზე. ჰარი, რონი და ჰერმიონი ამას საშინლად განიცდიდნენ, თავისუფალ დროს ნახავდნენ თუ არა, მაშინვე ჰაგრიდთან გარბოდნენ და ცდილობდნენ, დაეყოლიებინათ, რომ დრაკონი გაეშვა.

— გაუშვი, — ეუბნებოდა ჰარი — თავისუფლად იქნება.

— არ შემოიღია, ჯერ სულ პატარაა, მოკვდება.

ყველამ დრაკონს შეხედა. ერთ კვირაში სამჯერ მოიმატა სიგრძეში. ნესტოებიდან ბოლს აქმუტუნებდა. ჰაგრიდს სადღა ეცალა თავისი მოვალეობების შესასრულებლად, სულ დრაკონს დასდევდა. იატაკი ბრენდის ცარიელი ბოთლებითა და ქათმის ბუმბულით იყო მოფენილი.

— გადაწყვიტე, ნორბერტი დავარქვა, — გამოაცხადა ჰაგრიდმა და დანისლული თვალებით გახედა ღრაკონს, — უკვე მცნობს, ნახე! ნორბერტ! ნორბერტ! სად არის დედიკო?

— ამან სულ დაუსტვინა! — ჩასჩურჩულა რონმა ჰარის.

— ჰაგრიდ, — ჰარიმ ხმას აუწია, — ორ კვირაში ნორბერტი ამ შენს სახლში ვეღარ დაეტევა. მალეფოი კი, როდის დაგაბეზლებს დამბლდორთან, არაფერ იცის.

ჰაგრიდმა ტუჩი მოიკვნია.

— ჰო, ვიცი, სამუდამოდ აქ ვერ დარჩება. რა ვქნა, გავავლო? არ შემძლია.

ჰარი უცებ რონს მიუბრუნდა:

— ჩარლი!

— ე, ამასაც დაუსტვინია! — გაიყინა რონმა, — შემომხედე, მე რონი ვარ, ვერა მცნობ?

— არა, ჩარლი, შენი ძმა, რუმინეთში ღრაკონებს რომ სწავლობს, ნორბერტი იმასთან გავგზავნოთ. გაზრდის და მერე გაუშვებს.

— გენიალურია! — შესძახა ალტაცებულმა რონმა, — რას იტყვი, ჰაგრიდ?

ბოლოს ჰაგრიდი დათანხმდა, რომ ჩარლისთვის ბუ გაეგზავნათ და ეკითხათ, შეეძლო თუ არა ნორბერტის წაყვანა.

* * *

შემდეგი კვირა კუს ნაბიჯით მიჩანჩალებდა. ოთხშაბათს ღამით ჰერმიონი და ჰარი მარტოკები ისხდნენ საერთო ოთახში. სხვას ყველას ღიძი ხანია, ეძინა. კედლის საათმა თორმეტჯერ ჩამოჰკრა, როცა პორტრეტის ხერელი გაიხსნა. მერე რონი გაჩნდა, რადგან ჰარის უჩინაჩინის მოსასხამი მოიხსნა. იგი ჰაგრიდთან იყო, ნორბერტის ჭმევაში ეხმარებოდა. ღრაკონი უკვე მკვდარ ვირთხებს მიირთმევდა, თანაც ძალიან ბევრს.

— მიკბინა! — თქვა და გასისხლიანებული ცხვირსახოცით გადახვეული ხელი უჩვენა, — მთელი კვირა ბატის ფრთასაც ვერ მოვკიდებ ხელს. ეს ღრაკონი ყველაზე საშინელი მხეცია, რაც კი მინახავს, მაგრამ ჰაგრიდი ისე ექცევა, თითქოს ბუნჩულა ყურცქევია ბაჭია იყოს. მიკბინა და ჰაგრიდი აქეთ გამიჭავრდა, რატომ შეაშინეო. რომ მოვდიოდი, იაფანას უმღეროდა.

ფანჯარაზე ვილაცამ მოაკაკუნა.

— შედეგი მოვიდა! — ჰარიმ ფანჯარა გაღო, — ალბათ ჩარლის პასუხი მოიტანა.

სამი თავი ერთად დაიხარა წერილზე:

„ძვირფასო რონ, როგორა ხარ? მადლობა წერილისთვის — ნორვეგიულ კუზიანს სიამოვნებით მივიღებ, მაგრამ მისი წამოყვანა ადვილი არ იქნება, ვფიქრობ, აჯობებს, ჩემს მეგობრებს გამოატანოთ, რომლებიც, მომავალ კვირას მოდიან ჩემთან. მთავარია, არაფერ. დაინახოს, რომ მათ ღრაკონი მოჰყავთ. ხოძ იცი, ეს აკრძალულია, შაბათს, შუალამისას, კუზიანი ყველაზე მაღალ კოშკში აიყვანეთ, ხოძ შეძლებთ? ჩემი მეგობრები იქ მოვლენ და სიბნელები ისე წამოიყვანენ, ვერაფერ დაინახავს. პასუხი რაც შეიძლება ჩქარა გამომიგზავნე.

სიყვარულით,

ჩარლი“

ერთმანეთს გადახედეს. — არა მგონია, გავგიჭირდეს. უჩინმაჩინის მოსასხამი გვაქვს. იმედია, ორ კაცს და ნორბერტს გასწვდება, — თქვა ჰარიმ. ისეთი დაღლილები და განერვიულებულები იყვნენ, ორივემ უსიტყვოდ დაუქნია თავი. ყველაფერზე თანახმანი იყვნენ, ოღონდ ნორბერტი და მალფოი თავიდან მოეშორებინათ.

* * *

მეორე დილით ახალი პრობლემა გაჩნდა. რონს ნაკბენი ხელი ძალიან დაუსივდა. მაღამ პომფრისთან მისვლისა ეშინოდათ, დრაკონის ნაკბენი არ იცნოსო, მაგრამ ნაშუადღევს უკვე სხვა გზა აღარ დარჩა. ნაკბენი გამწვანდა. ეტყობა, ნორბერტს შხამიანი კბილები ჰქონდა.

ჰარი და ჰერმიონი საავადმყოფოში საღამოს მივიდნენ. რონი ლოგინში იწვა და თავს ძალიან ცუდად გრძნობდა.

— ხელი ჩემი აღარ არის, — ჩურჩულით თქვა, — მგონი, სადაცაა მომძვრება. წელან მალფოი იყო აქ. რონს წიგნი უნდა ვთხოვო, უთხრა მაღამ პომფრის და შემოუშვეს. დამცინოდა და მეშუქებოდა, ვეტყვი, რამაც გიკბინაო. მე ვთქვი, ძაღლმა მიკბინა-მეთქი, მაგრამ, მგონი, მაღამ პომფრიმ არ დამიჯერა. არ უნდა მეცემა ქვიდიჩზე, ახლა შურს იძიებს.

ჰარიმ და ჰერმიონმა მისი დანაწარება სცადეს.

— შაბათს ღამით ყველაფერი მორჩება, — უთხრა ჰერმიონმა, მაგრამ რონი ამან ვერ დაამშვიდა. პირიქით, უეცრად სანოლზე წამოჯდა და სიმწრის ოფლი წასკდა.

— შაბათს ღამით! — ამოილაპარაკა ხმაჩახლეჩილმა, — ვაიმე, ახლა გამახსენდა, ჩარლის წერილი იმ წიგნში იღო, რომელიც მალფოიმ წაიღო. ყველაფერს გაიგებს, რასაც ვაპირებთ.

ჰარიმ და ჰერმიონმა ვერაფრის თქმა ვერ მოასწრეს, რადგან ამ დროს მაღამ პომფრი შემოვიდა და თქვა, რონი დაიღალა, ახლა აუცილებლად უნდა დაიძინოსო.

* * *

— უკვე ველარაფერს შეეცვლით, გვიანია, — უთხრა ჰარიმ ჰერმიონს, — იმის დროც აღარ არის, ჩარლის რამე მივწეროთ, თან ვინ იცის, ასეთი შანსი იქნებ აღარც მოგვეცეს! უნდა გავრისკოთ. ჩვენ უჩინმაჩინის მოსასხამი გვაქვს. მალფოიმ ეს არ იცის.

ჰაგრიდთან რომ მივიდნენ, ფენგი, ეს უზარმაზარი, ტახზე მონადირე ძაღლი, კუდშეხვეული საცოდავად იჯდა კართან. ჰაგრიდმა არც ჰარი და ჰერმიონი შეუშვა შიგნით. ფანჯარა გამოაღო და ისე ელაპარაკებოდა.

— ვერ შემოხვალთ, — ქშინავდა ჰაგრიდი, — აქ ისეთი ამბები დაატრიალა ნორბერტმა, რომ გავგიჟდი!

ჩარლის წერილი მივიღეთო, უთხრეს თუ არა, ჰაგრიდს თვალები ცრემლით აეცსო. ანდა, შეიძლება, სულაც იმიტომ, რომ ნორბერტი ამ დროს ქუსლში სწვდა.

— ააააჰ! არაფერია, მხოლოდ ფესხაცმელს კბენს! თამამობს. ბავშვია, რა მოხდა! ამ დროს „ბავშვმა“ კუდი კედელს ისე მიახალა, რომ ფანჯრები აზანზარდა. ჰარი და ჰერმიონი ციხე-კოშკისკენ მაინცდამაინც კარგ გუნებაზე ვერ გამობრუნდნენ. შაბათამდე ჯერ შორს იყო.

* * *

დრაკონის გამგზავრების დღე რომ დადგა, ჰარის და ჰერმიონს სულაც აღარ ეცალათ ჰაგრიდის თანაგრძნობისათვის. თავიანთ თავს უფრო დარდობდნენ, რადგან

ძნელი საქმე ჰქონდათ გასაკეთებელი. მაინცდამაინც ის ღამე იყო ბნელი და ღრუბლიანი. ჰაერიდან მისვლაც დაავიანდათ — იძულებულები იყვნენ, დაეცადათ, სანამ პიესი გასასვლელში ჩოგბურთის თამაშს მორჩებოდა და გზიდან ჩამოეცლებოდა.

ჰაერიდს ნორბერტი უკვე დიდ ყუთში მოეთავსებინა.

— ბევრი ვირთხა ჩაუყარე სამგზავროდ და ბრენდის ჩაუდე, — თქვა ჰაერიდმა მოგუდული ხმით, — თავისი სათამაშო დათვიც გაუყოლე, რომ არ მოიწყინოს.

ყუთიდან ისეთი ხმა ისმოდა, თითქოს დრაკონი სათამაშო დათვს თავს აგლეჯდა.

— მშვიდობით, ნორბერტ! — ასლუკუნდა ჰაერიდი, — დედიკო შენ არ დაგივიწყებს!

ჰარიმ და ჰერმიონმა ყუთს უჩინმაჩინის მოსასხამი გადააფარეს და თვითონაც ქვეშ მოექცნენ. როგორ აიტანეს ყუთი კოშკში, მერე ველარ ისწენებდნენ. შუალამე ახლოვდებოდა. აიარეს მარმარილოს კიბეები, გაიარეს ბნელი დერეფანი. ავიდნენ კიდევ ერთ კიბეზე, მერე — მეორეზე. ჰარიმ მოკლე გზები იცოდა, მაგრამ მაინც უჭირდათ სიარული.

თითქმის მივიდნენ! უკვე ყველაზე მაღალი კოშკის დერეფანში იყვნენ. უცებ ორი ადამიანის ფიგურა დალანდეს, ყუთი კინაღამ ხელიდან გაუვარდათ. სულ დაავიწყდათ, რომ არ ჩანდნენ და ბნელ კუთხეში შეიკუვნნენ. ლამპის შუქზე პროფესორი მაკგონაგელი იდგა, შოტლანდიური, უკრედებიანი ხალათი ეცვა, თამაზე ბადე ეკეთა. მალფოის ყურს უწევდა და უყვიროდა:

— დასჯა არ აგცდება! და კიდევ — ოცი საჯარიმო ქულა სლიზერინს. როგორ ბედავ, რომ შუალამისას კოშკში დაძრწიხარ...

— თქვენ ვერ გამიგეთ, პროფესორო, ახლა ჰარი პოტერი უნდა მოვიდეს აქ, დრაკონი მოჰყავს!

— რა სისულელეს ჩმახავ, როგორ ბედავ ტყუილს! წადი, წადი, პროფესორო სნეიპს კი შენს შესახებ აუცილებლად დაველაპარაკები, მალფოი!

რკინის ხვეული კიბე ისე მსუბუქად აირბინეს, თითქოს ამაზე იოლი არაფერი ყოფილიყო ქვეყანაზე. როცა ღამის სიგრილეში გამოვიდნენ, მოსასხამი მაშინ მოიხსნეს და შვებით ამოისუნთქეს. ჰერმიონმა ცეკვა დაიწყო.

— მალფოიმ საჯარიმო მიიღო! სიმღერის გუნებაზე ვარ!

— არ გინდა, — ურჩია ჰარიმ.

მხოლოდ ჩუმ-ჩუმად ხითხითებდნენ, თავისთვის. ნორბერტი ყუთში აფხაკურდა. ათი წუთიც და, ბნელი ციდან ოთხი ცოცხი დაეშვა.

ჩარლის მეგობრები მხიარული ყმანვილები აღმოჩნდნენ. ჰარის და ჰერმიონს უჩვენეს, როგორი მისაბმელი ღვედები მოიფიქრეს ყუთისთვის. მერე ყველამ ერთად ჩააბეს ნორბერტის ყუთს აქეთიქიდან ღვედები, ერთმანეთს ხელი ჩამოართვეს, მაღლობა გადაუხადეს და...

როგორც იქნა, ნორბერტი აფრინდა... აფრინდა... და წავიდა.

ასეთი ტვირთის მოცილებით ფრთაშესხმულები ხვეულ კიბეს დაუყვნენ. დრაკონი გაფრინდა, მალფოიმ საჯარიმო მიიღო — არის ნეტავ რამე, რასაც შეუძლია, მათ გუნება გაუფუჭოს?

ამის პასუხი კიბის ძირში ელოდათ. როგორც კი დერეფანში შევიდნენ, ფილჩიც მაშინვე იქ გაჩნდა.

— აი, აი, აი! მგონი, გავებით!

უჩინმაჩინის მოსასხამი ზემოთ, კოშკში დარჩენოდათ.

თავი მეთხუთმეტე
აკრძალული ტყე

ამაზე უარესი მართლა რაღა უნდა მომხდარიყო.

ფილჩმა ყველანი პირველ სართულზე, პროფესორ მაკკონაგელის ოთახში ჩაიყვანა. ისხდნენ და უხმოდ ელოდნენ მასწავლებლის გამოჩენას. ჰერმიონი კანკალებდა. ჰარიმ ათასი უაზრო და დაუჯერებელი ალიბი მოიგონა თავის გასამართლებლად, თუმცა არც ერთი არ ვარგოდა. ამ ხათაბალას თავს ვეღარ დააღწევდნენ. მერე, რა უაზროდ ჩაცვიდნენ! რა სულელურად დარჩათ კოშკში უჩინაჩინის მოსასხამი! არა, არ არსებობს არავითარი მიზეზი, რომელსაც პროფესორი მაკკონაგელი საპატიოდ მიიღებს. შუალამისას, როცა წესით უნდა ეძინოთ, ესენი სკოლის ბნელ დერეფნებში დადიან. თანაც სად ადიან, ყველაზე მაღალ კოშკში! ასტრონომიის გაკვეთილების გარდა, სხვა დროს იქ ყოფნა სასტიკად იკრძალებოდა. ახლა ამ ყველაფერს ნორბერტიც დაემატება, მერე კიდევ, უჩინაჩინის მოსასხამი და — მორჩა. ხვალ ნამდვილად მოუწევთ ბარგის ჩალაგება.

ჰარის ხომ ეგონა, ამაზე უარესი რაღა უნდა მოხდესო, ჰოდა, შეცდა. პროფესორი მაკკონაგელი მართო კი არ მოვიდა, თან ნევილი მოჰყვა.

— ჰარი! — იყვირა ნევილმა, როცა თავისი მეგობრები დაინახა. — თქვენ გეძებდით. უნდა გამეფრთხილებინეთ, მალეფოი ამბობდა თქვენზე, დავიჭერო. გავიგონე, ამბობდა, დრაკო...

ჰარიმ სწრაფად გაუქნია თავი, გაჩუმდით. პროფესორმა მაკკონაგელმა ეს დაინახა და ისეთი სახე გაუხდა, რომ სადაცაა ნორბერტზე უარეს ცეცხლს გამოათრქევდა პირიდან.

— არც ერთი თქვენგანისგან მე ამას არ მოველოდი! მისტერ ფილჩმა მითხრა, ასტრონომიის კოშკში იყვნენო. ახლა ღამის პირველი საათია. რით იმართლებთ თავს?! ეს იყო პირველი შემთხვევა, როცა ჰერმიონმა მასწავლებლის შეკითხვას ვერ უპასუხა. ქანდაკებასავით გაშეშებულიყო და თავის ფლოსტებს დასცქეროდა.

— მე ვიცი, რაც მოხდა, — თქვა პროფესორმა მაკკონაგელმა, — ამის მიხედრას გენიოსობა არ სჭირდება. თქვენ რაღაც მოჩმახეთ დრაკონის შესახებ, რომ დრაკო მალეფოი სანოლიდან გამოგეტყუებინათ და განსაცდელში ჩაგვედოთ. ისიც დადის ამ ღამით. ლონგბოტომმაც მოისმინა ეს ამბავი და ამანაც დაიჭერა, თქვენ ფიქრობთ, ეს სასაცილოა? |

ჰარიმ ნევილის მგერა დაიჭირა და თვალთ ანიშნა, ასე არ არისო, რადგან ნევილი შემსებარი და გულნატკენი ჩანდა. საბრალო, ბენტერა ნევილი — ჰარიმ იცოდა, რა ფასად დაუტლებოდა სიბნელეში მათი ძებნა.

— აღმაშფოთებელია! — ცხარობდა პროფესორი მაკკონაგელი, — ოთხი სტუდენტი ღამით სკოლაში დაძრწის! მსგავსი არაფერი მსმენია! თქვენ, მის გრეინჯერ, უფრო გონიერი მეგონეთ. მისტერ პოტერ, არ მეგონა, თუ თქვენ გრიფინდორს ამაზე მეტ პატივს არ სცემდით. სამივე დაისჯებით. დიახ, სამივე, მისტერ ლონგბოტომ, არაფერი არ გაძლევთ იმის უფლებას, ღამით სკოლის შენობაში იაროთ, მით უფრო ახლა, როდესაც ასე სამიშია. გრიფინდორს დააკლდება ორმოცდაათი ქულა...

ორმოცდაათი ქულა! — ჰარი გამრა. ლიდერები აღარ იქნებიან. სულ წყალში ჩაიყარა ქვიდიჩით მოპოვებული წარმატება.

— ორმოცდაათი ქულა თითოეულისაგან! — პროფესორ მაკკონაგელის გრძელი, წვეტიანი ცხვირი ქმინავდა.

— გემუდარებით, პროფესორო... როგორ შეგიძლიათ...

— პოტერ, ნუ მასწავლით, რა შემიძლია და რა არა! ახლა კი ყველანი დასაძინებლად წადით! ასე არასოდეს შევერცხვენივარ გრიფინდორს!

ას ორმოცდაათი ქულა გაქრა! გრიფინდორი უკანასკნელ ადგილზეა. ერთ ლამეში ყველაფერი დაინგრა. მშვიდობით, ჩემპიონობაე! ჰარის რაღაც ჩასწყდა შიგნით. ვინ იცის, კიდევ როდის მოახერხებდნენ რამეს!

ჰარიმ მთელი ღამე თეთრად გაათენა. ესმოდა, როგორ ტიროდა ბალიშში თავგარგული ნევილი, მაგრამ რით ენუგეშებინა, ვერ მოიფიქრა. ნევილსაც მასავით ეშინოდა გათენების, მთელი გრიფინდორი გაიგებს, რაც მოხდაო.

მართლაც, მეორე დილით ყველა გაოცებული უცქეროდა ქულების დაფას. ჯერ იფიქრეს, აქ რაღაც შეცდომააო: აბა, როგორ შეიძლება, დილით ას ორმოცდაათი ქულით ნაკლები ჰქონდეს კლუბს, ვიდრე გუშინ საღამოსო. შემდეგ კი დაიწყო მითქმა-მოთქმა: ამ ქულების დაკარგვის მიზეზი ჰარი პოტერი ბრძანდება! დიახ, სწორედ ის ცნობილი ჰარი პოტერი, ორი ქვიდიჩის მატჩის გმირი. და კიდევ ორი ბრიყვი პირველკურსელი მასთან ერთად!

ყველასათვის საყვარელი და სათაყვანებელი ჰარი თვალის დახამხამებაში იქცა ყველაზე საძულველ ადამიანად. რეივენქლომ და ჰაფლეპაფმაკ კი ზურგი შეაქციეს, რადგან ისინიც სლიფერინის დამარცხებაზე ოცნებობდნენ. ჰარისკენ ხელს იშვერდნენ და პირში ეუბნებოდნენ სალანძღავ სიტყვებს. სლიფერინელები კი, სადაც მოახელთებდნენ, ტაშით ხვდებოდნენ, უსტვენდნენ და ხმამაღლა გაჰყვიროდნენ: — გმადლობთ, პოტერ! შენი დამსახურება!

ერთადერთი, ვინც ჰარის ანუგეშებდა, რონი იყო.

— გავა რამდენიმე კვირა და ყველას დაავიწყდება ეს ამბავი. ჯორჯმა და ფრედმაც ბევრი ქულა დააკარგვინეს კლუბს, მაგრამ, ხომ ხედავ, მაინც როგორ უყვარს ყველას.

— ას ორმოცდაათი ქულა ერთად ხომ არ დააკარგვინეს! — საწყლად იკითხა ჰარიმ.

— არა. მაგდენი არა.

რაც მოხდა, იმას ალარაფერი ეშველებოდა. ამიტომ ჰარიმ გადანწყვიტა: ამიერიდან, რაც მე არ მეხება, იმაში ცხვირს აღარ ჩავყოფ. რას დავიპარები აქეთ-იქით ქერდულად და ვიღაცებს ვუთვალთვალებო! საკუთარი თავის ისე რცხვენოდა, რომ ვუდთან მივიდა და უთხრა, ქვიდიჩის გუნდიდან გამრიცხეო.

— გაგრიცხო?! — გაგიჟდა ვუდი. — რა ხეირია? ქულებს როგორ დავიბრუნებთ, თუ ქვიდიჩშიც ვერ მოვიგეთ!

ქვიდიჩმაც დაკარგა თავისი ხიბლი. გუნდის წევრები ვარჯიშის დროს ჰარის არც კი ელაპარაკებოდნენ და თუ საქმეს სჭირდებოდა, მხოლოდ „სიკვრად“ იხსენიებდნენ.

ჰერმიონი და ნევილიც სამიწლად განიცდიდნენ. მათი მდგომარეობა იმით იყო უკეთესი, რომ ჰარივით პოპულარულები არ იყვნენ, მაგრამ მათაც არავინ ელაპარაკებოდა. ჰერმიონი გაკვეთილებზე აღარ აქტიურობდა. თავჩალუნული იჯდა და ჩუმად მუშაობდა თავისთვის.

ჰარის ლამის უხაროდა გამოცდების მოახლოება. სამეცადინო ბევრი ჰქონდა და სევდიანი ფიქრებისთვის აღარ ეცალა. ჰარი, რონი და ჰერმიონი ერთად მეცადინეობდნენ. გვიანობამდე სწავლობდნენ, იმეორებდნენ ურთულესი წამლების შემადგენლობას, იმეორებდნენ ჯადოსნურ სიტყვებს და შელოცვებს, იმასხოვრებდნენ უდიდეს აღმოჩენათა თარიღებს, გობლინთა აჯანყებებს...

გამოცდებამდე ერთი კვირა იყო დარჩენილი, როცა სასწორზე დაიდო ჰარის მტკიცე გადანწყვეტილება — რაც მე არ მეხება, იმაშიო არ ჩავერევიო. ერთ ღღეს

ბიბლიოთეკიდან მოდიოდა თავისთვის. რომელიღაც საკლასო ოთახიდან სანყალობელი ჩვილი მოესმა. რომ მიუახლოვდა, ქვირელის ხმა იცნო.

— არა, არა, გთხოვთ, ნუ იზამთ...

ვიდაც აშკარად ემუქრებოდა ქვირელს. ჰარი უფრო ახლოს მივიდა.

— კეთილი, კეთილი, — სლოუკუნებდა ქვირელი.

ცოტა ხანში ის აჩქარებული ნაბიჯით გამოვიდა საკლასო ოთახიდან, თან გზადაგზა ჩალმას ისწორებდა. გაფითრებული და შეწუხებული ჩანდა. მალე თვალს მიეფარა. ჰარი, ალბათ, არც კი შეუმჩნევია. ნაბიჯების ხმა მიწყდა თუ არა, ჰარიმ ოთახში შეიხედა. ცარიელი დახვდა. მხოლოდ ოთახის ბოლოში მეორე კარი დარჩენილიყო ღია. იმ კარისკენ წავიდა, შუა გზაში კი თავისი გადანწყვტილება მოაგონდა და შეჩერდა.

თორმეტ ფილოსოფიურ ქვაზე დადებდა ნაძლევს, რომ მეორე კარიდან სწეიპი გავიდა. რაც გაიგონა, იმის მიხედვით თუ ვიმსჯელებდით, სწეიპი მშვენიერ გუნებაზე უნდა გასულიყო აქედან, რადგან ეტყობა, ქვირელი უკვე მოტეხა.

ჰარი ბიბლიოთეკაში შებრუნდა. ჰერმიონი რონისგან ასტრონომიას იბარებდა. ჰარიმ მეგობრებს ყველაფერი უამბო, რაც გაიგონა.

— სწეიპმა თავისას მიაღწია, — დაასკვნა რონმა. — თუ ქვირელმა უთხრა, როგორ ისწება მისი დადებული ჯაღო...

— მაშინ, რჩება ფლაფი, — დაუმატა ჰერმიონმა.

— ეგ იქნებ სწეიპმა უჰავრიდოდაც გაიგო, — რონმა მიმოიხედა. — ხომ შეიძლება, აქ, სადმე იდოს ისეთი წიგნი, სადაც წერია, როგორ უნდა აუარო გვერდი სამთავიან ძაღლს. რა გქნათ, ჰარი?

ახალი თავგადასავლის მოლოდინში რონს თვალეები აენთო, მაგრამ პასუხი ჰერმიონმა გასცა:

— დამბლდორთან უნდა მივიდეთ. თავიდანვე ასე უნდა მოვქცეულიყავით. ჩვენ თვითონ რომ რამე მოვიმოქმედოთ, გაგვყრიან. დარწმუნებული ვარ.

— ჰო, მაგრამ, რით დავემტკიცოთ, — წუხდა ჰარი. — ქვირელი ისეა შეშინებული, მხარს არ დაგვიჭერს. სწეიპი იტყვის, არც ის ვიცი, ჰელოუინზე ტროლი ვინ შემოუშვა და არც მესამე სართულის დერეფანს გავკარებივარო. როგორ გვონია, ვის დაუჯერებენ, იმას თუ ჩვენ? ყველამ იცის, რომ სწეიპი არ გვიყვარს. დამბლდორიც იფიქრებს, რომ რაღაცას ვაბრალებთ. არც ფილჩის იმედი უნდა გვქონდეს. ის სწეიპის მეგობარია და რაში ენაღვლება, მოსწავლეს გაადგებენ თუ არა. პირიქით, რაც მეტს გაყრიან, ის ურჩევნია ალბათ, თანაც, არ დაგავინყდეთ, ჩვენ, წესით, არც ქვის ამბავი უნდა ვიცოდეთ და არც ფლაფისა. რომელი ერთი უნდა ავუხსნათ?

ჰერმიონი მაშინვე დაეთანხმა. რონი — არა.

— ცოტა რომ მოვსინჯოთ...

— არა, — გადაჭრით თქვა ჰარიმ, — ცოტაც მოვსინჯეთ და ბევრიც.

იუპიტერის რუკა ახლოს მიიჩოჩა და მისი თანამგზავრი პლანეტების შესწავლა დაიწყო.

* * *

მეორე დღით ჰარიმ, ჰერმიონმა და ნევილმა ერთნაირი წერილები მიიღეს:

„თქვენი დასჯა მოხდება დღეს, საღამოს 11 საათზე.

ჰოლში მისტერ ფილჩს შეხვდებით.

პროფესორი მ. მაკგონაგელი“.

ჰარის სულ გადავიწყდა, რომ დაკარგულ ქულებთან ერთად, სასტელიც ელოდათ. იფიქრა, აწუნუნდება ახლა ჰერმიონი, მთელი ღამის მეცადინეობა წყალში ჩაგვეყრებო, მაგრამ არაფერიც, სიტყვაც არ დაუძრავს. ჰარისა არ იყოს, ისიც ფიქრობდა, ღირსები ვართო.

სალამოს თერთმეტ საათზე რონს გამოემშვიდობნენ და ნევილთან ერთად ჰოლში ჩავიდნენ. ფილჩი უკვე იქ იყო. მალფოიც იქ დახვდათ. ჰარის არც ის ახსოვდა, რომ მალფოიც დაისაჯა.

— აბა, მომეცით, — ბრძანა ფილჩმა. ლამპა ანთო და გარეთ გავიდნენ, — ამის შემდეგ, ვიდრე რამეს დააშავებთ, ცოტა ტვინს გაანძრევთ, არა? — გადახედა დასასტელებს და განაგრძო: — ჰო, ასეა, ასე... მძიმე სამუშაო და ტვივლი საუკეთესო მასწავლებელია, მე რომ მკითხოთ... ძალიან სამწუხაროა, რომ დასჯის ძველი ფორმები გააუქმეს... მაჭებით რომ ეკიდებოდით რამდენიმე დღე ჭერში... ის ჯაჭვები ახლაც შენახული მაქვს. მაინც ვგეითავ ხოლმე, ვინ იცის, როდის გამომადგება... აბა, ჰე, მომეცით და გაქცევა არც ერთმა არ გაბედოს, თორემ უარესი დღე დაგადგებათ!

ბნელი ბალი გადაიარეს. ნევილი აქსუტუნდა. ჰარი ფიქრობდა: „საინტერესოა, როგორ გვსჯიან. ფილჩი ისეთი კმაყოფილი ლაპარაკობს, ნამდვილად რაღაც საშინელება მოგველის“.

მთვარე კაშკაშებდა, მაგრამ ღროდადრო ღრუბლები ეფარებოდა და ბნელდებოდა. ჰაგრიდის ქოხის ფანჯრებში შუქი დაინახეს. შემდეგ შორიდან ყვირილი მოესმათ:

— შენა ხარ, ფილჩ? დროზე მოდით, უნდა დავინყოთ!

ჰარიმ შეება იგრძნო. „თუ ჰაგრიდთან ერთად უნდა გავაკეთოთ რამე, არაფრის არ მემინია“, გაიფიქრა, ალბათ სახეზე დაეტყო, რასაც ფიქრობდა, რადგან ფილჩმა უთხრა:

— თუ გგონია, ამ ბრიყვთან კარგ დროს გაატარებ, ძალიან ცდება! ტვინი გაანძრე, ბიჭო! ამ ღამეს ტყეში გაატარებთ და, არა მგონია, იქიდან ყველანი სალ-სალამათნი გამოხვიდეთ!

ამის გაგონებაზე ნევილმა ამოიკვნესა. მალფოი ადგილზე გაშეშდა.

— ტყეში? — მალფოის ხმაში ჩვეული სიმშვიდე აღარ ისმოდა, — ჩვენ იქ ღამე არ შევალთ, ათასგვარი ნადირი დაძრნის, ამბობენ, მაქციაყო!

ნევილმა ჰარის სახელოზე დაქაჩა და ისე ამოიქმინა, თითქოს ჰაერი არ ჰყოფნისო.

— ასე ფიქრობ, არა? — ფილჩი კმაყოფილებას ვერ მალავდა, — მაქციებზე მანამდე უნდა გეფიქრა, სანამ რამეს დააშავებდი, გაიგე?

ჰაგრიდი სიბნელიდან გამოვიდა ფენგთან ერთად. ხელში თავისი დიდი მშვილდი ეკავა, მხარზე კი ბლომად ისრები ეკიდა.

— სადა ხართ? ნახევარი საათი იქნება, გელოდებით. ჰარი, ჰერმიონ, როგორა ხართ?

— შენს ადგილას მაგათ უფრო მკაცრად მოვეცქეოდი, ჰაგრიდ! — უკმაყოფილოდ უთხრა ფილჩმა, — ბოლოს და ბოლოს, დასასტელად არიან გამოგზავნილები.

— ამიტომაც დაგავინადა, არა? — შეუტია ჰაგრიდმა, — ლექციას უკითხავდი! ეგ რა შენი საქმეა! ახლა თავისუფალი ხარ. ამათ მე ვიტოვებ.

— გამთენიისას მოვალ. თუ ვინმე ცოცხალი დარჩება, უკან წავიყვან, — თქვა ფილჩმა ბოროტად და ციხე-კოშკისკენ გატრიალდა. ლამპის შუქი ციმციმით მიდიოდა ბნელში.

მალფოი ჰაგრიდს მიუბრუნდა:

— მე ამ ტყეში არ წამოვალ!

ჰარიმ სიამოვნებით შეამჩნია, რომ მალფოის ხმაში შიში ჩაუდგა.

— მშვენივრადაც წამოხვალ, თუ ჰოგვორტსში დარჩენა გინდა! — გაბრაზდა ჰაგრიდი, — როცა რამეს დააშავებ, დაისჯები კიდევ!

— ტყეში სიარული მსახურების საქმეა, მოსწავლეების კი არა. მეგონა, რაღაც წერით სამუშაოს გაგვაკეთებინებდნენ. მამაჩემმა რომ ეს იცოდეს...

— ჩვენ გავაკეთებთ იმას, რაც ჰოგვორტსის წესია. — ჰაგრიდს არ მოეწონა მალფოის ნათქვამი, — წერითი სამუშაო! მაგას ვინ რა თავში იხლის! რამე სასარგებლო უნდა გააკეთო, თუ არ გინდა, გაგაგდონ, მამაშენს რა, გაუხარდება, რო გაგრიცხონ? ნადი მაშინ, ჩაალაგე შენი ბარგი! !

მალფოი არ განძრეულა. ჯერ გაბრაზებით უცქეროდა ჰაგრიდს, მერე თვალები დახარა. , — ჰო, კარგი — თქვა ჰაგრიდმა, — ახლა მომისმინეთ. რასაც ამალამ ვაპირებთ, საკმაოდ საშიშია. მე კი, არ მინდა, რომ რომელიმე დაშავდეთ. მოდით აქ!

ტყის პირთან მივიდნენ. ჰაგრიდმა ლამპა ასწია და ვიწრო ბილიკზე მიუთითა, რომელიც უღრანი ტყის ტევრში იკარგებოდა. ამ ტყის დანახვაზე თმა ყალყზე დაუდგათ.

— შეხედეთ, — ჰაგრიდმა რაღაც ლაქაზე მიუთითა, — აი, რო ბრწყინავს! ვერცხლისფერი! ცალრქიანი ცხენის სისხლია, ვილაცამ ცუდი დღე აყარა. ამ კვირაში უკვე მორეა. გასულ ოთხშაბათს ერთი მკვდარი ვნახე. ახლა ჩვენ შევეცდებით, საბრალო ცხოველი მოვძებნოთ. იქნებ ვუშველოთ.

— ვინც ის ამ დღეში ჩააგდო, იმან რომ ჯერ ჩვენ გვიპოვოს? — იკითხა დამფრთხალმა მალფოიმ.

— არ არსებობს ამ ტყეში სულიერი, რომელიც რამეს დაგიშავებს, თუ ჩემთან და ფენგთან იქნები! — დაამშვიდა ჰაგრიდმა, — მთავარია, ბილიკს არ ასცდეთ. ახლა ჩვენ ორ ნაწილად გავიყოფით და სხვადასხვა მიმართულებით წავალთ. ყველგან სისხლის კვალია. ალბათ, გუშინდელს აქეთ დაფრთხავს სანყალი.

— მე ფენგი მინდა! — სასწრაფოდ განაცხადა მალფოიმ, რომელსაც ფენგის გრძელი ეშვები მოეწონა.

— კეთილი, ოღონდ იცოდე, ცოტა მშობარაა, — გააფრთხილა ჰაგრიდმა, — მე, ჰარი და ჰერმიონი ამ გზით წავალთ, დრაკო, ნევილი და ფენგი — მეორე გზით. თუ რომელიმე ვიპოვით ცალრქიან ცხენს, ცაში მწვანე ნაპერწკლებს გავუშვებთ, შევთანხმდით? ამოიღეთ თქვენი ჯადოსნური ჯოხი და მიჩვენეთ, როგორ გაუშვებთ. კარგია. თუ რამე გაგიჭირდათ, მაშინ წითელი ნაპერწკლები გაუშვით! ყველანი იქ გავჩნდებით. აბა, წავედით და ფრთხილად იარეთ! !

ტყეში ბნელოდა. ჩამიჩქმო არსაიდან ისმოდა. ცოტა ხანში ბილიკი ორად გაიყო. ჰარი, ჰერმიონი და ჰაგრიდი მარცხნივ წავიდნენ. მალფოი, ნევილი და ფენგი — მარჯვნივ.

უხმოდ მიდიოდნენ, თან ძირს იყურებოდნენ. მთვარე გამო(ანათებდა თუ არა, სისხლი ვერცხლისფრად კიაფობდა ფოთლებზე და მიწაზე.

ჰარიმ შეამჩნია, რომ ჰაგრიდი შენუხეხული იყო.

— მაქციას შეუძლია ცალრქიანი ცხენის მოკვლა? — იკითხა ჰარიმ.

— უცებ არა, — უპასუხა ჰაგრიდმა, — მაგ ცხენის დაჭერა ძნელია. ღონიერი ცხოველია. აქამდე არც მინახავს, მათთვის ვინმეს რაიმე დაეშავებინოს.

ხავსით დაფარული გადაჭრილი ხის ახლოს ჰარის წყლის ჩხრიალი მოესმა. სადღაც აქვე ნაკადული უნდა ყოფილიყო. მთელი გზა სულ სისხლით იყო მორწყული.

— ჰერმიონ, როგორა ხარ? — დაიჩურჩულა ჰაგრიდმა. — ნუ წერვიულობ. შორს ვერ წავიდოდა. დაჭრილია და ჩვენ... ხეს მოეფარეთ!

ჰაგრიდმა ხელი დასტაცა ორივეს და უზარმაზარი მუხის უკან დამალა. თვითონ მშვილდ-ისარი მოზიდა. განაბულები იდგნენ. რაღაცამ ხმელ ფოთლებზე გადაიშრიალა, თითქოს ვიღაცას მოსასხამი დასთრევსო მიწაზე. ჰაგრიდი გულმოდგინედ აკვირდებოდა ბნელ ბილიკს. მალე შრიალი სულ მიწყდა.

— ასეც ვიცი, — თქვა ჰაგრიდმა, — ამ არემარეზე ისეთი ვიღაცა დადის, ვისაც აქ არაფერი ესაქმება...

— მაქცია? — იკითხა ჰარიმ.

— არა, ეს არც მაქცია იყო, არცის ცხენი, — თქვა ჰაგრიდმა ავისმომასწავლებელი ხმით, — კარგი, წავედით. ოლონდ, ფრთხილად!

წელა მიიკვლევენ გზას. ყოველ გაფაჩუნებაზე ყურები დაცქვეტილი ჰქონდათ. უცებ მათ წინ რაღაცამ გაირბინა.

— რომელი ხარ? გამოდი, თორემ გესვრი! — იყვირა ჰაგრიდმა.

გამოვიდა უცნაური არსება. ადამიანი იყო თუ ცხენი, ვერ გაიგებდი. წელამდე კაცი იყო, ქვემოთ კი — ნაბლისფერი ცხენი, მოწითალო გრძელი კუდი ჰქონდა, წითური თმა და წვერი. ჰარიმ და ჰერმიონმა პირი დააღეს.

— ა, შენა ხარ, რონან, — შევებით ამოისუნთქა ჰაგრიდმა, — როგორა ხარ?

მივიდა და კენტავრს ხელი ჩამოართვა.

— სალამო მშვიდობისა, ჰაგრიდ, — რონანს დაბალი, სევდიანი ხმა ჰქონდა, — კინალამ მესროლე!

— სითრთხილეს თავი არ სტკივა, რონან, — თქვა ჰაგრიდმა და მშვილდი დაუშვა, — ვიღაც დაძრწის ამ ტყეში. ჰო, მართლა, გაიცანი: ეს ჰარი პოტერია ეს — ჰერმიონ გრეინჯერი, ჩვენი მოსწავლეები არიან. ეს კი რონანია. კენტავრი.

— ვხედავთ, — თქვა ჰერმიონმა წყნარად.

— სალამო მშვიდობისა, — მიესალმა რონანი, — ესე იგი მოსწავლეები ხართ? უკვე ბევრი რამე ისწავლეთ სკოლაში?

— მმ...

— ცოტა... — მორცხვად თქვა ჰერმიონმა.

— ცოტა? ეგეც კარგია, — რონანმა ამოიოხრა. მერე თავი ასწია და ცას შეხედა, — მარსი კაშკაშებს ამ ღამით.

— ჰო, — დაეთანხმა ჰაგრიდი, — მომისმინე, რა კარგია, რომ შეგხვდი, რონან. იცი რა, აქ ცალრქიანი ცხენია დაჭრილი — რამე ხომ არ გინახავს?

რონანი ცას თვალს არ აცილებდა. შემდეგ ისევ ამოიოხრა და თქვა:

— პირველი მსხვერპლი ყოველთვის უცოდველია. მუდამ ასე იყო და ახლაც ასეა.

— ჰო, — კვლავ დაეთანხმა ჰაგრიდი, — მაგრამ რამე უჩვეულო ხომ არ შეგინიშნავს?

— მარსი ძალიან კაშკაშებს ამ ღამით, — ასე უპასუხა ჰაგრიდის მოუთმენელ კითხვაზე რონანმა, — უჩვეულოდ კაშკაშებს.

— ეგ ჰო, მაგრამ მე გეკითხები, რამე უჩვეულო უფრო ახლოს ხომ არ გინახავს-მეთქი?

რონანმა მაშინვე არც ახლა გასცა პასუხი. ბოლოს თქვა:

— ტყეში ბევრი რამაა დათარული.

ხეები კვლავ შეირხა და ჰაგრიდმა ისევ მოზიდა მშვილდი, მაგრამ ამჯერად მეორე კენტავრი მოვიდა, შავთმიანი და უფრო ველური მესახედაობისა.

— გამარჯობა, ბენი! — მისალმა ჰაგრიდი, — ხომ კარგად ხარ?

— საღამო მშვიდობისა, ჰაგრიდ. იმეღია, შენ თავად კარგადა ხარ!

— კარგად, კარგად. ახლა რონანს ვეკითხებოდი, რაიმე უცნაური ხომ არ გინახავს-მეთქი ტყეში? იცი, აქ ცალრქა ცხენი უნდა იყოს, დაჭრილი. რამე ხომ არ იცი ამაზე?

ბენი რონანთან მივიდა, გვერდით ამოუდგა და ცას ახედა.

— მარსი მეტისმეტად კაშკაშებს, — თქვა წყნარად.

— ეგ უკვე გავიგეთ, — გაბრაზდა ჰაგრიდი, — კარგი, თუ რამეს შეიტყობთ, გამაგებინეთ, ჰო? ჩვენ წავედით.

ჰარი და ჰერმიონი უკან გაჰყვნენ ჰაგრიდს, მაგრამ თვალი მაინც რონანსა და ბენიზე დარჩათ, სანამ ისინი ხეებს არ მიეფარნენ.

— არ არსებობს, კენტავრმა პირდაპირ გიპასუხოს, — გაღიზიანებული იყო ჰაგრიდი, — ეს შეჩვენებულები სულ ვარსკვლავებს უჭვრეტენ. მთვარეზე უფრო ახლოს რაც არის, არაფერი არ აინტერესებთ.

— ბევრი არიან? — დანტერესდა ჰერმიონი.

— კი, საკმაოდ... სულ ერთად დადიან. ხმის გამცემი რომ მომენტარება, ვსაუბრობთ ხოლმე... ძალიან ჭკვიანები არიან... კენტავრები... ყველაფერი იციან... ოღონდ, არაფერს არ გაგიმხელენ.

— იმის წინ რომ ხმა გავიგონეთ, ისიც კენტავრი იყო? — იკითხა ჰარიმ.

— აბა, ის ფლოქეების ხმას ჰგავდა? არა. მე ვფიქრობ, ვინც აქაურობა სისხლით მორწყო, სწორედ ის უნდა იყოს. ასეთი ხმა ჯერ არ მომისმენია.

გარშემო ხეები შავად მოჩანდა. ჰარი აფორიაქებული იცქირებოდა აქეთ-იქით. უსიამოვნო შეგრძნება აეკვიატა — თითქოს მათ ვიღაც უთვალთვალებდა. კიდევ კარგი, ჰაგრიდი გვერდით ჰყავდა თავისი მშვილდ-ისრით. ბილიკმა, ის იყო, ისევ სადღაც გაუხვია, რომ ჰერმიონმა მკლავზე დაქაჩა ჰაგრიდს.

— შეხედე, ჰაგრიდ, წითელი ნაპერწკლები! რაღაც უჭირთ!

— აქ დამელოდეთ, ბილიკზე იღეჭით. ახლავე მოვალ! — ხმამალლა შესძახა ჰაგრიდმა და გაუჩინარდა. მისი ფეხის ხმა თუ ფეხქვეშ ფოთლების ხრამუნი მალე მინცდა. სიჩუმე ჩამონვა. ჰარი და ჰერმიონი შეშინებულები უცქეროდნენ ერთმანეთს. მხოლოდ ფოთლების შრიალი ესმოდათ, სხვა არაფერი.

— რამე ხომ არ დაგმართათ, როგორ გგონია? — ჩურჩულით იკითხა ჰერმიონმა.

— მალეფოი არ მაინტერესებს. მთავარია, ნევილს არაფერი მოუვიდეს... ჩვენი ბრალია... ჩვენ გამო დასაჯეს.

წუთები უსაშველოდ გაიწელა. ყურთასმენა ისე დაეძაბათ, ყოველი გაფაჩუნება ესმოდათ — ქარის სუნთქვა იქნებოდა თუ ტოტის ოღნავი გატკაცუნება. ნეტავ რა ხდებოდა? სად იყვნენ დანარჩენები?

ბოლოს ისევ გაისმა ნაცნობი ხმა, რამაც აუწყათ, რომ ჰაგრიდი დაბრუნდა. მალეფოი, ნევილი და ფენვი თან მოიყვანა. ჰაგრიდი ძალიან იყო გაბრაზებული. მალეფოი ზურგიდან მიჰპარვია ნევილს და ხელი უტაცია, შესამინებლად. გულგახეთქილ ნევილს კი მაშინვე ნაპერწკლები გამოუგზავნია.

— თქვენ ორმა ისეთი ამბავი ატეხეთ, მეეჭვება, ვიპოვოთ, რასაც დავეძებთ. ახლა სხვანაირად გავნაწილდეთ. ნევილ, შენ და ჰერმიონი ჩემთან დარჩით. ჰარი, ფენგს

და ამ იდიოტს შენ წაიყვან. ძალიან ვნუხვარ! — შემდეგ ჩემად გადაულაპარაკა ჰარის: — შენ, ალბათ, შეშინებას ვერ გავგიბედავს. ჩვენ კი აუცილებელი საქმე გვაქვს.

ჰარი, მალფოი და ფენგი ტყის შუაგულისკენ დაიძრნენ. ბილიკი თანდათან დავინროვდა, ბოლოს, ხეების სისხირის გამო, გაუვალი გახდა. სისხლის კვალმა იმატა. უკვე ხის ამონეულ ფესვებსა და

ტანზედაც ჩანდა შვეფები. ვერცხობოდა, საბრალო არსება ტკივილისგან აქეთ-იქით
 ხეივანებოდა, ალბათ, შორს ვერ წავიღოდა, უზარმაზარი მუხის ტოტები დაღვნილი
 ყვარა ძირს.

— შეხედე! — ჰარი მალფოის მკლავში წაეჩანა, გაჩერდიო.

მინაზე რაღაც ქათქათებდა თეთრად. ნელ-ნელა მიუახლოვდნენ.

ცალრქიანი თეთრი ცხენი ევდო, მკვდარი. ასეთი ლამაზი და სვედიანი ჰარის არაფერი ენახა. გრძელი, ლამაზი ფეხები გაჩაჩხული დარჩენოდა. ლამის სიბნელეში მარგალიტისფერად ანათებდა მისი თეთრი ფაფარი.

ჰარიმ მხოლოდ ერთი ნაბიჯის გადადგმა მოასწრო, რომ ფოთლები ავად აშრიალდა, ბუჩქი შეირხა და... სიბნელიდან ცოცვით გამოვიდა კაპიუშონიანი არსება. ჰარი, მალეფოი და ფენგი მონუსხულებივით იდგნენ. მოსასხამიანი არსება მკვდარ ქვინთან მივიდა და ჭრილობიდან სისხლის წოვა დაუწყო.

— uuuuuuuuuu3!

მალფომი არააღამიანურად იღრიალა და მოკურცხლა. ფენგივ უკან გაჰყვა. კაპიუშონიანმა არსებამ თავი ასწია და უძრავად მდგარ ჰარის შეხედა. სისხლი შირიდან ეღვრებოდა. სახე არ უჩანდა. უკვბ ზეზე ნამოდგა და ჰარისკენ გაემართა.

ჰარიმ თავის აუტანელი ტკივილი იგრძნო. ნაიარევზე ცეცხლი ეკიდა. უკან-უკან იხევდა ბრმასაბით, გაურკვეველად. ზურგს უკან ფლოქეების თქარათქურა მოესმა, მერე ვილაყამ ჩაუქროლა და იმ სისხლისმსმელისკენ ისეკუპა.

ტკივილმა თვალები დაუბნელა, მუხლი მოეკვითა. ამ ყველაფერმა ერთ-ორ წუთს გასტანა. რომ აიხედა, ის მოსასხამიანი აღარასდ აღჩნდა. ჰარის წინ კენცავერი იდგა. ოღონდ ეს არც რონანი იყო, არც ბეინი. მათზე ახალგაზრდა, ჭრელი ტანითა და თეთრი თაფარით.

— როგორა ხარ? — ზეჟკითხა კინტაური და წამოდგომაში ზეჟჰვილა.

— კარგად. გმადლობთ. ეს რა იყო?

კენთავრს არ უპასუხია. განსაცვიფრებელი თვალები ჰქონდა — ღია საფირონისფერი. ჰარის ამობურცულ ნიარეგზე დააცქერდა, რომელსაც ლურჯი ფერი დასდებოდა.

— შენ პოტერის ბიჭი ხარ. ჯობს, ჰავრიდთან დაბრუნდე. ტყე სახიფათოა ლამით. შენთვის მით უფრო. შეგიძლია, ზურგზე შემაჭდე. ჩქარა მივიყვან. მე ფლორენცია მქვია, — წინა თეხები მოღრიკა, რომ ჰარი ზურგზე შეესვა.

ისევ გაისმა ფლოქვების თქარათქური. რონანი და ბეინი ჭენებით გამოცვივდნენ ტყვიდან. გაოთლიანებულები იყვნენ, მძიმედ სუნთქავდნენ.

— რას აკეთებ! — დასჭყეს ბენიმა, — აღამიანი ზურგზე გაზის! არა გრცხვენია? სახეღარი ხარ?

— ეს იქვი, ვინ არის? პოტერის ბიჭია. რაჲ ჩქარა გაუა ამ ტყიდან, უმჯობესია.

— ბიჭს რამე უთხარი? — აღშფოთდა ბეინი, — ხომ დავფიქვსეთ, რომ ზეცის ნებას წინ არ აღუვლდებოთ. რა იზინასწარმიტყველეს პლანეტებმა, დაგვიჩნადა?

რონანი ფლოქვებს ნერვიულად სჯებდა მიწას.

— დარწმუნებული ვარ, ფლორენციამ იფიქრა, ასე აჯობებსო, — რონანის ხმაში ნაღველი იკრძნობოდა.

ბეინმა ტლინკები ყარა.

— როგორ თუ აჯობებს? რა ჩვენი საქმეა! კენტავრებმა მორჩილად უნდა მიიღონ განგების ნება. სახედრებივით არ უნდა მოვიქცეთ და უკან არ უნდა ვდიოთ ტყეში გზაბნეულ ადამიანებს!

განრისხებული ფლორენცია ყალყზე შედგა, ჰარი მხრებზე მოეჭიდა, რომ არ ჩამოვარდნილიყო.

— ხედავ ამ მოკლულ ცხენს? — უღრიალა ბეინს, — ნუთუ არ გესმის, რისთვის მოკლეს? ეს საიღუმლო პლანეტებმა არ გაგიმხილეს? მე არ მომწონს ის, ვინც ჩვენს ტყეში დაძრწის, ბეინ, და მზადა ვარ, ადამიანებს დავეხმარო, თუ საჭირო იქნება.

ფლორენცია შემოტრიალდა. ჰარიმ, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, ჩასტიდა ხელები ხეების ტევრს შეერივნენ, რონანი და ბეინი კი უკან მოითოვეს.

ჰარიმ ვერაფერი გაიგო.

— რატომ ბრაზობს ბეინი? — შეეკითხა ჰარი კენტავრს, — ან ის ვინ იყო, ვისგანაც თქვენ მე დამიხსენით?

კენტავრმა არ უპასუხა, მხოლოდ ის უთხრა, თავი დაბლა დახარე, აქ შეიძლება, ტოტებს გამოედო. დიდხანს ჩუმად იარეს. ჰარის ეგონა, არ უნდა, რომ მიჰასუსოსო, მაგრამ როგორც კი ხშირი ტევრიდან გამოაღწიეს, ფლორენცია შედგა.

— ჰარი პოტერ, იცი, რისთვის იყენებენ ცალრქიანი ცხენის სისხლს?

— არა, — ამ უცნაურ კითხვას არ მოელოდა ჰარი. — ჩვენ მხოლოდ რქასა და კუდის ბალანს ვიყენებდით წამლებში.

— ამ ცხენის მოკვლა დიდი ცოდვაა, — თქვა ფლორენციამ, — ვინც ამას აკეთებს, მას დასაკარგი არაფერი აქვს, პირიქით, ძალაუფლების მოსაპოვებლად შეგნებულად სჩადის დანაშაულს. ეს სისხლი მომაკვდავს მკვდრეთით აღადგენს, ოღონდ სამინელი საზღაურის ფასად. იმ წუთიდან მოყოლებული, რაც ამ წმინდა და უმწეო არსების სისხლი მის ბაგეს შეეხება, სამუდამოდ დაწყევლილი ხდება!

ჰარი ფლორენციას კეთვას უცქეროდა, მთვარის შუქზე თეთრად რომ ანათებდა.

— ასე გამწარებული ვინ იყო? — გაოცდა ჰარი, — თუ წყევლა არ ავცდებდა, ასეთ სიცოცხლეს სიკვდილი არ სჯობს?!

— რა თქმა უნდა, სჯობს, თუკი არ აპირებ, რომ კიდევ რაღაც დალიო, რაც ძალაუფლებას და სამუდამო არსებობას მოგანიჭებს, მისტერ პოტერ, იცით თუ არა, რა ინახება თქვენს სკოლაში?

— ფილოსოფიური ქვა! ის ხომ სიცოცხლის ელექსირია! მაგრამ არ მესმის, ის ვინაა...

— ნუთუ არავინ გაგონდებათ, ვინც უკვე მრავალი წელია, ძალაუფლების დაბრუნებას ელოდება, სიცოცხლეს ებლაუჭება და ხელსაყრელ შემთხვევას უცდის?

ჰარის გულზე თითქოს მარწხულები შემოუჭირეს. გაახსენდა, რა თქვა ჰაგრიდმა იმ დამეს, პირველად რომ ნახა: „ზოგი ფიქრობს, მკვდარიაო, არა მგონია. ადამიანური არაფერი შერჩა და როგორ მოკვდებოდა“.

— თქვენ გინდათ, თქვათ, რომ... — ამოიხავლა ჰარიმ, — რომ... ის ვოლდე...

— ჰარი! როგორა ხარ? — ჰერმიონი მისკენ გამორბოდა, აქოშინებული ჰაგრიდი უკან მოსდევდა.

— კარგად, — ჰარიმ მექანიკურად უპასუხა: — ცხენი მკვდარია, ჰაგრიდ, იქ, ტაფობზე ვნახე.

ჰაგრიდი მაშინვე იქით გაემურა.

— მე აქ დაგტოვე, — უთხრა ფლორენციამ ჰარის, — აქ სამიში აღარაფერია! — და ძირს ჩამოსვა, — ბედნიერებას გისურვებ, ჰარი პოტერ! ზოგჯერ პლანეტების

წინასწარმეტყველებას არასწორად იგებდნენ ხოლმე, თვით კენტავრებიც კი. იმედი მაქვს, ეს ის შემთხვევაა!

გატრიალდა და ბნელ ტყეს შეერია. ათრთოლებული ჰარი ჩუმად იდგა.

* * *

საერთო ოთახში შუქი არ ენთო. რონს, მათ ლოღინში, სავარძელში ჩასძინებოდა. ჰარიმ რომ შეანჯღრია, რონმა რალაც იყვია ქვიდიჩის საჭარიმო დარტყმებზე. მერე სწრაფად გამოთხიზლდა და თვალეგათართოებული ისმენდა ჰარისა და ჰერმიონის ნაამბობს.

ჰარის დაჯდომა არ შეეძლო, ბუხრის წინ ბოლოთას სცემდა. თან ისევ კანკალებდა.

— სნეიპს ქვა ვოლდემორისთვის უნდა... ვოლდემორი ტყეში ელოდება... ჩვენ კი გვეგონა, სნეიპს გამდიდრება სურდა.

— სახელს ნუ ახსენებ, — დაიჩურჩულა შეშინებულმა რონმა, თითქოს ვოლდემორს მათი ესმოდა.

ჰარიმ ყურიც არ ათხოვა.

— ფლორენციამ გადამარჩინა, თურმე ამის უფლება არ ჰქონია... ბეინი გაუბრაზდა... ეუბნებოდა, ეს ჩარევა იმ წინასწარმეტყველებაში, რასაც პლანეტები გვამცნობენ... ალბათ, ვოლდემორის დაბრუნებას ამცნობენ... ბეინი ფიქრობს, თუ ვოლდემორს ჩემი მოკვლა სურს, ფლორენციას უფლება არა აქვს, ხელი შეუშალოს ვოლდემორს... ალბათ, ამასაც იტყობინებიან ვარსკვლავები!

— შეწყვეტ თუ არა მაგ სახელის ხსენებას?! — დაუსისინა რონმა.

— ისღა დამრჩენია, ველოდო, როდის მოიპარავს სნეიპი ქვას! — ჰარი ვერ ჩერდებოდა, — მერე კი ვოლდემორი მოვა და მომკლავს... ბეინი, იმედია, კმაყოფილი დარჩება.

ჰერმიონი შეშინებული იყო, მაგრამ გამოსავალი მანაც იპოვა:

— ჰარი, ყველამ იცის, რომ დამბლდორი ერთადერთია, ვისიც, „ჩვენ-რომ-ვიცით“, იმას ეშინია. დამბლდორის გვერდითა ხარ, ვერ გაბედავს აქ მოსვლას. მერე, ვინ თქვა, რომ კენტავრებმა ყველაფერი იციან? ეს ხომ იგივე მარჩიელობაა. პროფესორი მაკონაგელი ამბობს, ეს მაგიის ერთობ არაზუსტი დარგიაო.

მთელი ღამე ილაპარაკეს, სანამ ყელი არ გაუშრათ. უკვე თენდებოდა, როცა დაღლილ-დაქანცულებმა ლოგინებს მიაშურეს. მაგრამ ღამის სიურპრიზებს დასასრული არ უჩანდა.

ჰარიმ ლოგინი გადაშალა და კოხტად დაკეცილი უჩინმაჩინის მოსასხამი დაინახა. ზედ წერილი იყო მიმაგრებული:

„ყოველი შემთხვევისათვის“.

თავი შეთქვამეტ

საიღუმლო ორმო

წლების შემდეგ, ჰარი ამ ამბებს რომ გაიხსენებს, თვითონვე განცვიფრდება, როგორ მოახერხა მაშინ გამოცდების ჩაბარება, ყოველ წუთს იმას ფიქრობდა, აი, ახლა შემოვლექს კარს ვოლდემორი და შემოვარდებაო. დღე დღეს მისდევდა, ფლაფი კი ისევ ცოცხალი და სალ-სალამათი იმყოფებოდა ჩარაზულ კარს მიღმა.

პაპანაქება სიცხე დადგა. განსაკუთრებით ცხელოდა დიდ აუდიტორიაში, სადაც წერითი გამოცდები ტარდებოდა. ყველას გადანერის საწინააღმდეგო ძალით მოჭადოებული ბატის ახალი ფრთები დაურევს.

გამოცდა პრაქტიკაშიც ჰქონდათ. პროფესორი ფლიტევიკი, მაგალითად, სათითაოდ იძახებდა ყველას თავის ოთახში, დაუდებდა მაგიდაზე ანანასს და ბრძანებდა, აცეკვეთო. პროფესორი მაკკონაგელი ითხოვდა, ცოცხალი თავი ბურუნუთის კოლოფად გადააქციეთო. თანაც, რაც უფრო ლამაზი იქნებოდა საბურუნუთე, მით უფრო მაღალ ქულას მიიღებდი. ულვაში თუ გამოებმებოდა შემთხვევით, ეს ქულას გაკლებდა. სწივი ყველას წერვებს უშლიდა, რადგან თავზე ედგათ, როცა გულმავიწყობის წამლის რეცეპტი უნდა გაეხსენებინათ.

ჰარი ცდილობდა, გამოცდები კარგად ჩაებარებინა, თან უნდოდა, ყურადღება არ მიექცია შუბლის მწვავე ტკივილისთვის, რომელიც ტყეში მომხდარის შემდეგ დასჩემდა. ნევილი ფიქრობდა, წერვიულობის ბრალია, ჰარი გამოცდების გამო ღელავს და ამიტომ ვერ იძინებსო. სინამდვილეში ჰარის თავისი ძველი კომპარი არ აძინებდა, რომელიც ახლა უფრო საზარელი გახდა — ესიმზრებოდა, როგორ წვეთავდა პირიდან სისხლი კაპიუმონიან ფიგურას.

რონი და ჰერმიონი ფილოსოფიურ ქვაზე ისე აღარ დარდობდნენ, როგორც ჰარი. ალბათ, იმიტომ, რომ მათ ის არ უნახავთ, რაც ჰარიმ ნახა. არც ნაიარეგზე ეკიდებოდათ ცეცხლი. ვოლდემორზე ფიქრი მათაც შიშს ჰკვრიდა, მაგრამ სიმზრად არ ნახულობდნენ. თანაც იმდენი სამეცადინო დაუგროვდათ, აღარ ენაღვლებოდათ, ვინ რას აპირებდა, სწივი იქნებოდა თუ სხვა ვინმე.

ბოლო გამოცდა მაგიის ისტორიაში ჰქონდათ. ერთ საათში უნდა ეპასუხათ შეკითხვებზე ბებერი გიჟი ჯადოქრების შესახებ, რომლებმაც თვითმომრევი ქვაბები გამოიგონეს. ამის შემდეგ ერთი კვირის განმავლობაში თავისუფლები იქნებოდნენ და გამოცდების შედეგებს დაელოდებოდნენ. როდესაც პროფესორმა ბინსმა თქვა, დადეთ თქვენი ბატის ფრთები და დაგრაგნეთ პერგამენტებიო, ჰარიმ სხვებთან ერთად შვებით ამოისუნთქა.

— უფრო ადვილი ყოფილა, ვიდრე მეგონა, — გამოაცხადა ჰერმიონმა, როდესაც ყველანი გარეთ, მზიან ბაღში გამოვიდნენ, — სულ ტყუილად ვისწავლე 1637 წელს მიღებული მაქციას ქცევის კოდექსი და ელფრიკ მგზნებარეს აჯანყება.

ჰერმიონს გამოცდების შემდეგაც სიამოვნებდა თავისი კონსპექტების კითხვა, მაგრამ რონმა თქვა, არ გამავგონო, ცუდად ვხდებიო. ასე რომ, ტბისკენ გაემართნენ და ხის ქვეშ წამოვარდნენ. ტყეში უისლები და ლი ჯორდანი თავთხელ წყალში მოლუსკებს საცეცხებზე წვიპურტებს ურტყამდნენ.

— მორჩა ჩვენი მეცადინეობა! — რონმა ღრმად ჩაისუნთქა და ბალახზე გადაკოტრიალდა, — ჰარი, ცოტა გახალისდი! ერთი კვირა მაინც ხომ დაგვრჩა, სანამ ჩვენს სულ ნიშნებს შევიტყობთ. მერე ვიდარდოთ!

ჰარი შუბლს ისრესდა.

— ერთი გამაგებინა, ეს რას ნიშნავს! — წამოიძახა გაბრაზებულმა, — აღრეც მტკიოდა ხოლმე, მაგრამ ასე გამუდმებით — არასოდეს.

— მაღამ პომფრის მიაკითხე, — ურჩია ჰერმიონმა.

— ავად ხომ არა ვარ. მე მგონი, ეს უფრო გაფრთხილებაა... რაღაც უბედურება მოდის...

ისე ცხელოდა, რონს თავი არ ჰქონდა, ჰარის ნათქვამს ჩასწვდომოდა.

— ჰარი, ნუ ღელავ, რა! ჰერმიონი მართალია, სანამ დამბლდორი აქ არის, ქვას საფრთხე არ ემუქრება. არც სწივს ეტყობა, რომ გაიგო, ფლაფის როგორ მიუდგეს. ერთხელ ხომ კინაღამ მოაჭამა ფეხი. არა მგონია, კიდევ გაბედოს იქ მისვლა. ჰაგრიდი დამბლდორს არ უღალატებს. ნევილს უფრო ადვილად წარმოვიდგენ ინგლისის ქვიდიჩის ნაკრებში, ვიდრე ჰაგრიდის ღალატს.

ჰარი დაეთანხმა, მაგრამ მაინც აეკვიატა და მოსვენებას არ აძლევდა შეგრძნება, რომ რაღაც დააგინცდა, რაღაც ძალიან მნიშვნელოვანი. ჰერმიონმა უთხრა, სულ გამოცდების ბრალია. ნუხელ მეც გამელვია და ჩემი ტრანსფიგურაციის კონსპექტები შუამდე რომ ჩავიკითხე, მაშინლა გამახსენდა, რომ უკვე ჩაბარებული გვქონდაო, ჰარი დარწმუნებული იყო, რომ ამ უცნაურ შეგრძნებას მესაღინებოდასთან საერთო არაფერი ჰქონდა.

უღრუბლო ლურჯ ცაზე ბუმ გადაიფრინა, რომელსაც ციხე-კოშკში ნისკარტით წერილი მიჰქონდა. ჰაგრიდი რომ არ ჰყავდეს, ჰარის წერილს ვინ გამოუგზავნიდა?! ჰაგრიდი დამბლდორს არ უღალატებს, არც არავის ეტყვის როგორ შეიძლება ფლაფისთვის გვერდის ავლა... ჰო, მაგრამ...

ჰარი ფეხზე წამოხტა.

— საით? — ზანტად ჰკითხა რონმა.

— რაღაც მომავლდა, — ჰარი გაფითრდა, — ჰაგრიდი უნდა ვნახოთ, სასწრაფოდ.

— რა ხდება, გამაგებინე! — ეკითხებოდა ჰერმიონი და სირბილით მისდევდა ჰარის, რომელიც უკვე მზვანე ფერდობზე არბოდა.

— უცნაურად არ გეჩვენებათ, რომ ჰაგრიდს, რომელიც მთელი ცხოვრება დრაკონზე ოცნებობს, უცებ ხდება ვიღაც უცნობი, რომელსაც თურმე შემთხვევით, დრაკონის კვერცხი უდევს ჯიბეში? კანონით, დრაკონის ყოლა აკრძალულია. იმას კი კვერცხი აქვს ჯიბეში და ისე დასეირნობს! მერე, ასევე შემთხვევით, ჰაგრიდს გადააწყდება. როგორია, ა? რატომ აქამდე არ ვიფიქრე?

— ვერაფერი ვერ გავიგე, — თქვა რონმა. ჰარიმ არ უპასუხა, ტყის პირისაკენ გარბოდა.

ჰაგრიდი გარეთ იჯდა, სავარძელში. შარვლის ტოტები და სახელოები აეკეცა და მუხუდოს არჩევდა.

— გაუმარჯოს! — გაუხარდა ჰაგრიდს მათი დანახვა, — მორჩით გამოცდებს? თუ ცკალიათ, ჩაიზე დამეწვიეთ.

— სიამოვნებით, — უთხრა რონმა.

— არა, რა დროს ეგ არის! — წამოიძახა ჰარიმ, — ჰაგრიდ, რაღაც მინდა გკითხო, იმ ღამით, ნორბერტი რომ მოიგე, ის უცნობი როგორ გამოიყურებოდა, ვისაც კარტი ეთამაშე?

— რა ვიცი, მოსასხამში იყო გახვეული.

ამის გაგონებაზე სამივეს სახე შეეცვალა. ჰაგრიდმა კი წარბები აზიდა.

— რა იყო?! ეს ჩვეულებრივი ამბავია. „ღორის თავში“ — ასე ჰქვია ერთ-ერთ ლუდხანას იმ სოფელში — ისეთი უცნაური ხალხი დადის.

ვიღაცა დრაკონის გამყიდველიც იქნებოდა, მერე რა. სახე არ დამინახავს. კაპიუშონი ეხურა.

ჰარი მუხუდოს გობის გვერდით დაეშვა.

— რაზე ელაპარაკე, ჰაგრიდ? ჰოგვორტსი ახსენე?

— შეიძლება, ვახსენე. სიტყვამ მოიტანა, — ჰაგრიდი ცდილობდა, გაეხსენებინა. — ჰო, მკითხა, რას აკეთებო. მე ვუთხარი, ტყის მცველი ვარ-მეთქი. მკითხა, როგორ ცხოველებს უვლიო. მეც ვუთხარი... და ვუთხარი, ო, როგორ მინდა, დრაკონი მყავდეს-მეთქი... მერე... აღარ მახსოვს... სულ ვსვამდი. ის მპატიუებდა... ჰო, კიდევ... აი, დრაკონის კვერცხი მაქვსო, თუ გინდა, კარტი ვითამაშოთო... მერე მკითხა, როგორ მოუვლიო, მე ვუთხარი, ფლაფის მერე დრაკონის მოვლა არ გამიჭირდება მეოქი...

— მერე? ფლაფით დაინტერესდა? — ჰარი ცდილობდა, მშვიდად ელაპარაკა.

— ჰო, რატომაც, არა. ბევრი გინახავს სამთავიანი ძაღლი, თუნდაც ჰოგვორტსში? მე ვუთხარი, ფლაფის მოთაფვლას რა უნდა, მუსიკა მოასმენინე და მაშინვე დაიძინებს-მეთქი...

ჰაგრიდი უცებ მიხვდა ყველაფერს.

— აუ, ეს არ უნდა მეთქვა! ახლავე დაივინყეთ! სად გარბიხართ?!

ჰარი, რონი და ჰერმიონი სირბილით დაბრუნდნენ უკან. ჰოლში ბნელოდა და გრილოდა. მზიანი დღის შემდეგ განსაკუთრებით პირქუში ეჩვენათ აქაურობა.

— დამბლდორთან უნდა მივიდეთ, — გადანწყვითა ჰარიმ, — ჰაგრიდმა ფლაფის საიდუმლო უცნობს უთხრა. ის მოსასხამიანი ან სნეიპი იყო ან ვოლდემორი. ჰაგრიდი დაათრო და ყველაფერი აღვილად დასტყუა. იმედია, დამბლდორი დაგვიტყერებს. ფლორენსიაც დამემონმება, თუ ბეინმა არ შეუშალა ხელი. სად არის დამბლდორის ოთახი?

მიმოიხედეს, თითქოს უნდოდათ, რაიმე მინიშნება ეპოვათ. მათთვის არასოდეს უთქვამთ, სად ცხოვრობდა დამბლდორი, ან როგორ მიდიოდნენ მასთან, ან ვის აგზავნიდნენ.

— აუცილებლად უნდა მივიდეთ, — დაიწყო ჰარიმ, მაგრამ ჰოლის მეორე ბოლოდან ვილაცის ზარივით ხმა გაისმა:

— რას აკეთებთ აქ?

პროფესორ მაკგონაგელს წიგნების გროვა მოჰქონდა.

— ჩვენ პროფესორ დამბლდორის ნახვა გვინდა, — რიხიანად მოახსენა ჰერმიონმა.

„ყოჩაღ“, — გაიფიქრეს ჰარიმ და რონმა.

— პროფესორ დამბლდორის ნახვა გინდათ? — გაიმეორა პროფესორმა მაკგონაგელმა, თითქოს რაღაც საეჭვო და დაუჯერებელი რამ გაიგონაო, — რატომ? ჰარიმ ჩაახველა — ახლა რა თქვას?

— საიდუმლოა, — თქვა ბოლოს და მაშინვე ინანა, რადგან პროფესორ მაკგონაგელს ნესტოები დაებერა.

— პროფესორი დამბლდორი ათი წუთის წინ გაემგზავრა, — თქვა მან ცივად, — მაგიის სამინისტროში გამოიძახეს სასწრაფოდ და ლონდონში გაუბრუნდა.

— გაუბრუნდა? — ჰარი გამწარდა, — მაინცდამაინც ახლა?

— პროფესორი დამბლდორი ძალიან ცნობილი ჯადოქარია, პოტერ, და მას საკმაოდ ბევრი საქმე აქვს.

— ძალიან მნიშვნელოვანი რამ უნდა გვეთქვას...

— იმაზე მნიშვნელოვანი, ვიდრე მაგიის სამინისტროს საქმეებია, პოტერ?

— იცით რა, — ჰარიმ იფიქრა, რა ღროს სიფრთხილეაო, და თქვა: — ეს ფილოსოფიურ ქვას ეხება, პროფესორო.

ამის გაგონებას პროფესორი მაკგონაგელი ნამდვილად არ ელოდა. წიგნები ხელიდან გაუცვივდა, მაგრამ მათთვის არ ეცალა, აღელვებულმა იკითხა:

— საიდან გაიგეთ...

— პროფესორო, მე ვიცი, რომ სნ... რომ ვილაც ცდილობს, ქვა მოიპაროს. ამიტომ სასწრაფოდ უნდა ვნახო პროფესორი დამბლდორი.

პროფესორი მაკგონაგელი თავზარდაცემული ჩანდა, მაგრამ მაინც გამომცდელად უცქეროდა ჰარის. ბოლოს თქვა:

— პროფესორი დამბლდორი ხვალ დილით დაბრუნდება. წარმოდგენა არა მაქვს, როგორ გაიგეთ იმ ქვის არსებობის ამბავი, მაგრამ მინდა, მოგახსენოთ, რომ მას ვერაჟინ მოიპარავს. საიმედოდ გახლავთ დაცული.

— მაგრამ...

— პოტერ, ვიცი, რასაც ვამბობ, — დაიხარა და წიგნები აკრიფა, — ახლა კი ბაღში გაბრძანდით და მზით ისიამოვნეთ.

არსადაც არ გაბრძანდნენ.

— ეს ამაღამ მოხდება, — თქვა ჰარიმ, როგორც კი პროფესორი მაკგონაგელი წავიდა, — სწრაფად ამაღამ ჩავა ორმოში. რაც აინტერესებდა, ყველაფერი უკვე გაიგო. დამბლდორიც გზიდან მოიცილა. წერილი მაგან გამოუგზავნა, ნაძლევს დავდებ. მაგიის სამინისტროში განცვიფრდებიან დამბლდორის დანახვამზე.

— მაგრამ ჩვენ, აბა...

ჰერმიონმა თვალები დააჭყიტა. ჰარი და რონი მიტრიალდნენ, მათ უკან სწრაფად იდგა.

— მოგესალმებით, — თქვა სწრაფად წყნარად. — ასეთ ამინდში გარეთ უნდა იყოთ, — და უცნაურად, ძალიან უცნაურად გაიღიმა.

— ჩვენ... — დაიწყო ჰარიმ, მაგრამ მერე რა ეთქვა, აღარ იცოდა.

— თქვენ უფრო ფრთხილად უნდა იქცეოდეთ, — თქვა სწრაფად, — ვინმემ რომ შეგხედოთ, იფიქრებს, რაღაცას აპირებენო. გრიფინდორს კი ქულების დაკარგვა აღარ სჭირდება. ხომ ასეა?

ჰარი განითვალა. გატრიალდნენ და, ის იყო, გარეთ გადიოდნენ, რომ სწრაფის ხმა დაეწიათ:

— გაფრთხილებ, პოტერ! კიდევ ერთი გასეირნება ღამით და, გარწმუნებ, მე თვითონ ვიბრუნებ იმაზე, რომ თქვენ ჰოგვორტსიდან მიგაბრძანონ. კარგად ბრძანდებოდეთ.

და სამასწავლებლოსკენ წავიდა.

გარეთ, ქვის კიბეზე, ჰარი დანარჩენებს მიუბრუნდა:

— აი, რა უნდა გავაკეთოთ, — ჩურჩულით და სწრაფად ამბობდა: — ერთმა სწრაფს უდარაჯოს. დადგეს სამასწავლებლოს კართან და სადაც წავა, უკან გაჰყვეს. ჰერმიონ, ეს შენ იქნები.

— მე რატომ?

— იმიტომ, რომ ვითომ ფლიტვიკს ელოდები, — უთხრა რონმა და უცებ წერილი ხმით დაილაპარაკა: — ო, ბატონო პროფესორო ფლიტვიკ, მე ისე ველავ, ვფიქრობ, რომ საკითხი თოთხმეტი „ბ“ არასწორად გავაშუქე...

— მოკეტე! — გაბრაზდა ჰერმიონი, მაგრამ მაინც დათანხმდა, რომ სწრაფისთვის ეთვალთვალა.

— ჩვენ კი მესამე სართულის ღერეფანში წავიდეთ, — უთხრა ჰარიმ რონს.

მაგრამ გვეგის ეს ნაწილი ჩაეფუშათ. ფლავიუს კარს მიაღწენ თუ არა, პროფესორი მაკგონაგელიც უცებ იქ გაჩნდა. ახლა უკვე მოთმინება დაკარგა. !

— თქვენ მიგაჩნიათ, რომ მრავალ მაგიურ ჯადოს ნაკლები ძალა გააჩნია, ვიდრე თქვენ? თქვენი დაცვა არ სჭირდება-მეთქი! მორჩით ამ სისულელეს! რომ გავიგონო, ერთხელ მაინც მოადგით აქ ფეხი, კიდევ 50 ქულას დავაკლებ გრიფინდორს. დიახ, ჩემს საკუთარ კლუბს, უისლი!

ჰარი და რონი საერთო ოთახში დაბრუნდნენ. ის იყო, ჰარიმ თქვა, კიდევ კარგი, ჰერმიონი მაინც სწრაფს დარაჯობსო, რომ ფუშფუშას კარი გაიღო და ჰერმიონიც შემოვიდა.

— ძალიან ვწუხვარ, ჰარი, რომ ასე მოხდა. სწეიპი გამოვიდა და მკითხა, აქ რას აკეთებო. მე ვუთხარი, ფლიტევიკის ნახვა მინდამეთქი. უკან შებრუნდა და გამოიყვანა. ძლივს დავეხსენი ფლიტევიკს. ამასობაში სწეიპი საღ გაქრა, არ ვიცი.

— კარგი, რაც მოსახდენია, მოხდეს, — თქვა ჰარიმ.

რონი და ჰერმიონი ჰარის უცქეროდნენ, რომელსაც სახეზე ფერი არ ედო, მაგრამ თვალები უელავდა.

— ამაღამ მე თვითონ წავალ იქ და პირველი ავიღებ ქვას.

— გაგიჟდი?! — შეშინდა რონი.

— ვერ წახვალ! — უთხრა ჰერმიონმა. — არ გახსოვს, რა თქვეს მაკგონაგელმა და სწეიპმა? გაგრიცხავენ!

— მერე რა! — იყვირა ჰარიმ, — გესმით თუ არა, სწეიპმა თუ ქვა მოიპარა, ეს იმას ნიშნავს, რომ ვოლდემორი დაბრუნდება! არ იცით, მერე რა მოხდება? ველარავის გარიცხავენ, რადგან ჰოგვორტსი აღარ იარსებებს. მიწასთან გაასწორებს ან შავი მაგიის სკოლად გადააქცევს. რა ღროს ქულებია! გგონიათ, თქვენ და თქვენს ოჯახებს ხელს არ ახლეებს, რაკი გრიფინდორი თასს მოიპოვებს? იქ მისვლამდე თუ დამიჭერენ, რა გაეწყობა, დერსლებთან გავემგზავრები და დავუკდი, როდის მომაკითხავს ვოლდემორი, რომ მომკლას. სულ ერთია, მაინც მომკლავს, რადგან შავი მაგიის მხარეზე არასოდეს გადავალ. ამაღამ ორმოში ჩავდივარ და, რაც უნდა მითხრათ, ვერ შემაჩერებთ! ვოლდემორმა ჩემი მშობლებიც დახოცა, აღარ გახსოვთ?

ჰარი თვალებით ბურღავდა ორივეს.

— მართალი ხარ, ჰარი, — ჩამწყდარი ხმით დაეთანხმა ჰერმიონი.

— მე უჩინმაჩინის მოსასხამი მაქვს. კიდევ კარგი, რომ დამიბრუნეს.

— მერე, სამივეს გაგვწვდება? — იკითხა რონმა, — სამივეს... რატომ?

— ოჰ, კარგი ერთი, შენ გგონია, მარტოს გაგიშვებთ?

— რა თქმა უნდა, არა, — მხარი აუბა ჰერმიონმა. — უჩვენოდ ქვასთან როგორ მიხვალ! მე ზემოთ ავალ, წიგნებს ჩაეხედავ, შეიძლება, რამე ისეთი ვიპოვო, რაც გამოგვადგება!

— თუ დაგვიჭირეს, თქვენც ხომ გაგრიცხავენ!

— ვერა! — თქვა ჰერმიონმა მტკიცედ, — ფლიტევიკმა საიდუმლოდ მითხრა, გამოცდაზე ას ოცი ქულა მიიღეო. ამის მერე ვინ უნდა გამაგლოს!

* * *

სადილის შემდეგ საერთო ოთახში ისხდნენ ყველასგან განცალკევებით. ღელავდნენ. არავინ გამოლაპარაკებიათ. გრიფინდორელები ხომ ჰარის იმ დღის შემდეგ ხმას აღარ სცემდნენ. დღეს პირველად იგრძნო, რომ ეს აღარ აღარდებდა. ჰერმიონი მაგიურ ფორმულებს იმეორებდა, თან ახლებს ეძებდა. ჰარი და რონი ჩუმად ისხდნენ და იმაზე ფიქრობდნენ, რასაც აპირებდნენ.

ნელ–ნელა ყველანი დასაძინებლად გაიკრიფნენ.

— წადი, მოსასხამი ჩამოიტანე, ჯობია, — უთხრა რონმა ჰარის, როცა ბოლოს ლი ჯორდანიც ზმორებითა და მთქნარებით ოთახიდან გავიდა. ჰარიმ ბნელ საწოლ ოთახში მოსასხამი მოძებნა და ხელში ჰაგრიდის ფლეიტა მოხვდა — სამოზაოდ რომ აჩუქა. ისიც ჯიბეში ჩაიღო, ფლაფისათვის, თორემ თვითონ სულ არ ემღერებოდა. ბოლოს ისევ საერთო ოთახში დაბრუნდა და რონსა და ჰერმიონს უთხრა:

— მოდი, აქვე მოვისხათ მოსასხამი, ვნახოთ, სამივეს დაგვფარავს თუ არა. შემთხვევით ფილჩმა მოსიარულე ფეხი არ დაინახოს.

— რას აპირებთ? — გაისმა ოთახის კუთხიდან.

სავარძლის უკნიდან ნევილის თავი გამოჩნდა. ხელში ტრევეორი ეკავა. გომბეშოს აშკარად ეტყობოდა, რომ კვლავ გაქცევის უინმა მოუარა.

— არაფერს, ნევილ, არაფერს, — სასწრაფოდ უპასუხა ჰარიმ და მოსასხამი ზურგს უკან დამალა.

ნევილს მათი დამნაშავე სახეები საეჭვოდ ეჩვენა.

— არა, თქვენ ისევ სადღაც მიდიხართ!

— არა, არა, არა! — ჰერმიონი სასოწარკვეთილებაში ჩავარდა, — არსადაც არ მივდივართ. შენ რატომ არ იძინებ?

ჰარიმ კარის თავზე დაკიდებულ ძველისძველ საათს ახედა. დრო არ იცდისო, იტყობინებოდა საათი. ვინ იცის, სწავიბი უკვე უკრავს ფლაფის დასაძინებლად.

— არ წახვიდეთ, რა! დაგიჭერენ. გრიფინდორს ღიდი უსიამოვნება შეხვდება!

— ნევილ, შენ წარმოდგენა არა გაქვს, რა ხდება. აუცილებლად უნდა წავიდეთ, — უთხრა ჰარიმ.

ნევილმა მტკიცე გადანწყვეტილება მიიღო.

— არსად არ გავიშვებთ! — და კარში ჩადგა, — რაც გინდათ, ქენით. მცემთ თუ გინდათ!

— ნევილ! — აფეთქდა რონი, — იქით გაიწი, ნუ ხარ იდიოტი!

— იდიოტი კი არა ვარ. ნებას არ მოგცემთ, ისევ რამე დააშავოთ. შენ თვითონ არ მითხარი, წინააღმდეგობის განევა ისწავლეო?!

— ჰო მაგრამ, ჩვენთან კი არა! — რონი გაბრაზდა და გაღიზიანდა, — ნევილ, შენ არც კი იცი, რას აკეთებ!

რონმა მისკენ გაიწია. ნევილმა ტრევეორი ხელიდან გააგდო, მანაც დრო იხელთა და გაუჩინარდა.

— მიდი, დამარტყი, მიდი! — და მუშტები ასწია, — მიდი, რას ელოდე სასოწარკვეთილი ჰარი ჰერმიონის მიუბრუნდა:

— რამე მოუხერხე, რა!

ჰერმიონი ნევილს მიუახლოვდა.

— ნევილ, ძალიან ვწუხვარ, რომ იძულებული ვხდები! — და ჯადოსნური ჯოხი მოიმარჯვა, — პეტრიფიკუს ტოტალუს! — თქვა და ჯოხი ნევილს მიუშვირა.

ნევილს მკლავები თავისით ჩამოუვარდა. ფეხებიც წამში შეუტყუპდა. ასე ზეზეულად გაშემდა, ცოტა ხანს ადგილზე იდგა, შემდეგ კი იატაკზე პირქვე დაეშო.

ჰერმიონმა მასთან მიიბრინა და ზურგზე დააწვინა. ნევილს კრიჭა ჰქონდა შეკრული — ლაპარაკიც არ შეეძლო. მხოლოდ შიშამდგარ თვალებს ამოძრავებდა.

— რა უქენი? — ჩურჩულით ჰკითხა ჰარიმ.

— მთელი სხეული შემკვერელი ჯადო გავუკეთე, — საწყლად თქვა ჰერმიონმა, — ნევილ, ნამდვილად არ მინდოდა!

— იძულებული გაგვხადე. დროც არ არის, რომ ავიხსნათ, რა ხდება — დაუმატა ჰარიმ.

— ნევილ, მალე თვითონვე მიხვდები ყველაფერს! — უთხრა რონმა. მერე სამივემ ნევილს ზედ გადააბიჯა. უჩინაჩინის მოსასხამი მოისხეს და ღერეფანში გავიდნენ.

უმწეო ნევილის იატაკზე დატოვება ცუდად ეჩინათ. ნერვებაშილილებს ყველა ეჩნდაკება ფილჩად ეჩვენებოდათ. ქარის გაფაჩუნება კი — პიჯის თავდასხმად.

პირველივე კიბესთან მისის ნორისი მოკალათებულიყო.

— მოდი რა, პანდურს ამოგვკრავ, ამ ერთხელ, — შეეხვეწა რონი ჩუმაღ. ჰარიმ თავი გააქნია, არაო. ფრთხილად შემოუარეს კატას, რომელსაც თვალები მათკენ ჰქონდა მიშუქებული, მაგრამ არაფერი მოუმოქმედიდა.

მესამე სართულამდე სხვა აღარავინ შეხვედრიათ. აქ კი პიესი იდგა კიბეზე და ხალიჩას ისე აგებდა საფეხურებზე, რომ ფუყედ ყოფილიყო. დააბიჯებდი თუ არა, წაიქცეოდი.

— აქ ვინ არი? — წამოიყვინრა უცებ პიესმა და ბოროტი თვალები მოჭუტა, — ვერ გხედავ, მაგრამ ვიცი, რომ აქა ხარ. რომელი ხარ, თქვი, სული ხარ, ლული ხარ თუ ოხერი მოსწავლე ხარ პატალა?

პიესი ჰაერში გამოეკიდა და იქიდან აკვირდებოდა.

— ფილჩს უნდა დავუძახო, იცოდეს, რომ აქ ვილაც უჩინარი მოიპარება!

ჰარიმ უცებ რაღაც მოიფიქრა, ხმა დაიბოხა და თქვა:

— პიეს, სისხლისმსმელ ბარონს ზოგჯერ მიზეზი აქვს იმისა, რომ შეუმჩნეველი იყოს.

პიესი შოკში ჩავარდა, კინაღამ ძირს დაენარცხა, დროზე შეიკავა თავი და კიბიდან ერთი ფუტის სიმაღლეზე გაჩერდა.

— ბოდიში, თქვენი უსისხლეობავ, მისტერ ბარონ! დამნაშავე ვარ, სერ, დამნაშავე ვარ, ვერ დაგინახეთ. არ ჩანხართ და როგორ უნდა დამენახეთ! აპატიეთ მოხუც პიესს, რაც სისულელე გელაპარაკათ, სერ!

— მე აქ საქმე მაქვს, პიეს, — განავრძო ჰარიმ, — ამალამ აქაურობას არ გაეკარო.

— ღიახ, სერ! როგორც თქვენ ბრძანებთ! — პიესი ისევ ჰაერში აფრინდა, სულ მალლა, — წარმატებას გისურვებთ თქვენს საქმეში, ბატონო ბარონო. მე აღარ შეგანუხებთ!

და გაფრინდა.

— ყოჩაღ, ჰარი! — ჩასჩურჩულა რონმა.

სულ მალე აკრძალულ კართან მივიდნენ. კარი შეღებული დახვდათ.

— აჰა, ესეც ასე! სწეიშმა, ალბათ, უკვე ფლაფისაც ჩაუარა, — ძალიან ხმადაბლა თქვა ჰარიმ.

გახსნილმა კარმა სამივეს ცხადად აგრძნობინა მოსალოდნელი საშიშროება. ჰარიმ რონსა და ჰერმიონს მიმართა:

— თუ თქვენ აქ დამემშვიდობებით, არ მეწყინება. ეს მოსასხამიც შეგიძლიათ წაიღოთ, მე აღარ მჭირდება!

— ნუ სულელობ! — უთხრა რონმა.

— შენთან ერთად მოვდივართ, — თქვა ჰერმიონმა.

ჰარიმ კარი შეაღო. კარის ჭრიალზე სამთავა ძაღლმა ხმადაბლა დაიღრინა. სამი ცხვირი გამშაგებული ყნოსავდა მათ სუნს, თუმცა მოსასხამით დაფარულები არ ჩანდნენ.

— ფეხთან რა უდევს, ხედავთ? — ჩურჩულით იკითხა ჰერმიონმა.

— ჭნარია, სწეიშს დარჩებოდა, — უთხრა რონმა.

— ხომ გახსოვთ, დაკვრა შეწყდება თუ არა, იღვიძებს, — შეახსენა მეგობრებს ჰარიმ, — დავიწყე...

ჰაგრიდის ფლუიტა პირთან მოიტანა და ჩაჰბერა. დიდი ვერაფერი ხმა ჰქონდა, მაგრამ პირველივე ჰანგზე ურჩხულს თვალები მიებლიტა. ჰარი ძლივს ასწრებდა ჩასუნთქვას. ღრენა თანდათან მიწყდა. ძაღლი ჯერ შეტორტმანდა, მერე იატაკზე გაიშოტა და ღრმა ძილს მიეცა.

— არ შეწყვიტო დაკვრა! — გააფრთხილა რონმა ჰარი. მოსასხამი მოიხსნეს და ორმოსკენ წავიდნენ. უზარმაზარ თავებს რომ მიუახლოვდნენ, ძაღლის მხურვალე და მყრალი სუნთქვა ეცათ.

— იმედია, თავს ავხდით. ჰერმიონ, გინდა, პირველი წახვიდე?

— არ მინდა!

— ჰო, კარგი! — რონმა კბილი კბილს დააჭირა და ძაღლის თათებს გადააბიჯა. ორმოს სარქველზე რკინის რგოლი იყო დამაგრებული, რონმა ასწია და სარქველი გააღო.

— რას ხედავ? — ვერ მოითმინა ჰერმიონმა.

— არაფერს. ბნელა. კიბე არ ჩანს. ეტყობა, უნდა ჩაჯხტეთ.

ჰარი უკრავდა, თან ხელს იქნევდა და რალაცას ანიშნებდა.

— შენ გინდა, პირველი ჩახტე? — ჰკითხა რონმა, — დარწმუნებული ხარ? არც კი ვიცი, რამსიღრმეა. ფლეიტა ჰერმიონს მიეცი, დაკვრა განაგრძოს, რომ არ გაელვდოს.

ჰარიმ ფლეიტა ჰერმიონს გაუწოდა. იმ რამდენიმე წამში, სანამ ჰერმიონმა გამოართვა და დაკვრა განაგრძო, ძაღლმა ბურანში მყოფივით დაიღრინა და შეიმშუპა. მუსიკის ხმაზე კვლავ მიიძინა.

ჰარიმ ძაღლს გადააბიჯა და ორმოში ჩაიხედა. ფსკერი არ ჩანდა. ჰარი ჩაძვრა, ხელებზე დაეკიდა. შემდეგ რონს ახედა:

— თუ რამე დამემართა, შენ არ ჩამოხტე. მაშინვე გაიქეცი და დამბლდორს ბუ გაუგზავნე, კარგი?

— კარგი.

— წავედი... იმედია, მალე გნახავთ...

ჰარი სადღაც მიფრინავდა, დაბლა, დაბლა, სულ დაბლა. გარშემო გრილი, ნესტიან ჰაერს გრძნობდა, მეტს არაფერს.

ტყაპ!

უცებ რაღაც რბილზე დაეცა, რამაც უცნაური ხმა გამოსცა. წამოჯდა და ირგვლივ ხელი მოათვათურა. თვალი ჯერ კიდევ ვერ შესჩვოდა სიბნელეს. გრძნობდა, რომ რაზედაც იჯდა, მცენარე იყო.

— ყველაფერი რიგზეა! — ასძახა ზემოთ. ორმოს თავი საფოსტო მარკისხელა მოჩანდა, — რბილია. შეგიძლია ჩამოხტე.

რონი მაშინვე ჩახტა და ჰარის გვერდით დაეცა.

— ეს რა არის? — იკითხა გაკვირვებულმა.

— რა ვიცი. ალბათ, კისერი რომ არ მოიტეხო, იმიტომ დააგეს. მოდი, ჰერმიონ!

შორეული მუსიკა შეწყდა და ძაღლის ყეფაც მაშინვე გაისმა, მაგრამ ჰერმიონმა უკვე ისკუპა და ჰარის გვერდით, მეორე მხარეს დაეშვა.

— ალბათ რამდენიმე კილომეტრის სიღრმეზე ვართ სკოლის ქვეშ, — გამოთქვა მოსაზრება ჰერმიონმა.

— ჩვენი ბედი, რომ ეს მცენარე დაგვხვდა აქ! — თქვა რონმა.

— ბედი?! — შეჰკვივლა ჰერმიონმა, — ნახეთ ერთი, რა დღეში ხართ!

ჰერმიონმა გაიბრძოლა და ნესტიანი კედლის მიმართულებით გაიწია. საბრძოლველად ნამდვილად ჰქონდა საქმე, რადგან მცენარის გრძელმა ყლორტებმა გველივით დაუწყო შემოხვევა ფეხებზე. ჰარის და რონისთვის ფეხები უკვე კარგა ხანია გაეკოჭა და ახლა ტანზე ეხვეოდა. ვერც კი გაიგეს, ეს როგორ მოხდა.

ჰერმიონმა ძალით გაითავისუფლა თავი. ახლა შეშინებული უცქეროდა ბიჭებს: რაც უფრო მეტს ფართხალებდნენ, მით უფრო მეტად და სწრაფად კოჭავდა მათ მცენარე.

— ნუღარ მოძრაობთ! — ბრძანა ჰერმიონმა, — გამახსენდა, რაც არის. „ეშმაკის ხაფანგი“ ჰქვია.

— რა ბედნიერებაა, რომ სახელიც შევითქვეთ! — ამოიხავლა რონმა, რადგან მცენარე უკვე ყელზე ეხვეოდა.

— გაჩუმდი, უნდა მოვიგონო, როგორ მოვკლა! — იყვირა ჰერმიონმა.

— ჩქარა, თორემ ველარ ვსუნთქავ, — ძლივს თქვა ჰარიმ.

— ეშმაკის ხაფანგი... ეშმაკის ხაფანგი... რას ამბობდა პროფესორი სპრაუტი? ამას უყვარს სიბნელე და სინესტე...

— ცეცხლი დაანთე, ჩქარა! — ჰარი ველარ სუნთქავდა, რადგან მცენარე უკვე მკერდზე შემოეჭლო.

— ჰო. ახლავე... მაგრამ შეშა რომ არა მაქვს?

— შენ რა, გაგიჟდი? — დაუღრიალა რონმა, — ჯადოქარი ხარ თუ რა?!

ჰერმიონმა თავისი ჯადოსნური ჯოხი მოიმარჯვა, გაიქნია, რაღაც ნაიბუბუტა და მცენარეს ცეცხლის ისეთი ლურჯი ალი გაუგზავნა, როგორც სნეიპს — მატჩის დროს. შექმა და სითბომ თავისი ქნა. ეშმაკის ხაფანგმა საცეცხები მოაღუნა და ბიჭებმა სულ ადვილად დააღწიეს თავი.

— კარგია, რომ ჰერბოლოგია ყურადღებით ისწავლე, ჰერმიონ, — ჰარი მის გვერდით კედელთან იდგა და ოფლის იწმენდდა.

— ჰო, ჩვენი ბედი, რომ ჰარი არასოდეს იბნევა. „შეშა რომ არა მაქვს“ კარგი იყო! — გაიცინა რონმა.

— აქეთ! — დაიძახა ჰარიმ და ქვის დერეფანს გაუყვანენ. წინ ეს ერთადერთი გზა მიდიოდა.

საკუთარი ფეხის ხმის გარდა, ესმოდათ კედლებიდან დროდადრო ჩამოვარდნილი წვეთების დაცემის ხმა. დერეფანი თავქვე დაეშვა და ჰარის გრინგოტსი მოაგონდა. ჯადოქრების საცავებს დრაკონები დარაჯობენო, — გაახსენდა და შემფოთდა. ხომ შეიძლება, აქაც იგივე იყოს და დიდი დრაკონი დახვდეთ! პატარა ნორბერტის კი პრობლემა იყო და...

— გესმით ხმა? — ჩურჩულით იკითხა რონმა.

ჰარიმ ყური მიუგდო. თითქოს რაღაცა შარიშურობდა და წკარუნობდა. ხმა წინიდან მოისმოდა.

— შენ როგორ ფიქრობ, მოჩვენებაა?

— არ ვიცი. მე მგონი, ფრთების ქნევას ჰგავს.

— ნახე, შექიც მოჩანს. რაღაც მოძრაობს.

დერეფანი დამთავრდა და მაღალჭერიან, გაჩახახახებულ ოთახში აღმოჩნდნენ. იქაურობა პანანინა, სამკაულოვით ბრჭყვილა, ლამაზი ჩიტებით იყო საყვ. ოთახის ბოლოში ხის მძიმე კარი მოჩანდა.

— როგორ გვონია, იმ კართან ეს ჩიტები არ მიგვიშვებენ? — იკითხა რონმა.

— ალბათ. პატარები კი არიან, მაგრამ თუ ერთად გეცემიან... არაფერია, გავიქცევით... — იმედიანად თქვა ჰარიმ. ღრმად ჩაისუნთქა, სახეზე ხელები აიფარა და იმ მძიმე კარისკენ გაიქცა. მირბოდა და ელოდა, აი, ახლა ჩამინისკარტებენ ან კლანჭს გამკრავენო, მაგრამ არაფერიც არ მომხდარა. კართან მშვიდობიანად მივიდა. სახელური ჩამოსწია. დაკეტილი დახვდა.

ამასობაში რონი და ჰერმიონიც მივიდნენ. კარს დიდხანს ეჯახებოდნენ, მხარიც ურტყეს, მაგრამ ძვრა ვერ უყვეს. ჰერმიონმა ალოჰომორათიც აჯადოვა, მაგრამ ამაოდ.

— რა ვქნათ? — შეწუხდა რონი.

— ჩიტები... აქ ტყუილად არ დაფრინავენ, — ჩაილაპარაკა ჰერმიონმა.

სამივე ჩიტებს მიაჩერდა. დაფრინავდნენ თავისთავის და ბზინავდნენ...

— ესენი ჩიტები არ არიან! — წამოიძახა ჰარიმ, — გასაღებებია! ფრთიანი გასაღებები, დააკვირდით, ეს კი იმას ნიშნავს, რომ... — ოთახი მოათვალიერა, — შეხედეთ, ტარიანი ცოცხები! ამ კარის გასაღები უნდა დავიჭიროთ!

— ნახე, რამდენია!

რონმა ყურადღებით შეისწავლა კარის საკეტი და განაცხადა:

— ჩვენ გვჭირდება დიდი ზომის ძველებური გასაღები, შესაძლოა, ვერცხლისა, რადგან სახელური ვერცხლისაა!

ცოცხებს მოახტნენ, დაჰკრეს იატაკს ფეხი და აფრინდნენ. მაშინვე გასაღებების გარემოცვაში აღმოჩნდნენ. მოჭადოებული გასაღებები ხელიდან სხლტებოდნენ და ელვის სისწრაფით ხან მალლა აფრინდებოდნენ, ხან დაბლა.

ჰარი ტყუილად ხომ არ მონათლეს საუკუნის ყველაზე ახალგაზრდა სიკერად! მის მახვილ თვალს არ გამოეპარებოდა ის, რასაც სხვები ვერ ხედავდნენ. მაშინვე გამოარჩია დიდი ვერცხლის გასაღები. ცალი ფრთა ისე მოლუნოდა, თითქოს სულ ახლახან ვილასას კარის კლიტეში ეწვავლებინოს!

— ვიპოვე! — დაიძახა ჰარიმ, — ავერ, ის არის, დიდი, ღია ლურჯი ფრთებით! ცალ მხარეს ბუმბული აქვს აპრეხილი!

რონი იქით გაფრინდა, საითაც ჰარი იშვერდა ხელს, მაგრამ ჯერს შეასკდა და კინაღამ ცოცხიდან გადმოვარდა.

— ერთად უნდა მოვიმწყვდიოთ! — მოიფიქრა ჰარიმ, თან თვალს არ ამორებდა გასაღებს: — რონ, შენ ზემოდან მოუარე. ჰერმიონ, შენ ქვემოთ დადექი, დაშვების საშუალება არ მისცე. მე ვეცდები, დავიჭირო. ნავედით!

რონი და ჰერმიონი ერთდროულად დაიძრნენ გასაღებისკენ, მაგრამ ის გვერდით გასხლტა, კედლისკენ. ჰარი გაედევნა. ერთ წამში ძლიერი ტკაცანი გაისმა. ჰარიმ გასაღები ცალი ხელით მიაკრა კედელს.

რონისა და ჰერმიონის მხიარული შეძახილები ექოდ ხმიანობდა მაღალჭერიან ოთახში.

ცოცხებიდან ჩამოხტნენ, კართან მიირბინეს, გასაღები უძალიანდებოდა, გასხლტომას ლამობდა, მაგრამ ჰარიმ ჭუჭრუტანას მოარგო და გადაატრიალა. კარი გაიღო. გასაღებმა კი შეიფრთხილა და აფრინდა, სანყალი, უკვე ორჯერ დაიჭირეს.

— მზადა ხართ? — იკითხა ჰარიმ, დანარჩენებმა თავი დაუქნიეს. კარი შეაღო. ოთახში ისეთი სიბნელე იყო, თვალთან თითს ვერ მიიტანდი. ნაბიჯი გადადგეს თუ არა, თვალისმომჭრელი შუქი აინთო და განსაცვიფრებელი სანახაობა გამოჩნდა.

უზარმაზარ ჭადრაკის დაფასთან აღმოჩნდნენ — მათზე მაღალი, შავი ქვის ფიგურების უკან. მოპირდაპირე მხარეს თეთრები იდგნენ. ჰარი, რონი და ჰერმიონი გაოცდნენ, როცა დაინახეს, რომ ფიგურებს სახეები არ ჰქონდათ.

— საინტერესოა, რა უნდა გავაკეთოთ? — ჩურჩულით იკითხა ჰარიმ.

— ცხადია, უნდა ვითამაშოთ, რომ მეორე მხარეს გავიდეთ, — მიუგო რონმა.

თეთრი ფიგურების უკან კარი მოჩანდა.

— კი მაგრამ, როგორ? — იკითხა აღელვებულმა ჰერმიონმა.

— მე ვფიქრობ, ჩვენ თვითონ უნდა გავხდეთ ფიგურები! — დაასკვნა რონმა.

რონი შავ მხედარს მიუახლოვდა, ცხენს ხელი შეახო. ქვა მამ. ინვე გაცოცხლდა. ცხენმა ფლოქვების ცემა დაიწყო, მხედარმა კი ჩაფხუტით დაფარული თავი რონისკენ მიაბრუნა.

— ჩვენ... უნდა თქვენ შემოგიერთდეთ, რომ მეორე მხარეს გადავიდეთ? — ჰკითხა რონმა.

შავმა მხედარმა თავი დაუქნია. რონი ჰარის და ჰერმიონს მიუბრუნდა.

— დაიცა, მოვიფიქრო... მე მგონია, რომ ჩვენ სამი შავი ფიგურის ადგილი უნდა დავიკავოთ...

ჰარი და ჰერმიონი ჩუმად იდგნენ, რომ მისთვის ფიქრში ხელი არ შეემაღლათ. ბოლოს რონმა განაცხადა:

— გთხოვთ, ნუ გვენწყინებთ. არავის შეუარაცყოფას არ ვაყენებ, მაგრამ ჭაღრაკს თქვენზე უკეთ ვთამაშობ...

— არაფერიც არ გვენწყინება, — სწრაფად მიუგო ჰარიმ, — რასაც შენ გვეტყვი, იმას ვიზამთ!

— ჰარი, შენ აქ დადევნი, ამ კუს ადგილას. ჰერმიონ, შენ კიდევ — მის გვერდით, ეტლის ნაცვლად.

— შენ?

— მე მხედარი ვიქნები.

როგორც ჩანს, ჭაღრაკის ფიგურებს ყველაფერი ესმოდათ. რადგან შავმა მხედარმა, კუმ და ეტლმა მაშინვე დაფა დატოვეს და მათი ცარიელი უჯრები ჰარიმ, რონმა და ჰერმიონმა დაიკავეს.

— ჭაღრაკში ყოველთვის თეთრები იწყებენ, — თქვა რონმა და მოპირდაპირე მხარეს გაიხედა. — შეხედეთ...

თეთრი ჰაიკი ორი უჯრით წინ წამოვიდა.

შავი ფიგურები რონის კარნახით მოძრაობდნენ, უხმოლ, მორჩილად. ჰარის მუხლები უკანკალებდა, ვაითუ ვერ მოვიგოთო!

— ჰარი, ოთხი უჯრა მარჯვნივ, დიაგონალზე!

როდესაც თეთრებმა ქვის მხედარი მოუკლეს, მაშინ კი ნამდვილად შეშინდნენ. თეთრმა დედოფალმა მხედარი სახით ძირს დასცა და დაფიდან გადაათრია.

— სხვა გზა არ მქონდა, უნდა შევლეოდი, — შეწუხდა რონი, — ჰერმიონ, გზა გაგეხსნა, თეთრების კუ აიყვანე. მიდი.

თეთრები უმოწყალოდ იბრძოდნენ. შავები რიგრიგობით კარგავდნენ ფიგურებს. მალე კედელთან ბევრი შავი ფიგურა დახვავდა. ჰარი და ჰერმიონი ორჯერ კინალამ მოუკლეს. კიდევ კარგი, რონმა დროზე მიაქცია ყურადღება. ბოლოს თეთრებმაც იმდენივე დაკარგეს, რამდენიც შავებმა.

— თითქმის მოვრჩით... — ხმამაღლა ფიქრობდა რონი, — მაცალეთ... მაცალეთ... ვიფიქრო...

თეთრი დედოფალი თავისი ცარიელი სახით რონისკენ მიბრუნდა.

— ჰო, ასეა... — მშვიდად თქვა რონმა, — ახლა მე უნდა მომკლას!

— არა! — ერთად იყვირეს ჰარიმ და ჰერმიონმა.

— ეს ჭაღრაკია. ზოგჯერ მსხვერპლი უნდა გაიღო. მე ახლა ერთ ნაბიჯს გადავდგამ და დედოფალი მომკლავს. შენ კი ქიშს ეტყვი მეფეს და შამათია, ჰარი!

— ჰო, მაგრამ...

— არავითარი მაგრამ... გინდა, რომ სნეიპს აჯობო?

— რონი!

— იჩქარე, თორემ ქვასთან მიგასწრებს!

სხვა გზა არ იყო.

— აბა, მზადა ხართ? — რონი გაფითრებული იდგა, მაგრამ ეტყობოდა, გადაწყვეტილებას აღარ შეცვლიდა, — მივდივარ. როცა მოიგებთ, დრო არ დაკარგოთ.

რონმა ნაბიჯი გადადგა. თეთრი დედოფალი მისკენ დაიძრა, ქვის ხელი ასწია და რონს თავში ჩასცხო. რონი ძირს დაეარდა. ჰერმიონმა იკივლა, მაგრამ ადგილიდან არ დაძრულა. თეთრმა დედოფალმა გონდაკარგული რონი განზე გაათრია.

ჰარიმ კანკალით გადაინაცვლა სამი უჯრით მარცხნივ.

თეთრმა მეფემ გვერგვინი მოიძრო თავიდან და ჰარის ფეხებთან დაუკლო. მათ გაიმარჯვეს. თეთრმა ფიგურებმა აქეთ-იქით მიიწიეს და თავი დაუკრეს ჰარის. კარისკენ გზა თავისუფალი იყო.

კარს იქით ახლა სხვა დერეფანი დაუხვდათ.

— ის თუ მართლა...

— რონს არაფერი მოუვა! — ჰარიმ თავისი თავის დასამშვიდებლად უფრო თქვა, ვიდრე ჰერმიონის სანუგეშებლად. — როგორ გგონია, ამჯერად რა გველოდება?

— სპრაუტის ჯადო უკვე გავიარეთ — ეშმაკის ხაფანგი, ფლიტვიკმა, ალბათ, გასაღებები მოაჯადოვა. მაკგონაგელისა ჯადრაკი იქნება — ტრანსფიგურაცია, ფიგურების გაცოცხლება. დაგვრჩა ქვირელი და სნეიპი...

ამასობაში კიდევ ერთ კარს მიაღწენ.

— შევიდეთ? — იკითხა ჰარიმ.

— მიდი!

ჰარიმ კარს ხელი ჰკრა და გააღო.

აქურობა ისე ყარდა, მაშინვე ცხვირზე იტაცეს ხელი. თვალებიც აუცრემლიანდათ. იატაკზე ტროლი ეგდო, მათ რომ დაამარცხეს, იმაზე ბევრად უფრო ღიდი. თავი გახეთქილი ჰქონდა და სისხლი სდიოდა.

— კიდევ კარგი, ამასთან შებრძოლებას ავცდით, — ჩურჩულით თქვა ჰარიმ და ტროლის უზარმაზარ ფეხს ფრთხილად გადააბიჯეს, — ჩქარა წავიდეთ, თორემ ვერ ვესწოთავ!

შემდეგი კარი შიშით შეაღეს და შეიხედეს, მაგრამ ვერაფერი საშიში იქ ვერ დაინახეს. ოთახში მაგიდა იდგა, ზედ შვიდი სხვადასხვა ზომის ბოთლი იყო ჩამწკრივებული.

— ეს, ნამდვილად, სნეიპია, — თქვა ჰარიმ, — საინტერესოა, რა უნდა გავაკეთოთ.

ოთახში როგორც კი შეაბიჯეს, მათ ზურგს უკან, კარში, მაშინვე ცეცხლი ავარდა. ჩვეულებრივი ცეცხლი არ იყო — უცნაური იისფერი დაჰკრავდა. მოპირდაპირე მხარეს, მეორე კარშიც ცეცხლი ჩადგა — შავი ფერისა. ველარც წინ წახვიდოდი, ველარც უკან.

— შეხედე! — ჰერმიონმა მაგიდიდან გრავილი აიღო, რომელიც ბოთლების გვერდით იდო. ჰარი ჰერმიონის მხარს ზემოდან კითხულობდა:

საფრთხის წინაშე იმყოფები, სიმშვიდე თითქოს არც კი გქონია, ჩვენ შორის ორი დამხმარე არის და უნდა მიხვდე, ეს ვინ ორია. შვიდიდან ერთ ბოთლს სწორად რომ დაღევ. წინ მავალი გზა უკვე შენია. მეორე — დამლევს უკან გაიყვანს, თუ არჩევანი აქვს სწორია.

ორ ბოთლში ჭინჭრის ღვინო ასხია და სულ ეს არის.

სამში შხამია სასიკვდილო, შიშის მთესავი.

თუკი არ გინდა, სამუდამოდ ასე რომ იდგე, მოგინევს, რამე აირჩიო, ხოლო თუ როგორ, ოთხი თავსატეხით მსურს მე გირჩიო:

პირველი: შენ სულ ადვილად იპოვი შხამს, ჭინჭრის ღვინოსთან, მის მარცხნივ დგას.

მეორე: სხვადასხვა ასხია თავსა და ბოლოში, წინ ვერ წაგიყვანს ვერც ერთი ამ ორში.

მესამე: არც ერთი ბოთლი ზომით ერთმანეთს სულაც არა ჰკავს, მაგრამ არც დიდში, არც პატარაში შხამი არა დვას.

მეოთხე: მარცხნიდან მეორე მარჯვნიდან მეორის ტყუპისცალია მხოლოდ გემოთი. თვალით შეხედავ, წამსვე მიხვდები, სხვანი არიან, ჰერმიონმა ამოისუნთქა და, ჰარის გასაოცრად, გაიღიმა. ჰარისათვის რომ გეკითხათ, ახლა გაღიმების დრო ნამდვილად არ იყო.

— ძალიან კარგი, — თქვა ჰერმიონმა, — არავითარი მაგია, აქ მხოლოდ ლოგიკაა საჭირო. ეს თავსატეხია. რამდენი დიდი ჯადოქარია, ლოგიკის ნატამალი რომ არ გააჩნია. ისინი აქედან ვერასოდეს გააღწევდნენ.

— ჩვენ რა, გავაღწევთ?!

— რა თქმა უნდა, — მიუგო ჰერმიონმა მშვიდად, — ყველაფერი, რაც ჩვენ გვჭირდება, აი, აქ, ამ ქალაქებზე წერია. შეიდი ბოთლია: სამში შხამია, ორში — ღვინო. ერთი შავ ცეცხლში გაგიყვანს, ერთი — იისფერში.

— როგორ გამოვიცნოთ, რომელი რომელია?

— ერთი წუთი მაცალე.

ჰერმიონმა რამდენჯერმე წაიკითხა ის ფურცელი. ერთხანს ბოთლების წინ დადიოდა, რაღაცას ბუტბუტებდა თავისთვის. ბოლოს ტაში შემოჰკრა.

— მივხვდი! ყველაზე პატარა ბოთლი წინ წაგიყვანს, შავ ცეცხლში გახვალ და ქვასთან მიხვალ.

ჰარიმ ციციქნა ბოთლს დახედა.

— აქ ერთი ყლუპი ძლივს იქნება. ერთ-ერთმა უნდა დავლიოთ, — თქვა ჰარიმ და ერთმანეთს შეხედეს, — უკან წასასვლელი რომელია?

ჰერმიონმა მრგვალ ბოთლზე მიუთითა, მარჯვნივ, ბოლოში რომ იდგა.

— შენ მაგას დაღევე, — უთხრა ჰერმიონს, — წადი, რონიც წაიყვანე და მაღლა ადიოთ. ცოცხები აიღეთ გასაღებების ოთახში, ორმოდან ამოსაფრენად გამოგადგებათ. მერე ფლაფის ჩაუქროლებით და პირდაპირ საბუეში გაიქცეით, დამბლდორს ჰედვიგი უნდა გაუგზავნოთ. ძალიან გვჭირდება. მე შევეცდები, სწივი ცოტა ხანს მაინც დავაკავო. ვერ მოვერევი, მაგრამ მაინც.

— ჰარი. „ჩვენ-რომ-ვიცით“, ისიც რომ იქ დაგხვდეს?

— მაშინ... ერთხელ ხომ უკვე გამიმართლა? — ჰარიმ ნაიარევე მიიღო ხელი, — იქნება ახლაც გამიმართლოს!

ჰერმიონს ტუჩები უკანკალებდა. უცებ ჰარის ეცა და გადაეხვია.

— ჰერმიონ!

— ჰარი, შენ დიდი ჯადოქარი ხარ. გახსოვდეს!

— შენისთანა ყოჩალი არა ვარ! — ჰარი თავს უხერხულად გრძნობდა ჰერმიონის ჩახუტების შემდეგ.

— მე? რა მე? ეს მხოლოდ წიგნები და ცოდნაა. რამდენი რამეა ამაზე დიდი და მნიშვნელოვანი — მეგობრობა, სიამაყე... ჰარი, თავს გაუფრთხილდი!

— ჯერ შენ დალიე. ხომ დარწმუნებული ხარ, რომ სწორად გამოიცანი?

— აბსოლუტურად, — დაამშვიდა ჰერმიონმა. მრგვალი ბოთლი აიღო და კარგა ხანს სვამდა. მერე გააჟრჟოლა.

— შხამი ხომ არ იყო? — აღელდა ჰარი.

— არა. ყინულივით ცივია.

— ჩქარა, სანამ მოქმედება დაეკარგება!

— აბა, შენ იცი! თავს გაუფრთხილდი!

— წადი!

ჭერმიონი გატრიალდა და იისფერ ცეცხლში გავიდა.

ჰარიმ ღრმად ჩაისუნთქა, აიღო პანანინა ბოთლი. შავ ცეცხლთან პირისპირ გაჩერდა.

— რაც არის არის, — თქვა და გადაჰკრა.

მართლაც, თითქმის ყინულივით სიცივემ დაუარა ძარღვებში. შემდეგ ბოთლი მაგიდაზე დადგა და ცეცხლისკენ წავიდა. გამბედაობა მოიკრიბა და ცეცხლში შეაბიჯა. გრძნობდა, როგორ ეხვეოდა ალში, მაგრამ არ წვავდა. წამიც და, უკვე ბოლო ოთახში იყო.

აქ მას ელოდნენ. ოლონდ, ეს სნეიპი არ იყო და, სხვათა შორის, არც ვოლდემორი.

თავი მეჩვიდმეტე

ორსახა ადამიანი

ეს იყო ქვირელი.

— თქვენ?! — გაოცდა ჰარი.

ქვირელმა გაიღიმა. აღარც თრთოდა, აღარც კანკალებდა.

— მე ვარ, — მიუგო მშვიდად, — მაინტერესებდა, პოტერ, ჩვენ აქ ერთმანეთს შევხვდებოდით თუ არა.

— მე მეგონა, რომ სნეიპი...

— სევერუსი? — ქვირელმა ხმამაღლა გაიცინა. სადღა იყო მისი ჩვეული მორცხვი სიცილი. ცივი, გამყინავი ხმა ჰქონდა. — სევერუსი მართლაც უცნაური კაცია. ზოგჯერ რა კარგია, როცა შენ გვერდით გიგანტური ლამურასავით კაცი დადის! ვილა მიიტანს ეჭვს სა-სა-საწყალ ენაბორძიკ პრო-პროფესორ ქვირელზე?

ჰარი ვერაფრით იჯერებდა ამ ამბავს. ეს შეუძლებელი იყო, არა, მართლაც შეუძლებელი!

— სნეიპს რომ ჩემი მოკვლა უნდოდა?!

— ო, არა, ეს მე მინდოდა შენი მოკვლა. მის გრეინჯერი შემთხვევით დამეტახა ქვიდიჩის მატჩზე, როცა სნეიპისკენ გარბოდა ცეცხლის წასაკიდებლად. შენთან კონტაქტი დამაკარგვინა, თორემ ცოტაც და, ცოცხიდან ჩამოგავდებდი. სნეიპი მიშლიდა ხელს, თორემ იმდენი დრო არც კი დამჭირდებოდა. ის სხვა შელოცვას ლულულულებდა შენს გადასარჩენად.

— სნეიპი ცდილობდა ჩემს გადარჩენას?

— რასაკვირველია, — დაუდასტურა ქვირელმა ცივად, — როგორ გგონია, რატომ მსაჯობდა მეორე მატჩზე? იმიტომ, რომ ჩემგან ხელმეორედ დაეცავი. სასაცილოა... თურმე შეეძლო, არ ენერვიულა: დამბლდორი მოვიდა და რაღას ვიზამდი! მთელ სკოლას ეგონა, სნეიპს სურდა, გრიფინდორს წაეგო. იმდენი ქნა, ასე აფიქრებინა ყველას. თავისი ბრალია... ბევრს ეცადა, მაგრამ სულ ტყუილად. ამაღამ მე შენ მაინც მოგკლავ.

ქვირელმა თითები გაატკაცუნა. საიდანღაც თოკები გაჩნდა, რომლებმაც ჰარი მაგრად გაკოჭეს.

— ცხვირის ჩაყოფა გიყვარს ყველაფერში, პოტერ. ცოცხალს ვერ დაგტოვებ. რას დაეხეტებოდი ჰელოუინზე მთელ სკოლაში. ვიცი, რომ დამინახე, როცა ვამოწმებდი, ვინ იცავდა ქვას.

— ტროლი თქვენ შემოუშვით?

— რა თქმა უნდა. ტროლებთან ურთიერთობა განსაკუთრებით მცხერხება. ნახე უკანა ოთახში ტროლს რა ვუქენი? ყველა პედაგოგი მაშინ ტროლის საძებნელად დარბოდა, სნეიპი კი, ჩემთვის რომ დაესწრო მოსვლა, მესამე სართულზე ავარდა. უკვე ხვდებოდა ყველაფერს. სამწუხაროდ, შენ ტროლს გადაურჩი, სნეიპს კი იმ სულებმა სამთავა ძაღლმა ფეხიყ ვერ მოაჭამა წესიერად. ახლა ცოტა ხანს წყნარად იყავი. ეს უჩვეულო სარკე უნდა შევისწავლო.)

ჰარი მხოლოდ ახლა მიხვდა, რა იდგა ქვირელის ზურგს უკან: სილივრუს სარკე.

— ამ სარკემ უნდა გვითხრას, სად ინახება ჯადოსნური ქვა, — ჩაილაპარაკა ქვირელმა და სარკის ჩარჩოზე თითები მიაკაკუნა, — სულ დამბლდორის ხრიკებია... ახლა ის ლონდონშია... როცა ჩამოვა, მე უკვე შორს ვიქნები...

ჰარი ფიქრობდა, ახლა რაც შეიძლება, მეტი უნდა ვალაპარაკო, რომ სარკეს მოვაშორო.

— მე თქვენ სნეიპთან ერთად ტყეში გნახეთ, — დაახეთქა პირველივე, რაც მოაფიქრდა.

— მართლა? — უინტერესოდ იკითხა ქვირელმა. სარკეს უკნიდან შემოუარა და ყველა მხრიდან გასინჯა, — სულ კუდში დამდევდა. რაღაცას ხვდებოდა. აინტერესებდა, რამეს გავებდავდი თუ არა. შეშინებაც კი დამიპირა — ვის ეშინია მაგისი, ჩემ გვერდით დიდი ვოლდემორია...

ქვირელი სარკის წინ დადგა და ხარბად დააყქერდა.

— ვხედავ ქვას... ჩემს მბრძანებელს ვუწვდი... მაგრამ სად არის ქვა?

ჰარიმ გაიბრძოლა. თოკი მაგრად ეჭირებოდა. არადა, აუცილებელი იყო, ქვირელი სარკეს მოშორებოდა.

— სულ მეჩვენებოდა, რომ სნეიპს ვძულვარ.

— სძულხარ კიდევაც. ვფიცავ ზეცას! ის და მამაშენი ერთად სწავლობდნენ, არ იცოდი? ო, როგორ ეზიზღებოდათ ერთმანეთი. ერთი კია, შენი მოკვლა არასოდეს უფიქრია.

— რამდენიმე დღის წინ გავიგონე, როგორ ტიროდით. ვიფიქრე, სნეიპი გემუქრებოდათ...

ქვირელს პირველად გამოეხატა სახეზე შიში.

— ზოგჯერ მიჭირს ხოლმე, ჩემი ბატონის ბრძანება ავასრულო — ის უდიდესი ჯადოქარია, მე კი ძალა არ მყოფნის... — ანუნუნდა შენუხებული.

— როგორ, ის თქვენთან ერთად იყო იმ დღეს ოთახში? — წამოიძახა ჰარიმ.

— ის მუდამ ჩემთანაა, — თქვა ქვირელმა წყნარად, — ჩვენ შემთხვევით შეგხვდით ერთმანეთს, როცა დედამიწის გარშემო ვმოგზაურობდი. რა ვიყავი მაშინ? ერთი ქერქეტა, თავქარიანი ყმაწვილი, რომელსაც წარმოდგენა არ ჰქონდა, სინამდვილეში რა იყო სიკეთე და ბოროტება. დიდმა ვოლდემორმა თვალი ამიხილა: არ არსებობს არც სიკეთე და არც ბოროტება — სულ ტყუილია. არსებობს მხოლოდ ძალაუფლება და არსებობენ ადამიანები, მეტისმეტად სუსტნი, რომელთაც არ ძალუძთ მისი მოპოვება... იმ დღიდან მოყოლებული, მე მას ერთგულად ვემსახურები. თუმცა, ბევრჯერ ვერ გავუმართლე იმედი. ისიც იძულებული იყო, მკაცრად დავესაჯე, — ქვირელს თითქმის ჟრუანტელმა დაუარა, — შეცდომის პატიება არ უყვარს. ვერ შევძელი, გრინგოტსიდან ქვის მოპარვა. როგორ განრისხდა მაშინ! რა დღე მაყარა!.. და გადანწყობა, რომ ჩემი მართო ყოფნა არ შეიძლება...

ქვირელის ხმა მიინახლა. ჰარის მესხიერებაში ამოტივტივდა მრუდე ქუჩა. „რა სულელი ვარ, როგორ ვერ მივხვდი! ქვირელი იმ დღეს იქ არ ვნახე „გახვრეტილ კარდალაში“?!

ქვირელმა თავისთვის შეიგინა.

— ვერაფერი გავიგე... ქვა რა, შიგ სარკეში იმალება? იქნებ უნდა გავტეხო?

ჰარის გონება ელვის სისწრაფით ამუშავდა.

„ახლა ერთადერთი ის მინდა, რომ ქვირელს დავასწრო ქვის პოვნა. თუ სარკეში ჩავიხედავ, დავინახავ, როგორ ვპოულობ მას, ესე იგი, დავინახავ, სად არის დამალული! მაგრამ როგორ ჩავიხედო ისე, რომ ქვირელი ვერ მიხვდეს, რა მაქვს განზრახული?“

ჰარი შეეცადა, გვერდზე განეულიყო, რომ სარკემდე ისე მიეწვდინა მზერა, ქვირელს ვერ შეემჩნია. მაგრამ თოკი არ უშვებდა. ჰარი წაბორძიკდა და დაეცა. ქვირელი ყურადღებას არ აქცევდა, ისევ თავის თავს ელაპარაკებოდა:

რას შვრება ეს ი სარკე? როგორ მივხვდე? მომეხმარე, ჩემო ბატონო!

ჰარის შიშისგან გული გაუსკდა, როცა ხმა მოისმა, რომელიც თითქოს ქვირელიდან მოდიოდა.

— ბიჭი გამოიყენე, ბიჭი...

ქვირელი ჰარისკენ მიტრიალდა.

— კეთილი. პოტერ, მოდი ჩემთან.

ხელი ხელს შემოჰკრა და თოკები ძირს დაცვივდა. ჰარი ნელა წამოდგა.

— მოდი ჩემთან, — გაუმეორა ქვირელმა, — სარკეში ჩაიხედე და მითხარი, რას დანახავ.

ჰარი მისკენ წავიდა.

„უნდა ვიცნეო, — უროსავით ურტყამდა ფიქრი, — უნდა ჩავიხედო და არ ვთქვა, რას დავინახავ“.

ქვირელი უკან დაუდგა. ჰარის ის უცნაური სუნი ეცა, ქვირელის ჩაღმას რომ ასლიოდა. თვალები დახუჭა, სარკის წინ დადგა და ისევ გაახილა.

თავისი თავი დაინახა, გაფითრებული და შეშინებული. მაგრამ წუთიც და, საკუთარმა ანარეკლმა გაუღიმა, შემდეგ ხელი ჯიბეში ჩაიყო, სისხლივით წითელი ქვა ამოიღო, ჰარის თვალი ჩაუკრა და ქვა ისევ ჯიბეში ჩაიღო. იმწუთას ჰარიმ ცხადად იგრძნო, როგორ ჩაეშვა რაღაც მძიმე მის წამდვილ ჯიბეში. დაუჯერებელი რამ მოხდა: ქვა ახლა მასთან იყო!

ქვირელს მოთმინება დაეკარგა.

— მითხარი, რას ხედავ!

ჰარიმ მთელი გამბედაობა მოიკრიბა.

— ხელს ვართმევ პროფესორ დამბლდორს, ქვიდიჩის თასი ავიღე. გრიფინდორმა გაიმარჯვა, — გამოიგონა ჰარიმ.

ქვირელმა ისევ შეიგინა და ჰარის დაუყვია:

— გაიწი იქით!

ჰარიმ ნაბიჯი გადადგა და იგრძნო, როგორ მოედო ფეხზე ჯადოსნური ქვა. ხომ არ გავებდო და გავიქცეო, გაიფიქრა უცებ.

რამდენიმე ნაბიჯის გადადგმა მოასწრო და ხმამ ისევ დაილაპარაკა. ქვირელი ტუჩებს არ ამოძრავებდა.

— ტყუის... ტყუის...

— პოტერ! მოდი აქ! — იყვირა ქვირელმა, — სიმაღლეს მითხარი, რა დანახე წელან სარკეში.

ხმა კვლავ ამეტყველდა:

— მე მსურს, თვითონ ველაპარაკო... პირისპირ...

— ბატონო, თქვენ ჯერ სუსტადა ხართ!

— სამაგისოდ მეყოფა ძალა...

ჰარი გრძნობდა, რომ ვერ ინძრეოდა. თითქოს ეშმაკის მარნუხებმა იატაკს მიაჯაჭვესო, ისე გაშეშებული იდგა და უცქეროდა, როგორ იხსნიდა ქვირელი ჩალმას. რა ხდება? ქვირელმა ჩალმა ძირს დაავდო. უჩალოდ თავი ძალზე გალეული გამოუჩნდა. მერე ქვირელი ნელნელა შემობრუნდა.

ჰარის კივილი მოუნდა, მაგრამ კრინტიც ვერ დაძრა. ქვირელს კეფაზე მეორე სახე ჰქონდა, უსაშინელესი სანახავი — კირივით თეთრი კანი, მრისხანე თვალები, ცხვირის ადგილას ორი ნახვრეტი — გველივით.

— ჰარი პოტერ! — დაიჩურჩულა ხმამ.

ჰარის უნდოდა, უკან დაეხია, მაგრამ ფეხი ვერ დაძრა, არ ემორჩილებოდა.

— შემომხედე, რას დავემსგავსე, — თქვა სახემ, — მხოლოდ ჩრდილი ვარ, მოჩვენება... თუ ვინმეს სხეულში არ შევესახლდი, ფორმა არა მაქვს... კიდევ კარგი, რომ ყოველთვის მოიძებნება ისეთი კაცი, ვინც გულშიც შემიშვებს და გონებაშიც. ცალრქიანი ცხენის სისხლმა ძალა მომცა... ხომ შენი თვალით დაინახე, იქ, ტყეში, როგორ დაენათა მას ჩემი გულისთვის ერთგული ქვირელი. ახლა სიცოცხლის ელექსირსაც ხელში ჩავიგდებ... საკუთარ სხეულს დავიბრუნებ. აბა, შენ თვითონ მომიცი ეგ ქვა, ჯიბეში რომ გიდეც!

„თურმე სკოდნია, სად არის ქვა“, — მიხვდა ჰარი და უეცრად ძალა იგრძნო ფეხებში. გაუჭირდა, მაგრამ მაინც უკან დაიხია.

— ნუ სულელობ! — დაიღრიალა მამინევე სახემ, — თუ სიკვდილი არ გსურს, ჩემი გახდი... არადა, შენი მშობლების ბედი არ ავცდება... შეგვიბრალეო, მემუდარებოდნენ, როცა კვდებოდნენ...

— ტყუი! — იყვირა ჰარიმ უეცრად.

ქვირელი უკან-უკან მიდიოდა. ვოლდემორის სახე ჰარისკენ მიიწევდა და ბოროტი ღიმილით იღიმებოდა.

— გული ნამდვილად ამიჩუყდა, — დაისისინა სახემ, — სიმამაცეს არ შეიძლება, პატივი არ სცე... დიახ, ყმანვილო, შენი მშობლები ვაჟკაცურად მიძალიანდებოდნენ... მე მოვკალი მამამენი. თუმცა გაბედულად მებრძოდა... პირველი ის მოვკალი... დედამენი კი ტყუილად მოკვდა... შენ გიცავდა და მხოლოდ იმიტომ... ახლა, მომიცი ეგ ქვა, დედამენის მსხვერპლს წყალში ნუ ჩაყრი!

— არასოდეს!

ჰარიმ აღმოდებული კარისკენ ისკუპა.

— არ გაუშვა! — იყვირა ვოლდემორმა და ჰარიმ იგრძნო, როგორ ჩაეჭიდა ქვირელის ხელი მის მაჯას. ჰარიმ საშინელი, მწვავე ტკივილი იგრძნო ნაიარეგში; თითქოს თავი შუაზე გადაუსკდა. იღრიალა, თან მთელი ძალით გაიბრძოლა და, მისდა გასაოცრად, ქვირელმა წამსვე გაუშვა ხელი. ჰარის ტკივილმა უკლო და მოიხედა, ქვირელი რა იქნაო. ქვირელი იკრუნჩხებოდა და თავის დანყლულეხულ თითებს დასცქეროდა.

— დაიჭირე! დაიჭირე! — იყვირა ვოლდემორმა. ქვირელი ისევ წაეტანა. ჰარი ნაიქვა. ქვირელი ზემოდან მოექცა, ყელში სწვდა. ჰარის ისევ აუტანლად ასტკივდა ნაიარეგი, მაგრამ თან ხედავდა, როგორ იკლაკნებოდა და ღრიალებდა ქვირელი.

— ჩემო ბატონო, არ შემიძლია, ხელებს ვერ ვიმორჩილებ, ხელებს! ჩემს ხელებს!

ქვირელს ახლა მუხლებით ეკავა ჰარი. თითები უცებ გაუწითლდა, დაეწვა, ბუბუტუკებით დაეფარა, რომლებიც დასკდა და წყლულებად იქცა.

— მაშინ მოკალი, შე სულელო, და გაათავე! — ღრიალებდა ვოლდემორი.

ქვირელმა ხელი აღმართა, რათა მომაკვდინებელი ჯაღო მოეწვინა. ჰარიმ ინსტინქტურად წამოიწია და ქვირელს სახეზე სტაცა ხელი.

— აააოჰ!

ქვირელი ჰარის მოეშვა, იატაკზე გადავორდა. სახეც ისეთივე წყლულებით დაეფარა. ჰარი მიხვდა: როგორც კი მის შიშველ კანს შეეხებოდა, ქვირელს საზარელი რამ ემართებოდა. ახლა საჭირო იყო, მისთვის ხელი ჩაეწყო და არ გაეშვა, რომ თვითონ ცოცხალი გადარჩენილიყო.

ჰარი წამოხტა. ქვირელს ეცა და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, მკლავში მოეჭიდა. ქვირელი კვნესოდა, ახლა ის ცდილობდა ჰარის მოცილებას. ჰარის თავი უსკდებოდა ტკივილისაგან. ველარაფერის ხედავდა, მხოლოდ სმენას სწვდებოდა ქვირელის გმინვა და ვოლდემორის ღრიალი: „მოკალი! მოკალი!“ — მერე სხვა ხმებიც შეერია. ალბათ, ჰარის თავში ისმოდა: — ჰარი! ჰარი!

ქვირელის მკლავი მოდუნდა და ხელიდან გამოეცალა. ყველაფერი დამთავრდაო, იფიქრა და სიბნელეში ჩაიძირა...

* * *

მის თვალწინ რაღაც ოქროსფერმა გაიფლავა. სწიჩაო, იფიქრა და უნდოდა, ხელი ეტაცა, მაგრამ მკლავები ვერ დაიმორჩილა.

თვალები დაახამხამა. სწიჩი კი არა, სათვალე ბზინავდა. უცნაურად ეჩვენა.

ისევ დაახამხამა. საიდანღაც ალბუს დამბლდორის მოლიმარი სახე შემოესურდა.

— გამარჯობა, ჰარი! — მიესალმა დამბლდორი.

ჰარის ყველაფერი მოავიწყდა.

— სერ! ის ქვა! ქვირელი ყოფილა! ქვა წაიღო, ჩქარა, სერ!

— დანყნარდი, ჩემო ბიჭო, შენ არ იცი, რა მოხდა. ქვა ქვირელს არა აქვს...

— მაშ, ვისა აქვს, სერ...

— ჰარი, თუ ასე იღელვებს, მაღამ ჰომფრი აქედან გამაგდებს!

ჰარიმ მიმოიხედა. როგორც ეტყობოდა, საავადმყოფოში იყო. ქათქათა, თეთრ ლოგინში იწვა. გვერდით მაგიდაზე იმდენი ტკბილეული ელაგა, ალბათ, ნახევარი სუპერმარკეტი აქ მოეტანათ.

— შენმა მეგობრებმა და თაყვანისმცემლებმა მოგართვეს, — უთხრა დამბლდორმა ღიმილით, — რაც შენსა და ქვირელს შორის ქვემოთ, იმ ჯურღმულებში მოხდა, დიდი საიდუმლოა მაგრამ, ბუნებრივია, უკვე მთელმა სკოლამ გაიგო. მისტერ ფრედ და ჯორჯ უისლებმა უნიტაზის თავსახური გამოგიგზავნეს. ამ ხუმრობაზე გაეღიმებაო, იფიქრეს, მაგრამ მაღამ ჰომფრიმ ბრძანა, არაჰიგიენურიო და უკან გააბრუნა.

— რამდენი ხანია, რაც აქა ვარ?

— სამი დღეა. მისტერ რონალდ უისლი და მის გრეინჯერი დიდი მღელვარებით ელოდებოდნენ, როდის მოხვდილოდი გონებაზე.

— მაგრამ, სერ, ქვა...

— როგორც ჩანს, ამ თემას ვერ ავცდებით! კეთილი. პროფესორმა ქვირელმა ვერ მოახერხა შენთვის ქვა წაერთმია. მე ღროზე მოვეუსწარი. ისე, უნდა გითხრა, რომ ძალიან იყოჩაღე!

— მართლა? ჰერმიონის ბუ მოგივიდათ?

— არა, ის, ალბათ, გზაში ამცდა. როგორც კი ლონდონში ჩავედი, მივხვდი, სასწრაფოდ უკან უნდა დავბრუნებულიყავი. მოვასწარი, ქვირელი დროზე მოგაცილდე.

— ესე იგი, თქვენ მოხვედით!

— კიდეც კარგი, არ დამაგვიანდა!

— კინალამ მართლა დაგავიანდათ. ველარ ვაკავებდი, ცოტაც და, ქვა მისი იქნებოდა.

— მე ქვაზე კი არა, შენზე ველავდი. კინალამ მოგკლა, წამით კიდეც შევშინდი, მართლა ხომ არ მოგვდა-მეთქი. ქვას რაც შეეხება, ის გავანადგურეთ.

— გაანადგურეთ? — ჰარი დამბლდორს დააწყერდა: — კი მაგრამ, თქვენი მეგობარი, ნიკოლას ფლამელი...

— ოჰო, იცი ნიკოლასის ამბავი? — დამბლდორი ნასიამოვნები ჩანდა, — შენ ყველაფერი სწორად გააკეთე, ისე, როგორც საჭირო იყო. იცი რა, ნიკოლასმა და მე ვისაუბრეთ და ასე გადაწყვიტეთ, ყველასთვის უკეთესია.

— ეს იმას ნიშნავს, რომ ის და მისი მეუღლე დაიხოცებიან?

— მათ ჯერ კიდევ აქვთ ელექსირის იმდენი მარაგი, რომ საქმეები ბოლომდე მოაგვარონ, მერე კი... ჰო, დიხოცებიან.

ჰარის სახეზე ისეთი განცვიფრება აღებეჭდა, რომ დამბლდორმა ღიმილი ვერ შეიკავა.

— შენ ჯერ ძალიან ახალგაზრდა ხარ და სხვაგვარად ფიქრობ. ნიკოლასისა და პერენელისთვის ეს იგივეა, რაც მომქანცველი ღლის შემდეგ თვალის დახუჭვა და დაძინება. კარგად მოწყობილი ტვინისთვის სიკვდილი მორიგი დიადი თავგადასავალია, ჰარი. ბოლოს და ბოლოს, რა ყრია ამ ქვაში! ბევრი ფული და ბევრი სიცოცხლე — რამდენსაც ინატრებ! ადამიანთა უმეტესობა მხოლოდ ამ ორ რამეს ნატრობს. უბედურება ის არის, რომ ადამიანს დიდი ნიჭი აქვს — უარესი ამოირჩიოს.

ჰარი იწვა და ფიქრობდა. დამბლდორმა თავი გადაიქნია და გაიცინა.

— სერ! — მიმართა ჰარიმ. — იცით, რა ვიფიქრე? თუკი ქვა აღარ არსებობს, მაშინ ვოლდე... „ჩვენ-რომ-ვიცით...“

— თქვი ვოლდემორი, ჰარი. ყოველ საგანს თავისი სახელი ჰქვია. მე ასე ვახსენებ მუდამ. სახელის წარმოთქმის შიში საგნისადმი შიშს აძლიერებს.

— დიახ, სერ. კეთილი. მაშინ ვოლდემორი სხვა გზას მოძებნის, რომ ისევ დაბრუნდეს. ის, ალბათ, ცოცხალია, ხომ არ მომკვდარა?

— არა, ჰარი. არ მომკვდარა. დადის თავისთვის, დაძრწის. ეძებს, ვის შეუსახლდეს... ვერც მოკლავ, რადგან, ფაქტობრივად, ცოცხალიც არ არის. ქვირელი სასიკვდილოდ გაიმეტა. არც მეგობრები ენაღვლეება და არც მტრები. ჰარი, შენ შეუშაღე ხელი მის გაძლიერებას. შენ შემდეგ, ალბათ, გამოჩნდება კიდეც ვინმე სხვა, ვინც ასევე გაბედავს და შეებრძოლება. მერე კიდეც სხვა გამოჩნდება და ასე, იქნებ ვერც ველარასოდეს დაბრუნდეს.

ჰარიმ თავი დაუქნია და იგრძნო, რომ თავი ისევ სტკიოდა.

— სერ, შეიძლება, რაღაც გკითხოთ? თუ შეგიძლიათ, მითხარით... მინდა, სიმართლე ვიცოდე...

— სიმართლე... რა მშვენიერი და თან რა საშინელი რამ არის, ჰარი, — ამოიოხრა დამბლდორმა, — მასთან დიდი სიფრთხილე გჭირდება. სიამოვნებით გაპასუხებ, თუ შემიძლია, თუ არადა, გაეჩუმდები და უნდა მაპატიო. ტყუილი არ მიყვარს.

— ვოლდემორმა მითხრა, დედაშენი იმიტომ მოკვალი, რომ შენ გიცავდაო. ჩემი მოკვლა რაში სჭირდებოდა?!

დამბლდორმა ღრმად ამოიოხრა.

— ეს ის არის, რაზედაც ნამდვილად ვერ გიპასუხებ, ჯერ ვერ გიპასუხებ. ოდესმე — შეიძლება... ახლა კი, გთხოვ, დროებით დაივიწყე... რომ გაიზრდები... ო, ვიცი, როგორ არ გიყვარს ასეთი პასუხი — მზად რომ იქნები, მაშინ გაიგებ.

ჰარიმ იფიქრა, რა გაეწყობაო.

— ქვირელი რატომ ვერ მეხებოდა?

— დედაშენმა თავი გაწირა შენთვის. ერთადერთი, რაც ვოლდემორს არაფრით არ შეუძლია გაიგოს, ეს სიყვარულია. დედის სიყვარული ძლიერია, არ კვდება, ჰარი. ეს არც ნაიარევია, არც თვალის ხილული რამ ნიშანი. როცა ამქვეყნიდან მიდის ადამიანი, ჩვენში სამუდამოდ ტოვებს თავის სიყვარულს, რომელიც გვიცავს. ქვირელი სავესე იყო სიძულვილით, სიხარბით, პატივმოყვარეობით, თავისი სული ვოლდემორს მისცა. შენ ვერ გეხებოდა, რადგან ის სიყვარული შენში, შენს კანშია, ალბეჭდილი. ამას ქვირელი ვერ მოერეოდა.

დამბლდორმა ფანჯარაზე მომდგარი ჩიტი დაინახა და ერთხანს იმას აკვირდებოდა. ჰარიმ ამასობაში ზეწრით ცრემლი მოიწმინდა. მერე ჩუმად იკითხა:

— უჩინაჩინის მოსასხამი ვინ გამომიგზავნა?

— ო, ეგ მოსასხამი მამაშენმა მე დამიტოვა და ვიფიქრე, ჰარის მოეწონება-მეთქი, — დამბლდორს თვალები აუციმციმდა, — საჭირო რამეა. მამაშენი აქ რომ სწავლობდა, მაგიტომ სამზარეულოში შეიპარებოდა ხოლმე.

— და კიდევ...

— აბა, მიდი...

— ქვირელი და სნეიპი...

— პროფესორი სნეიპი, ჰარი.

— დიახ. ქვირელმა მითხრა, იმიტომ სძულხარ, რომ მამაშენი სძულდაო. მართალია?

— ერთმანეთი მართლა არ უყვარდათ. როგორც შენ და მისტერ მალფოის. შემდეგ მოხდა რაღაც, რაც სნეიპმა არ აპატიო.

— რა მოხდა?

— მამაშენმა სიკვდილისაგან იხსნა.

— რაა?

— ჰო. რა უცნაურადაა ადამიანის ტვინი მოწყობილი, არა? სნეიპი იტანჯება, რადგან ვალში დარჩა მამაშენთან. მთელი წელია, თავს იკლავს შენს დასაცავად, რომ მაგ ვალიდან ამოვიდეს, შემდეგ კი ისევ მშვიდად განაგრძოს მისი სიძულვილი.

ჰარი შეეცადა, ამ აზრს ჩასწვდომოდა, მაგრამ თავი ისე ასტკივდა, რომ ამაზე ფიქრს შეეშა.

— სერ, კიდევ ერთი კითხვა!

— მხოლოდ ერთი?

— ქვა სარკიდან როგორ გადმოვიდა ჩემს ჯიბეში?

— ჰო, კარგი კითხვაა. ეს ჩემი ერთ-ერთი გენიალური გამოგონებაა და, ჩვენ შორის დარჩეს, მართლაც, კარგად გამომივიდა. საქმე ისაა, რომ ქვას მხოლოდ ის მიიღებდა, ვისაც მისი პოვნა უნდოდა, მხოლოდ პოვნა და არა გამოყენება. სხვები სარკეში მხოლოდ იმას დაინახავდნენ, თუ როგორ აკეთებენ ოქროს ან სვამენ სიცოცხლის ელექსირს. ჩემი ტვინი ზოგჯერ მეც მაოცებს ხოლმე... ახლა კმარა კითხვები. მოდი, კანფეტები გავსინჯოთ. ო, ბერტი ბოტის ყველანაირი გემოს

კანფეტები! ერთხელ, ახალგაზრდობაში, ნარწყვის გემოსი შემხვდა. მას შემდეგ არ მიყვარს. ახლა, აი, ამას ვყდი. შენ არ გინდა?

დამბლდორმა ღიმილით ამოიღო მუქი ყავისფერი კანფეტი და პირში ჩაიღო. ცოტა ხანში ხველება აუტყდა და თქვა:

— ღმერთო ჩემო, ყურის გოგირდი!

* * *

მადამ პომფრი სასიამოვნო ქალი აღმოჩნდა, მაგრამ ძალიან მკაცრი. — მხოლოდ ხუთი წუთით! — ემუდარებოდა ჰარი. — არც ერთით! — პროფესორი დამბლდორი ხომ შემოუშვით?! — ეგ სხვა საქმეა — სკოლის დირექტორია. შენ სიმშვიდე გჭირდება! — ძალიან მშვიდად ვარ. ვწევარ წყნარად. არაფერს არ ვაკეთებ. გთხოვთ, რა, მადამ პომფრი... — ჰო, კარგი, კარგი. მხოლოდ ხუთი წუთით. ოთახში რონი და ჰერმიონი შემოსვნიდნენ. — ჰარი! ჰერმიონს ეტყობოდა, უნდოდა, ჰარის გადახვეოდა, მაგრამ, რატომღაც, არ გადაეხვია. კიდევ კარგი, თორემ ჰარის ისევ სტიკიოდა თავი. — ჰარი, ისე გვეშინოდა, რომ შენ... დამბლდორი ისე წუხდა... — მთელი სკოლა ამაზე ლაპარაკობს, — თქვა რონმა, — რა მოხდა, გვიამბე, რა!

უცნაურია, რომ ზოგჯერ სიმართლე უფრო დაუჯერებელია, ვიდრე ჭორი. ჰარიმ დაწერილებით უამბო ყველაფერი: ქვირელზე... სარკვეზე, ქვაზე, ვოლდემორზე. რონი და ჰერმიონი პირდაღებულები უსმენდნენ. ჰარიმ რომ თქვა, რა დაინახა, როცა ქვირელმა ჩაღმა მოიხსნა, ჰერმიონმა ხმამაღლა შეჰკვილა.

— ესე იგი, ქვა აღარ არსებობს! და ფლამელი მოკვდება! — გული დასწყდა რონს.

— მაგის გამო მეც შევწუხდი, მაგრამ დამბლდორმა მითხრა — დაიცა, როგორ თქვა, ჰო: — კარგად მონყობილი ტვინისთვის სიკვდილი მორიგი დიადი თავგადასავალიაო.

— სულ იმას ვამბობ, გიჟია-მეთქი, — რონი ჭკუას კარგავდა დამბლდორზე.

— თქვენ ორმა როგორ გამოაღწიეთ? — იკითხა ჰარიმ.

— ადვილად. რონი სწრაფად მოვიყვანე გონზე, მერე ორივენი საბუისკენ გავიქცეით და ჰოლში დამბლდორს არ შევხვდით?! ყველაფერი იცოდა. გვკითხა, „ჰარი იქ არის, არა?“ — და მესამე სართულისკენ გაეშურა.

— ალბათ უნდოდა, რომ ეს შენ გაგეკეთებინა, ამიტომაც გამოგიგზავნა მამამენის მოსასხამი, — თქვა რონმა.

— იცი რა, ეს თუ ასეა, ნამდვილი სისასტიკეა! ხომ შეიძლებოდა, მომკვდარიყავი! — აღშფოთდა ჰერმიონი. ჰარი ჩაფიქრდა:

— არ არის სისასტიკე, უცნაური კაცია დამბლდორი, გამომცადა. ყველაფერი იცის, რაც აქ ხდება. მე მგონი, ხვდებოდა, რასაც ვაპირებდით, და, აი, ასე მოგვეხმარა. არა მგონია, შემთხვევით იყო, რომ ამიხსნა, ის სარკვე რას წარმოადგენდა. ალბათ, დარწმუნებული იყო, რომ მე მქონდა უფლება, პირისპირ შევხვედროდი ვოლდემორს, თუკი შევძლებდი...

— არა, ნამდვილი გიჟია! — სიამაყით აივსო რონი, — ჰარი, ხვალ ფეხზე უნდა იყო! გამოსამშვიდობებელი ბანკეტია. ქელები, რა თქმა უნდა, სულ სლიზერინისაა. ჰო, ქვიდიჩის ბოლო მატჩი, არ იცი, რეივენქლომ მოგვიგო. უშენოდ აბა, რა იქნებოდა. მაგრამ გემრიელად ვიჭეიფებთ.

მადამ პომფრი შემოვიდა.

— უკვე თხუთმეტი წუთი გავიდა. კმარა! — გამოაცხადა მკაცრად.

* * *

იმ ღამით ჰარის კარგად ეძინა. მეორე დილით თავს მშვენივრად გრძნობდა.

— ბანკეტზე მინდა წასვლა! — სთხოვდა მადამ პომფრის, რომელიც ჰარის კანფეტებს ასწორებდა მაგიდაზე, — ხომ შეიძლება?

— პროფესორ დამბლდორს მიაჩნია, რომ შეიძლება! — ჩანდა, მადამ პომფრი ამ აზრს არ ეთანხმებოდა, — შენთან კიდევ არის ერთი მნახველი. — ვინ არის?

ოთახში ჰაგრიდი შემოვიდა და როგორც ყოველთვის მთელი ოთახი გაავსო. ჰარის გვერდით დაჯდა, შეხედა და ტირილი ამოუშვა.

— სულ ჩემი... ბრალია... ჩემი... — სლუკუნებდა ხელებში თავჩარგული, — მე ვუთხარი იმ დამპალს, როგორ დაეძინებინა ფლაფი! მე, მე ვუთხარი! მარტო ეს არ იყო და მე ვუთხარი! კინალამ მოკვდი! იმ დრაკონის კვერცხის გამო! არასოდეს აღარ დავლევ! ღირსი ვარ, აქედან გამავდონ და მაგლებთან გამიშვან საცხოვრებლად!

ჰარი ძალიან შეწუხდა, ჰაგრიდი ცრემლებს რომ აღვარღვარებდა და სცადა, ენუგეშებინა:

— ჰაგრიდ, სულ ერთია, რაღაცნაირად მაინც გაიგებდა, ის ხომ ვოლდემორი იყო! შენ რომც არ გეთქვა, მაინც გაიგებდა.

— შენ ხომ კინალამ მოკვდი, — ტიროდა ჰაგრიდი, — ნუღარ ახსენებ იმის სახელს!

— ვოლდემორი! — ხმამაღლა დაიძახა ჰარიმ. ჰაგრიდი ისე დაფრთხა, რომ ტირილი შეწყვიტა, — მე ხომ პირისპირ შევხვდი. არ მეშინია მისი სახელის წარმოთქმისა. შენ არ იღარდო! მთავარია, რომ. ქვა ვისხენით! ახლა ქვა აღარ არის და ის ველარასოდეს გამოიყენებს! შოკოლადის ბაყაყი მიირთვი, ნახე, რამდენია!

ჰაგრიდმა ცხვირი ხელის ზურგით მოიწმინდა.

— კინალამ დამავინცდა, შენთვის საჩუქარი მაქვს.

— იმედია, სიასამურის ხორცის ბუტერბროდები არ იქნება, — შემფოთდა ჰარი. ჰაგრიდმა, როგორც იქნა. გაიღიმა.

— არა! გუშინ დამბლდორმა ერთი დღე მომცა, რომ შენთვის ეს გამეკეთებინა. ისე, ნამდვილად გასაგდები ვარ აქედან. მაგრამ... აი!

და ტყავის ყდაში ჩასმული ლამაზი წიგნი მიაწოდა. ჰარიმ გადაფურცლა. ფურცლები სავსე იყო ჯადოსნური ფოტოებით, რომლებიდანაც ჰარის დედა და მამა უღიმოდნენ და ხელს უქნევდნენ.

— ბუები ვაფრინე შენი მშობლების სკოლის მეგობრებთან და ფოტოები ვთხოვე, ვიცოდი, ერთიც არ გქონდა... მოგწონს?

ჰარიმ ხმა ვერ ამოიღო, მაგრამ ჰაგრიდი ყველაფერს მიხვდა.

* * *

მოგვიანებით ჰარი მარტო ჩავიდა დარბაზში, გამოსამშვიდობებელ ბანკეტზე, რადგან მადამ პომფრიმ მანამ არ გაუშვა, სანამ ხელახლა საფუძვლიანად არ გამოიკვლია. დარბაზი უკვე სავსე იყო. იქაურობა სლიზგინის მწვანე და ვერცხლისფერი დროშებით მოერთოთ. ეს კლუბი მეშვიდე წელია, გამარჯვებას ზეიმობდა. მასწავლებლების მაგიდის თავთან, კედელზე, უზარმაზარი დროშა ფრიალებდა, ზედ სლიზგინის ემბლემა — გველი — იყო გამოსახული.

როდესაც ჰარი დარბაზში შევიდა, უცბად სიჩუმე ჩამოვარდა, მერე ყველა ერთად აყაყანდა. ჰარი რონსა და ჰერმონს შორის ჩამოჯდა, თან ცდილობდა, არ შეემჩნია, რომ ხალხი ფეხზე დგებოდა, რათა მისთვის შეეხედა.

კიდევ კარგი, ამ დროს დამბლდორი შემოვიდა და დარბაზში სიჩუმე ჩამოვარდა.

— გავიდა კიდევ ერთი წელიწადი, — მხიარულად დაიწყო დამბლდორმა, — და ვიდრე პირველ გემრიელ ლუკმას ვიგემებდეთ, უნდა შეგაწუხოთ მოხუცი კაცის აბეზარი ლაქლაქით. რა წელი იყო! იმედია, თქვენს თავებში რაღაც მაინც ჩაიყარა... წინ მთელი ზაფხული გელით. საკმარისი დროა იმისათვის, რომ თავიდან ყველაფერი გამოიხერხეთ და მომავალ წელს ისევ ცარიელი თავებით დაგვიბრუნდეთ...

ახლა კი ვნახოთ, რა ხდება კლუბების შეჯიბრში: მეოთხე ადგილზე გრიფინდორია — სამას თორმეტი ქულა; მესამე ადგილზე — ჰაფლეპაფი — სამას ორმოცდათორმეტი; რეივენქლოს ოთხას ოცდაექვსი ქულა აქვს, სლიზერინს — ოთხას სამოცდათორმეტი...

სლიზერინის მაგიდა ახმაურდა. ჰარიმ დაინახა, როგორ არახუნებდა მალფოი თასს მაგიდაზე და კინაღამ გული აერია.

— დიახ, დიახ, ყოჩაღ, სლიზერინ! — შეაქო დამბლდორმა, — მაგრამ აუცილებლად უნდა გავითვალისწინოთ ბოლო მოვლენებიც...

დარბაზი ისე გაისუსა, ბუზის გაფრენას გაიგონებდი. სლიზერინელები აღარ ილიმებოდნენ.

— ჩვენ კიდევ გვაქვს ქულები... დაიცა, მოვიგონო... დიახ! დავიწყეთ. პირველი — მისტერ რონალდ უისლი...

რონი განითლდა. შგებე დახრუკულ ბოლოკს დაემსგავსა.

— ...ჰოგვორტის ისტორიაში ძალიან დიდი ხანია, ჭადრაკის ასეთი პარტია არავის უთამაშია. გრიფინდორს — ორმოცდაათი ქულა!

მოჭადოებული ჭერიც კინაღამ ასწია გრიფინდორელთა შეძახილებმა. ვარსკვლავები ძლიერად აციმციმდნენ. საერთო ხმაურში ისმოდა, როგორ ეუბნებოდა პერსი სხვა პრეფექტებს:

— ჩემი ძმავ! ჩემი უმცროსი ძმა, ხომ იცი! მაკკონაგელის ჭადრაკის გოლიათ ფიგურებს სძლია!

ისევ სიჩუმე გამეფდა.

— მეორე — მის ჰერმიონ გრეინჯერი... ორ ცეცხლს შუა ცივი ლოგიკის გამოყენებისთვის გრიფინდორს ვანიჭებ კიდევ ორმოცდაათ ქულას.

ჰერმიონმა თავი მკლავებში ჩარგო. ჰარი დარწმუნებული იყო, ტიროდა. გრიფინდორელები სიხარულით ხტოდნენ. უკვე ასი ქულა მიიღეს.

— და მესამე — მისტერ ჰარი პოტერი! — დაიძახა დამბლდორმა და დარბაზში უკვე სუნთქვაც კი აღარ ისმოდა. — ნებისყოფისა და არაჩვეულებრივი სიმამაცისთვის გრიფინდორს — სამოცი ქულა!

დარბაზი დაიგრა. ყველამ მაშინვე გამოთვალა, რომ გრიფინდორს უკვე ოთხას სამოცდათორმეტი ქულა ჰქონდა და სლიზერინს გაუტოლდა. აი, კიდევ ერთი ქულაც რომ მიეცათ ჰარისთვის...

დამბლდორმა ისევ ასწია ხელი. დარბაზი გაჩუმდა.

— სიმამაცე ბევრნაირია, — თქვა ღიმილით, — რა თქმა უნდა, დიდი ვაჟკაცობაა წინ აღუდგე მტერს, მაგრამ არანაკლები ვაჟკაცობაა, შევწინააღმდეგო საკუთარ მეგობრებს. ასე და ამგვარად, ათი ქულა — მისტერ ნევილ ლონგბოტომს!

ახლა ვინმე რომ მდგარიყო გარეთ, დარბაზის კართან, იფიქრებდა, შიგნით ნამდვილად რაღაც აფეთქდაო, ისეთი ამბავი ატყდა გრიფინდორის მაგიდასთან. რეივენქლო და ჰაფლეპაფიც ზეიმობდნენ სლიზერინის დამარცხებას. ჰარი, რონი, ჰერმიონი წამოხტნენ და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდათ, გაჰყვიროდნენ. სიხარულისგან თავგზაბანეული და გაფითრებული ნევილი კი სადღაც ჩაიკარგა იმ

ხალხში, ვინც კოცნიდა და ეხვეოდა. ამდენი ქულა არასოდეს მიუღია. ჰარიმ რონს გვერდში მუტლუგენი წაჰკრა და მალფოიზე ანიშნა, რომელიც ისეთი გაოგნებული და გაშეშებული იდგა, თითქმის სხეულის შემკვერელი ჯადო გაუკეთესო.

— ეს კი იმას ნიშნავს, — დასჭექა დამბლდორმა ამ გნიაში, — რომ ჩვენ დეკორაციის შეცვლა მოგვინევს!

ტაში შემოჰკრა თუ არა, მწვანე ფერი — ალისფერმა, ხოლო ვერცხლი ოქრომ შეცვალა. სლიფერინის გველის ადგილი გრიფინდორის ლომმა დაიკავა. სნეიპი ნაძალადევი ღიმილით ართმევდა ხელს პროფესორ მაკგონაგელს. ჰარიმ მის მშერას მოჰკრა თვალი და მიხვდა, რომ სნეიპი იოტისოდენადაც არ შეცვლილა მის მიმართ. ჰარის ეს სულაც არ ადარდებდა. როგორც ჩანს, მომავალ წელს ჰოგვორტისის ცხოვრება თავის ჩვეულ კალაპოტში ჩადგება.

ეს იყო საუკეთესო საღამო ჰარის ცხოვრებაში, ბევრად უკეთესი, ვიდრე ქვიდიჩის მატჩის მოგება, სამობაო დღესასწაული ან მთის ტროლის დამარცხება... ამ საღამოს არასოდეს, არასოდეს არ დაივინყებს!

* * *

ჰარის აღარც ახსოვდა, რომ წინ კიდევ გამოცდების შედეგები ელოდათ. ჰარიმ და რონმა, მათდა გასაოცრად, კარგი ნიშნები მიიღეს. ჰერმიონმა, რასაკვირველია, უმაღლესი შეფასება დაიმსახურა, ნევილიც კი გაძვრა როგორღაც. ჰერბოლოგიის მაღალმა ნიშანმა გადანონა სანამლავებში მისი სრული უკოდინარობა.

ყველა იმედოვნებდა, რომ გოილს გარიცხავდნენ, რომელიც თითქმის იმდენადვე ყვეყნი იყო, რამდენადაც ბოროტი, მაგრამ ისიც კი გავიდა. გულსატკენია, თუმცა, როგორც რონმა აღნიშნა, ყველაფერი ერთად ვერ გექნება.

გარდერობები წაშლი დაიყალბა, ჩემოდნები ჩალაგდა; ნევილის გომბეშო ტუალეტის კუთხეში აღმოჩნდა მიყუჟული; ყველას დაურიგდა სამახსოვრო გაფრთხილება არდადეგებზე მაგიის გამოყენების აკრძალვის შესახებ („როგორი იმედი მაქვს ხოლმე, რომ ამის მოცემა დაავინყდებათ“, გულდანწყვით თქვა ფრედ უისლიმ).

ბავშვებმა ჰაგრიდის ნავებით გადაცურეს ტბა და ჰოგვორტისის ექსპრესში ჩასხდნენ. მათ სიცილსა და საუბარში ველური ბუნება მოვლილ და გამწვანებულ ველ-მინდვრებად იქცა. ყველანი სიამ-ოვნებით შეექცეოდნენ ბერტი ბოტის ყველანაირი გემოს კანფეტებს, ამასობაში ჩაუქროლეს მაგლების ქალაქებს. მოიხსნეს ჯადოქრის მანტიები, გამოეწყვენ ჩვეულებრივ ქერთუკებში და კინგს ქროსის ცხრა და სამ მეოთხედ პლატფორმაზე ჩამოვიდნენ.

აქედან გასვლას კარგა ხანს მოუწოდნენ. იქ ერთი მოხუცი მცველი იდგა, რომელიც მათ ორ-ორს და სამ-სამს უშვებდა მაგლების პლატფორმაზე, რომ კედლიდან უცებ ამდენი ბავშვის ერთად გამოცვენას მაგლებში პანიკა არ გამოეწვია.

— ამ ზაფხულს ორივენი ჩემთან ჩამოვლით, — მიიპატიჟა რონმა მეგობრები, — ბუს გამოგიგზავნით.

— დიდი მადლობა, — უთხრა ჰარიმ, — მოუთმენლად დაველოდები.

დიდი ჭყლეტა იყო იმ კედელთან, რომელიც მაგლების სამყაროში გადიოდა.

— ნახვამდის, ჰარი!

— მომავალ შეხვედრამდე, პოტერ!

— ხედავ, ისევ პოპულარული ხარ! — გაიკრიჭა რონი.

— იქ ნამდვილად არა, სადაც მივდივარ, — უთხრა ჰარიმ.

ჰარი, რონი და ჰერმიონი ერთად გავიდნენ.

— აგერ, დედა, დავინახე, — მოისმა ჯინის, რონის უმცროსი დის ხმა, მაგრამ გოგონა ძმისკენ კი არ იშვერდა თითს, — ჰარი პოტერი! დედა, შეხედე!

— დაწყნარდი, ჯინი, თითის გაშვერა უზრდელობაა!

ქალბატონი უისლი ღიმილით შეხვდა ბავშვებს.

— ბევრი იშუშავეთ?

— ძალიან, — უთხრა ჰარიმ, — ქალბატონო უისლი, დიდი მადლობა ჯემპრისთვის და ტკბილეულისთვის.

— მზადა ხარ, ბიჭო? — ეს ძია ვერნონის ხმა იყო. ჰარიმ ისევ ის წითელი სახე დაინახა, ისევ ის დიდი ულვაში. ისევ გაბრაზებულია ჰარიზე — როგორ არ რცხვენია, ამდენ ხალხში გალიით ბუ რომ უჭირავს! მის უკან დეიდა პეტუნია და დადლი იდგნენ და შიშით უცქეროდნენ ჰარის.

— თქვენ, ალბათ, ჰარის ნათესავები ხართ, არა? — იკითხა ქალბატონმა უისლიმ.

— ასე ვთქვათ, — უპასუხა ძია ვერნონმა, — წამო, ბიჭო, დროზე, მთელი დღე აქ ხომ არ ვიდგებით? — და წავიდა.

ჰარი რონს და ჰერმიონს მიუბრუნდა:

— ზაფხული გავა და გნახავთ.

— იმედია... კარგად... გავატარებ დროს, — უთხრა ჰერმიონმა, მაგრამ თვითონაც არ სჯეროდა ამისი, რადგან ძია ვერნონი საშინლად არ მოეწონა.

— დროს ნამდვილად კარგად გავატარებ, — ჩაილაპარაკა ჰარიმ და გაიცინა, — ამათ ხომ არ იციან, რომ მე შინ ჯადოქრობის უფლება არა მაქვს. დადლიზე მაგრად გავერთობი...